

YANGIN
MEDİNE KARAMAN

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Yayın Koordinatörü: Sinan Kocaman

Editör: Büşra Toprak

Son Okuma: Tuğba Ünlüer

Dizgi Tasarım: Aslıhan Ekşioğlu

Kapak Tasarım: Enes Berkay Bayram

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1.Basım, İstanbul, Mart 2024, Genel Seri 3693

2.Basım, İstanbul, Haziran 2025

ISBN: 978-625-6831-94-0

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

YANGIN

MEDİNE KARAMAN

ÖN SÖZ

Haziran 2020’de başlayan macera bugün itibarıyla en güzel şeklini aldı. Çok güzel bir yolculuk oldu benim için. Kimi zaman bilgilendiren kimi zaman çıkmaza sokan bir maceraydı.

Bu yolculukta her daim yanımda olan aileme, fikir veren ve teşvik eden, yeri geldiğinde de “Haydi bastır artık.” diyen arkadaşlarıma, yer yer aylarca elime almadığım bu kitapta en büyük arayı verdiğim asrın felaketinde şehit olan 50.783 canımıza, 107.204 yaralımıza, aynı amaç uğruna yaratıldığımız, davamız için mücadele veren Filistin’in 7’den 70’e her bir ferdine sevgi, saygı ve minnetlerimi sunuyorum.

6 *Yangın / Medine Karaman*

*Küçükken hayal kurmayı, büyüdüğçe o hayalleri yıkmayı
öğretirler.*

Yıkıldıkça güçlenen hayallere...

*“Hem yazım aşamasında hem sayfalara döküldüğünde haberi bile olmadan destek olan, değerli **Güncel Paylaşımlar** youtube kanalına teşekkür ederim.*

Bölüm 1

Yüzüne vuran güneşle uykusundan uyanan Sena, kalkmamak adına uğraş vermeye başlamıştı yine. İçeriden kendisine seslenen annesinin sesini duyuyordu ama cevap vermek istemiyordu. Yeni bir güne uyanmak güzeldi ama uyanma süreci sayılmazsa. Birkaç dakika yatakta yaptığı tembellikten sonra istemeyerek doğruldu. Oturduğu yerde anlamsızca etrafına bakmaya başladı.

Derin bir nefes alıp banyoya yönlendirdi adımlarını. Aynanın karşısına geçmiş kendisine bakarken gözlerini yüzünde, ellerini birbirine girmiş saçlarında gezdirdi. Beline kadar uzanan kumral saçları yine birbirine girmişti.

“Allah’ım, tipe bak Ya Rabb’im... Şu hâlimle birisi beni görse valla arkasına bakmadan kaçır gider. Ah Sena ah! Şimdi o çokbilmiş Sina gelse sana demediğini bırakmaz.” diyerek sesini inceltti: *“Benim senden daha güzel olduğumu ne zaman kabul edeceksin Sena?”*

“Allah’ın ukalası.” dedi kardeşini taklit ederek.

Söylenmelerinin arasında hazırlanmaya başladı. Üzerine giydiği beyaz gömleğinin düğmelerini iliklerken bugün olacağı matematik sınavının notlarını kontrol etmeye başladı. On dakika sonra hazırlanmış, çantasını sırtına almış, aşağıya inmişti. Masanın etrafında oturan ailesine bakarken çantasını kenara bıraktı. Her girdiği yerde ilk kullandığı cümleyi kurdu yeni günün mutluluğuyla.

“Günaydın gençler ve kendini genç hissedenler! Ve de öyle olduğunu sananlar...” dedi kardeşini görmekten duyduğu rahatsızlığı gizleme zahmetine girmeden. Sonlara doğru sesi memnuniyetsiz bir hâl almıştı. Yüzünü buruşturup her zamanki yeri olan annesiyle babasının ortasına, kardeşinin karşısındaki sandalyeye oturdu. Şükran Hanım hemen yerinden kalkıp kızının çayını doldurmak için mutfığa gitti. Bir dakika sonra elinde sıcak çayla geri geldi. Sena’nın önüne çayı koyarken tekrar yerine oturdu. “Teşekkür ederim anne.”

“Afiyet olsun güzel kızım.” diye karşılık verdi Şükran Hanım. Sena bir öpücük atıp hızla kahvaltısını yapmaya başladı.

Sena kapıdan girdiği andan beri gözlerini üzerinden ayırmayan Sina’nın konuşmaya başlamasıyla her sabahki laf sokma etkinliği başlamıştı bile. “Çok güzel bir söz var kardeşim, duymuş muydun?” dedi Sina, hafif ukalalık kokan bir sesle.

“Neymiş o?” dedi aksice.

“Laf söyledi bal kabağı, koy tabağa ye sabaha. Ben senden gen cim, bunu unutma.” dedi kıskandırmaya çalışarak.

Biçimli kaşlarını çatarak baktı kardeşine Sena. Ses tonunu yükseltti hafifçe: “Sina!” diye sahte bir kızgınlıkla bağırdı.

“Sen ne zaman evleneceksin? Bir gitsen de kurtulsak senden.” derken babasının masada olduğunu unutmuştu Sina.

Kızlarını herkesten sakınan bir baba olarak Cemil Bey’in hoşuna gitmemişti bu konuşma. Kaşlarını çatarak Sina’ya bakmasıyla Şükran Hanım söze başladı: “Atışmayın artık sofranın başında. Günah, nimete saygısızlık ediyorsunuz.” dedi azarlayarak. “Ama anne benimle uğraşüyor sabah sabah, cevabını vermezsem rahat edemem.” diye hafif bir sitemle söylendi Sena.

Sina’nın aksine babasının kendisinden yana olması Sena’ya öz güven aşılamıştı. Kardeşine gözlerini dikerek tekrar konuşmaya devam etti: “Ben evlenmeyi düşünmüyorum. Senin başında nöbetçi olarak kalacağım. Benden kurtuluşun yok senin.” dedi sakince. Kardeşinin sakinliği Sina’nın çok hoşuna gitmemişti. “Baş belası.” diye homurdandı.

Sena gözlerini kısarak baktı. “Doğru konuşsana kızım. Ablam ben senin.” dedi.

Elini ileriye doğru uzattı Sina. “Ne ablası ya? Benden on beş dakika büyüksün sadece. Onun lafını mı yapıyorsun bana?” dedi.

“On beş dakika, on beş dakikadır. O on beş dakika sayesinde sana laf sokabiliyorum.”

Kollarını göğsünde birleştirip koltuğunda geriye doğru yaslandı Sina. Umursamaz görünmeye çalışıyordu. Gözlerini devirirken laf sokmaya devam etti: “Aman büyük marifet.”

Sina köşeye sıkıştığını kabullenip Sena’yı başından atmanın telaşına düştü. “Senin matematik sınavın yok mu bugün? Okuluna gitsene.” dedi sinirle. Mağlup olmak kişiliğine aykırı bir şeydi ama herkese karşı galip gelebilirken ikizine laf yetiştiremiyordu.

Sena aklından tamamen çıkan matematik sınavının hatırlatılmasıyla ani bir hareketle kolundaki saate baktı. Hemen çıkması lazımdı, Derya'yla erkenden okulda buluşup ders çalışacaklardı. Son bir gayretle ağzına birkaç lokma atarken babasına döndü bu kez. "Baba, şu kızına bir şey söyle. Sabah sabah benimle uğraşıyor... Allah'tan ayağını kırdı da okulda bari görmüyorum yüzünü." dedi. "Yüzümü görmek konusunda çok şanssız olduğumu söylemek istiyorum tatlım. Malum ikiziz." dedi kahkaha atmadan hemen önce Sina.

Cemil Bey başını tabağından kaldırmadan gözlerini Sina ve Sena arasında gezdirdi. "Uğraşmayın birbirinizle... Sena haydi kızım, yediysen doğru okula. Uyma sen bu haylazla." dedi gözlerini Sina'nın üzerine dikerek. Sena yüzüne zafer dolu bir gülümseme kondurdu. "Tamam yakışıklım. Sen iste yeter." dedi sevimlice. Çayından son bir yudum alıp masadan kalktı, sırtına attığı çantasıyla evden çıkmadan önce dönüp hepsine el salladı. "Seviyorum sizi. Dua edin bana, bu sınavı geçmem lazım." dedi umutla. Sina, sanki biraz önce kardeşine laf sokan kendisi değilmiş gibi konuşmaya başladı:

"Başarılar diliyorum ikizim. Sen yaparsın ama âdet olmuş işte, sen çok çaktırma." dedi ağzına yeni bir lokma atarken. "Allah zihin açıklığı versin güzel kızım. Ben biliyorum, sen yaparsın." dedi Şükran Hanım, kızının dersleri için verdiği mücadelenin en yakın şahitlerinden birisi olarak.

Sena sırtlandığı çantasıyla birlikte evden çıkıp derin bir nefes çekti içine. Karşıda telaşla cips stantlarını dışarıya çıkaran Mehmet amcasına takıldı ela gözleri. Bir selam vermekle geç kalmazdı okula. Hemen iki dakika, *günaydın*, deyip yoluna devam edecekti. Yüzüne kondurduğu gülümsemeyle birlikte yanına yaklaştı.

“Günaydın Mehmet amca. Hayırdır, niye bu kadar erken açtın bu sabah?” dedi kinayeyle. “Senin şimdi çayını demlemiş olman lazımdı.” diye ekledi. Birbirlerini sevseler bile söylenmek her çiftin en sevdiği şeydi. “Hep o Sevinç yüzünden. Sabah sabah yine buldu benimle uğraşacak bir şey, zor kaçtım vallahi evden. Derdi zoru benimle uğraşmak.” diye homurdandı. Sena ellerini havada sallarken Mehmet amcasına cevap vermekten geri kalmadı. “Haydi haydi, senin de hoşuna gidiyor. Tüm mahalle biliyor senin Sevinç teyzeyi nasıl sevdiğini.” diye aklından geçenleri söyledi. “Şaşkınlıkla izliyorum. Valla beni bilirsin asla sana laf sokmak istemem...” dedi elini kalbinin üzerine koyarak. “Ama kedi köpek gibisiniz.” diyerek uğraşmaya devam etti. Mehmet Bey yüzüne bir gülümseme kondurdu. “Biz Türkiye’de bir ilköğretim kızım. Zor bulursun bizim gibisini.” derken gözlerinden sevgisi taşıyordu.

Fark ettiği bir detayla etrafa bakmaya başladı Mehmet Bey. Kaşlarını çatarak tekrar Sena’ya döndü. “Sina nerede? Sabahları dükkânı sizin kavganızla açmazsam dükkânın beti bereketi olmuyor valla.” diye hafif bir alayla sordu. Sena gözlerini devirdi. Zaten dertli olduğu bir konuda soru sorulunca hemen söylenmeye başladı. “Dün okulda ayağını kırdı Sakar Şakir. Raporlu bir ay. Evde keyif yapıyor.” Ellerini çenesine koydu, düşünür gibi görünmeye başladı. “Ayağını sırf sınavdan yırtmak için kırdığını düşünüyorum. İkiiziz ama akli hiç benimkine benzememiş. Her türlü olacak o sınavı, aklına gelmiyor.” dedi kahkahalarla gülmeden hemen önce.

“Abartıyorsun. Yapmaz o kadarını.” dedi Mehmet Bey ama aslında Sena’nın haklı olduğunu biliyordu. “Kim? Sina mı? O safa çakmak ver, valla sınavdan kurtulmak için okulu bile yakar, sen hâlâ yapmaz de.”

“Sizin şu birbirinize sevginiz beni benden alıyor valla! Çözemedim ama çözeceğim bir gün ilişkinizin cinsini.”

Sena kolunu havada salladı umursamazca. “Aman boş ver Mehmet amca. Yorma kafanı sen. Biz bile çözemedik bizi.” dedi. Kolunu kaldırıp saate baktı. Erken gitmek şöyle dursun, geç kalacaktı okula. “Bir günaydın bu kadar uzun sürerse Derya beni öldürür valla.” diye geçirdi içinden. “Haydi ben kaçıyorum. Bugün matematik sınavım var, dua et bana.” diyerek uzaktan bir öpücük attı. Arkasından Mehmet amcasının ettiğı duaya içten bir amin dedi. “Allah zihin açıklığı versin kızım.”

Sena yoluna devam ederken mahallenin dilden dile dolaştırarak efsaneleştirdiğı aşk hikâyesi aklındaydı. Mehmet amca bir düğünde gördüğü Sevinç teyzeyi düğünden sonra unutamamış. Karış karış Ankara’yı gezmeye başlamış bulmak umuduyla. Çok uğraşmış bulmak için ama bulunca da Sevinç teyzenin babası rahmetli Mahmut amca izin vermemiş evlenmelerine. Tam iki sene boyunca Sevinç teyzenin kapısında yatmış. Tam on iki kere istemiş, en sonunda Mahmut amca bakmış vazgeçmiyor, kızı vermek zorunda kalmış. Sonrası malum, kaç yıllık evliler daha bir kere bile küs kalmamışlar. Sevinç teyze, Mehmet amcanın ne kadar anlayışlı olduğunu her fırsatta anlatır durur.

Sena’nın en büyük duası, böyle bir aşk yaşamaktı. Düşüncelere dalmıştı, Narin teyzenin şehir kargaşasından uzakta, müstakil evine geldiğini fark etmedi. Uzaktan kulaklarına gelen ses, düşüncelerinden sıyrılmasına sebep oldu. Narin teyze tatlı sesiyle konuşmaya başlamıştı: “Kız deli! Ne ses etmeden gidiyorsun?” diye sordu sinirini belli ederek. Sena başını eğdi sağ omzuna doğru. “Valla dalmışım fıstığım.” dedi omuzlarını kaldırıp indirirken. Sena’nın fıstığım demesiyle daha da sinirlendi Narin Hanım.

“Kız ben sana kırk kere demedim mi bana fıstık deme diye? Fıstıklık hâlim mi kaldı benim?”

“Aşk olsun, sen her hâlinle fıstıksın. Hem sen de bana deli diyorsun. Ben bir şey diyor muyum?” dedi bilmiş bilmiş. Ellerini belinin iki yanına koymuş hesap soruyordu. Ama Narin Hanım kesinlikle laf altında kalmazdı, hemen sevimli yanını uyandırıp konuşmaya başladı: “Ama benim suçum yok ki. Sana tüm mahalle deli diyor. Senin adın Deli.” dedi. Tabii karşılığını anında aldı. “Senin adın da Fıstık.”

“Her şeye de bir laf...” diye homurdandı. “Sina nasıl oldu? Ayağını kırmış.” dedi. Ayağını kırdığını duyduğundan beri kafasında kurup duruyordu. En az Sena kadar severdi Sina’yı. Bu deli ikizler kendisine yoldaş olmuştu. Tek başına yaşamasına rağmen hiç yalnız hissettirmemişlerdi. Torunu yerine koymuştu bu ikisini. Kendi torununu yılda üç dört kez ancak görebiliyordu. İstanbul’da yaşıyordu, koskocaman bir şirketin patronuydu. Allah var geliyor, ziyaret ediyordu ama yaş sona yaklaşınca insan daha çok ilgi bekliyordu işte. Şimdi kendisine torun olan bu ikizlerden birisinin canı acıyordu, kendisinin de ondan bir farkı yoktu.

“İyy!” diye tepki verdi Sena. Herkesin Sina’yı sorması sinirlerini bozuyordu. Ne yani, ilgi görmek için illa bir yerini mi kırması lazımdı?

“Ona bir şey olmaz. Kırdı kırmasına da bir insan kemiğini kırdığı için ancak bizimki kadar mutlu olabilir. Evde keyif yapıyor, rahatı yerinde. ‘Anne yerinden oynadı, anne canım acıdı.’ diye diye kadını hizmetçi niyetine kullanıyor. Zavallı kadının sesi de çıkmıyor. Gerçekten canı acıyor sanıyor.” dedi dert yanma fırsatı bulmuşken. “Haftaya salı biyoloji sınavı var, ben de kolumu mu kırsam acaba?” dedi düşünür gibi yaparak.

Narin Hanım sinirlendi, hemen gözlerini kıstı. “Kız tövbe de. Sonra benim gibi yaşlanınca kolum bacağım, der durursun.” dedi ağrılarından dem vurarak.

“Ne varmış kız senin yaşında? Alt tarafı altmış üç yaşındasın. Daha çıtır sayılırsın... Dizlerin nasıl oldu? Ne dedi senin o kel doktor?”

Narin Hanım ellerini havada bıkılmışçasına sallarken “Aman anlamıyor bir şeyden. Ha bire krem yazıp gönderiyor. Her tarafım yapış yapış oldu valla... Haftaya sen o zimbirtı sınavın-dayken ben o kel doktorun asık suratını çekeceğim. Kesecekse kesse de kurtulsam.” dedi.

Sena kaşlarını çattı. Bilmiş ve kızgın bir ifadeyle konuşmaya başladı: “Sen yaşamadığın için bilmiyorsun fıstığım. Git bacağı olmayan birisine sor bakalım, bacağı kesilince kurtulmuş mu? Ondan dinleyince anlarsın bir bacağın kıymetini. Her hâlimize şükretmemiz lazım, şükür. Vardır bunda da bir hayır.” diye bastırarak cevapladı karşısındaki tatlı kadını.

Narin Hanım kaşlarını çatarak baktı karşısındaki kıza, yüzünü buruşturdu sinirle. “Aman konuştu bizim hoca. Ağız tadıyla bir nazlandırmıyorsun insanı. Haydi, git nereye gideceksen.” dedi.

Sena, yüzüne vurulan gerçekle alt dudağını dişlerinin arasına alıp başını iki yana salladı. “Ya sizin benimle zorunuz ne? Sınavım var diyorum, bir Mehmet amca, bir sen lafa tutuyorsunuz beni... Kaçıyorum ben, not al bir yere, sonra laf sokarsın artık.” dedi sitemle. “Altmış üç yaşında kadınım, işim gücüm yok da sana laf sokacağım. Günahım kadar sevmem seni.” dedi yüzünü buruşturarak.

Sena hızla yürümeye başlarken arkasını dönüp cevabını ver-

meyi ihmal etmedi. “Ben de seni hiç sevmem zaten. Haydi ben kaçıyorum, görüşürüz. Çok televizyon izleme, belli bir yaştan sonra stres insanlara daha da ağır gelir.”

“Sen kendi işine bak. Haydi okuluna, haydi... Baş belası...” Sena, Mehmet amcasına yaptığı gibi uzaktan bir öpücük atıp koşmaya başladı.

Bu sefer gerçekten geç kalmıştı. On dakika içinde okulda olması gerekiyordu. Yoksa o matematikçi hayatta almazdı sınava. Sınava giremediği gibi Derya bu kez öldürmezse kesin felç bırakırdı. Koşmasını zorlaştıran çantasını sırtından alıp önüne geçirdi. Kollarına taktıktan sonra daha da hızlandı.

Okula ucu ucuna da olsa yetişmişti. Harun Hoca’dan sadece bir dakika önce sınıfa girebilmişti. Sırasında oturan ve kendisine kızgınca bakan Derya’yı görünce bakışlarını aşağıya eğdi. Ya-vaşça yaklaşırken Derya söylenmeye başlamıştı bile. “Kızım neredesin sen? Hani erken gelecektin? Konuları tekrar edecektik.” dedi sinirle. Sena kalemelerini çıkartırken bir yandan da Derya’ya laf yetiştirmek telaşındaydı. “Ya ne yapayım? Sabah sabah üçlü saldırıya kalktılar. Bir Sina, bir Mehmet amca, bir Narin teyze lafa tuttu.” diye yakınırken bir kolunu Derya’nın arkasına doğru uzattı. “Bilirsin, konuşmayı severim. Laf lafı açınca da işte konu buralara kadar geldi.” dedi sonlara doğru masumlaşan sesiyle.

Derya gözlerini kısarak baktı Sena’ya. “Hele bir haftaya biyoloji sınavına geç gel, bak ben sana ne yapıyorum? Çok kötü kavga ederiz, haberin olsun.” diye tehdit etti arkadaşını. “Bir saattir seni bekliyorum... Ben evden çıktığımda güneş daha yeni merhaba diyordu ülkeye.” diye konuşmaya devam etti.

Sena şaşkınlıkla açtığı gözleriyle bakmaya başladı arkada-

şına. “Zorun neydi o kadar erken geldin?” diye sordu merakla. “Hep çalışma aşkı işte, ne yaparsın. Yüce Allah’ım senin aksine bazılarını çalışkan yaratmış.” dedi saçını savururken. Tekrar ciddiyete bürünüp konuşmaya başladı: “Bak delirtme beni. Senin tuzun kuru tabii, okul birincisisin.” diye söylendi. “Daha değilim.” diye ekledi Sena. “Ben anlamam. Bana ders çalıştırman lazım. Haftaya biyoloji sınavı için sakın geç kalma. Şimdiden söylüyorum, bir haftada ancak ayarlarsın alarminı sen.”

Sena, kendisine ters ters bakan Harun Hoca’yla birlikte Der-ya’nın koluna vurdu hızla. “Tamam dedim kızım. Anladım. Dön önüne, bakıyor yine bizim cins ters ters.” dedi sınava konsantre olmaya çalışarak. Kâğıtlar dağıtılırken parmaklarını çıtlatıp önünde bırakılan kâğıda hafifçe bir göz gezdirdi. İçinden her zaman sığındığı Allah’a bir kez daha sığındı.

“Allah’ım sen yardım et...”

*“Hem yazım aşamasında hem sayfalara döküldüğünde haberi bile olmadan destek olan, değerli **Güncel Paylaşımlar** youtube kanalına teşekkür ederim.*

Bölüm 2

İstanbul’un gülen yüzü, güneşi yine tepeden bakıyordu insanlara. Hava güneşli olmasına rağmen tatlı bir esinti hâkimdi. Üzerindeki ince ceketi düzeltip avucundaki kutuyu daha sıkı tuttu. Şirket kapısından girdiğinde yüzüne bakan herkesin anlayabileceği bir mutluluk vardı içinde. Zaten genelde gülmeyi seven, hayat dolu bir insandı.

Gözlerini asansörlerin olduğu tarafta çevirdi. İnenleri görünce adımlarını hızlandırıp son anda yetiştii. On yedi numaralı düğmeye basıp yüzünü arkadaki aynaya çevirdi.

Bugün büyük gündü! Bugün sevgilisine evlenme teklifi edecek ve sonsuz bir mutluluğa kavuşacaktı. Gözlerinin önünde canlanan güzel sevgilisinin gözleriyle düşüncelere dalması birkaç saniyeydi. Düşüncelerinden sıyrılmasına sebep olan sesle bakışlarını kat numarasına çevirdi. Ne çabuk gelmişti on yedinci kata.

Şirketin kapısından girdiğinde herkes yerindeydi. Mesaisi başlayan çalışanlar büyük bir ciddiyetle işlerinin başına

geçmişlerdi. “Kolay gelsin arkadaşlar.” diyerek sağ tarafta kalan odasına doğru gitmeye başladı.

Odanın kapısını açtığında yüzüne vuran serinlikle derin bir nefes çekti içine. Ceketini çıkartıp dilsiz uşağa giydirdi. Masasının başına geçmişti ki kapısı çalındı. Gelen, asistanı Merve’ydi. Hafif bir tebessümle baktı Selim’e.

“Selim Bey, Yavuz Bey görüşmek istiyor.” dedi arkasındaki Yavuz’u göstererek.

“Tamam, al içeri.”

Yavuz, tüm sevimliliğiyle birlikte kapıdan girdi. Gülen yüzüyle birlikte arkadaşının karşısındaki koltuğa oturdu. Arkasında kalan Merve’ye baktı. “Merveciğim, sana zahmet bize iki kahve söyler misin?” diye ricada bulundu. “Tabii, hemen...” diyerek odadan çıktı Merve.

Merve arkasından kapıyı kapatınca Yavuz hemen kalkıp Selim’in yanına geldi. Masaya oturup gözlerini dikti arkadaşına. “Ee! Aldın mı kardeşim?” diye sordu merakla.

Arkadaşının gerçek aşkı bulmasına o kadar seviniyordu ki çoğu zaman, “Kendim için bu kadar sevinmem.” diyordu. Selim her hâinden ne kadar mutlu olduğu belli bir şekilde gülümseyerek cebindeki kutuyu çıkartıp arkadaşının önüne koydu. “Aldım.” dedi. En yakın arkadaşının desteğini arkasında istediği çok belliydi.

Yavuz masanın üzerindeki kutuyu alıp kapağını açtığında gözleri yerinden fırlayacakmış gibi açıldı. Yüzük gerçekten çok güzeldi. Zarif duruşunun yanında, kenarlarındaki pırlantalar o duruşu kırıp tıpkı Meltem’in sevdiği gibi bir şaşaa yansıtıyordu karşı tarafa.

“Beğendin mi?” diye sordu elindeki yüzüğe şaşkınca bakan

arkadaşına. “Güzel kardeşim, çok güzel. Tam da Meltem’in tarzı. Gösterişli de...” diye duraksadı. Başını kaldırıp Selim’e dik dik bakmaya başladı. “Ayıptır sorması ne kadar verdin sen bu yüzüğe?” diye sordu.

Selim sinsi gülümsemeyle baktı Yavuz’a. “Verdim işte biraz... Ama çok dert etme. Birkaç ay fazla mesai yaparsan masrafı çıkartırız.” dedi alayla. Yavuz kaşlarını çattı. “Evlenen sensin, mesai yapan ben miyim? İyi yere dükkân açmışsın paşam sen.” diye sinirle konuştu.

“Hani kardeşlik, hani birimiz hepimiz içindik...” kaşlarını kaldırarak saydırmaya devam ederken Yavuz araya girdi. “Mesai deyince işin rengi değişti valla... Yapamam ben fazla mesai falan.”

“Ne mızıldandın be. Meltem’e az bile.”

“Onda hemfikiriz canım. Ama mesai falan yapamam ben. Evlenen sen olduğuna göre türlü zorluğa senin katlanman lazım. Hem ben ne alaka canım?”

Selim arkadaşının telaşı karşısında kendisini daha fazla tutamadı. “Haydi korkma, şaka yaptım.” dedi gülmesinin arasında. “Neyse ben gidip hazırlıkları kontrol edeyim. Sana yüzüğü göstermek için gelmiştim. Daha Meltem’i almaya gideceğim.” dedi ceketini alırken.

“Nasıl teklif edeceksin? Nerede edeceksin?” diye ardı ardına sormaya başladı. “Yahu sen ne kadar meraklısın. Düz evlenme teklifi işte.” diye söylense de hemen sonra heyecanla anlatmaya başladı: “İyi dinle, bir kere anlatacağım! İki gün sonra olan Ankara seyahatini öne çektiğimi söyleyeceğim. Hiç beklemediği anda kapısına dayanıp edeceğim teklifi. Sonra da yemeğe gideceğiz, tanıştığımız yere.” dedi tane tane.

Yavuz arkadaşına kaşlarını çatarak bakmaya başladı. “Ya evde yoksa? Eve nasıl gireceksin?” diye sordu merakını gizlemeden. Selim gözlerini devirerek konuşmaya başladı. “Allah senin cezanı vermesin inşallah. O kadar söz söyledim, buna mı takıldın takıla takıla?” diye sitem ederken üzerine ceketini giymiş, arabanın anahtarını alıyordu.

“Tamam, git nereye gidiyorsan. Allah’tan bir şey sorduk.” dedi alıngan bir şekilde. Selim, arkadaşının sırtına vururken “Anahtarım var, korkma kalmam kapıda.” dedi.

“Ee iyi madem, görüşürüz. Haydi git... Benden de selam söyle diyeceğim ama beni konuşmazsınız herhâlde.”

“Yani öyle olur.” diye kinayeye cevap verip şirketten ayrıldı. Kapının önünde bekleyen arabasına binip bluetooth bağlantısını kurdu hemen. Meltem’in numarasının üzerine basıp karşı tarafın açmasını bekledi. Telefon açılınca karşıdan duyulan sevdiğinin sesiyle yüzüne bir gülümseme kondurdu. İlk konuşan Meltem oldu. “Canım, vardın mı Ankara’ya?” dedi tatlı bir sesle. “Evet canım... Ben de onu haber vermek için aramıştım. Telefonu kapatıp uzanacağım biraz. Eğer ulaşamazsan merak etme diye aradım.”

“Tamam canım. Güzelce dinlen, işi alacağından eminim ben ama yine de iyi şanslar hayatım. Kendini çok yorma tamam mı? Ben seni dinç seviyorum.”

“Tamam tamam, yormam. Sen ne yapacaksın bugün?” diye sordu planlarının suya düşmesinden korkarak.

“Sen yoksun, evde olurum herhâlde. Şirkete gitmem. Dinlenirim falan. Biraz kaytarayım diyorum.”

“İyi, tamam o zaman. Sana iyi dinlenmeler... Haydi kapatıyorum. Seni seviyorum Meltem’im.”

“Ben de seni seviyorum Selim'im.” diyerek telefonu karşılıklı kapattılar.

Selim, Meltem'le konuştuktan sonra elindeki yüzüğe baktı tekrar. Yüzündeki gülümsemeyi silmeden evlenme teklifi etmek için kapattırdığı restoranda hazırlıklara devam etti.

Bu restoran onlar için özeldi. Burada karşılaşmışlardı ilk. Birbirlerinin hayatına talihsiz bir çarpışma sonucu girmişlerdi. Meltem'le iki yıllık bir birliktelikleri vardı. Şimdi o birlikteliği daimi kılmak için içinde doyumsuz bir heves vardı.

Selim, olacaklardan habersiz hazırlıklara devam ederken Selim'den sadece birkaç kilometre uzakta Meltem'in çok başka planları vardı.

Bir iki saat sonra tüm hazırlıkları bitirmiş olmanın rahatlığıyla Meltem'in evine gitmek için yola çıktı. Meltem'in evine yaklaştığında gördüğü çiçekçide Meltem'in en sevdiği çiçeklerden bir buket yaptırdı. Parasını ödeyip tekrar yola çıkması beş dakikasını almıştı.

“Neredesin?” diye sordu en başta. “Konuştum ben Selim'le.” diye devam etti. Karşıdan herhangi bir ses gelmeyince gözlerini devirip konuşmasını sürdürdü: “İki gün sonraki toplantıyı öne çekmiş karşı firma. Uçağı biraz önce inmiş, Ankara'da şu anda. Haydi, bekliyorum ben seni.”

“Tamam, geliyorum.” dedi hoşnut olmayan bir tonla karşıdaki erkek sesi.

Telefonla konuşmalarının üzerinden yarım saat geçmişti ki kapının çalma sesini duydu Meltem. Koşarak kapıya giderken bir kız çocuğunun mutluluğu üzerindeydi. Tabii bu mutluluk, kapı-

dan giren asık suratlı adamla birlikte keskin bir baltanın altında kalmışçasına can verdi.

Yanından sinirle geçip içeriye giren adamın ardından Meltem de salona geçti. Koltukta sinirle oturan adamın hemen yanına oturdu. Dizleri birbirine değerken gözlerini yüzünden bir an bile ayırmamaya çalıştı.

“Aşkım lütfen yapma.” dedi Meltem. Kurduğu cümlede içini huzursuz eden hiçbir kelime yoktu. Gayet soğukkanlı bir şekilde sarf etti kelimeleri. “Az kaldı, biliyorsun. Hissediyorum ben. Çok yakın zamanda olacak bu evlilik.

Sonra da hayallerimize kavuşacağız. Bu işin sonunda bir sen, bir ben, bir de bize ait milyonlar kalacak.” diye devam etti sözlerine.

Murat asık suratı ve çattığı kaşlarıyla baktı Meltem’e. Ellerini göğsünde birleştirmiş, sinirden titreyen ellerini gizlemeyip: “Artık bu durum benim canımı sıkmaya başladı. Daha ne kadar bekleyeceğiz? İki yıl oldu, iki. Hâlâ tık yok.” dedi sesini yükselterek.

Meltem gerilmeye başlamıştı. Ama karşısındaki adam sevdiği adamdı, onu üzmemek istemiyordu. Alttan almaya karar verdi.

“Biraz sakın mi olsan acaba?” diye sordu gayet sıcak bir ses tonuyla. Meltem’in sakın tavrının aksine Murat sinirlerine hâkim olamıyordu. Elini ensesine götürüp sertçe vurdu. “Olamıyorum ben sakın falan, olamıyorum. Sürekli senin yanında olduğunu düşündükçe ben çıldıracak gibi oluyorum.”

“Sen beni kıskanıyorsun yani.” derken sesi sevecenliğini gözler önüne seriyordu.

“Meselemiz bu mu şimdi?”

“Bu oluversin ne olacak? Haydi gel, sen gerilmişsin, ben seni bir sakinleştireyim.” diyerek üst kata doğru gitmeye başladı.

Selim, Meltem’in kapısının önüne geldi. Bir elinde Meltem’in en sevdiği çiçeklerle bezeli bir buket, diğer elinde sevgilisinin evinin anahtarı...

Meltem’le konuşalı iki saati biraz geçmişti. Evde olacağını söylemişti, sessiz olması gerekiyordu. Anahtarı yuvasına takıp derin bir nefes aldı. Yavaşça araladığı kapıdan ilk önce sağ ayağını attı içeriye. Gözlerini etrafta gezdirmeye başladı. Karşılaştığı sessizlikle kaşları hafif çatıldı. Elindeki çiçekleri bırakmadan evin içinde gezinmeye başladı.

Birkaç dakika sonra gözlerine ilişen bahçe kapısıyla Meltem’i yanlış yerde aradığını anladı. Meltem’in, tembellik edeceğim, sözü aklında yankılandı. Başını iki yana salladı. “Nasıl düşünemedim...” diye kızdı kendine. Şimdi Meltem geçmiştir bahçeye, uzanmıştır hamağa, yanında kahvesiyle huzur içinde kitap okuyordur.

Gülümseyerek bahçe kapısına doğru adımlamaya başladı. Karşılaştığı boşlukla bakışları tekrar donuklaştı. Eve geri girip elini ensesine attı. Enselerini kaşımaya başladı bilinçsizce. Bir saniye sonra aklına gelen detayla elini hızla ensesine vurdu. “Tabii ya! Tembellik edeceğim derken uyumayı kastetti. Kesin uyuyordur, uykucu.” diyerek üst kata doğru adımlamaya başladı.

Merdivenleri yavaşça çıkıp yatak odasına doğru ilerledi. İçeriden Meltem’in sesini duyunca yüzüne bir gülümseme kondurdu. Kapının önüne gelip, derin bir nefes alıp gömleğinin yakasını düzeltti.

Elini kapıya vurmak için kaldırdığında duyduğu sesle beynin-

den vurulmuşa döndü. Kaskatı kesilen vücuduyla kapının önünde kalakaldı.

“Bu daha ne kadar devam edecek böyle? Koskoca iki yıl oldu, daha bu Selim’den ses soluk yok... Ah bu işin sonunda o kadar para olmayacaktı da ben yapacağımı bilirdim.” diye söylendi Murat bezmiş bir sesle. “Aşkım biraz sakin ol. Çok abartıyorsun. Az kaldı, ben biliyorum.”

Meltem’in kendisini sakinleştirme çabaları pek umurunda değildi Murat’ın. “Elini tutuşu bile zoruma gidiyor benim.” diye konuşmasına devam etti. Meltem başını iki yana salladı. “O benim iki yıllık sevgilim. Elimi de mi tutmasın?”

Murat hızla yattığı yerden doğruldu. Sinirleri tepesine çıkmıştı. “Sevgili değilsiniz siz! Rol o. Yakın zamanda bu tiyatro bitecek.”

Meltem sabrının sınırını doldurmuştu artık. Sesini hafif yükseltip konuşmaya başladı: “Bu tiyatro paramıza kavuşunca bitecek. Tam sona yaklaşmışken her şeyi berbat edeceksin... Bir an önce kendini toparlasan iyi olur.”

Selim’in eli hâlâ kapıya vurmaya hazır, havada asılı kalmıştı. Yüzü bembeyazdı, içeriden duyduğu her cümlede daha çok beyazlıyordu sanki. Beynin sana oyun oynuyor Selim, diye düşündü. Kendisini kandırmaya çalışıyordu ama pek başarılı olamıyordu. Duyduğu ses Meltem’e aitti.

Gözlerini sıkıca yumdu. Aklında dönen düşüncelerin şimdi haddi hesabı yoktu. Gözlerinin önünde yaşadığı iki yıl can bulurken duyduklarını sindiremiyordu. İki yıl, koskoca iki yıl boyunca insan para için istemediği bir insanın yanında nasıl dururdu, akli almıyordu.

“Kendine gel Selim. Karşılarında dik duracaksın. Asla düşür-

meyeceksin kendini... En azından düştüğünü görmeyecekler onlar. Toparla kendini!” diye teskin etti kendisini.

Meltem’i canını verecek kadar çok seviyordu ama ortada bir kandırılmışlık vardı... İki yıllık bir kandırılmışlık. Bu hazmedilecek şey değildi.

Sesindeki titreşimi azaltmak adına iki üç kez öksürdü. Ardından da üzüntüyle indirdiği elini tekrar kaldırdı... Kapıyı çaldı...

İçeriden ilk Murat’ın sesi duyuldu. “Kim bu?” diye sordu Meltem’e, yakalanmanın telaşıyla. Meltem aklında ihtimalleri sıralarken çalınışından sadece iki saniye sonra kapı açıldı.

Karşısında kendisine acıyarak bakan bir Selim görmeyi beklemiyordu elbette Meltem. Ağzı açık kalmış, olanları idrak etmeye çalışıyordu. Bir yanında uzanan Murat’a, bir de karşılarında kendisine bakan Selim’e çevirdi gözlerini. Aklı her şeyin bittiğini bangır bangır bağırırken benliğine, dudakları şaşkınlıkla zikretti kandırdığı adamın adını “Selim!” diye.

Selim biraz önce aklına üşüşen şeyi, şimdi canlıca görmenin acısını yaşıyordu. Görmek bambaşkaydı. Kalbi hâlâ kendince bahanelere sığınırken aklı berraktı. Kandırılmıştı... Aldatılmıştı... Oyuna getirilmişti...

Birkaç saniyede gerçekleşen olayın sonucunda hepsi birbirine bakıyordu. Hiç kimse konuşmuyordu.

Kendisini ilk toparlayan Meltem oldu. Bir eliyle çarşafı üzerine tutarken konuşmaya başladı: “Selim, bak açıklayabilirim.” dedi ama nasıl açıklayacağını bilemiyordu.

Selim sahte, alaycı bir gülüş kondurdu yüzüne. Selim boğazı-

nı temizleyip konuşmaya başladı. İçinde kopan fırtınanın aksine sesi gayet sakindi. “Haksızlık etmeyin bana. Evlilik teklifi etmeye gelmişim aslında ben buraya.”

İkisinin üzerinde gezdirdi gözlerini. Sakince konuşmaya devam etti: “İnan ki yüzüne bakıp ‘Nasıl?’ diye sormayı bile kendime hakaret sayıyorum. Bana saygını geçtim, yanındaki adama saygını geçtim, dünyadaki kadınlara geçtim... Senin kendine hiç mi saygın yok? Bu kadar dibe vurmayı nasıl becerdin? Hiç mi utanmadın? Hiçbir sır sonsuza kadar gizli kalmaz, sonunda açığa çıkacak diye hiç mi korkmadın? Beni bu adamla aldattırken bu adamı da benimle nasıl aldattın?” dedi kinle.

Özellikle seçtiği, vurgulayarak kurduğu cümle hedefine ulaşmıştı.

Sessizliğini koruyan, orada yokmuş gibi davranan Murat’ın sinirleri tepesine çıkmıştı. Hırsla Meltem’e döndü. Kolundan sıkıca tutup sıkmaya başladı. Meltem’in yüzünden canının acıdığı belli olurken ne kadar sıkıdığı parmaklarının boğumlarının beyazlığından belli oluyordu. “Ne demek bu Meltem? Ne diyor bu herif? Hani dokunmamıştı sana? Hani izin vermiyordun? Hani sadece beni seviyordun? Bu adamı kandırırken beni de mi kandırdın sen?” diye ardı ardına sıraladı sorularını.

“Mu... Murat, bak yanlış anladın, yok öyle bir şey.” diyebilirdi çaresizlikle. İşler sarpa sarmıştı, elindeki iki adamı da kaybediyordu.

Murat gitmek için hazırlanırken Meltem’in yüzüne bile bakmıyordu. Onu dinlemeye niyetinin olmadığı çok açıktı. Kapıya doğru ilerlemeden hemen önce son bir kez baktı nefretle Meltem’e. “Söylememe gerek yoktur sanırım. Sakın bir daha arama beni.” diyerek sinirle kapıya adımlamaya başladı.

Kapının önünde dikilen Selim'e kızgınca baktı. Tam yanından geçip gidecekken Selim kolundan tutup durdurdu. Karşısındaki adamın gözlerine dikti sinirden siyaha sönen gözlerini. "Ne sanıyordun? İki yıl boyunca benim yanımda hiç mutlu olmadığını mı? Bir insana sebep her ne olursa olsun bunu yapanın bir gün sana da yapacağını hiç aklına getirmedin mi?" Alayla gülümseyerek baktı Murat'a. "Çok yazık..." dedi karşısındaki adama karşı kazandığı zaferin sarhoşluğuyla.

Kandırılmak zordu. Kandırıldığını sanırken kandırılmak daha da zordu. Ama adalet de buydu. Kimse yaşattığını yaşamadan ölmezdi. Murat hırsıyla kurtardı kolunu mengene gibi sarmış parmaklardan. Hiçbir şey söylemeden arkasında kalan Meltem'e son bir kez baktı ve çıkıp gitti odadan.

Atalarımızın sözü doğruydu. "Kendine yapılmasını istemediğin bir şeyi, başkasına da yapmayacaksın."

Atalarımızın sözü doğruydu ama uygulamada yanlışlık vardı. İnsanlar alışmıştı o sözün gereğini yapmamaya. İstenmeyecek bir şeyi yapıp kendisine yapılıncı yakıp yıkmaya...

Meltem hâlâ olanların şaşkınlığını üzerinden atamıyordu. Her şey altüst olmuştu. Nasıl olmuştu tüm bunlar bir anda? On dakika önce her şey yolundaydı.

Karşısında elleri cebinde dikilen Selim'e kaydı gözleri. "Selim!" dedi ve sustu. Konuşacak dermanı bulamadı bir müddet kendisinde. Toparlanması birkaç saniyesini aldı. "Yalan söyledin..." dedi suçlayarak. Selim hafifçe gülümsedi. "Haydi ya!" dedi alayla. "Bak çok ayıp etmişim... Sen ne bekliyordun, çok merak ettim doğrusu. Seni, sırf para için başkasının hayatına atan bir adamın yanında olacağını, seni teselli edeceğini mi sanıyordun? Hiç mi düşünmedin, edersen millete bulaşır kendine diye?"

Kederli yüzüyle ve hayal kırıklığını yansıttığı gözleriyle baktı Meltem'in gözlerine. Karşısındaki kadının yüzünde gördüğü ifadeyi çözemiyordu artık.

Sevgilisi gittiği için üzgün müydü, yaptıkları için pişman mıydı yoksa planları bozulduğu için sinirli mi? Belli olmuyordu artık.

Elini cebine attı. Aldığı yüzük kutusunu yatağın başındaki konsolun üzerine koydu.

"Bu ev senin olsun. Bugün sana evlilik teklifi etmek için aylar önce aldığım yüzük de... Sevinmelisin bence. Hiç yoktan iki yılını bir hiç uğruna harcamamış oldun. Bu da benim sana son iyiliğim olsun."

Meltem'in yüzüne son kez baktı. Arkasını dönüp giderken Meltem'in gözünden akan yaşları göremedi. Artık bütün yollar çıkmaz yoldu ve Selim yolunu, yönünü şaşırılmıştı.

Bölüm 3

Sena, girdiği matematik sınavından zaferle çıkmanın haklı gururunu yaşıyordu. Sınıfın kapısından çıkıp iki elini birbirine vurdu hafif bir çığlık atarken. Sınav gerçekten umduğundan bile güzel geçmişti. Harun Hoca tam da çalıştığı yerlerden sormuştu. Eğer haftaya olacağı biyoloji sınavı da iyi geçerse okul birinciliği için önünde bir engel kalmayacaktı. Heyecanla koridorun sonundaki pencerenin önüne doğru gitti. Camı açıp nisan ayının mis gibi bahar kokusunu derin bir nefesle içine çekti.

Bir dakika sonra Derya koşup adının tüm okulda yankılanmasına sebep olarak yanına geldi. “Sena, Sena, Sena... Nasıldı?” dedi merakla. “Benimki çok güzeldi. Herhâlde yetmiş seksen alırım.” diye devam etti. “Benimki de iyiydi.” diye arkadaşının heyecanına ortak oldu Sena. “Yani her zamanki sınav işte. Nasıl olsun?” diye sözlerini bitirdi. Derya ufak bir burun kıvrımayla baktı Sena’ya. “Deli etme beni. Geçen sefer de öyle dedin, doksan sekiz aldın. Ben artık senin üç lafından beşine inanmıyorum, haberin olsun.”

“Aman, inanmazsan inanma.” diye son sözünü söyledi Sena. Derya yüzüne hafif bir ciddiyet takınıp tekrar konuşmaya başladı:

“Sina nasıl oldu? Soramadım telaşla.”

“İşte senin arkadaşılığın bu kızım! Benim kardeşim orada ayağını kırmış, canı acıyor. Sen iki yıl sonra soruyorsun nasıl diye.” dedi Sena

laf sokmanın rahatlığıyla. Gözünün önüne gelen, Derya'nın Sina için attığı mesajları silmek başını iki yana sallamak kadar kolaydı.

Derya bakışlarını camdan dışarıya çevirirken derin bir ah çekip konuşmaya başladı. "İşte bazı şeyler gençliğinde çok cazip geliyor insana." dedi durum tespiti yaparak.

"O ne demek be?" diye sorduğu soruya içinden, bu kızın gerçekten hiç ayarı yok, cümlesiyle eşlik etti.

"Diyorum ki o an sana laf sokmak daha cazip geldi. Benim onu sorduğumu unuttun. İnşallah gözüne dizine durmaz o attığım mesajlar. Durumunu bildiğim Sina'yı belki de sormak istemedim. Ne olmuş yani?"

"Şimdi neden soruyorsun peki?"

"Sana ne be? İstedığimi sorarım. Hem suçlu hem güçlü, şuna bak. Sen önce sabah geç kalışının hesabını ver." dedi yüksek çıkan sesiyle. Sesi boş okulda daha da yankılanınca ellerini mahcup şekilde dudaklarının üzerine götürdü.

Sena'nın altta kalmaya pek niyeti yoktu. Derya'ya karşı çemkirmesi gecikmedi. "Kızım, dedim ya lafa daldım diye. Kaç kere söyleyeceğim?"

"Hele sen haftaya da lafa dal, valla yolarım saçını başını, haberin olsun." diye son bir şans verdiğini belli ederek konuştu arkadaşıyla. "Tamam, kalmam söz. Erkenden geleceğim."

"İyi, tamam o zaman. Haydi bahçeye inelim, sıkıldım."

Biraz sonra birlikte bahçeye indiklerinde bir köşede arkadaşlarını gördüler. Sınav sonrası durum kritiği yapıyorlardı. Onlara hiç pas vermeden çıkış kapısına yakın olan, her zaman oturdukları banka oturdular.

Hocalar son sınavları erkene çekmişti. Böylece mayıs sonunda

bitecek sınavlar, nisan sonunda bitecekti. Ondan sonra aldığı raporla sınava kalan bir buçuk ayı komple evde ders çalışarak geçirmeyi düşünüyordu. Biyoloji sınavı, nisanın son haftasına denk geliyordu. Okul birinciliğindeki engelin ve lise hayatının son sınavı olacaktı.

Günün geri kalanı okulda arkadaşlarıyla geçmişti. Allah'tan haftaya sınavlardan sonra dağılacamız, diye geçirdi içinden.

Şaka bir yana lise de bitmişti. Eve giden yol boyunca üniversite hayali kurmaktan alamadı kendisini. Eve girdiğinde yine aynı cümle döküldü dilinden:

“Selam gençler ve kendisini genç hissedener!”

Sena'ya özgü bu cümle, başka kimsenin ağzından böyle dökül-müyordu. On kişiye sorsalar sekizi Sena'yı bu cümleyle tanımlar-dı, geri kalan iki kişi de deliliğiyle.

Üzerini değiştirip aşağıya indi. Salonda ayaklarını uzatmış televizyon izleyen Sina, diğer eline kitabı almış, okuyor gibi gö-rünecekti aklınca. Sina'ya ters ters bakıp elinden kumandayı aldı hızla. Karşısındaki üçlü koltuğa attı kendisini.

Sina sinirle doğruldu. “Ya ne yapıyorsun? İzliyordum ben. Si-nir etme insanı.” diye çıktı.

Sena kaşlarını şaşkınca kaldırdı. Sesini annesinin duyma-sı için hafifçe yükseltti. “Ne? Televizyon mu izliyordun? Kusura bakma kardeşim, ben senin elinde kitap görünce televizyon bo-şuna çalışıyor sanmıştım. Gerçekten özür dil.” Sözleri mutfaktan ıslanarak gelen Şükran Hanım sayesinde yarıda kesildi. Hain bir sırıtışla kardeşine baktı. Şükran Hanım ellerini belinin iki ya-nına koyup azarlamaya başlamıştı bile Sina'yı.

“Sina, sen hani ders çalışıyordun? Şuna bak, bir de kısmış sesi-ni, sözde beni yiyecek. Siz giderken biz dönüyorduk hanımefendi. Yutturabilir misin bana?”

Sena keyifle orta sehpanın üzerinden aldığı elmayı ısırırken söze başladı: “Ben gelene kadar yutuyordun ama anne, haksızlık etme kendine. Ben gelmesem daha ayakta uyuturdu seni.”

Elindeki kumandayı keyifle televizyona doğru uzatmıştı ki Şükran Hanım hızla gelip aldı. Televizyonu kapattı.

“Yeter bu kadar eğlence. Haydi herkes dersin başına.” diye çıkışverdi. Sena hızla ayağa kalktı. İşaret parmağıyla Sina’yı gösterirken kendisini savunmaya başlamıştı bile.

“Yaa seni kandıran bu. Ben daha okuldan yeni geldim. İki dakika izleyip ders çalışmaya gideceğim zaten. Benim ne suçum var?”

Sena’nın aksine Şükran Hanım gayet sakin bir sesle konuşmaya başladı: “Yeter bu kadar tembellik.” Sena şaşkınca açılan gözleriyle baktı annesine. “Senin kafan mı karıştı anne? Ben daha yeni okuldan geldim. Sabahtan beri yatan, tembellik eden senin kızın. Ben çalıştım, çabaladım, sınav oldum da geldim.” dedi bir çırpıda.

“Zaten o yattığı için ders çalışacak. Ama sen cezalısn!” dedi. “Ceza mı? Neyin cezası?” Kaşları şaşkınlıktan iyice çatıldı. Ne yapıp da ceza aldığını düşünürken sorusunun cevabı Şükran Hanım’dan gelmişti: “Kandırıldığımı benim yüzüme vurdun.” dedi sesini titreterek.

Aldığı cevapla daha da şaşırdı Sena. Ellerini havaya kaldırıp yarıkarışlarını duyurmaya başladı. “Allah’ım, sen görüyorsun Ya Rab-b’im. Sırf bir kuluna doğruyu söyledim diye yanan yine ben oldum.”

Ellerini indirip annesine baktı kısa bir an. Boşuna konuşuyordu ki annesine laf anlatmak deveye hendek anlatmaktan daha zordu. Arkasını dönüp odasına çıktı. En iyisi kabullenmekti.

Bölüm 4

Selim'in birkaç saat önceki sert ve gururlu duruşundan şimdi eser yoktu. Yalnızdı... "Sen beni aldattın, kandırdın ama ben hâlâ dimdik duruyorum." mesajını vereceği kimse yoktu yanında. Gönül rahatlığıyla yıkılabilirdi... Gönül rahatlığıyla kaldığı enkazın altında acısını çekebilirdi. Adımları onu hiç bilmediği yerlerde dolaştırırken telefonunun sesiyle kendine geldi. Çok umursamamıştı. Dalgınca gözlerini etrafta gezdirdi. Hava kararmıştı. Nerede olduğunu anlamaya çalışırken biraz önce susan telefon tekrar çalmaya başladı. Bıkkın bir nefes bıraktı. Cebinden çıkarttı telefonu. Ekranda gördüğü Yavuz ismiyle bakışlarını devirdi. Telefonu kulağına götürürken karşıdan gelen sese kulak kabarttı.

"Kardeşim sen ararsın diye aramadım ama çok merak ettim valla. Saat gece yarısına yaklaştı. Aramadın sen de! Ee ne oldu? Kabul etti mi Meltem? Çok sevinmiştir ha..."

Dur durak bilmeden kurduğu cümlelerin karşılığında beklediği cevapları duyamadı Yavuz. Kaşlarını çatı. "Selim!" diye seslendi. "Ses versene, ne cevap verdi? Ne oldu?"

Selim gözünden akan bir damla yaşla cevapladı arkadaşını. "Yalan oldu..."

Telefonu cebine geri koydu. Karşıdan gelen, adını söyleyen sese kulaklarını tıkadı. Oturduğu yerden sakince kalkıp yavaş yavaş yürümeye başladı.

Ay, yerini güneşe teslim ederken her zaman gülerek girdiği şirketin kapısından bu kez sessizce girdi. Odasının kapısına geldi, derin bir nefes çekip birkaç dakika bekledi. Düşüncelere dalmış zamanın nasıl geçtiğini anlamazken sorsan ne düşündüğünü bilmiyordu.

Saat dokuza doğru şirket hareketlenmeye başladı. Şirkete ilk gelenlerden birisi de sabaha kadar arkadaşını arayıp bulamayan Yavuz olmuştu. Endişeyle kapıyı bile çalmadan içeriye girdi. Selim'i görmesiyle derin bir nefes çekerken içine, söylenmeye başlamıştı çoktan. "Neredesin sen? Kaç saattir seni arıyorum, haberin var mı? Telefonlara cevap vermiyorsun. Meltem'i aradım, o da açmadı. 'Yalan oldu!' deyip telefonu kapatmak ne? Ne yalan oldu?" diye arka arkasına sorduğu sorular, arkası dönük olan Selim'in yüzüne bakmasıyla kılıç keskinliğinde kesildi.

Kaşlarını daha da çatıp baktı arkadaşına. Endişe iyiden iyiye vücudunu ele geçirmişti. "Bir şey olmuş..." diye sayıkladı. "Ne oldu? Meltem mi? Meltem'e mi bir şey oldu?" Sorduğu sorulara cevap alamadıkça siniri ve endişesi artıyordu. Bir adım ileriye atarken elleri yumruk olmuştu.

"Oğlum konuşsana, ne oldu? Bir şey söylesene."

Sesini ayarlayamamış, bağırıvermişti en iyi arkadaşına. "Olan çok önceden oldu. İki yıl önce..." dedi Selim sakın bir sesle. Yavuz: "Ne oldu iki yıl önce?" diye sordu merakla. Anlamaya çalışıyordu ama başarılı olduğu söylenemezdi.

"Beni kandırdı, aldattı." dedi hüznle. Sonra acı bir gülümseme kondurdu yüzüne. "Gerçi buna aldatmak denmez. Buna amacına ulaşamamak denir. Aslında benimle hiç sevgili olmamış ki beni aldatsın."

"O ne demek öyle?"

“Neyini anlamadın!” diye bağırdı Selim. Sesi bırak odanın dışını, komple binanın dışından duyulacaktı neredeyse. “Ama-cı evimin üzerine konmakmış, bu şirkete, arabama, malıma mülküm... Amacı benim hayatımın değil, malımın sahibi olmakmış. Sevgilisi varmış. Birlikte planlamışlar. İki yıl önceki karşılaşmamız da sevgili olmamız da planlıymış.”

Yavuz, şaşkınca arkadaşından olanları dinlerken hâlâ duyduklarına inanamıyordu. Meltem! Hani şu Selim’in sevgilisi, herkesçe sevilen yengesi...

“Emin misin?” diye sordu şüpheyle. Selim boynu kırılırcasına bir hızla çevirdi başını Yavuz’a. Yumruklarını sıkmış, siniri iyice gün yüzüne çıkmıştı. Yavuz’un üzerine doğru adımlarken ateş saçan gözleriyle baktı arkadaşına. “Sen benimle dalga mı geçiyor-sun?” diye âdeta kükredi. Yavuz çenesine yediği yumrukla söylediğini anlayabildi. “Tamam.” dedi çenesini tutarak. “Tamam, hak-lısın, özür dilerim. Ben şaşkınlıktan ne dediğimi bilmiyorum.”

“Yan yana gördüm, ‘aşkım’ dediğini duydum.” dedi Selim ke-derle.

Yavuz şaşır kalmıştı. Ne diyeceğini, nasıl teselli edeceğini bil-miyordu. “Tamam kardeşim, sakın ol... Otur haydi.” dedi elleriyle sakın olmasını işaret ederken. Ama Selim söz dinleyecek hâlde değildi. “Ben oturamıyorum. Ben sığamıyorum hiçbir yere.”

Olanlara tepkisini ancak gösterebiliyordu Selim. Dün olanlar-dan sonra üzerine çöken o sakinlikten artık eser yoktu. Nihayet kendisine gelmiş, öfkesini gün yüzüne çıkarmıştı. Etrafta kırılan her eşyanın sesi kulaklarına ulaşırken hiçbiri içinin soğumasına yardımcı olmuyordu. Oysa gözüne kestirdiği camı tuzla buz eder-ken biraz olsun rahatlayacağını ummuştı.

On dakika sonra arkadaşına sıkıca sarılmış, yavaşça yere çökmüştü. Yavuz, arkadaşının sırtına vurdu destek verdiğini belli ederek. Selim'in dili çözülmüştü sonunda, gözlerini bir noktaya sabitleyip konuşmaya başladı:

“Ben çok sevdim... Çok sevdim... İki yıllık sevgilimdi o benim. Evlenmeyi hayal ettiğim kadın... Yalan olması zoruma gidiyor Yavuz. Bir insan bunu nasıl yapar? Benim aklım almıyor. Sevmediği birisinin yanında durup nasıl seviyor gibi davranır? Nasıl midesi aldı? Onların midesinin aldığını benim aklım almıyor.” Sesi keder kokarken acısı her hâlden belli oluyordu.

Duyduklarının karşısında Yavuz'un söyleyecek bir sözü yoktu. Ne söylese haklıydı, ne söylese hakkıydı... Cevap veremedi. Sessizce arkadaşının yanında oturdu. Susarak kardeşinin acısına ortak oldu. Sessiz geçen dakikalardan sonra kendisini biraz topladı Yavuz. “Haydi sen eve git. Bir duş al, uyu, sakinleş, biraz kendine gel.”

“Ben kendimdeyim.” diye reddetti Selim. Ama artık gözleri şişmiş, sızlamaya başlamıştı. Yavuz, Selim'in yersiz yere inat ettiğinin farkındaydı. “Sen kendinde değilsin. Haydi eve git. Uyu, dinlen.” dedi sakince. Ben, diye başlayan itiraza kulaklarını tıkamıştı. Selim bir cesetten farksızca şirketten çıkıp evine doğru gitmeye başladı. Gözlerinin önünde dün yaşananlar canlanırken hâlâ olanları anlamakta güçlük çekiyordu.

Bölüm 5

2 Gün Sonra

Güven insanın kurduğu en sağlam ve bir o kadar da hassas yapıdır, derler. Bir kez yıkıldı mı toplaması imkânsızdır. Altında kalana da çevresinde olana da zarar verir. O yüzden zaten insan en çok kendine güvenmelidir. Hatta sadece kendine güvenmelidir.

Selim, kurduğu güven duvarının yıkılışını, tuz buz oluşunu izlemişti iki gün önce. Yaşadığı hayal kırıklığının tarifi, kandırılmışlığının telafisi yoktu. Canı yanıyor, yandıkça çareyi bilincini yitirmekte arıyordu. Yavuz onu eve gönderdiğinden beri içiyordu. Kendisini toparlamaya çalıştıkça sanki daha çok batıyordu.

Kapının sesiyle kendisine geldi. Yandaki koltuktan tutunarak kalkmaya çalıştı ama elinin üzerinde hâkimiyetini kuramayınca tekrar oturdu kalkmaya çalıştığı yere. Üçüncü denemede ayağa kalktığında hafif bir baş dönmesi hissetti. Elini alnına götürüp hafifçe bastırdı. Oo, diye hafif bir nida döküldü dudaklarından. Gözlerini sıkıca yumup tekrar açtı.

“İyi içmişim valla...” dedi peltek diliyle kendi kendine konuşurken. Ayağa kalkmaya çalışırken zaman epey bir geçmiş, kapıdaki kimse bayağı bir sabırsızlanmıştı. Kapı yumruklanmaya başlayınca neden ayağa kalktığını hatırladı. Aksak adımlarla dış kapıya doğru gitmeye başladı. Elini kapının kulpuna koyup derin bir nefes çekti içine. Kapıyı açtığında karşısında arkadaşı

duruyordu yine. Yavuz öfkelenerek içeriye girerken ayakta sallanan kardeşinin kolunun altına girmiş Selim'i içeriye götürüyordu, bir yandan da söylenmeye başlamıştı, arkadaşı için üzülüyordu. "Çözüm içkiymiş gibi davranmaktan vazgeç artık. Daha ne kadar böyle devam edeceksin?" dedi koltuğa oturmasını sağlarken.

Selim, gözlerini zorla açmaya çalışırken hüznle baktı arkadaşına Yavuz. Dağ gibi adam ne hâle gelmişti iki günde, hâlâ inanamıyordu. "Kendini toparlaman lazım artık. Dünyanın sonu değil ya. Başkasını seversin. Hem de daha çok seversin. Öyle seversin ki Meltem aklına bile gelmez. Bir sevdanın içine düşersin bir anda. Sevdığın kadar sevildiğin de bir sevda."

Aklı bedenini terk ederken kalan son kırıntılarla ve buğulanmış gözleriyle baktı arkadaşına. Güzel zamanlarında olduğu gibi kötü her anında da yanındaydı. "Zoruma gidiyor!" dedi boğazı tahriş olduğu için kısık çıkan sesiyle. "Çok zoruma gidiyor... Koskoca iki yıl... Para için sevmediği birinin yanında nasıl durabilir insan?" diye devam etti haklı sitemine.

Yavuz, aklına gelenle hızla doğruldu oturduğu yerden. "Ben senin ilacını biliyorum kardeşim. Haydi, kalk bir banyo yap. Seni biraz uzaklaştıralım buradan. Ankara'ya git, Narin teyzenin yanına. Üç dört gün kal. Hem kafanı dinlersin hem de Narin Sultan'ıma da iyi gelir." dedi. Narin Hanım'ın iyi geleceğine emindi... Babaannesi, Selim'e her zaman iyi gelmişti.

Selim, ellerini havaya kaldırıp omuzlarını silkeledi bir çocuk masumluğuyla. Dudaklarını büzdü. "Ben gidemem ki... Hem gitsem ne diyeceğim?" dedi üzgünce. Yavuz'un cevabı hazırды. "Bir şey söylemene gerek yok. Yanında olursan o sana bir şey sormaz. Haydi kalk! Ben seni bırakır, geri dönerim. Sen gelene kadar işleri ben idare ederim, aklın kalmasın. Tamam mı?" diye sordu itiraz

kabul etmeyeceğini belli ederek. Selim'e sessiz bir kabullenışten başka seçenek kalmamıştı.

Selim'in kabul edişinin üzerinden bir saat geçmişti. Yavuz, hâlâ sarhoşluğu vücudunda barındıran arkadaşının arka koltuğa yatmasını sağlayıp şoför koltuğuna geçti. Selim yatar yatmaz sızmıştı zaten.

Arabanın içinde lastiklerden gelen sestten başka hiçbir ses yoktu. Arabayı kullanırken Yavuz'un akli hâlâ olanlardaydı. Daha dün heyecandan yerinde duramayan arkadaşı, şimdi o yerin yedi kat dibindeydi sanki. Meltem'e söyleyeceği iki çift lafı vardı ama karşısındaki kadın, o iki çift lafı bile hak etmiyordu.

Telefonunu eline aldı. Listede gördüğü ismin üzerine gelip derin bir nefes aldı. Olanları bu kadına nasıl anlatacaktı peki? "Torununun başına bunlar bunlar geldi. Sana getiriyorum." diye nasıl söyleyecekti? Kulağına götürüp karşıdan duyulacak sesi bekleme-ye başladı. Birkaç çalıştan sonra açılan telefonla yüzüne ufak bir tebessüm kondurdu.

"Narin teyzem nasılsın? Yavuz ben." dedi sesinde beliren ama gerçek olmayan bir mutlulukla.

"Biliyorum, biliyorum. Adın kayıtlı telefonumda. Sen beni bu-
nak mı sandın?" dedi Narin Hanım sahte bir sinirle.

"Yok canım, estağfurullah! Sen kim bunaklık kim? Valla ben senden daha bunağım."

"Ha ben bunağım ama sen benden daha bunaksın yani... Ben bunağım yani... Kapat telefonu. Adını da siliyorum rehberimden.

Utanmaz seni.” diye sinirle konuştu Narin Hanım. Yavuz düştüğü durumu anlamamış, şaşkınca bakmaya başlamıştı. Ne demişti de kızmıştı?

“Narin’im dur kapatma! Ben öyle demedim. Yani dedim ama öyle demek istemedim.” dedi bir gayretle kendisini açıklamaya çalışırken. Konuştukça battığını anlayınca direkt konuya girmeye karar verdi. “Hem ben seni Selim için aradım. Kötü şeyler oldu, Selim’i oraya getiriyorum.” dedi hızla.

Karşı tarafta Narin Hanım elini kalbinin üzerine koymuş, korkusu onu ele geçirmek üzereydi. İçinden, hayrolsun inşallah, diye dua ederken dilinden dökülüverdi sığınıışı.

“Bismillahirrahmanirrahim...”

Yavuz’un, “Narin’im...” diye başlayan cümlesini kesti Narin Hanım. Aklında binbir düşünce, kalbinde torununa bir şey oldu korkusu vardı. “Ne oldu oğlum? Nerede Selim?” dedi korkulu çıkan, merak kokan sesiyle. Karşıdan duyduğu nefes sesiyle sinirleri gerildi. Sesini biraz daha yükseltti. “Oğlum cevap versene...”

“Telaş etme Narin’im... Toparlanmayacak bir şey değil.” diyerek söze başladı, olanları kısaca anlattı Narin Hanım’a. Sözü Narin Hanım’a verdiğinde karşıdan bir türlü gelemeyen sesle onun da konduramadığını, şaşırıp kaldığını anladı.

Meltem iki yıl boyunca Selim’in çevresindeki insanların neredeyse tamamını tanımış, hepsine de kendisini sevdirmeyi başarmıştı. Tıpkı Yavuz gibi Narin Hanım da idrak etmekte zorlanıyordu. “Oğlum bir yanlısınız vardır. Meltem yapmaz öyle şey.” dedi durgun çıkan sesiyle. “Yapmış valla Narin teyze. Selim kendi gözleriyle görmüş, konuşurken duymuş. Gerçek yani... Meltem sahiden de aldatmış Selim’i.” dedi üzgünce.

Narin Hanım'ın dudaklarından duyulur duyulmaz bir sesle çıktı torununun adı. Başka ne diyeceğini bilmiyordu. "Selim iyi değil Narin'im. Durmadan içiyor. Zoruma gidiyor, diyor sürekli. Ben de senin yanına gelirse iyi olur diye düşündüm." Sesindeki hüznü, onların kardeşliğini hiç bilmeyen birisi bile anlardı. Arkadaş olmaktan vazgeçip kardeş olalı çok uzun zaman olmuştu. Kurduğu her cümlede kardeşi bildiği adama yapılanlar daha da zoruna gidiyordu. İster istemez sevgiye inancı yok oluyordu.

Selim yüreğinde asla kötülük barındırmayan, çalışanlarına, çevresine hep güler yüzlü olan bir adamdı.

Kalbinin iyiliğinden bahsetmeye gerek bile duymuyordu. Selim bunları hak etmemişti.

"İyi ettin oğlum. Getir bana. Ben bakarım torunuma.

Yaralarını sarıp sarmalarım." dedi ağlamaklı çıkan sesiyle.

"Tamamdır Narin teyze biz çıktık zaten yola. Uyuyor şimdi." dedi ve duraksadı. "Narin'im... Kendini hazırlasan iyi olur. Selim pek iyi değil. Şu anda bile sarhoş, biraz aksi. Kendini hazırla ki şaşırıp kalma." diye uyardı bu uyarıyı kendisine bir borç bilerek.

Karşıdaki yaşlı kadın gözyaşlarıyla karşıladı bu sözleri. "Tamam oğlum. Hazırlarım." deyip telefonu kapattı. Elinde telefon, ardındaki koltuğa çöktü hayal kırıklığıyla. Duydukları bir şaka gibi geliyordu. Kendisi bile sindiremiyorken Selim'in hâlini merak etmekten kendisini alamıyordu. Az çok tahmin ediyor, Selim boğazında düğüm oluyordu. Oturduğu yerde öylece gözleri dalmış bekliyordu.

On dakika, yirmi dakika, yarım saat, bir saat... Öylece oturdu. Niceden sonra kendisine gelebildi. Hemen mutfığa gidip torununun sevdiği yemekleri yapmaya başladı. Kaç saattir mutfakta olduğunu anlamamıştı bile.

Narin Hanım'ın mutfaktan çıkıp elini kurulamasıyla kapının çalması hemen hemen aynı anda oldu. Elindeki havluyu aceleyle kenara fırlatıp yaşının gereği ağrıyan bacaklarına aldırmadan hızla kapıya gitti. Derin nefeslerle kapıyı açtığı anda ayakta ama sarhoşluğun etkisiyle gözleri zor açılan bir Selim'le karşılaştı. "Oğlum!" diye bir yakarış koptu dudaklarından... Gerisini getiremedi... Selim'i böyle yıkılmış görmek, yüreğinde onulmaz bir sızıya sebep oldu. Yavuz'la birlikte salona götürüp yatırdılar. Uyusunda sayıklayan Selim'e üzgünce bakıp mutfığa geçtiler.

Yavuz olanları detaylıca anlatırken bir yandan da yemeğini yiyordu. İki saat sonra yola çıkmaya hazırды. Narin teyzesinin elini öpüp son kez Selim'i kontrol etti, ardından İstanbul yoluna koyuldu.

Yavuz'un gidişıyla Narin Hanım torununun yanında aldı soluğu. Bir sandalye çekip oturdu. Gözleri tekrar dolarken elini Selim'in saçlarında gezdirdi. Duaları yoldaş bellerken kendisine, torununun hafifçe hareketlenmesiyle önce ellerini çekti sonra hızla gözlerini sildi.

Rahmetli oğlunun kopyası olan gözler yüzüne çevrilince yüreğine daha ağır bir yük oturuverdi. Daha birkaç saniye önce sildiği gözyaşları tekrar doldurdu harelerini. Selim elini babaannesinin yaşarmış gözlerine götürdü. Bir damlayı silerken kederle konuşmaya başladı: "Hiçbir şey için hiç kimseye bir şey yapmam babaanne. Bana ne yapılırsa yapılsın gıkımı çıkarmam. Tamam, der acımı yaşamaya köşeme çekilirim. Ama senin gözyaşın için yaparım babaanne... Ağlama..."

"Oğlum bu hâldeyken nasıl dursun benim gözlerim?" dedi ağlayarak.

Ellerini bu kez babaannesinin eline uzattı. Tuttuğu gibi du-

daklarına götürüp bir öpücük kondurdu. “Canım acıyor babaanne! Meltem...” derken sözleri gözyaşlarıyla yarım kaldı. “Tamam yavrum!” dedi Narin Hanım torununun başını okşarken. “Aklına getirme şimdi. Unut gitsin. Her şey unutulur. Her şeyin üzeri tozla kaplanır. Sen o güzel yüreğini ferah tut. Sen hangi gecenin yerini gündüze bırakamadığını gördün?”

“Çok yorgunum babaanne.” dedi Selim başını babaannesinin dizine bırakırken. “Biraz yemek ye sonra uyursun oğlum. Haydi kalk, üzme beni.” deyip muzur bir gülümseme kondurdu yüzüne. “Bilirsin, ben yaşlı huysuzun tekiyim. Her şeye hemencecik üzülürüm.”

Selim bir çocuk masumiyetiyle başını salladı. İçine çektiği derin nefesle birlikte yerinden kalktı. Her zaman sığındığı tek limana varmış, huzur arayışına başlamıştı. Yakında o huzura erişeceğine emindi.

Bölüm 6

Sena okuldan çıkıp derin bir nefes aldı. Yarın günlerden salıydı, son sınavları vardı. Eğer o da güzel geçerse okul birincisi olacaktı.

Farkında olmadan her zamanki hareketini tekrarlamaya başladı. İçinden konuşurken elleri boş durmuyor, hesap yapar gibi hareket ediyordu.

Derya, uzaktan Sena'yı görüp başını iki yana salladı. "Bizim deli yine mesaiye başlamış." diye homurdanarak yanına gitti. "Hayırdır? Bermuda Şeytan Üçgeni'nde kaç tane geminin battığını mı hesaplıyorsun?" dedi. Sena gözlerini devirerek baktı arkadaşına. "Evet canım, onu hesaplıyorum. Hesaplamalarım göre senin iki gemi fazlan var. Haydi yine iyisin, burada da geçtin beni." dedi alayla. Derya gerdiği kolunu sertçe vurdu Sena'nın koluna.

"Aman sakın laf altında kalma."

Sena gülerek baktı Derya'ya. "Huyum kurumasın, asla kalmam." dedi ellerini göğsünde bağlayarak.

Derya yüzünü buruştururken laf sokmaktan geri kalmadı. "Gıcıkısın gıcık. Bir de Sina'ya laf sokuyorsun. O senin yanında melek kalır be."

"Sen benimle Sina'yı mı kıyaslıyorsun?" diye sordu hayretle.

Derya omuzlarını silkti bir an. “Kıyaslama gibi değil de... Aman neyse... Sınavın nasıldı? Bana kolay gibi geldi.”

Sena düşünür gibi elini çenesinin altına koydu. “Başına taş düştü diyeceğim ama taş az gelir. Otuz katlı bina düştüğü konusunda iddiaya bile girerim. Kolay sormuş hayrolsun. İnşallah altından başka bir şey çıkmaz.” diye ayaküstü kısa bir analiz yaptı. Sonra da muzur bir gülüş kondurdu yüzüne. “Tahmin et ben kâğıdı verirken ne gördüm?”

“Ne gördün, ne gördün?” diye sordu merakla Derya.

“Bizim saf Sina’nın sorularını hazırlıyordu hoca. Bir iki sorusunu gördüm. Sina elime düştü anlayacağın.”

“Yazık kız, ver soruyu. Zaten ayağı sakat, bir de karnesi olmasın.”

“Asla vermem!” diye itiraz etti Sena hırsla. “Milletin hakkına girmesine izin vermem. Nasıl verecek bunun hesabını ahirette?” diye sordu haklılığını savunarak.

“Aman sana kalmış dünyaya adalet dağıtmak. Doğrucu Davut, ne olacak!”

“Ben çevreme doğruluk dağıtayım da tüm dünya kurtulmazsa kurtulmasın.” dedi bilmişçe.

Derya’yla ettikleri muhabbetin sonuna doğru gelirken Derya’nın uyarısıyla gözlerini devirdi Sena. İyi kızdı, hoş kızdı ama çok ısrarcıydı doğrusu. “Bak yarın erken geleceksin, unutma! Ben çalıştım ama senin üzerinden geçmen lazım. Kendi çalıştığım ile geçmem bu dersi.”

“Deryacığım, canım! Bak imdat diye bağıracağım artık. Tamam dedim ya, daha kaç kere tekrar ettireceksin?” dedi sitemle. “Kusura

bakma arkadaşım ama senin zamanlama konusunda sıkıntıların var. Bu konuda sana güvenemiyorum bir türlü. Sen gecenin köründe bile lafa dalarsın. İnsan bulamazsan kedi köpeklerle sohbet eder, yine geç kalırsın. Allah bir çene vermiş, gerisini koyvermiş.”

“Bak gelmem ha..” diye sinirle uyardı Derya’yı.

“Aman tamam, demedim bir şey.”

“Daha ne diyeceksin be... Gidiyorum ben, daha Sina’yı delirteceğim.”

“Nereye gidiyorsan git ama sakın yarın geç kalma bak.” diye son kez ikaz etti. Sena ellerini havaya kaldırırken bağıra bağıra sabır diliyordu Allah’tan.

Mahallede bu ikizleri sevmeyen yoktu. Gördüğü herkese selam verirler, mutlaka hâl hatır sorarlardı. Başını okşamadıkları hayvan yoktu mahallede. Sevdikçe sevilirdi insan... Sevdikleri kadar sevilirdi bu ikizler.

Her zamanki gibi herkese selam vererek evin yolunu tuttu Sena. Kapıdan girdiğinde karşılaştığı manzara yine aynıydı. Annesi televizyon izlerken Sena da asık suratla ders çalışıyordu. “Selam gençler ve kendini genç sananlar. Nasılsınız?” dedi yüksek sesli girişiyle. Sina’nın kısık sesle: “Sen gelene kadar iyiydik.” sözüne burun kıvrıp annesinin yanına gitti. “Nasılsın hatunum?” dedi yanağından makas alırken. Şükran Hanım gözlerini televizyondan ayırmadan cevapladı Sena’yı. “İyi iyi. Sınavın nasıldı?” diye sordu çok da merak etmediğini belli ederek. Ama Sena, annesinin ilgilenip ilgilenmemesine çok dikkat etmedi. Beklediği soru gelmişti, o an için önemli olan buydu. Bakışlarını Sina’ya dikti.

“İyiydi valla anne. Bizim kimyacının başına bina düştüğünü düşünüyoruz. Aşırı kolay sormuştu.”

Sina duyduğu sözlerle gözlerini kocaman açmış, yerinden kalkmaya çalışıyordu. “Sena Allah aşkına, soruları hatırlıyorum de.” dedi heyecanla. Sena pek umursamazca omuz silkti. “Hatırlasam ne olacak?” diye sordu tırnaklarını incelerken.

“Bana söyleyeceksin, ben de sınava girince çatır çatır yapacağım.”

“Hakkı ne olacak? Vebali?”

“Vebali günahı benim boynuma.” dedi hevesle Sina.

Sena hızla yerinden doğruldu. “Sus geri zekâlı. Vebali boynunaymış. O kadar kolaydı vebali sırtlamak. Peygamberimiz, ‘Bir hak bulunuyorsa altın ve gümüşün geçmediğı hesap günü gelmeden helalleşsin.’ demiş. Sen ahirete bırakacaksın, öyle mi? Senden de bunu beklerdim zaten. Git gelmiş geçmiş tüm öğrencilerden helallik al sonra ben sana söyleyeyim soruları.”

“Aman be, ağız tadıyla bir suç bile işletmiyorsun insana. Git başımdan.” dedi sinirle.

“Hem o kimyacı aynı soruları sorar mı sence? Hem de bizim ikiz olduğumuzu bile bile. Biz sınavdayken hazırladı senin soruları... Gördüm birkaçını. Vereyim mi? İster misin?” diye gülerek sordu.

“İstemez!” dedi Sina yenilmişlikle. “Ben kendim çalışır, didinir, başarırım... Mende bur...”

Sina, sinirle arkasını dönüp tekrar masaya otururken Sena, Sina’yla olan konuşmasıyla hiç ilgilenmeyen annesine baktı. Hafifçe yanına yaklaştı. Birazcık şımartmaktan bir zarar çıkmaz diye düşündü. O kadar çalışmış, başarmıştı. Azıcık şımartılmayı hakkı olarak görüyordu. “Ya anneciğim, işte böyle. Yarınki sınav da güzel geçerse kızın okul birincisi olacak inşallah.”

Şükran Hanım gözünü televizyondan ayırmadan cevapladı kızını: “İnşallah kızım, inşallah... Sena bak kızım. Şu kız dalyan gibi kocasını bırakıp elin yaşlı başlı adamına kaçmış. Bir de, âşık oldum, diyor. Göz var, ızan var. Altmış yaşındaki adama ne aşkıymış bu? Adamın bir ayağı çukurda... Görüyorsun değil mi kızım, nasıl hayatlar var.” dedi gözlerini televizyondan bir saniye ayırmadan, bir an kırpmadan.

Sena şaşkınca baktı annesine. “Sağ ol anne ya. Benimle bu kadar ilgilenme. Bak sonra şımaracağım, o olacak.” dedi kinayeyle. Şükran Hanım gözü televizyonda, dinlemediği kızını onayladı geçiştirerek.

Sena hırsla başını televizyona çevirdi. Gördüğü sahne gözlerinin önünde canlanınca aynı hırsla annesine döndü. “Anne, bu senin iki gün önce izlediğin dizinin tekrar bölümü. Çok iyi hatırlıyorum, aynı tepkilerle izlemiştin zaten.” dedi homurdanarak. Haklı isyanı sonuç vermişti. Şükran Hanım hızla başını çevirip baktı Sena’ya. “Oysa o. Ne olmuş yani? İzleyemez miyim tekrar? Belki çok sevdim, bir daha izleyesim geldi. Hesap mı vereceğim?”

Sena gardını anında düşürürken hafif bir yutkunmayla annesini sakinleştirmek gayretine girdi. “Tamam canım, izle. Sana zaten izlediğin bir bölümü en az yirmi kere izlemek yakışır.”

Şükran Hanım’ın ters bakışlarından acilen kaçması gerekiyordu. “Neyse size doyum olmaz, ben odama gidiyorum. Ders çalışmam lazım. Akşam yemeğine çağırırken kibar olursanız sevinirim.” deyip odasına doğru giderken Sina’nın sözleriyle geri döndü. Sina, Sena’ya karşı ellerini karnının altında bağlayarak konuşmaya başlamıştı: “Aman efendim siz zahmet etmeyin, istirham ederim. Sizin narin ayaklarınız yorulmasın, ben kırık ayağım la odanıza çıkartırım yemeğinizi.” dedi sonlara doğru yüzüne bir gülümseme kondurarak.

“Aferin... Böyle akıllı ol köle. Efendine hizmette kusur etme.”

Sina yüzündeki sahte gülümsemeyi anında sildi. “Allah’ım, sen sabır ver Ya Rabb’im. Bir de emir veriyor... Kızım bak ayağım kırık demeyeceğim, atlayacağım üzerine ha.”

“Aman be. Bir şey söylenmiyor size de. Evde siz, okulda Der-ya. Yeter ama ya.” dedi isyanla. Sina kaşlarını çattı merakla: “Der-ya ne alaka be?”

“Yarın biyoloji çalışacağız sınavdan önce. Çalışmış ama anlamadığı konular varmış. Eve gel dedim ama okulda anlatınca daha iyi anlıyormuş.” dedi anlamadığını belli ederek. “Sen kırık ayağınla burada takılırken biz ders çalışacağız.”

“Sanki bilerek kırdım ben ayağımı.”

“Valla o konuda ciddi şüphelerim var. Senden beklemiyor değilim. Sınavlardan yırtmak için yapmış olabilirsin.”

Sina şaşkınlıkla gözlerini kocaman açıp baktı. “Hain kardeş seni. Aklın hep fesatlıkta zaten. Biz seninle nasıl kardeş, daha da kötüsü nasıl ikiz olduk? Ben melek, sen şeytan.”

Sena beklediği cümlelerin gelmesiyle mutlulukla gülümsedi. Bu kızı bozguna uğratmaya bayılıyordu. “Sorma! Bizimkilerin lüzumsuzluğu işte. Ne gerek vardı ben varken bir de sana? Gel de laf anlat işte. Başa gelmişsin, çekeceğiz mecbur... Neyse ben gidiyorum. Haydi hoşça kalın.” dedi kazandığı zaferin coşkun mutluluğuyla. Sina’nın arkasından sinir krizi geçireceğini biliyordu. Tanıyordu kardeşini. Sinsi bir gülüşle çıktı odasına.

Sina, odasına giden kardeşinin arkasından gerçekten krize girmiş, elini nereye koyacağını bilemiyordu. Annesine çevirdi bakışla-

rını hızla. “Anne gördün değil mi? Duydun değil mi? Ne dedi bana? Bana ne gerek varmış da bilmem ne. Allah’ım sen bana sabır ver. İyi ki beş on dakika erken doğmuş, on yedi yıldır başıma kakıyor. Bir şey söyle şu kızına.” dedi ama kendince haklı olan isyanı, televizyona konsantre olmuş annesi tarafından fazla ilgi görmedi. Şükran Hanım ekrana bakarken kızını duymamıştı bile. Son kelime hariç.

“Kızına” kelimesiyle başını çevirdi Sina’ya. Ne olduğunu anlamamıştı bile Şükran Hanım. Ama Sena ortalarda olmadığına ve Sina sinir krizi geçirdiğine göre yine kavga etmişlerdi. “Haklısın güzel kızım. Ben her zaman senin yanımdayım.” dedi geçiştirmeye çalışarak. Sina dikkate alınmadığını tabii ki anlamıştı.

“Sağ ol anne ya valla. Senin bu anlayışın olmasa ne yaparım hiç bilmiyorum valla.” dedi kinayeyle. Annesi şu anda onu anlayacak hâlde değildi. “Dön haydi sen televizyona. Bak neler oldu neler.” dedi bıkkın çıkan sesiyle. Şükran Hanım ikiletmeden televizyona dönerken hiç inandırıcı olmayan bir sesle konuşmaya başladı: “Ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım güzel kızım.”

Sina gözlerini şaşkınca açtı. “Çok sağ ol anne. Varlığını hiç görmed... Yani yokluğunu hiç görmedim demek istemiştım.”

Bölüm 7

Yavuz, Selim'e mahcup olmamak adına elinden geleni yapıyordu şirket için. Selim toparlanana kadar ona yardımcı olmayı amaçlar-ken Narin teyzesinden aldığı haberler hiç hoşuna gitmiyordu. Se- lim, babaannesi üzülmesin diye o yanındayken hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu ama o olmadığı zamanlarda derdinin içinde bo- guluyordu. Narin Hanım torununun acısını yaşaması için sesini çıkartmazken yaşananlar yaşlı ruhunu katlediyordu. Selim'in unutmaya, alışmaya, ardında bırakmaya yönelik mücadelesi yoktu.

Yavuz, sabah yine takım elbisesini giyip ciddi ifadesini takındı yüzüne. Şirket binasına geldiğinde bakışlar yine üzerine çevril- mişti. İnsanlar işe bir gün bile gelmemelik yapmayan Selim'in yokluğunu sorguluyordu. Patronlarını her biri ayrı ayrı seviyor, sevgilerini saygılarıyla gösteriyorlardı. İnsanları hor görmeyen, onlara sevecen yaklaşan, çoğu zaman eğlenceli vakit geçirmeleri- ni sağlayan ve böylelikle işi zevkli hâle getiren bir patrondur. Gün- lerdir ortada olmaması elbette dikkatlerden kaçmamıştı.

Kapıdan girdiğinde bakışlarını sol tarafa çevirdi Yavuz. Öy- lesine bir bakıştan sonra başını çevirmişti ki gördüğüyle hızla döndü. Gözlerini kırpmayı bile bırakmış, âdeta donup kalmıştı. Sinir katsayıları hızla artarken şirketin orta yerindeki kadın ca- nını sıkıyordu. Çene kasları sinirle hareket ederken hızla ileriye doğru atıldı. Meltem'in kolundan tuttu hırsıyla. Kendisinden asla

beklenmeyen bir kabalıkla kendisine çevirdi. Etrafındaki herkesi yok sayıp Meltem'e odaklandı sadece. Öyle bir bağırmaya başladı ki sesi tüm şirkette duyuluyordu.

“Senin ne işin var burada? Hangi yüzle daha doğrusu hangi yüzüzlükle geldin? Sen nasıl bir insansın? Sen nasıl bir kadınsın? Hiç mi onurun yok senin?”

Meltem'in gözünde Yavuz'un, “yengem” diye sarıldığı anlar canlandı. Yavuz öylesine bir kızgınlıkla bakıyordu ki karşısında kim olursa olsun yerin dibine girerdi. Meltem de girdi. Tiksin-diğini belli eden bakışları hak ettiğini biliyordu. Pişman olması bir şey ifade etmiyordu. Selim'i de Selim'le birlikte hayatına giren herkesi de kaybetmişti. Anlamak için çok geç kalmıştı. İçine otu-ran yumruyu yok sayıp başını iki yana salladı.

“Selim nerede? Konuşmak istiyorum.” dedi Yavuz'un aksine gayet sakin çıkan sesiyle. Yavuz histerik bir gülümseme kondur-du yüzüne, daha da sinirlendi. Duruşunu dikleştirdi. Şimdi daha da heybetli duruyordu. Ama karşısındaki kadın, onun sevgi dolu kalbini görmüştü bir kez. İstese de kendisini korkutamıyordu.

“Yok Selim falan. O birkaç gün önce konuştu seninle konuş-ması gereken her şeyi. Beni daha da sinirlendirmeden çık git bu-radan. Çirkinleştirme insanı.”

Meltem gözlerini kapatırken dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Yavuz'un böyle davranması yavaş yavaş sinirlenmesine se-bep oluyordu. Kolundan sıyrılan çantasını tekrar koluna takarken Yavuz'a bir adım yaklaştı. Yavuz azalan mesafeyi tekrar açarken Meltem'e doğru eğildi. “Yaklaşma! Midemi bulandırıyor sun... Kardeşimden uzak duracaksın artık!” dedi tane tane.

Meltem gözlerini etrafındaki insanların bakışlarında gezdir-

di. Sinirle Yavuz'a baktı. "Selim'le konuşmak istiyorum. Değil arkadaş, annesi babası bile olsan karışamazsın. Bu mesele bizim meselemiz... Bu meselede sana yer yok!" dedi hırsla. Yavuz, Meltem'in dibine kadar girdi sinirle. Gözlerinde ilk kez böyle bir bakış vardı. Nefret dolu... Öldürmek istercesine... "Eğer mesele benim kardeşimin meselesiyse ben o iki kişinin arasına girerim. Buna kimse mani olamaz. O iki kişiden birisi, benim ya da kardeşimin canını sıkarsa o sıkıldığı can için o birisini gebertirim... Şimdi defol git! Durduğun yerlere pisliğini bulaştırıyorsun."

"Ben Selim'le konuşacağım. Benim geldiğimi ister alıştırma alıştırma sen söyle, istersen ben karşısına çıkayım... Kararı sana bırakıyorum." dedi ve şirketten çıktı Meltem.

Yavuz sinirle arkasını dönüp odasına gitmeye başladı. Kapıdan girdiği gibi ceketini fırlatıp odanın içinde dolanmaya başladı. Siniri bir türlü geçmiyordu. Biliyordu ki Meltem, Selim'in karşısına çıkacaktı. Bugün değilse bile yarın. Söylemek zorundayım, diye düşündü. Hiç yoktan kendisinden duyarsa kendini hazırlamak için zamanı olurdu. Yoksa Meltem bir anda çıkardı karşısına. Ne yapacağını bilemiyordu. Dakikalar sonra cebinden telefonu çıkardı. Selim'in numarasının üzerine gelip derin bir nefes aldı. Telefonu kulağına götürüp beklemeye başladı.

Selim mutfak masasının üzerinde çalan telefonuna doğru gitmeye başladı. Sabah sabah kimdi ki arayan? Ekranda yazan yazıyı görünce gülümsemekten alamadı kendisini. Telefonu açmış kulağına götürmüştü. "Hayırdır sabah sabah, daha kargalar kahvaltısını etmeden neden aradın beni? Doğru söyle, çok mu özledin?" diye alayla konuştu.

"Evet, sabah sabah burnumun direği sızladı hasretinden! Ne yaptın? Hiç arayıp sormuyorsun."

“Ne yapayım? İşleri kardeşimin üzerine yıktım, keyfime bakıyorum.” dedi alayla. Birazcık bekledi sonra sesine hafif bir ciddiyet hâkim oldu. “Şaka bir yana, daha iyiyim. Bak şu anda ayığım, içmedim valla.”

Selim’in sesindeki tınıyı tanırdı, doğruyu söylediğini biliyordu Yavuz. “Narin’im nerede? Gelmiyor sesi. Arkadan bana bağırması lazımdı hayırsız diye.” dedi. Konuya nasıl gireceğini biliyordu.

“Hastaneye gidecek, hazırlanıyordu. Randevusu varmış bugün.”

“Bu saatte ne hastanesi?”

“Ne yapacaktı? Akşam mı gidecekti? Sizin orada akşamları mı gidiliyor hastaneye?”

Yavuz o kadar odaklanmıştı ki nasıl konuşacağına, soruyu algılayamamıştı bile. Derin bir nefes çekti içine. Kaçışı yoktu... Söylemek zorundaydı.

“Selim...” dedi sakince.

Sesinin tonundaki titreşimle bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı Selim. “Ne oldu?” diye sordu tedirgince. Yavuz karşı tarafta birkaç saniye bekledi. Ardından konuşmaya başladı üzgünce. “Ka... Kardeşim, Meltem geldi bugün... Şirketteydi... Seninle konuşması gereken şeyler varmış.”

Selim’in yüzündeki gülümseme, Meltem’in adını duyunca silindi bir anda. Kalbi ilk günkü gibi acımişti yine. Ne konuşacaktı ki? Konuşacak ne kalmıştı?

Gözlerinin dolmasına mani olamadı. Titreşen sesiyle zor çıkan kelimeleri salıverdi dudaklarından. “Ne konuşacakmış? Bençe gayet açık konuştu, hem de hiç sesini çıkarmadan. O kadar iyi

konuştı ki her şeyi çok net anladım. Benim konuşacak bir şeyim yok.” diye geçiştirmeye çalıştı.

“Ben de öyle söyledim. Uzak dur, dedim. Ama senin karşına bir anda çıkmakla tehdit etti. Acaba diyorum son kez...” diye konuşmaya devam edecekken Selim sözlerini kesti, “Sonra konuşuruz kardeşim... Hoşça kal...” diyerek telefonu kapattı telaşla.

Selim oturduğu koltukta gözlerini bir yere sabitleyip dakikalarca bekledi. Babaannesi hazırlanmış, çoktan evden çıkmıştı. Torunundaki farklılığı anlamış ama sesini çıkartmamıştı.

Ne kadar öyle kaldığını idrak edemiyordu. Birkaç dakika sonra eline şişesini almış, yine içmeye başlamıştı. En iyi yaptığı şeyi yapmış, unutmak için yine içkisine sığınmıştı.

Birkaç yudum aldığı anda daha iyi hissetti kendisini. İlk şişeyi bitirdiğinde beyni karışmaya başlamıştı. Olanlar aklından yavaş yavaş silinip yerini bir boşluğa bırakmaya başladı. Bundan memnun oldu... Yeni bir şişeye uzandı. Aklı tamamen boşlukla kaplandığında baş dönmesini bastırmak için dışarıya, çardağa çıktı.

Selim çardakta oturmuş, artık sayamadığı yeni şişesini eline almıştı. Aklından Meltem’le olan ayrılıkları silinmiş, güzel sevgilisini düşünür olmuştu... Karşıdan kendisine doğru gelen Meltem’i görünce gözlerini kırıştırdı. Kalbi ne kadar güzeldi bu kızın. Aklından geçmesiyle karşısına çıkması bir olmuştu.

Meltem kendisine doğru yaklaşırken hızla ayağa kalktı. Kalkmasıyla birlikte tutunacak yer araması arasında geçen bir an bile yoktu. Kalktığı yere tekrar oturdu. Aklından bir anda binlerce düşünce geçti.

Neden ayağa kalkamamıştı ki? Deprem falan mı olmuştu acaba? Sarsıntıdan mı kalkamamıştı? Büyük ihtimalle öyleydi. Meltem'in yanına gelmesini beklemek en iyisiydi. Çünkü kendisi adım atmayı bırak, ayağa bile kalkamıyordu. Gözlerini Meltem'e sabitleyip beklemeye başladı.

Kulağında kulaklık, elinde defter gibi bir şey vardı. Çok fazla takılmadı buna. Meltem zaten müzik dinlemeyi çok severdi. Not defterinin de yeni proje için olabileceği geldi aklına. Bakışlarını bu kez yüzünde gezdirmeye başladı. Bugün saçlarını bağlamıştı. Ama yine ılık ılık parlıyordu kumral telleri. O tellerden yayılan koku bir anda ciğerlerine kadar doldu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes çekti içine. Bir müddet gözleri kapalı hâlde sevgilisinin kokusunu doya doya çekti içine.

Ciğerine dolan koku yavaş yavaş uzaklaşmaya başlayınca açtı gözlerini. Meltem yoktu...

Hızla gözlerini etrafta gezdirmeye başladı. Sabah sabah rüya mı görmüştü acaba? Ama hayır, kokusunu almıştı, yüzüne bakmıştı... Rüya değildi. Ama neden yanına gelmemişti?

Tabii ya... Çardaktaydı. Kendisini görmesi imkânsızdı. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı. Üçüncü denemesinde başarılı olmuştu.

Hızla masaya tutundu. Birkaç kez gözlerini yumup açtı. Şimdi kendine gelmişti işte. Elindeki şeyi kenara attı, sarsak adımlarla birkaç basamaklı merdivenden inmeye başladı. Sağına soluna baktı ama Meltem'i göremedi. Güzel sevgilisinin biraz önce geldiği yolu aklına getirip sol tarafta karar kıldı. Yavaş yavaş ilerlemeye başladı.

Saniyeler sonra bakışlarını ileriye doğru çevirdiğinde Meltem'i görmesiyle adımlarına biraz hız verdi. Seslense duyar mıydı acaba?

Ama yok, biraz daha yaklaşması lazımdı. Yürümeyi unutan adımlarına odaklanmaya çalıştı. Birkaç saniye sonra Meltem'e daha yakındı. Artık kendisini duyabilirdi.

Olabildiğince sesini yükseltti, "Meltem!" diye bağırdı. Kendisine dönmesini beklerken Meltem hiç duraklamamıştı bile. Tekrar ve tekrar adını seslendi. Ama Meltem hiçbirini duymadı. Aklına sonradan gelen ince bir detayla elini ensesine vurdu. Kulaklığında kulaklık vardı, tabii duymazdı.

Etrafına baktı. Hiçbir yer tanıdık değildi. Evden bayağı uzaklaşmışlardı demek ki. Etrafta hiç ev de insan da yoktu. Ya erken saatlerdi ya da burada kimse yaşamıyordu. Meltem buraları nereden biliyordu acaba?

İyice yaklaştı.

Meltem'in bir anda durmasıyla kendisi de durdu. Yavaşça kendisine dönen nişanlısına gülümsedi. Meltem neden kendisine böyle bakıyordu?

Bölüm 8

Sena, alarmın inatçı sesiyle gözlerini araladı. Birkaç sefer açıp kapattıktan sonra bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi. Daha hava bile doğru düzgün aydınlanmamıştı. “Neden bu saate alarm kurdum?” diye düşündü. Aklına gelen, Derya’ya verdiği sözle gözlerini kapatıp örtüyü başına çekti.

“Of Derya, of! Şu saatte senin yüzünden uyandım ya.

Ben daha sana bir şey demiyorum!” diye söylenerek yataktan kalktı. Banyoya doğru giderken sinirle saçlarını çekti. Üzerine okul formasını giyip telefonunu ve defterini aldı yanına.

Çantaya gerek yoktu. Nasılsa bu sınavdan sonra lise hayatı bitmiş olacaktı. Okulla tek ilişkisi haziran ayında alacağı karne olacaktı.

Hazırlanıp kahvaltıya inmesi on beş dakikasını almıştı.

Aşağıya indiğinde etrafta kimse yoktu. Söylenmekten geri kalmadı. “Tabii bu saatte kalkınca senin haricindeki herkes uyur. Zavallı Sena da bu saatte okula gitsin.”

Sinirle mutfağa geçti. Etrafta gözlerini gezdirdi. Ardında da buzdolabının kapağını açtı. Gördüğü peynir kutusuyla hemen ekmek arası hazırladı. Eline alıp arkasını dönmesiyle Sina’yı karşısında görmesi bir oldu. Kaşlarını çatıp baktı. “Hayırdır, sabah sabah niye kalktın sen?” dedi asabice.

Sina yavaşça yaklaştı yanına kardeşinin. Elindeki sandviçten bir ısırık aldı. Munzur bakışını takındı. Elini kalbinin üzerine koydu. “Aşk olsun, alınacağım bak. Ben başarılar dilemeden sen ne zaman sınava girdin? Hem beklediğim tepki bu değildi, haberin olsun. Sabahın bu saatinde sırf sana başarılar dilemek için kalkmışım. İnsan bir ‘Teşekkür ederim canım ikizim. Sen olmasan ne yaparım, nasıl nefes alırım?’ falan der. Nerede sende öyle ince düşünce.”

Sena şaşkınca açtı gözlerini. “Şaka ediyorsun...” Sina gayet doğal bir şekilde cevap verdi: “Yoo...”

“Sırf bunun için mi kalktın? Manyak mısın kızım sen? Git yat.”

Sina’nın yüzündeki gülümseme yavaşça silindi. “İnsan bir teşekkür eder. Senin için kalkmışım, sırf ablacığımı sınavda başarılı olsun diye dua etmişim, senin şu dediğine bak. İnşallah sınavı geçirirsin.”

Sena başını iki yana salladı. “Sınavdan iki saat önce gidip sınavı nasıl geçireceğimi çok merak ettim. Olağanüstü bir şey olması lazım bence.”

Sina bakışlarını kaçırdı bir an için. “Doğru, saçma oldu.

O zaman şöyle düzelteyim. Tamamını yalayıp yuttuğun kitabın, uyuyakaldığın için çalışmadığın son beş sayfasından sorar inşallah. İnşallah yapamazsın.” İki elini göğüs hizasında kaldırdı. “Allah’ım sınavda bildiklerini yaptırma, yapamadıklarını attırma, atıklarını tutturma. Çok amin...” diye ardı ardına saydırmaya başladı.

“Ne beddua ediyorsun be deli! Ben de seni düşünüyorum bu saatte uykunu böldün diye... Ama suç bende tabii. Ne düşünüyorsun ki sen? Uykusuz kalıyorsa kalsın. İşte benim aklım bu kadar çalışıyor.” diye sinirle cevabını verdi kardeşine.

Sina hemen yelkenleri suya indirdi. Sena'nın dibine kadar girip yanaklarını okşarken incelttiği sesiyle konuşmaya başladı: "Canım kardeşim, beni de düşünürmüş. Oy ben seni yeri..."

Sena eline yavaşça vurup ittirdi. "Çek ellerini. Senin sahte sevgine benim karnım tok. Gösteriş yapacaksın diye beni kullanıyorsun yine. Uzak dur benden, çekil önümden de... Yine lafa daldım. Derya asacak valla beni. Gidiyorum ben." dedi. Kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki Sina arkasından seslendi: "Sahte mahte, seviyor muyum, sevmiyor muyum?"

"Seviyorsun Sina... Ben de seni seviyorum. Haydi görüşürüz." diyerek kapıyı açtı. Ayakkabılarını giyerken Sina'nın sesi doldu kulaklarına... "Başarılar..."

Kapıdan çıkarken kardeşini aklında evirip çevirmeye başladı. Çatlaktı, kaçıktı... Çoğu zaman kavga eder, zıtlşırlardı. Ama kardeş olmak buydu. Hangi kardeş kavga etmezdi ki? Bu kavgaların altında ikisinin de birbiri için bir an bile düşünmeden vereceği can vardı. Sina için kendi canı değersiz olabilirdi ama Sena için hayat-taki en değerli şeydi. Bir keresinde hasta olup yataklara düştüğünde babası hastaneye götürmüştü. Elini bir an bile bırakmamıştı kardeşinin Sena. İğne olurken de yanındaydı, gözleri dolduğunda da... Sina'ya iğne battığında başını çevirşi, yüzünü buruşturuşu canlandı gözünde. Cadiydı madıydı ama iyi ki kendi kardeşiydi...

Kulaklığını takıp dışarıya çıktı. İlk işi Mehmet amcasının dük-kânına bakmak oldu. Sabahın bu saatinde hâliyle kapalıydı.

Dinlediği müziğin sesini sonuna kadar açtı. Şu anda bir şey düşünmek istese bile mümkün değildi. Sanki boş bir sinema salonunda konsere katılmıştı. Müzikler arasında gezinirken sevdiği şarkı başlayınca gezinmeyi bırakıp telefonu cebine koydu.

Geç kalmamak için adımlarını biraz daha hızlandırırken Narin teyzenin evine gelmişti bile. Bugün dizinden randevusu vardı. Gitmiş miydi acaba hastaneye? Kolundaki saate tekrar baktığında çoktan gittiğini düşünüp yoluna devam etmeye karar verdi.

Dinlediği müziğe mırıldanarak eşlik ederken şarkının bitişe yaklaşmasıyla sesi kısılmaya başladı ve sonunda yerini yeni bir şarkıya bırakmak için sustu. Sınavdan önce güzel moral olmuştu en sevdiği şarkıyı dinlemek. Yüzünde müthiş bir gülümseme oluştu. Ama o gülümsemenin bir anda solmasını hiç beklemiyordu.

Kulaklıktaki senin kesilmesiyle yeni bir ses doldu kulaklarına. Dikkatini verdiğinde duyduğu adım sesleriyle kaşlarını çatı. Önce adımları durdu ateşe basmışçasına bir hızla. Kulaklığı kulağından çıkarttı. Sonra arkasını döndü. Karşısında tanımadığı bir adam duruyordu.

*Hem yazım aşamasında hem sayfalara döküldüğünde haberi bile olmadan destek olan, değerli **Oğuzhan Öz** youtube kanalına teşekkür ederim.*

Bölüm 9

Sena çatık kaşlarıyla baktı karşısındaki adama. Aklındaki soruların hangisine cevap arayacağını bilmiyordu. Bu adam kimdi? Neden kendisini takip ediyordu? En önemlisi de neden böyle bakıyordu?

Sena, aklına merak ettiği soruları sıra etmiş boğuşurken Selim'in dudaklarından dökülen isimle kaşlarını çatı.

“Meltem!”

Karşısındaki adama bakarken duyduğu isimle aklında yeni sorular belirmeye başladı. Meltem kimdi acaba?

Boğazını hafifçe temizleyip konuşmaya başladı:

“Beyefendi, sanırım karıştırdınız. Aradığınız kişi ben değilim. Size iyi günler.” diyerek yoluna devam etmek için arkasını döndü.

Bir adım atmasıyla adamın kolunu kavraması bir oldu.

Kolunun kavranmasıyla hızla çevrilmesi arasında saniye bile yoktu. Adamın bir an sallanması kaşlarını çatmasına sebep olurken aldığı kokuyla yüzü buruştu, korkmaktan kendini alamadı. Adamdan önce gelen içki kokusu iğrenç gelse de sarhoşla uğraşmaması gerektiğini biliyordu. Alttan almak en iyisi diye düşündü. Sesine birazcık anlayış kattı: “Bakın beyefendi, beni biriyle karıştırıyorsunuz. Meltem kim bilmiyorum.”

Doğru bir politika izlediğini anlaması uzun sürmedi. Karşısındaki adam kolunu nazikçe bıraktı. Hemen ardından kurduğu cümleler boşa uğraş verdiğinin kanıtıydı.

“Ne... Neden böyle davranıyorsun baana? Üzddüm, kırdım mmı seni? Hıı... Neden tanımazlıktan geliyorsun beni?” dedi ısrarla.

Sena yavaştan gerilmeye başlamıştı. Bu gerginliğini de istemsizce sesine kattı: “Çünkü tanımıyorum... Bakın, Meltem falan bilmiyorum. Tanımam görmem. Ben gideceğim yere geç kalacağım ve bu sefer de geç kalırsam arkadaşım beni çiğ çiğ yer.” Tekrar gitmeye çalışması sonuçsuz bir uğraştı. Bu adam gitmesine izin vermiyordu.

“Bu kaadar mı inciittim seni? Çok özzür dilerim. N... Ne istersen yaparım, valla bak. Haaydi iste de yapayımm ben...” dedi dolmuş gözleriyle. Sarhoşluğun da etkisiyle peltek konuşuyordu.

Karşısındaki sarhoş adamı Meltem olmadığına inandıramayacaktı. En iyisi anlayışlı olup kaçmaktı. Yoksa bu adam, kendisini Meltem zannetmeye devam edip okula kadar peşinden gelirdi.

“Allah’ım, hâlâ devam ediyor. Sen sabır ver Ya Rabb’im!” diye fısıldadı. “Size iyi günler diliyorum beyefendi. Umarım Meltem Hanım yakınlardadır ve en kısa zamanda bulursunuz.”

Yoluna devam etmek için arkasını dönmesiyle Selim’in tekrar

kolundan tutması bir oldu. Sena için bardağı taşıran son damlaydı bu. Sinirle arkasını döndü. “Kardeşim! Ben Meltem falan değilim diyorum, ne laftan anlamaz insansın yahu. Geç kalacağım senin yüzünden. Haydi yoluna!”

Kolunu kurtarıp birkaç adım uzaklaşabildi. Selim tekrar arkasından koştu. “N... Neden böyle davranıyorsun? Baak konuşuruz hallederiz. Ben s... Seni seviyorum.”

Sena korkuyla uzaklaşmaya çalıştı. “Kardeşim insanın asabını bozma. Sabah sabah sınav mısın sen bana? Çekil şuradan. Geç kalıyorum diyorum. Git ötede ara Meltem’i.”

Karşısındaki adam hiçbir şekilde laftan anlamıyordu. Korku iyice sarmıştı etrafını. Nasıl kurtulacaktı bu adamdan? Şu anda aklında ne sınav kalmıştı ne de ders. Şu adamdan bir kurtulursa zaten en güzelini yapardı.

“Olmazz... Ko... Konuşacağız. Haydi gel, şuuraya oturalım, konuşalım.”

Sena korkunun, sinirin, çaresizliğin getirisiyle elini tekrar hırsıyla çekti. “Hayır diyorum kardeşim. Allah aşkına git başımdan.”

Ardına bakmadan koşarken birazcık uzaklaştı. Tam “Kurtuldum, gelmiyor artık.” dediğinde Selim kolundan tutup çekiştirmeye başladı bu kez. Sena’nın diretmesi pek işe yaramadı. Aksine karşısındaki adam daha da hırslandı. Selim elini mengene misali bileğine sabitlemiş, arkasından sürüklüyordu.

Sena ayaklarını yerde sürükleyip direndikçe parmakları bileklerini daha da sarıyordu. Sena düştüğü durumun farkındaydı artık ama nasıl bir anda bu hâle gelmişti ki? Daha beş dakika önce güle oynaya okula giderken şimdi birisi kolundan tutmuş sürüklüyordu.

Çılgık çılgıla bağırırken etrafta gözlerini gezdirdi korkuyla. Hiç kimse yoktu... İn cin top oynuyordu. “Allah aşkına bırak beni!” diye yalvarmaya başladı. Sesi titrek, gözleri buğuluydu. Bi-leği kızarmaya başlamıştı, artık canı yanıyordu. Ama Selim bunu idrak edebilecek yetiye şu anda sahip değildi.

Adamın arkasında sürüklenerek ilerlerken gözyaşları özgürlüğünü ilan etmişti çoktan. Akan her bir gözyaşı, kalpleri titretecek birer çılgık olarak dönüyordu benliğine.

Etrafta sesini duyurabileceği hiç kimse yoktu. Bu adamı ikna etmekten başka yol görünmüyordu. Son bir gayretle yalvardı tekrar: “Kurbanın olayım bırak beni. Tamam anlaşalım, sen beni bırak, vallahi ben geleceğim. Birlikte arar buluruz Meltem’i. Valla yardım ederim sana. Allah aşkına bırak beni.”

Selim, Sena’nın sözleriyle iyice çileden çıktı. Arkasını dönüp Sena’nın gözlerine baktı. “Ne... Neden yalan söylüyorsun bana? Ne... Ne ya... Yaptım ben bu kadar seni kızdıracak? Hıı...”

Sena derin bir nefes alıp gözlerini sıkıca kapattı. Yeni yaşlarla birlikte tekrar açtı. “Sabah sabah nereden buldun sen beni ya? Sakin sakin, uslu uslu okuluma gidiyordum ben...” dedi isyanla. Birkaç saniye bekledi. “Bak, ne yapalım biliyor musun? Sen telefonunu çıkar. Arayalım Meltem’i. Ben senin adına onunla konuşayım, olur mu? Onu çağırırım da buraya. Aranızı da bulurum, ne diyorsun?” dedi. Bu sefer ikna edeceğine neredeyse emindi.

“Benii salakk yerine koyma artıkk. Konuşacağız dedim... Benimle geleceksin...”

“Gelmeyeceğim diyorum, anlamıyor musun?”

Selim karşısındaki kadının inadı karşısında sinirlenmeye başladı. “Meltem bak... Benim siiniirlerimi tepeme çıkartma, pişman

ederim seni. Adamın a... Asabını bozma..." diye olabildiğince bağırdı. Ardından da tekrar arkasını döndü, yürümeye başladı.

Sena her gözyaşının ucuna bir yenisini bağlarken sinirleri iyice onu ele geçirdi. "Allah'ım, sen bana sabır ver Ya Rabb'im! Adamın asabını bozmaymış. Asıl sen benim asabımı bozma. Sabah sabah beni yolumdan etmiş, kolumdan çekip sürüklemiş, Meltem deyip duruyor, bir de gelmiş adamın asabını bozma diyor. Asabın bozulması için adam olmak gerekir. Adam mısın da sen?" diye firar etti cümleler dudaklarının arasından.

Selim etrafta gezdirdiği bakışlarını, boynu kırılırcasına bir hızla Sena'ya çevirdi. Sena gözlerine dikilen bakışlarla iyice korkudan sinmişti. Kasılan çenesi, dişlerini sıkıldığını gözler önüne seriyordu.

"Benn adam mıyım, ööyle mi?" dedi haykırıslara bedel bir fısıltıyla.

Sena korku ile geriledi. Kalbinin bu kadar hızlı attığını hiç hatırlamıyordu. Kekelemesine engel olamıyordu. "Ba... Bak öyle demedim. Ya... Yani dedim ama öyle demek istemedim. Özür dilirim... Lütfen... Lütfen..."

Bölüm 10

Derya hırsıyla okuldan çıkıp Senaların evine doğru gitmeye başladı. Sorulacak bir hesabı vardı. Ders çalışmaya gelmediği yetmemiş, sınava bile girmemişti Sena. Erkenden okula boşu boşuna gelmişti. Tamam, Sena uykucuydu ama bu kadarı fazlaydı.

Elini çekmeden çaldığı zille içeriden Şükran teyzesinin isyan dolu sesini duydu. “Geldim, geldim, geldim... Kimsin yahu? Alacaklı gibi çalışıyorsun.” diyordu. Derya, Şükran Hanım’ın isyanını görmezden gelerek sinirle konuşmaya başladı: “Aç Şükran teyze, aç... Senin o kızını bu kez öldüreceğim!”

Şükran Hanım, kapıyı açtığı anda karşısındaki sinirden yüzü gözü kıpkırmızı olmuş Derya’yla iyice şaşkına döndü.

“Ne oluyor kızım? Ne bu sinir?” dedi merakla kaşlarını çatarken.

Derya, Şükran Hanım’ın sorularını duymazlıktan gelerek içeriye girdi. “Nerede o Sena, Şükran teyze? Sözde bugün okula erken gelecekti de ders çalışacaktık. Ama senin kızın bırak okula erkenden gelmeyi, ne okula ne sınava geldi. Uyuyor mu hâlâ? Ya bir insan dört yıldır okuduğu okulda bir sınav bile kaçırmaz da son sınavı nasıl kaçırır ya? Anladım, uykuyu seviyorsun ama bu nasıl bir uykudur ya? Şurada dayanacağı üç dört saatlik bir şeydi. Bir ders çalışıp sınava girseydi de ondan sonra istediği kadar uyu-

saydı... Parçalayacağım senin o kızını. Nerede o? Odasında mı? Sena in aşağıya. Bak söz veriyorum sadece öldüreceğim, bir şey yapmayacağım... Sana da aşk olsun Şükran teyze. Sena uykusundan vazgeçemiyorsa sen neden el atmıyorsun?”

Şükran Hanım şaşkınca izliyordu Derya'yı. “Ne demek Sena nerede? Kızım senin bir yanlıştın vardır. Sena sabah erkenden okula diye çıkmış evden. Sina'yla konuşmuş sabah.”

Derya şaşkınlığını gizleme ihtiyacı hissetmedi. Kocaman açılan gözleriyle baktı karşısındaki kadına. İstemsizce döküldü bir itiraf dudaklarından: “Ee ama sınava girmediydi?” dedi bir çırpıda.

Şükran Hanım merakının yanına kattığı korkuyla birlikte hızla arkasını dönüp üst kata, Sina'nın yanına çıktı.

Genç kız ders çalışıyordu, soluk soluğa yanına gelen annesini ve arkasındaki Derya'yı görünce kaşlarını çatıp ayağa kalktı. Kötü bir şey olmuştu. Yoksa annesi böyle telaşlanacak bir insan değildi. Aklında önce babası canlandı... Ama hayır... Babası olsa Derya'nın ne işi vardı burada? Geriye kalan seçenek daha da meraklanmasına neden oldu. Titrek sesiyle sordu kardeşini: “Ne oluyor? Se... Sena nerede?” dedi kekeleyerek.

İçinde bir anda beliren boşluğu tarif edemezdi. Öylece bakıyordu karşısındaki ikiliye. “Size soruyorum, cevap versenize. Sena nerede? İyi mi?”

“Kızım, Sena sabah sana ne dedi? Okula gidiyorum mu dedi?” dedi titreyen sesiyle. “Evet anne. Biliyorsun, Derya'yla ders çalışacaktı.” diye cevap verdi. “Ne oluyor? Korkutmayın insanı.”

“Kızım, Sena okula gitmemiş. Sınava da girmemiş...” dedi. Sena böyle şeyler yapacak bir kız değildi. Bu yaşına kadar habersiz

bakkala bile gitmezdi. Şimdi ortalıktan kaybolmuştu. “Kızım iyice bir düşün. Sana bir yere gideceğim dedi mi? Arkadaşının yanına falan. Siz birbirinizin sır küpüsünüz. Senden gizli iş yapmaz.”

“Sanki senden gizli bir şey yapar mı anne? Tanımıyor musun sen Sena’yı?” dedi Sina. Sesi taşıdığı telaşın aksine daha sakin çıkmıştı. “Derya, sen eminsin değil mi? Kesin gelmedi. Belki geç kaldı. Arkalarda falan oturdu. Sen görmedin.”

“Gelmedi diyorum işte.”

Şükran Hanım aklına gelenle elini kalbine götürdü hızla. Göz yaşları akmaya başlamıştı. “Allah korusun, başına bir şey mi geldi yoksa? Allah’ım, sen aklıma mukayyet ol Ya Rabb’im!”

Şükran Hanım olduğu yerde bir an sendeledi. Derya hemen kolunun altına girmişti. Sina annesinin yanına gelip onu yatağın üzerine oturttu. Derya’ya konsolun üzerindeki kolonyayı vermesini söyledi. Avucuna döktüğü kolonyayı annesinin bileklerine sürerken koklamasını da sağladı. Kendi hâlini görmezden gelip annesini teselli etmeye başladı. “Telaş etme anne. Sen Sena’yı bilmiyor musun? Bir yere lafa takılmıştır. Allah bir çene vermiş, gerisini koyvermiş. Gelir biraz sonra ‘Lafa daldım, sınava girmeyi unuttum.’ der.

Annesini sakinleştirmek için söylediği yalana kendisi de inanmadı. Sena sınava asla girmemezlik etmezdi. Tabii başına bir şey gelmediyse...

Derya’nın korkulu gözleriyle karşılaşınca başını iki yana salladı. Tekrar annesine döndü: “Sakin ol anne. Şimdi babamı ararız. Karakola gideriz, mahalleye bakarız. Buluruz Sena’yı. Sonra da güzelce azarlarız... Haydi yine iyiyiz, eğlence var akşama.”

Selim bilinçsiz adımlarla eve geldi. Etrafta gözlerini gezdirdi. Salonda gözüne çarpan şişelere gitti sarsak adımlarla. Eline şişelerden birini aldı. Dibine baktı, ardından şişeyi tepesine dikti... Ama şişe boştu. Başka bir şişeyi daha aldı. Dibindeki birkaç yudumu görünce gülümseyerek tepesine dikti. Bir iki yudum aldıktan sonra koltuğa düşüverdi. Düştüğü gibi de kendisini derin bir uykunun kollarına bıraktı.

Uyandığında vakit öğlene yaklaşıyordu. Gözlerinin karşılaştığı ışık çok rahatsız ediciydi. Hemen geri kapattı. Birkaç dakika sonra tekrar denedi. En sonunda araladığı gözleriyle başına müt-hiş bir ağrı saplandı. Elini başına götürüp başını ovarken zorla yerinden kalktı. Sallanan vücudunu soğuk duşun altına soktu.

Vücuduna değen her su damlası biraz daha ayılmasına sebep olurken derin bir of çekerek çıktı duştan. Üzerini giyindiğinde nihayet aklına gelen detayla odasına adımlamaya başladı.

Demek Meltem gelmişti. Kendisini görmek, konuşmak istemişti. Peki hangi yüzle?

Kıyafetlerini hızla valizine yerleştirdi. Alt kata inip babaannesini beklemeye başladı. Yarım saat sonra gelen Narin Hanım, torununun yanındaki bavula çatık kaşlarla bakmaya başladı. Selim ayağa kalkmış, elini önünde bağlamıştı.

“Hayırdır oğlum? Yolculuk mu var? Nereye gidiyorsun?” diye sordu merakla. Cevap vermesine fırsat vermeden konuşmaya devam etti: “Ben seni biraz kalacaksın sanıyordum, ne çabuk dönüyorsun?”

“Babaanne Yavuz’la konuştum. Meltem şirkete gelmiş. Konuşmak istiyorum, demiş.”

Narin Hanım sinirle kaşlarını çatı. “Oğlum sen hâlâ o kızıdan hayır mı bekliyorsun? O kızı görmek için mi gidiyorsun?” diye sordu sinirle. Selim gayriihtiyari bir savunmayla konuşmaya başladı: “Yok babaanne, ondan değil. Ben sadece konuşmak içi...” diyen torununun sözünü kesti:

“Otur oğlum. Seninle konuşalım bir.” “Babaanne geç...”

“Ben geç kalmam. İsim öğlenden sonraya kaldı... Sen neyle gideceksin?”

“Uçak bileti aldım.”

“Tamam, şoföre söylersin biraz hızlı gider.”

Selim kaşlarını kaldırdı. Şimdi bu kadına nasıl anlatacaktı işin aslını. “Babaanne aslında o tam öyle olmuyor ama...”

“O zaman otobüsle gidersin. O olmazsa trenle gidersin. O da olmazsa yürüyerek git, bana ne? Ben konuşacağım.”

Selim hızla oturdu koltuğa. “Tamam sultanım, oturdum bile.” dedi gülümseyerek.

Koltuğa yan yana oturdular. Torununun elini sıkıca tuttu Narin Hanım. “Oğlum... Selim'im... Annenle baban rahmetli olduğundan beri birbirimizden başka kimsemiz kalmadı. Ben ne derdim varsa anlattım sana, sen de bana... En azından şimdiye kadar... Günlerdir buradasın. Ben sormuyorum diye sen de anlatmıyorsun madem, soruyorum o zaman. Ne yapacaksın bundan sonra o kızla?”

Selim başını önüne eğdi. “Babaanne, benim yıllardır hayal ettiğim her şey başıma yıkıldı. Evlenme teklifi edeceğim gün gör-düklerim, duyduklarım...” dedi ve sustu. Sesi titremeye başlamış-

tı yine. Derin bir nefes çekti içine. “Hazmedemiyorum babaanne. Gururum engel oluyor. Ben bunu hak edecek ne yaptım?” diye sitem etti. Elinden başka bir şey gelmiyordu. İhanetin tadını almıştı ama sindirmesi biraz zaman alacaktı.

Narin Hanım önüne döndü. Bakışlarını pencereye çevirdi. Gözlerini dışarıya çevirdi. Biraz sonra konuşmaya başladı: “Geçen gün çöp atmaya çıkacağım, yaşlılığımın arkasına sığındım. Gözüm kesmedi bir türlü. Beş dakika sonra on dakika sonra diye diye bir saat geçti aradan, hâlâ şimdi atacağım, diyorum. Oysa kalkıp atmakta ne var? Neyse... Benden başka atacak kimse yok, ‘Ya Allah!’ dedim, çıktım dışarıya. Çöpü attım, tam evin kapısından gireceğim, bir kedi dolandı bacaklarıma. Bilirsin, kediler pek yaklaşmaz insana. O kedi kendi geldi yanıma. Hemencecik süt getirdim, o sütü içene kadar da ciğer haşladım hemen kanı gidene kadar. Karnı güzelce doydu. Biraz da sevdim, sonra döndü gitti.”

Tekrar Selim'e döndü. Konuyla alakasını çözmeye çalıştığı çok belliydi. “Şimdi ben sana bunu niye anlattım?”

“Kızma ama ben de onu çözmeye çalışıyorum babaanne.”

“Oğlum benim gözümün kesmemesinin, o dakikada çıkmamın, o kediyle karşılaşmamın sebebi o kedinin karnını doyurmaktı. Bu benim imtihanımdı. Ya arkamı dönüp giderdim ya da karnı acıktığı için benim yanıma gelen bu hayvanın karnını doyururdum... Oğlum, eğer bir şey oluyorsa güzel olduğundandır. Olmuyorsa belki daha güzeli olacağındandır. Bu cihanda her şey Allah'ın kontrolündedir. Düşününce insanın akli bile almıyor. Aynı anda bir sürü şeyi kontrol ediyor. Benim tırnağımın uzamasından parmağımı şaklatmama, bitkilerin büyümesinden denizdeki balığın karnının açlığına, dünyanın dönmesinden kainatın ayakta kalışına... Biz görmeyiz ama o görür, biz duymayız

ama o duyar, biz bilmeyiz ama o bilir. Karanlık gecede, kara taşın üzerindeki kara karıncanın ayak izini görüp sesini işitir. Sen Meltem'e 'Ankara'dayım.' demesen görmeyecektin. Kandırıldığını bilmeyecektin kim bilir daha ne kadar zaman? O çiçeği almak için dönmeseydin o konuşmaya tam da en önemli yerinde denk gelmeyecektin. Her şeyin bir sebebi var oğlum. Ayağına taş değse sebebi var. Geçmiş hiçbir zaman şansa olmamıştır. Her anında geleceğe hizmet eder. Ya farkına varmasaydın, her şey daha mı güzel olacaktı? Seni kandıran o kadınla evlenmiş olacaktın. Daha kötü şeyler olacaktı belki Allah korusun."

Gözleri dolan torununa bakıp derin bir nefes daha çekti içine. "Böyle ben öldüm, ben bittim diyemezsin. Kul olarak her hâline şükredeceksin. Olan her kötü olay, daha da kötüsü olmasın diye olur. Hiçbir atasözü öylesine söylenmemiş oğlum. Hepsinin ardında uzun yaşanmışlıklar, çekilmiş acılar var. Atalarımız boşuna, beterin beteri vardır, dememiş."

Gözünden akan bir damla yaşı siliverdi hızlıca Narin Hanım. Selim'in bundan sonra biraz olsun kendisini iyi hissetmesini istiyordu. Elini, canını acıtmaktan korkarak birkaç kez vurdu sırtına. "Haydi şimdi git nereye gideceksen. Kendini toplamadan da karşıma çıkma bir daha. Ben seni böyle görmek için büyütmedim. Valla hakkımı helal etmem, kalırsın ortada. Sonra tüh dersin, bakmam yüzüne."

Selim gülümseyerek baktı babaannesine. Günlerdir buradaydı, neden konuşmamıştı ki babaannesiyse? İçindeki bütün sıkıntı, üzüntü, yorgunluk silinivermişti anında.

Elini öpüp alnına koydu. "Teşekkür ederim babaanne. Allah senden razı olsun inşallah." dedi gülümseyerek.

“Asıl Allah senden razı olsun oğlum. Bunca yıldır benim bir dediğimi iki etmedin. Beni bir kez bile utandırmadın. Allah senden razı olsun asıl. Bir de Allah’a çok şükür... Senin gibi bir torunu bana verdiği için.”

Selim yüzüne muzur bir gülümseme kondurdu. Dilini dişlerinin arasında aldı. “Yavuz duymasın. Valla uçar gelir kıskançlıktan.”

“Gelsin gelsin. Ona da edecek iki çift lafım olur benim. Ben herkese yeterim.” dedi gülerek.

“Kesin yetersin canım. Ona hiç şüphem yok.”

Birbirlerine sarılmış gülümserken hafif bir ciddiyet takındı yüzüne Selim. “Şaka bir yana, nasıl öderim hakkını bilmiyorum ki.”

Narin Hanım sahte bir tebessümle baktı torununun gözlerine. Sesini birazcık kısıtı: “Bilemiyorum artık. Öpersen ödersin belki. Birde sıkıca sarılırsan var ya üstüne ben sana borçlanırım bile.”

“Hee o zaman ben iki kere sarılayım da garantiye almış olayım.” dedi kahkahalarla gülerken. Tabii Narin Hanım’ın tepkisinin kendisini bulması gecikmedi. “Haydi oradan deli seni.” diyerek hafifçe yumrukladı torununu. On beş dakika sonra uğurlamıştı Selim’i.

Hiçbir şey sebepsiz yere olmazdı. Meltem’le olanlar sebebiyle Sena’nın başına gelenler gibi. İçki gerçekten tüm kötülüklerin anasıydı. Selim ne Sena’yı ne de yaptıklarını hatırlıyordu. Babasının içine serpelediği huzurla İstanbul’a doğru yola çıktı.

Bölüm 11

Sena yattığı yerde, gözlerindeki yaşlarla gökyüzüne bakıyordu öylece. Ne olmuştu şimdi? Ne yaşamıştı Sena? Ne gelmişti başına? Hâlâ idrak etmekte zorlanıyordu.

Anlayamadığı, yerine bir türlü oturtturamadığı şeyler vardı.

Acaba sınavdan sonra eve gitmiş, koltukta uyuya mı kalmıştı? Evet... Muhtemelen öyleydi. Uyuyakalmıştı ve şu anda çok kötü bir kâbus görüyordu...

Ama hayır, kâbus olması imkânsızdı... Hayatında kırıklar vardı, vücudunda ağrılar... Dayak mı yemişti acaba? Geçen gün haberlerde görmüştü. Sokak ortasında eski karısını dövmüştü ca-
ninin teki. Acaba karısına benzetip dövmüş müydü birisi?

Gözleri artık ağlamaktan sızlıyordu. Vücudundaki ağrının üzerine bir de başı ağrımaya başlamıştı. Beyninde Meltem diye bir isim yankılanmaya başladı. Birkaç saniye sonra gözünün önüne gelen görüntülerle aklı başına geldi.

Sena'nın başına, her kadının "Aman Allah korusun!" dediği şey gelmişti. Korkusunu ömür boyu yüreğinde taşıdığı, haber-
lerde duyunca kahrettiği, aklına geldikçe herkesin gözlerinin
dolduğu şey gelmişti. Birbirini hiç tanımayan insanların birbiri
için sırf dayanabilsin diye dua ettiği, her toplumda lanetle anı-

lan şey gelmişti, ne ceza verilirse verilsin adaletin hiçbir zaman yerini bulamayacağı şey gelmişti. Yaşı kaç olursa olsun her kadın için her zaman ihtimal barındıran, anıldığı yerde tövbe çektiren... Dili, dini fark etmeksizin her kadının ortak derdi, ortak korkusu gelmişti Sena'nın başına... Sena tecavüze uğramıştı.

Selim'in gidişinin ardından Narin Hanım, kendisine hızlıca yemek hazırladı. Tika basa doyurduğu karnıyla koltukta birazcık oturdu. Üzerine bir ağırlık çöküvermişti. Yavaş yavaş koltuğa uzandı. Birkaç dakika kestirmekten zarar çıkmazdı ama uzanmasıyla derin bir uykuya dalması bir oldu.

Uykusunun her anında torunu Selim'le uğraşmıştı.

Gördüğü kâbusu âdeta yaşıyordu. Kan ter içinde uykusundan uyandı. Elini kalbinin üzerine koyup derin derin nefes almaya başladı. Soğuk soğuk terlemişti. "Allah'ım, sen torunumu koru Ya Rabb'im!" diye kurumuş dudaklarından dökülen dua ferahlamasına sebep olmuştu.

Kalkabildiği kadar hızlıca kalkıp telefonun başına gitti. Torununun numarasını yazıp beklemeye başladı. Karşıdan telefonun kapalı olduğunu söyleyen sesle söylenmeye başladı. "Allah aşkına bir de bu uçakta telefon kapatma huyu çıktı. Başına bir şey mi geldi, nereden bileceğim ben?"

Söylenirken gözlerine ilişen saate şaşkınca baktı. Aklında torunu uçup giderken telaşa kapılmıştı bile. "Anam saat kaç olmuş. Valla geç kaldım, minibüs de bulamam şimdi." diyerek evden çıktı.

Yaşının getirisi bir yavaşlıkla hastaneye gitmek için yola çıktı. Evden uzaklaşmasının üzerinden biraz zaman geçti. Uyuyakal-

dığı için zaten geç kalmıştı. Nasıl yetişeceğim diye düşünürken aklına gelen kısa yolla adımlarını o tarafa yönlendirdi.

Birazcık ilerledikten sonra duyduğu sesle adımlarını durdurdu. Gözlerini kısıp etrafa bakmaya başladı ama etrafta hiç hareket yoktu. Birazcık dinledi, sonucunda yanlış duyduğunu düşünüp birkaç adım daha attı.

Tekrar duyduğu sesle bu kez etrafına daha dikkatli bakmaya başladı ama hâlâ hareket yoktu. Yeniden yürümeye başladı. Birkaç adım attı ve yeniden o sesi duydu... Artık gittiği yol o tarafa bakıyordu. Temkinli adımlarla ilerlemeye başladı. Yaklaştıkça artan seslerle içine bir korku dolmaya başladı... Bu bir kadın sesiydi.

Diline duaları dolayarak adımlamaya başladı. Birkaç adım daha atmıştı ki gerçekten de yerde birisinin yattığını gördü. Üstündeki okul forması yırtılmıştı, sessiz ve kesik hıçkırıklar çıkıyordu dudaklarından. Başına geleni anlamamak mümkün değildi. Gözleri anında doldu. Dilinden tanımadığı şu zavallı kız için dualar dökülmeye başladı. Ne suçu vardı bu kızın? Ne günah işlemişti de böyle bir şey başına gelmişti. “Allah’ım sen şu kıza dayanma gücü ver.” diyerek yanına yaklaştı iyice.

Her adımında tanıdık gelmeye başlayan kızın yüzünü sonunda görmüştü. Gözlerinden yaşlar fırar ederken hızla yanına koştı. Yaşının getirisi yavaşlık yok olmuştu.

Sena, sessiz hıçkırıklarıyla gözünü kırpmadan gökyüzünü izliyordu. Yüzünde kurumuş gözyaşlarının izi vardı. Sanki zorla nefes alıyor gibiydi. Vücudunda hafif titremeler vardı. şu cadı kızının sevgisiyle yüreği bir hoş olur, onu görünce yüzüne gülümseme kendiliğinden konuverirdi. Bu kızın gülmediği bir anını bile görmemişti. Ama şimdi somurtmayı bilmeyen dudakları

tüm rengini kaybetmiş, soğuktan çatlamıştı. Çaresiz bir titremeye le hareket ediyordu.

Başını kucığına alıp adını bağırmaya başladı. Belki kendisi yanlış anlamıştı. İçinden ayan beyan ortadaki gerçeğin bir kâbus olması için dua etmeye başladı tekrar.

“Sena, Sena bana bak yavrum. Sena... Kızım, benim Narin teyzen... Haydi, bana bak yavrum... Bir şey söyle Allah aşkına kızım... Sena... Sena...”

Yakarışı hiçbir işe yaramıyordu. Sena, Narin teyzesini duymuyordu bile. Gözleri hâlâ donuk bakıyordu. Narin Hanım bir yandan gözyaşı döküyor, bir yandan Sena’nın saçını okşuyor, bir yandan da ne yapacağını düşünüyordu.

Sena’nın elini ellerinin arasına almıştı. Nisan sonunda hâlâ serin olan Ankara gününde öğlen vakti olmasına rağmen hava ısınmamıştı. Kim bilir kaç saattir buradaydı. Elleri buz gibi olmuştu. Yüzü soğuktan kızarmıştı. Kızaran yerlerinin harici bembeyazdı. Kanı çekilmişti sanki.

“Ah yavrum, güzel kızım... Nedir senin bu başına gelen?”

Gözlerini semaya kaldırdı. Torunu gibi sevdiği bu kız için tekrar dua etmeye başladı. Duadan başka sığınabileceği hiçbir liman yoktu. Elinden başka bir şey gelmiyordu. Çaresizlik acı bir şeydi.

“Allah’ım, sen yardım et. Aklıma mukayyet ol.”

Aklındaki her şey silinmişti. Ne hastaneye geç kaldığını düşünüyordu şimdi ne de torununu. Torunu atlatırdı. Üç beş ay sonra gülüp geçerdi yaşadığına. Ya Sena? Nasıl toparlanacak, nasıl hayatına devam edecekti?

Ne yapacağını düşünmeye başladı. Sıkışıp kalmıştı.

Eğer başına gelende yanılmıyorsa herkes duyacaktı. O zaman asıl zorluk başlayacak, Sena'ya kimse rahat vermeyecekti. Neredeyse tanıdığı herkes onu suçlayacaktı. Neresi olursa olsun bu mesele namus meselesiydi.

İnsanlar haberlerde bir kadın cinayeti duyunca bile eleştiriyordu. “Öyle neden giyinmiş, o saatte orada ne işi varmış, o adamın yanında ne işi varmış?” diye yargılıyorlar, daha nice cümleyle suçluyorlardı. Sanki tüm bu sebepler, başına geleni haklı çıkartıyordu. Öyle giyindiyse başına geleni hak etmişti kesin. Maalesef ki bu düşünce her yerde yaygındı.

Bu, bütün dünyanın en büyük utancıydı herkesin görmezden geldiği...

Birkaç dakika sonra verdiği kararın doğruluğunun inancıyla ayağa kalktı Narin Hanım. Çantasını bir tarafa fırlattı. Sena'nın arkasına geçti. Kolundan destek verip kaldırmaya çalıştı. Sena yardımcı olmadığı gibi karşı da çıkmıyordu. Dakikalardır ağzından tek bir kelime bile çıkmamıştı. Gözlerini baktığı gökyüzünden bir an bile ayırmamıştı.

“Sena, kalk yavrum haydi. Haydi bana yardım et. Haydi güzel kızım.” diyerek Sena'yı kendine getirmeye çalışıyordu. Ama bütün çabaları sonuçsuzdu.

Yaşlı vücudunun müsaade ettiği kadarıyla mücadele etmeye devam etti. Sena'yı uzun uğraşlar sonucunda kaldırılabiliyordu. Kolunu kendi boynuna doğru atmış, yavaş yavaş eve doğru adımlamaya başlamıştı.

Eve yaklaştıklarında yaşlı vücudu daha fazla ağırlığı taşıyama-

dı. Sena'yı zor bela çardağa getirdi. Sedire yatırıp yanına oturdu. Hızlanan nefesini düzene sokmaya çalıştı. Gözlerini etrafında gezdirdi. Allah'tan bu çardağı vakti zamanında asmalarla doldurmuştu. Şimdi o asmanın çiçek açan dalları, görülmelerini engelliyordu. Birkaç dakika sonra yerinden kalkıp içeriye girdi.

Hemen masanın üzerindeki telefonunun yanına gitti. Rehberden aradığı numarayı buldu.

Karşıdan açılan telefonla doktoru hemen eve çağırmişti. Çok kısa bir zaman sonra doktorun gelmesiyle gözlerini şaşkınca açıp Sena'ya bakması bir oldu. Başını hızla Narin Hanım'a çevirdi. Gözleriyle ne olduğunu soruyordu.

Narin Hanım doktor gelene kadar düşündüğü yalanı söylemeye başladı. Kapkaça uğradığını, elindeki telefonu vermemek için direnince de hırsızın dayak attığını söyledi. Doktor inanmadıysa bile anlayışla başını salladı.

Birlikte Sena'yı içeriye taşıdılar. Koltuğa yatırdıklarında Sena titremeye, ağzından anlaşılmaması güç cümleler dökülmeye başladı.

Nefretini kazanan kokunun ocağına düşmek ne acıydı. Bundan sonra hep böyle mi olacaktı? Her yerde o kokuyu mu alacak, o sesi mi duyacaktı?

Sena, saatlerdir hareketsizce dururken aldığı kokuyla ağlamaya başladı tekrar. Titremesi onu ele geçirirken içindeki feryatlarını, yardım çığlıklarını yine kimse duymuyordu.

Ciğerlerine kadar ulaşan bu koku, canını yakıyordu bir kez daha. Sessiz ağlayışları, hırçın hıçkırıklara dönüştü. Sanki ağladıkça o koku ciğerlerine daha çok doluyordu ama kendisini ağlamaktan da geri alamıyordu. Doktorun yaptığı sakinleştiriciyle

birazcık rahatladı. Kendini yorgun bir uykunun kollarına bırakması birkaç saniyesini aldı.

Narin Hanım doktoru gönderdikten sonra tekrar salona Sena'nın yanına geldi. Dakikalarca bekledi başında. Ellerini şefkatle saçlarında gezdirirken artık ailesine haber vermesi gerektiğini biliyordu. Bir de nasıl çağıracağını, nasıl anlatacağını bilse her şey daha iyi olurdu. Bu yaşına gelmiş, ilk kez böyle olmuştu. Ne diyeceğini bilmiyor, sesinin nasıl çıkacağını kestiremiyordu.

Şükran Hanım hem kızına bir şey olduğu düşüncesinin korkusu hem de yorgunlukla ufak bir baygınlık geçirince Sina, Derya'yla birlikte eve dönmek zorunda kaldı. Bilekleri kolonya ile ovulurken hâlâ sakinleşemiyordu zavallı kadın.

Sina'nın telefonunun sesi ilişti salondaki herkesin kulaklarına. Sina haber geldi umuduyla hızla telefonu çıkarttı. Ekranda gördüğü isimle hayal kırıklığına uğrarken ısrarla çalan telefonu kulağına götürdü.

“Narin teyze, Sena'ya ulaşamıyoruz. Konuşacak hâlde değiliz. Ben seni sonra ararım.” dedi ve telefonu kapattı.

Kardeşine ulaşamıyordu. Şu anda bundan daha önemli hiçbir şey yoktu. Saatler geçmişti aradan, neredeyse akşam olacaktı. Tamam, Sena biraz sorumsuzdu, çeneye daldı mı dünyaları unutturdu ama asla bunu yapmazdı. Bu kadarını yapmazdı. Ailesinin üzülmesine asla dayanamazdı. Dualar dillerine pelesenk olmuşken tekrar çaldı Sina'nın telefonu.

Arayan yine Narin teyzesiydi. Telefonu tekrar kulağına götürdü. “Narin tey...” sözleri Narin Hanım'ın cümlesiyle yarım kaldı.

“Kızım, Sena benim yanımda.”

Sina’nın karşıdan gelen nefes sesi bile anında kesildi. Şaşkınlıktan ve mutluluktan büyüyen gözleriyle annesine baktı.

Şükran Hanım anlamıştı haber geldiğini. Anında hızlanan kalp atışlarıyla yerinden doğrulmaya çalıştı. “Sena mı? Bir şey mi oldu yavruma?” diye sordu ağlayarak. Sina daha ağzını açıp sormadan Narin Hanım tekrar konuşmaya başladı.

“Bi... Bir kaza geçirmiş.” Kekelemesine engel olamıyordu. Kuracağı cümlenin her harfi düğüm olmuştu boğazında. Ne diyecek, nasıl anlatacaktı? Sina akan gözyaşlarıyla aklına kazınan kelimeyi tekrarladı bilinçsizce. “Kaza mı? N... Ne kazası?”

Şükran Hanım’ın çığlığı yükselirken Sina olduğu yerde kala kalmıştı. “Benim evdeyiz yavrum. Bekliyorum.” dedi ve hızla telefonu kapattı. Sina’nın “Dur, kapatma. Narin teyze, iyi mi?” diye sıralanan sözlerini duymadı. Arkadan duyduğu Şükran’ın feryadına, Sina’nın titreyen sesine daha fazla dayanamadı.

Narin Hanım, telefonu kapattıktan sonra üst kata çıktı. Kendi kıyafetlerinden birkaç parçayı alıp tekrardan salona geldi. Ailesi üstünü başını böyle görsün istemedi. Sena’nın kıyafetlerini çıkartmaya başladı. Başından çıkartırken canını yakan süveter yüzünden üzülmürken boynunda gördüğü morlukla beyninden vurulmuşa döndü. Kolunda, karnının üzerinde, sırtında ve vücudunun başka yerlerinde gördüğü her morlukla kuruyan gözyaşları tekrar akmaya başladı.

“Allah’ım yardım et. Hem bu yavruma hem de bana. Ben annesine babasına nasıl açıklarım? Ne derim?”

Gözyaşlarıyla Sena’nın üzerini değiştirip ailesini beklemeye

başladı. On dakika sonra ardı ardına çalan kapıyla yavaşça doğruldu yerinden. Derin bir nefes çekip kapıya doğru ilerlemeye başladı. Kapıyı açmasıyla herkesin bembeyaz olmuş yüzünü gördü. Tek tek herkesin gözlerinde gezdirdi bakışlarını. Merak, telaş, en çok da korku vardı o gözlerde.

Kenara çekilip içeri girmelerini bekledi. Sonra arkalarından içeriye girdi. Şükran Hanım koşarak kızının yanına gitmişti. Ağlıyor, bir yandan da kızını uyandırmaya çalışıyordu. Sena'nın uyanmamasıyla kaşlarını çatı.

Bakışlarını Narin Hanım'a çevirdi sertçe. "Narin teyze, niye uyanmıyor?" diye sordu çatallaşmış sesiyle.

"Uyanamaz kızım." dedi Narin Hanım gözleri dolarken. "Doktor iğne yaptı. Ondan uyuyor." diye devam etti çekinerek. Sina çatığı kaşlarıyla lafa atladi. Elindeki koltuk değnekleriyle kardeşinin yanına gitti. Saçlarını okşadı hafifçe. "Ne iğnesi? Niye iğne yaptı doktor?" diye sordu.

Sena'nın boynunda gördüğü morlukla çatılı kaşlarını daha da çatı. Hırsla başını Narin Hanım'a çevirdi. "Sena ne kazası geçirdi Narin teyze? Cevap ver artık." diye sabırsızlıkla directti. Narin Hanım derin bir nefes daha çekti içine. Demek ki vakti gelmişti. "Ben size olanı biteni anlatayım. Mutfğa gidelim, Sena kızım uyusun." dedi ve herkesi salondan çıkarttı.

Mutfak masasının etrafına toplanmış insanların yüzüne, içinde hissettiği acıyla baktı. "Sen yardım et Allah'ım!" diyerek söze başladı.

Yaşananları anlatırken gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Cemil Bey çılgına dönmüş, elleri titremeye başlamıştı. Herkesin aklında aynı düşünce dönerken doğru çıkmasından deli gibi korkuyorlardı.

Konuşulacak her şey konuşulmuş, dualar zihinlerde yine yerini almıştı. Anlatılanlar gerçek olması istenmeyen yaralar olarak kalmıştı. Gerçeği anlatabilecek tek kişi vardı, Sena...

Kâh sinirlenerek kâh ağlayarak Sena'nın uyanmasını beklediler. Bir zaman sonra içeriden gelen hıçkırık seslerine kulak verdiler. Sakinleştiricinin etkisi geçiyor, Sena kendisine geliyordu.

Yerlerinden doğrulup salona geçtiler. Sena hâlâ uyuyordu ama vücudu sırlıklamıyordu. Rüya gördüğü belliydi. Asıl soru ne gördüğüydü. Korku ile bir anda uyanırken kendisinde olmadığı kesindi.

Sena, gördüğü kâbusu yaşıyordu hâlâ. Korku üzerine yapışmış, sakinleşmesine müsaade etmiyordu. Cemil Bey kızının bu hâlini görüyor, sinirle yumruklarını sıkıyordu.

Hızlıca gözyaşlarını silip kızına yaklaştırmaya başladı.

Şefkatle kızının eline uzandığında beklemediği, hayatı boyunca asla unutamayacağı, bir baba için en acı o anı yaşadı... Kendisini kahreden o anı...

Sena, "Dokunma bana, dokunma!" diye yalvarıyor, kaçmaya çalışıyordu. Yattığı koltukta iyice geriye doğru sinmiş, elini başının üzerine siper etmiş, çılgık çılgınlığa ağılıyordu. Cemil Bey ellerini bir kez daha yumruk yapıp canının parçasından uzaklaştı. Kızı onulmaz yarasını almıştı bu yaşında. Çaresizliğin vücut bulmuş hâliydi bedeni. Acısını dindirmek isterken onun kendisinden kaçmasının tarifi imkânsızdı.

Sena için durum bambaşkaydı...

Nereden bilecekti ki hayatının en büyük acısına sebep olan adamın birkaç saat önce aynı yerde uyuduğunu.

Hafifçe kendisine gelmeye başladığında aldığı kokuyla kâbusun içine dalmıştı tekrar. Demek ki hayatı bu kokuyla devam edecekti. Bundan kurtuluşu olmayacaktı.

Kapalı gözlerinin altında hayatının en büyük acısı hayat bulmuş, olanlar tekrar yaşanıyordu. Boğazını sıkan eller, yine nefesini daraltmıştı. Hayattan güçlkle koparttığı nefesinin arasında boğazındaki eli itti. Derin bir nefesle birlikte gözlerini açtı.

Ama hayır, hâlâ bitmemişti. O el hâlâ üzerine doğru geliyordu. Hızla o eli itip yattığı yerde geriye doğru kaçtı. "Dokunma bana, dokunma!" diye çığlık çığlığa bağıırıyordu.

Kimsenin gözyaşları söz dinlemez akarken Cemil Bey öylece kaldı. Artık herkes emindi Sena'nın başına gelenden. Cemil Bey nefesinin daraldığını hissederken bağırarak dışarıya çıktı.

Sena ellerini göğsünün üzerinde birleştirmiş, kenara çekilmiş ağlıyordu. Sina elini kardeşine doğru uzattı gözyaşlarıyla. Ama Sena'nın baktığı yerde gördüğü kardeşi değildi. "Dokunma bana!" diye yalvarıyordu sadece.

Gözyaşları daha da hızlandı. "Sena, benim Sina. Yalvarırım böyle yapma. Benim, kardeşin." dedi ama Sena köşeye kaçmaya devam ediyordu kaçacak bir köşe kalmamasına rağmen. Sena'nın dilinden dökülen her bir kelime kalplerde büyük, kapanması zor yaralar açıyordu.

"Yaklaşma bana ne olursun. Dokunma... Be... Ben sana bir şey

yapmadım. Yalvarırım, lütfen. Benim bir suçum yok. Geç kaldım. Be... Ben okula gidiyordum... Bırak beni yalvarırım. Geç kaldım ben... Geç kaldım okula... Sınavım var benim, geç kaldım...”

Sina duyduklarıyla dişlerini sıktı. Ne yapmışlardı güzel kardeşine böyle? “Sena yalvarırım böyle yapma. Benim kardeşin, Sina. Hani başının belası ikizin... Geçti, artık bitti. Bizim yanımızdasın. Hepsi geçti.” Sena kendisine uzanan eli bir kez daha reddetti. “Hayır, hayır, hayır, hayır! Dokunma bana!”

“Sena benim, Sina... Kardeşin... Sakin ol ne olursun... Benim Sina... Sina...” diye ısrarla konuştu Sina. Sina’nın her ismini tekrarlaması Sena’ya biraz daha iyi geliyordu. Bunu fark eden Sina kısık sesle adını söylemeye devam etti. Sonunda bakışlarını karşıındaki kıza çevirdi. Sena gözyaşlarına bir kez daha izin verirken kardeşinin ismi döküldü dilinden: “Sina...”

Sina hızla yanına oturdu. Elini tuttu. Heyecanlanmıştı. “Evet evet... Sina ben... Kardeşin... Baş belan Sina.”

Sena kardeşinin elini tuttu. Gözleri başka kimseyi görmüyordu. Başını önüne eğdi. “Sina...” diye sayıklamaya başladı. Kardeşinin ismini her söyleyişinde biraz daha sakinleşiyordu. “Sakin ol. Yanındayız hepimiz. Geçti artık her şey. Güvendesin.”

“Dokunmayacak bana bir daha.” dedi titreyerek ve de korkarak. Sina nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Ne söyleyeceğini kestiremiyordu. Sanki alfabesi silinmiş, her şeyi yok etmişti.

“Hayır, hayır dokunmayacak. Ben asla izin vermem. Bundan sonra hep yanındayım. Hiç merak etme.

Bundan sonra ikiz değil, yapışık ikiz olacağız. Tuvalete bile seninle geleceğim. Sana söz...”

Sena'yı koltuğa tekrar yatırdı. Üzerini örterken hâlâ “Yanımdayım.” diye tekrar ediyordu. “Yanımdasın.” dedi Sena fısıltılı çıkan sesiyle.

Narin Hanım, Sena'nın sakinleştiğini görünce Şükran Hanım'ı alıp dışarıya çıkarttı. Odada yalnızlardı artık.

Gözyaşları akarken kendisini suçlamadan edemiyordu. Keşkeler diline pelesenk olmuştu. Bilseydi böyle olmazdı. Sabah ölür de evden çıkmasına izin vermezdi. Canını yakmalarına müsaade etmezdi.

Sena uykuya dalmıştı ama uykusunda sürekli sıçramıştı. Kâbusunu yaşamaya devam etmişti. Hâlâ vücudundaki seğirmeler geçmemişti. İnsanı kahreden tepkilerdi bunlar.

Sina yaşlı gözlerinden akmasını engelleyemediği yaşlarla izinin yanında yatıyordu. Gözleri artık çıkacak gibi ağrıyordu. Ama kendisini düşünecek hâlde değildi. Biricik kardeşinin başına gelen düşünmesini engelliyordu.

Yavaşça Sena'nın yanından kalktı. Yanağına bir öpücük kondurup koltuk değneklerini eline aldı. Mutfakta oturan ailesinin yanına gitti.

Herkes bir köşeye oturmuş düşünüyordu. Zaten tepesinde olan sinirleri iyice gerildi. Elindeki koltuk değneklerine daha sıkı tutunup karşılırlarına geçti.

“Neden eliniz kolunuz bağı böylece oturuyorsunuz? Sena'nın başına geleni anlamadınız mı, anlamazlıktan mı geliyorsunuz?”

Bakışlarını babasına çevirdi sinirle. “Senin ne işin var burada baba? Senin kızın ne hâlde, görmüyor musun sen?”

Cemil Bey sıkıttığı yumruklarıyla karşısında gözyaşlarıyla bağıran kızına baktı. Sena'nın başına geleni elbette anlamış, kahrolmuştu. Bir baba olarak eli kolu bağlanmış, ne yapacağını düşünüyordu.

Şükran Hanım baba kız arasındaki bakışmayı gördü. Sabahtan beri durmadan akan gözyaşlarına bir yenisi daha eklenirken başını önüne eğmişti.

“Otur şöyle kızım konuşal...” Annesinin sözlerini hızla kestti Sina. Şaşkınca çattığı kaşlarıyla baktı karşısındaki üçlüye. “Ne demek otur konuşalım anne? Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsunuz? Bizim başımızdaki şey, konuşularak halledilecek bir şey mi?”

Bakışlarını başı eğik babasına çevirdi. Kısık sesle konuşmaya başladı: “Baba bir şeyler yapsana. Senin kızının başına gelen şeye tepkin bu mu? Susup oturmak mı? Senin kızın içeride uyuyor. Ama nasıl uyuyor, hâlâ titriyor. Gözleri sürekli hareket ediyor, kim bilir ne görüyor rüyasında. Baba neden Sena'yı ararken söylediklerini yapmıyorsun? Neden ortalığı birbirine katmıyorsun? Polise gitsenize. Benim kardeşime bunu kim yaptıysa bulup cezasını versenize. Ne duruyorsunuz, gitsenize!” Daha fazla ayakta kalamadı. Narin Hanım'ın yardımıyla yanındaki sandalyeye oturdu.

Cemil Bey başını kaldırmadan konuşmaya başladı. Cümleleri nasıl kuracağını bilmiyordu. “Öyle olmuyor kızım. Eğer bu ortaya çıkarsa barınamayız burada.”

Sina kocaman açtı gözlerini. Duyduklarına inanamıyordu. Nasıl böyle düşünürlerdi? “Şaka mı yapıyorsunuz?” diye sordu şaşkınlıkla. Sesi yüksek çıkmıştı. “Kızım!” dedi Cemil Bey utançla başını eğerek.

“Kızım deme bana... Siz ne yapıyorsunuz? Sena içeride o hâlde

yatarken bunu yapan herifi bulmak yerine nasıl örtbas edeceğinizi mi konuşuyorsunuz? Bu mu sizin evlat sevginiz? Sena'nın hâlini görmezden gelerek burada plan yapmak mı? Ne oldu hee? Daha birkaç saat önce, evladım, diye ağlıyordunuz. Ne değişti?"

Cemil Bey öne doğru bir adım attı. Şimdi Sina'nın gözlerine bakıyordu. "Her şey istendiği gibi olmuyor. Namus meselesi çok başka. Bu olay ortaya çıkarsa bize olacakları geçtim, Sena'ya rahat vermezler. Onu suçlarlar. Kimse Sena'ya masum demez."

Sina küçümseyici bir ifade takındı yüzüne. "Kaçınıcı yüzyılda yaşıyoruz? Ne demek barındırmamak? Sena'nın ne suçu var? Formasıyla okula gitmek mi? Neyin cezasını çekecek benim kardeşim?"

Cemil Bey bir adım daha yaklaştı Sina'ya. "Kızım yapma. Bunun yüzyılla alakası yok. İsterse otuzuncu yüzyıl olsun, burası Türkiye. Burada görünüşte herkes mazlumun yanında. Ama arkalarını döndükleri gibi o mazlumu yerin yedi kat dibine gömüyorlar... Ben, ben polisi karıştırmadan bulacağım o herifi."

Sina aşağılayarak baktı karşısındaki koca çınara. Başına bir şey gelse sığınacağını düşündüğü limana. O limanın batışını, o çınarın yıkılışını görmek kahrediciydi.

"Yazıklar olsun... Siz kafanızda zaten Sena'yı suçlu çıkartmışsınız, başkasına ihtiyaç yok."

Derin bir nefes çekti içine. Gözünden bir damla yaş aktı.

"Bu kız tecavüze uğradı be, tecavüze... Hâlâ neler kuruyorsunuz? Ayrı ayrı hepinize yazıklar olsun. Yapacağınız tek şey Sena'ya inanıp onun yanında olmaktı. Sizin Allah katındaki sınavınız buydu. Tam bir hayal kırıklığısınız... Size gerek yok. Ben Sena'nın her zaman yanındayım. Gölge etmeyin, başka ihsan is-

temez... Hoş, istedik de ne oldu? Hayatınız boyunca en çok şimdi Sena'nın yanında olmanız gerekiyordu. Mezuniyetinde olmasanız da olurdu. Ama şu anda yanında olmalıydınız, siz karşısında olmayı tercih ettiniz.”

Eline koltuk değneklerini aldı. Yavaşça yerinden kalkarken tekrar konuşmaya başladı:

“Sena kendisine geldiğinde yüzüne hangi yüzle bakacaksınız çok merak ediyorum.” diyerek arkasını dönüp tekrar Sena'nın yanına gitti. Yaşını başını almış üç kişiyi laflarının altında ezerek gitti.

Narin Hanım bakışlarını, başlarını öne eğmiş karı-kocanın üzerinde gezdirdi. Gözleri yine yaşarmıştı.

“Cemil, oğlum etme. Sina haklı, biz yanlış yaptık. En baştan polise haber verecektim ben. Cahilliğime geldi, bilemedim ben... Sizin gibi düşündüm ama Sina çok haklı yavrum. Sena'nın bize ihtiyacı var. Haydi polise gidelim.” diyerek yerinden kalktı. Kapıya doğru yaşının gereği bir hızla giderken duyamadığı adım sesleriyle kendi adımları durdu.

Arkasını döndüğünde hâlâ ikisi de oturuyordu. Başını iki yana salladı hüznle. “Akıl yaşta değil başta, derken boşa dememişler. El kadar kızın aklı bizimkinden daha yerinde. Allah hepimizi ıslah etsin... Yanlış yaptık. Çok yanlış yaptık...” derken biraz önce Sina'nın kalktığı sandalyeye oturdu. “Yanlış yaptım ama yanlış acağı tutmayacağım. Bundan sonra ben Sena'nın her zaman yanındayım. Doğrusunda da yanlışında da... Hele anası babası ona sırt dönmüşken... Hele benim ona karşı boynum bükükken.”

“Narin teyze... O benim evladım.” dedi Şükran Hanım.

Yanlış yapıldığını içten içe o da biliyordu. Ama bilmek beş

para etmiyordu işte. Kızının yaşadıklarından sonra anne yüreği sessiz kalmıştı. Şimdi o yüreğin kan ağlaması, koskoca yangına bir bardak su dökmek çaresiz bir çırpınıştı.

“Ben o kızı ne hâlde buldum bilmiyorsunuz. Görmediniz. Üstü başı paramparçaydı, ben siz görmeyin o hâlde diye değiştirdim. Keşke sizi arayacağıma polisi arasaydım. Daha çok hayrı dokunurdu.”

Cemil Bey hüznle konuşmaya başladı: “Narin teyze, biz kızımıza sırtımızı dönmedik. Sırtımı döneceğime o sırtı parçalarım ben. Benim kızımın hiçbir suçu yok, biliyorum ben. Ama öyle demeyecekler. Kim bilir benim kızımı neyle suçlayacak, arkasından neler konuşacaklar. Benim kızım mahallenin kedisini köpeğini bile nasıl sever, bilirsin. Sevdği gibi sevildi de şimdiye kadar. Her şey tersine dönünce, herkes ona başka gözle bakınca neler düşünecek? Nasıl üzülecek? Benim hakkımda kim ne düşünürse düşünsün, ben kızımı düşünüyorum... Ben bulacağım o herifi. Cezasını ben kendi ellerimle vereceğim. Ama bunun için kızımı ateşe atmam ben. Kimse kusura bakmasın.”

Şükran Hanım ağlayarak masanın üzerindeki suya uzandı. Cemil Bey’e uzattı.

“Benim ciğerim yanmıyor mu sanıyorsunuz? Kızım benden korkup kaçtı be... Dokunma bana, diye bağıra bağıra kaçtı. Ben ne hâldeyim biliyor musunuz siz? Gelmiş beni kızımı düşünmemekle suçluyorsunuz. Buna kimsenin hakkı yok. Hele benim kızım kendisine gelsin, o şerefsizin kim olduğunu söylesin. Ben biliyorum o zaman yapacağımı. Ama şimdi bekleyeceğiz... Sena’m biraz kendisine gelecek, kim olduğunu söyleyecek... O zaman adalet yerini bulacak...”

Bölüm 12

Selim, yola çıktığı andan beri düşünüyordu. Aldatan bir kadın, kandıran bir kadın daha ne konuşmak istiyordu acaba? Evi de hediye etmişti. Yetmedi herhâlde, diye düşündü. Dayanabilecek miydi, o kadının yüzüne bakabilecek miydi? Pişmanım dese sakince karşılık verebilecek miydi?

İstanbul'a ayak bastığı gibi eline telefonu aldı. Babaannesini aradı. Çalan telefona karşılık verilmeyince daha sonra aramak üzere kapattı. Bu kez de bir zamanlar her gördüğünde içi mutlulukla dolan ismin üzerine geldi.

Aklı, kalbi bomboştu artık. Derin bir nefes çekip kulağına götürdü telefonu. İlk çalışın daha yarısında telefon açıldı. Meltem'in heyecanlı sesi duyuldu karşıdan.

"Selim, inanmıyorum aradın." dedi mutlulukla. "Ben de inanmıyorum. Ama seni aradığıma değil! Hangi yüzle konuşmak istedin?" dedi kaşlarını çatarak. Sinirlenmişti ve haklıydı.

"Selim lütfen! Sadece konuşmak istiyorum... Lütfen..." dedi. Sesindeki hüznü anlayan Selim kaşlarını çattı. Gerçek bir hüznü olduğuna inanmak zordu artık.

"Konuşacak ne kaldı? Ben anlamıyorum seni... Ne istiyorsun hâlâ?"

“Senden çok bir şey istemiyorum. Sadece bir saatini ayır bana lütfen.”

“O bir saate yazık olacak.”

“Lütfen.”

“Yaptıklarından sonra hiçbir şeye şaşırmayacağım diyorum ama insanları şok etme konusunda üzerine yok... Ankara’da ba-baannemin yanındaydım. Sırf bunun için erken döndüm. Nere-desin? Konuşalım ne konuşacaksak.” dedi buz gibi sesiyle.

“Evdeyim ben... Evimizde... Buraya gel...”

Selim sinirle gözlerini yumarken tekrar konuşmaya başladı. “Hangi ev? Hani şu beni aldattığın, kandırmak için planlar yaptığın ev mi? Evet, hatırlıyorum ve adım atmak da istemiyorum. Evin yakınlarındaki kafede bekliyorum. İşlerim var. Beklemem haberin olsun.” diyerek telefonu hızla kapattı.

Kafeye geldiğinde etrafta gezdirdi gözlerini. Meltem hâlâ gel-memişti. İnsanlardan en uzaktaki masaya gidip oturdu. Konuşa-caklarını başkalarının duymasını istemiyordu. Ne yapmış olursa olsun, hiç utanmadığı rezilliğini kimsenin duymasını istemiyordu.

Gerçi kim olursa olsun, nasıl birisi olursa olsun hiçbir kadının kötü bir duruma düşmesini istemezdi. Böyle bir durumla karşı-laştığında da bir an bile düşünmeden müdahale eder, o kadını o durumdan kurtarmadan bırakmazdı. Şimdi tek derdi yerin di-bindeki bu kadını daha da dibe itmeden masadan kalkmaktı.

Oturduğu masaya gelen garsondan soğuk bir su istedi.

Bir dakika sonra elinde bir şişe su ve bir bardakla gelen garson elindekileri bırakıp geri giderken Meltem de gelmişti masaya. Se-

lim'i görünce belli etmeden yumruklarını sıktı... O yumruk kendi yüzünde patlayan yumruktu. O yumruğu atan yine kendisiydi.

Hata etmişti... Selim gerçekten seviyordu, böyle seven adamı hiç etmişti. Selim'in kendisini görünce ayağa kalkmasıyla gözlerini sıkıca yumdu. Ne yaptım böyle, diye düşündü. Oysa yıllarca onu kandırırken kendisini hiç kötü hissetmemişti. Neydi artık böyle düşünmesinin sebebi? Selim'i kaybetmesi mi?

Yavaşça yaklaştı masaya. Elini uzattı, Selim'in elini sıkacağını düşünmüştü. Bu düşüncenin kaynağı, onun kadınlara duyduğu saygıydı. Ayağa kalkmasının sebebi bu saygıydı ama ne kadar saygı duyarsa duysun tekrar Meltem'e dokunmak istemiyordu. Sessizce sandalyeye tekrar oturdu. Gözlerini Meltem'in üzerine sabitledi.

Meltem'in kendine gelip elini indirmesi birkaç saniyesini aldı. Sonra o da sessizce oturdu sandalyeye. Selim elini kaldırıp garsonu çağırdı.

Meltem de Selim gibi sadece su istedi. Masadaki sessizlik, yerini gergin bir konuşmaya bıraktı.

"Evet, dinliyorum. Seni bana katlanmak zorunda bırakan sebebi çok merak ettim açıkçası. Ne konuşacaksın?" dedi gram kadar duygu barındırmayan bir tonda.

"Bö... Böyle soğuk olmak zorunda mısın? Ben senin sevgilindim."

Selim istemsiz bir gülümseme kondurdu yüzüne. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle? Sen bizim neden ayrıldığımızı hatırlamıyorsun herhâlde. Ben sana hatırlatayım istersen... Hani sana evlenme teklifi edeceğim gün seni sevgilinle basmıştım. Hani sen beni iki sene kandırmıştın. Hatırladın mı? Hani her şey senin ve sevgilinin para için kurduğu bir oyundu. Nasıl unuttun bu kadar detaylı bir planı?"

“Selim lütfen!”

Selim etrafta gözlerini gezdirdi. Gerilmeye başlamıştı artık. “Şirkete gitmişsin.”

“Evet, seninle konuşmak istiyordum. Telefonuna ulaşamadım.”

“Sen de şirketi bastın... Ne istiyorsun peki? Ev az geldi de arabamı falan mı istiyorsun? Artık karşıma çıkmayacaksan onu vermeye bile razıyım. Yeter ki çık git hayatımdan.”

“Bu kadar mı nefret ediyorsun benden?” dedi Meltem sesindeki hüznle.

Selim her durumda yanında olmuştu. Şimdi böyle karşısında olması zoruna gidiyordu. İlk kez böyle soğuk, yabancı bakıyordu.

“Bak Meltem! Dayanabilirim diye düşünmüştüm ama üzgünüm. Sana da senin sesine de dayanamıyorum. O yüzden kısa kesip gitmek istiyorum... Şimdi yüzüme böyle pişmanmış gibi bakıyorsun ya zerre inandırıcı değil. Doğru olsa da umurumda değil. Pişmanlığı iki yıldır hiçbir zaman hissetmedin de şimdi mi aklın başına geldi? Ben seni hayatımdan çıkarttım. Hem de senin düşündüğünün aksine benim yüzümden değil senin yüzünden. Suçu başkasında arayıp insanları zor durumda bırakma. Benim evimden, işimden, arkadaşşımdan, ailemden uzak dur. Sen bile olsan kadınlara karşı her zaman bir saygım var. Bu saygıyı benim elimden alma.” diyerek hızla kalktı. Kapıya doğru giderken arkasına bir an bile bakmadı.

Evine geldiğinde kapıyı kapatıp sırtını yasladı Selim. Derin nefeslerle evin içini incelerken gözüne çarpan detayla elindeki valizi yere bıraktı. Hızla mutfığa gidip bir tane çöp torbası aldı.

Mutfaktan başlayarak evin bütün odalarını karış karış gezdi. Meltem'e ait her şeyi elindeki poşete doldurdu. Fotoğraflar, tokalar, aldığı hediyeler... Unuttuğu alışveriş poşetine varana kadar her şeyi doldurdu. Ağzına kadar dolan poşetleri arabanın bagajına atıp yola çıktı.

İstanbul'un sakin yerlerinden birisine geldiğinde poşetten resimleri ve tokaları çıkarttı. Bagajdaki benzin bidonunu üzerine boca etti. Çakmağı attı üzerine, resimler alev almıştı. Bir yangını andırıyordu. Tutuşan her resimde hatırası canlanıyordu gözünde.

Sonunda hepsi yanıp kül olduğunda içinde kocaman bir boşluk kaldı geriye. Kalbindeki rahatlamayla derin bir nefes çekti içine. Tekrar arabasına binip hediyeler satan bir dükkâna gitti. Sayısız hediye alıp paket yaptırırken geride kalan eşyalar için de birkaç hediye paketi aldı.

Bagajını açtığı araba da Meltem'den kalan eşyaları paketlemeye başladı. Bu eşyalar artık kendisi için bir şey ifade etmiyordu. Ama başkaları için çok anlamlı olabilirdi.

Sokakta gördüğü insanlara paketleri armağan ederken her bir pakette içi biraz daha huzurla doldu.

Günün sonunda prangalarından, sıkıntılarından kurtulmuş olarak evine geldi. Evi bile bir farklı geldi gözüne. Tüm bunlar artık Meltem'i hayatından çıkarttığıнын en büyük kanıtıydı.

*“Hem yazım aşamasında hem sayfalara döküldüğünde haberi bile olmadan destek olan, değerli **Güncel Paylaşımlar** youtube kanalına teşekkür ederim.*

Bölüm 13

İki Hafta Sonra

Cemil Bey dediğini yapmış, kızının hayatını zindana çeviren adamı aramaya başlamıştı. İlk işi mahalledeki bakkalları, mağazaları gezmek oldu. Hepsiyle bir muhabbeti vardı.

Hepsinin kamera kayıtlarını izledi. Ama kayıtlarda sadece Sena'nın kulağındaki kulaklıkla okula doğru gidişi vardı. Peşine takılan birisi yoktu.

Okulun kamera kayıtlarında da Sena görünmüyordu. Ne ol-duysa okula yaklaşmadan olmuştu. Belli bir yere kadar kamera-lardan Sena'yı izleyebiliyordu. Sonrası belirsiz... Sordu soruştur-du, aradı taradı ama bir sonuca ulaşamadı.

Düşüncelerinin arasında eve geldi. Her gün yaptığını yaptı yine. Kapıdan girdiği gibi Sena'nın yanına gitti.

Sena sabahtan akşama kadar pencerenin önünde dışarıyı izli-yordu. Cemil Bey ve Şükran Hanım defalarca kez gelmiş, ağzın-

dan laf almaya çalışmış, bütün çabaları boşa çıkmıştı. Sena, Sina haricinde kimseyle konuşmuyordu artık. Onun da sadece sorduğu sorulara tek kelimelik cevaplar veriyordu. Eski, hayat dolu Sena'dan eser bile kalmamıştı artık.

Cemil Bey başı önde yavaşça yaklaştı kızına. Sena babasının geldiğini bile fark etmemişti.

"Kızım, Sena'm... Nasılsın?" dedi ama Sena'dan herhangi bir cevap alamadı.

"Kızım yapma Allah aşkına. Annen de ben de seni böyle gördükçe kahroluyoruz. Bir şey söyle kızım. Ufacık bir şey... Kimdi? Tanıyor musun? Daha önce bir yerde gördün mü?"

Pencerenin önündeki kızının yanına oturdu. Çok yaklaşamıyordu. Yine kendisinden korkup kaçmasını istemiyordu. Bu kez dayanamazdı. Hoş, öncesine de dayandığı söylenemezdi.

"Okulda, mahallede seni takip ettiğini gördün mü hiç?" dedi sonlara doğru yükselen sesiyle.

Sena bağırış sesiyle korkmuş, köşesinde büzüşmüştü. Bir iki damla gözyaşı firar etti yine. Cemil Bey hızla yerinden kalkmış, birkaç adım uzaklaşmıştı.

"Tamam kızım. Tamam yavrum, sen korkma. Sen yeter ki iyi ol, ben sana hiç yaklaşmam. Uzaktan severim seni... Ama sen de bana hak ver güzel kızım. O soysuz herifi bulmam lazım. Sana yaptıklarının hesabını sormam lazım." dedi anlayışla. Ne sesinin titremesine mani olabildi ne de gözyaşlarını tutabildi. Sena, gözlerini sıkıca yumdu. Ardı ardına yaşlar akıyordu.

Sonra hiç beklenmedik bir şey oldu. Sena yavaşça babasına döndü. O kadar zaman sonra babasının gözlerine ilk defa ba-

kıyordu. Babasının yaş dolu gözlerinde gezdirdi bakışlarını. Bu bakışı, kapının önüne gelip elinde tepsiyle kızına yemek getiren Şükran Hanım da gördü. Arkasını dönüp köşeden kendisini izleyen Sina'ya baktı. Bir şey olduğunu anlayan Sina hızla yanına geldiğinde Sena konuşmaya başlamıştı bile.

“Bu... Bulamazsın.” dedi kekeleyerek. “Ben k... Kim olduğunu bilmiyorum.” dedi ağlayarak.

Cemil Bey kızının konuşmaya başlamasıyla heyecanlandı. Yerrinde kımıldarken kızına yaklaştı. Korkup susmasını istemiyordu. “Nasıl oldu kızım? Bir şey dedi mi?” diye herkesin merak ettiği soruyu sordu. Öğrenmeye çalıştığı şey içini dağlıyordu ama kızı için bilmek, bulmak zorundaydı.

Sena başını tekrar penceren dışarıya çevirdi. Olanlar gözünde canlanmıştı yine. Birkaç dakika sonra babasına baktı tekrar.

“B... Ben okula gi... Gidiyordum. Kulaklığım takılıydı. Arkamdan geliyormuş. Bir şey duymadım. Peşime nerede takıldı bilmiyorum. So... Sonra müzik bitti. O zaman arkamdan gelen sesi duydum... Yavaşça arkamı döndüm... Bir a... Adam vardı... Bana bakıyordu. Sonra ‘Meltem!’ dedi. ‘Niye kaçıyorsun benden?’ dedi. ‘Niye böyle davranıyorsun?’ dedi. Ben Meltem değilim, deyince sinirlendi. So... Sonra anlamadım. Çekiştirmeye ba... Başladı. Sonra... Sonra...”

Ne Sena'nın daha fazla anlatmaya ne de Cemil Bey'in daha fazla dinlemeye mecali vardı. Sonrasında ne olduğunu herkes biliyordu. Anlattığı her şey gözünün önünde canlanırken yumruklarını sıkımdan parmaklarının eklem yerleri beyazlamıştı. Canı o gün yandığı gibi yanmıştı.

Gözleri kıpkırmızı olmuştu, kızına sarılmak istiyordu ama kızı kendisinden korkuyordu. Sesini birazcık topladı.

“Tamam kızım, anlatma daha fazla. Tanımıyorsun ama daha önce gördün mü hiç?” diye üsteledi.

Sena başını önüne eğip iki yana salladı. Cemil Bey bir şey öğrenemediği için üzgündü ama hiç yoktan artık ellerinde bir isim vardı.

“Ba... Baba, beni o Meltem denilen kız sandı. İçki kokuyordu, sarhoştu.” dedi tekrar ağlamaya başlayarak. Doğru düzgün konuşmıyordu.

Şükran Hanım irkilerek Sina’ya sarıldı. Meltem sandığı için mi getirmişti bunu kızının başına? Bir yanlış anlaşılma mı sebep olmuştu bunca acıya? Kızı bunca acıya birisine benzediği için mi katlanıyordu?

Cemil Bey hırsla odadan çıktı. Sena hıçkırıklara boğulurken Sina koşarak yanına gitti. Sıkıca sarıldı göğsünde ağlayan kardeşine. “Tamam, geçti artık. Biz hep yanındayız. Evimizdeyiz. Sen sakin ol.” diye sakinleştirmeye çalışıyordu.

Aradan geçen bir saatin ardından nihayet uykuya dalmıştı Sena. Sina, kardeşinin yanına yatıp sıkıca ona sarıldı.

Sena’nın ağzından duydukları bile kendisini bu kadar kötü etmiş, tüyleri diken diken olmuştu. Neler olmuştu böyle? Bir kez daha duaya sığınıp kardeşinin kollarında o da uykuya daldı.

Ertesi gün Cemil Bey erkenden evden çıkmıştı, Şükran Hanım kahvaltı hazırlıyordu. Kalbinin bir tarafı paramparça olsa da kızının iyileşmeye başlamasının mutluluğunu yaşıyordu artık.

Ayağı alçıda olmasına rağmen Sina artık daha iyiydi. Yavaşça yaklaştı annesinin yanına. Kardeşinin iyileşmeye başlamasının etkisi onda da görülüyordu.

“Anne Sena’yı çağırırsam gelir mi acaba aşağıya? Farklılık olur. İyi gelir.” dedi heyecanını gizlemeden. Şükran Hanım gözü parlarken umutla onayladı kızını. Sina olabildiğince hızlı yukarıya, Sena’nın yanına çıktı. Sena uyanmış, pencereden dışarıya bakıyordu yine.

Yanına gitti, elini tuttu. “İyi misin?” diye sordu sevecenlikle. İçindeki sevgi gözlerine kadar taşmıştı. Hiç şüphesiz Sena’nın acısını en çok hisseden kendisiydi. O ikiziydi, acısı acısıydı. Yavaşça yanına yaklaştı. Ellerini saçlarında gezdirdi.

Sena başını onaylarcasına salladı. Daha fazlası içinden gelmiyordu.

“Dışarıya çıkalım mı?” diye sordu. Sena kardeşinin sesindeki heyecanı anlamıştı ama aynı heyecan kendisinde yoktu. Başını çevirip Sina’ya baktı. Sonra bir şey olmamış gibi dışarıya çevirdi başını. Ama Sina’nın vazgeçmeye niyeti yoktu. “Tamam, aşağıya inelim. Annem çok güzel kahvaltı hazırlamış. En sevdiğin peynir de var. Ben sana portakal da sıkarım taze taze. Bu fırsat kaçmaz bence.”

“Sen bana portakal sıkamazsın ki...” Kupkuruydu, solmuş, yapraklarını dökmüştü... Sesinde ufacık bir ton dahi yoktu.

“Sen aşağıya in yeter ki ben portakal ağacı bile yetiştiririm senin için.”

“Hayır.”

“Ne zamana kadar kalacaksın odada? Hayatına devam etmen lazım.”

“Hangi hayat? Hani şu birkaç hafta önce biten mi?.. Hiç lazım değil. Gelmeyeceğim. Size afiyet olsun.”

Sina dolan gözleriyle kardeşine baksa da bir cevap alamadı. Sessizce önce yataktan kalktı sonra da odadan çıktı.

Bir Ay Sonra...

Sena tüm hayat sevincini kaybetmişti. Gülmüyordu ama babasıyla yaptığı konuşmadan sonra suskunluğunu bozmuştu. Annesi ve babasıyla konuşmaya başlamıştı, sessiz kalmıyordu.

Sabah kalkıp üzerini giyinmişti, haftalar sonra aşağıya inecek, ailesiyle vakit geçirecekti. Kendisini çok tuhaf hissediyordu. Her gün kahkahalarına şahit olan bu dört duvar, şimdi buz gibi soğuk, hiç bilmediği bir şehir gibi yabancı, kimsesizlik gibi korkunçtu. Merdivenlerin başına gelmişti. Aniden gözünün önünün kararmasıyla hızla elini tirabzana götürdü. Olduğu yere oturdu yavaşça. Aldığı derin nefeslerle kendisini sakinleştirip baş dönmesinin geçmesini bekledi. Birkaç saniye sonra her şey normale dönmüştü.

Etrafta gözlerini gezdirdi. Kimse yoktu. Sakince ayağa kalktı. Birkaç saniye ayakta kalıp kendisini yokladı. İyi olduğuna karar verip merdivenlerden inmeye başladı.

Mutfaktan duyduğu seslerle adımlarını o tarafa yönlendirdi. Kapıdan girdiğinde Şükran Hanım, Sina ve Narin Hanım bakışlarını üzerine çevirdi. Herkesin yüzüne tek tek baktı. Bakışlarını Narin Hanım'ın üzerinde sabitledi.

Şükran Hanım daha kızının hayata tekrar karıştığının mutluluğunu yaşamadan Sena'nın donuklaşan bakışlarını gördü.

Gözlerinin önüne gelen görüntülerle gözlerinden bir yaş fırar etti Sena'nın. Bir adım attı geriye doğru, sonra bir adım daha ve bir adım daha...

Sonunda arkasını dönüp biraz önce indiği merdiveni hızla geri çıktı. Odasına girip kapının arkasına oturdu. Elini ağzına kapattı. Korkuyla gözlerini sıkıca yumdu. Gözlerinin önüne gelen yüzle sıkıca yumduğu o gözlerini hızla açtı.

O adam şimdi karşısına oturmuş, eliyle yine ağzını kapatıyordu... Hızla kendi elini çekti. Sessiz ağlaması tekrar hıçkırıklara dönmüştü. Aradan geçen dakikalardan sonra biraz sakinleşti. Şimdi aldığı nefeslerin arasında kesik kesik hıçkırıklar vardı.

Emekleyerek yatağına gitti. Örtünün altına girdiğinde kendisini daha güvende hissediyordu. Bir zaman sonra iyice sakinleşti. Artık gördüğü halüsinasyonun etkisinden çıkmıştı.

Kapının açılıp kapanma sesini duyunca irkilerek kaşlarını çattı. Vücudu titremeye başlarken kalbi hızlı atmaya başlamıştı. Burnuna dolan kokuyla birlikte biraz önce şaşkınlıkla açılan gözlerini titreyerek sıkıca yumdu. Örtünün altına daha çok sinerken istemediği o yüzü görmemek için dua etmeye başlamıştı.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından üzerindeki örtü yavaşça açılmaya başladı. Örtü üzerinden sıyrıldıkça üşüdüğünü hissediyordu Sena. Titremesi had safhadayken yüzüne dokunan elle yatağında geriye doğru kaçmaya başladı. Gözlerini açmıştı. Şimdi o adamla karşı karşıyaydı...

“Ne çabuk unutmuşsun beni. Aşk olsun. Senin hayatındaki etkim bu kadar mıydı? Ben, beni unutamayacağını, özleyip aramaya başlayacağını düşünmüştüm.” dedi gülümseyerek. Sesindeki alay çok can yakıcıydı.

Sena iyice köşeye sinmişti. “Babam seni bulacak.”

Bir yandan ondan çok korkuyor, bir yandan da vücudunu sara

krizine girmişçesine titreten bu korkuyu, karşısındaki adama belli etmemeye çalışıyordu.

Selim histerik bir kahkaha attı Sena'nın söylediğiyle. "Babanın beni bulması imkânsız, bunu sen de biliyorsun Meltem. Senin baban beni asla bulamayacak... Bak... Yanı başındayım, senin burnunun dibindeyim... Peki o çok güvendiğin baban nerede?"

Sena yatakta iyice köşeye sindi. Kapıldığı telaşı tüm bedeninde hissediyordu. Bağırса sesinin çıkmayacağından emindi.

"Dur sen zahmet etme, ben söyleyeyim. Beni arıyor... Kızının odasına bakmak hiç aklına gelmiyor."

"Bulacak seni."

"Bence sen bu adama boşuna güveniyorsun."

"Nereye kadar kaçacaksın?"

"Ben kaçmıyorum ki! Beni o kadar yanlış yerlerde arıyor ki tahmin bile edemezsin. Sana o kadar yakınım ki aklın hayalin durur."

"Göreceksin."

"Göreceğiz. Bence sen de bu kadar hayal kurma Meltem. Kaybedeceğin bir savaşta mücadele etmen anlamsız."

"Ben Meltem değilim. Bana boşu boşuna zarar verdin sen."

"Sen Meltem'sin... Benimsin..."

"Ben ne Meltem'im, ne de seninim. Cezanı çekeceksin."

"Komik olma. Ben her zaman senin bir nefes ötende olacağım. Baktığın her yerde sana bakıyor olacağım."

Sena başını iki yana sallamaya başladı durmaksızın.

“Babam seni bulacak. Nereye saklanırsan saklan seni bulacak... Bana yaptığın her şeyin hesabını soracak sana.”

Selim kollarını göğsünün üzerinde bağladı. “Pek umudum yok ama buyursun gelsin. Bekliyorum ben... Ama o zamana kadar birlikte vakit geçirmeye ne dersin?” dedi ve elini uzattı. Sena’nın saçını okşamaya başladı. Sena elini itmeye çalıştıkça daha fazla yaklaştı Selim.

“Tamam, sakın ol...” dedi Selim. “Sakin ol Meltem... Aç gözlerini...” diye devam etti.

“Dokunma bana, dokunma.” diye bağırdı Sena. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı.

“Sena, bana bak yavrum... Aç gözlerini kızım... Korkma... Geçti artık... Rüya görüyorsun, uyan haydi...” dedi gözyaşlarıyla. Uyuyan Sena’yı uyandırmaya çalışıyordu Narin Hanım.

Şefkatle saçlarını okşarken Sena’nın “Dokunma bana.” diye savurduğu yakarışlar onu daha da boğuyordu.

“Dokunma bana. Allah aşkına dokunma bana. Tanımıyorum ben. Yemin ederim bilmiyorum. Bırak beni.” diye haykırışlarına devam ediyordu.

Narin Hanım yaşlı gözleriyle etrafa baktı hızla. Karşıdaki konsolun üzerinde duran kolonyayı eline aldı.

Koşarak yanına geldi. Sena’nın bileklerine dökmeye başladı. Hafifçe ovuştururken kendi eline biraz daha kolonya döktü. Buruna doğru tuttu.

Sena aldığı kokuyla kendine gelirken ellerini kendisine siper etmiş, yine korkusuna sığınmıştı. Sayıklaması hâlâ devam ediyordu. “Dokunma bana...” diye bir kez daha mırıldandı.

Narin Hanım iki elini havaya kaldırdı. İçi eziliyor, canı yanıyordu. Şimdiye kadar çok konuşmuştu ama bu kıza ne diyeceğini bilemiyordu. Birazcık uzaklaştı. “Tamam yavrum, korkma. Bak uzaklaştım. Korkma kızım.”

“Dokunma...” diye mırıldandı tekrar. “Tamam kızım, dokunmuyorum.”

Sena köşeye sinmiş, iç çeke çeke ağlıyordu. Narin Hanım yaşlı gözleriyle çalışma masasının önündeki sandalyeyi çekip Sena’nın karşısına oturdu. Sena’yı incelemeye başladı.

Sena önceki gelişlerine göre daha iyiydi. Kimse yok gibi davranmıyordu. Kaçak bakışlarla Narin Hanım’a baktı. Tanımamış gibi bakıyordu. Ellerini göğsünde birleştirmiş, küçük yaralı bir kuş gibi tedirgindi.

Narin Hanım derin bir nefes çekti içine. “Tanıdın değil mi beni? Narin teyzen ben. Hani fıstığın...” dedi umutla. Sena başını tekrar çevirdi, dikkatle baktı karşısındaki yaşlı kadına. Aşağı yukarı salladı başını onaylayarak. Gözünden bir damla yaş daha aktı.

Narin Hanım konuşmaya başladı tekrar. “Gelemedim bir haftadır, hastaydım... Ama seni iyi gördüm. Yüzüne renk gelmiş. Daha iyisin değil mi kızım?” diye sordu.

Sena yine başını salladı. Konuşmuyordu... Ama Narin Hanım’ın pes etmeye niyeti yoktu. Bugün Sena’yı konuşturmadan çıkmayacaktı bu kapıdan.

“Konuşmak ister misin benimle? Ben senin Narin teyzenim. Seni her zaman dinlerim. Şimdiye kadar da böyle oldu. Sina’yla kavgada eder, gelir bana dert yanardın, hatırlasana.” dedi yeni bir umutla.

“Ne konuşmamı istiyorsun ki? Ne anlatayım? Nasıl anlatayım? Bilmiyorum ki ben de.”

“Ne konuşmak istersen. Yeter ki konuş.” “Annemin babamın yüzüne bile bakamıyorum utançtan.”

Narin Hanım elini ileriye doğru uzatırken hızla itiraz etti. “Hayır kızım. O nasıl laf?”

“Doğru ama.”

“Sen niye utanıyorsun? Utanması gereken sana bunu yapan. Senin ne suçun var da utanacaksın.”

“Ama öyle olmayacak. Duyulunca herkes beni suçlayacak.”

“Olmayacak öyle bir şey.”

“Olacak... Şimdiye kadar hep böyle olmadı mı? Gerek giyiminden gerek dolaştığı saatlerden suçlanmadılar mı? Hep suçlananlar kadınlar olmadı mı? Hatta dayanamayıp intihar edenler kadınlar değil miydi? Herkesin en kıymetlisi canı değil mi? Şimdiye kadar yüzlerce, binlerce kişi çevre baskısı yüzünden o cana kıymadı mı?” diye konuştu yaşlı gözlerle.

Narin Hanım nasıl davranacağını şaşırmıştı. Konuşsun diye uğraştıkları kız konuşmaya, içini dökmeye başlamıştı ama kurduğu her cümle içine onulmaz bir acı bırakıyordu. Ne cevap vereceksin Narin Hanım, diye geçirdi içinden.

“Önce şu cana kıyma konusuna gelelim.” dedi toparlamaya çalışarak.

Sena başını önüne eğdi.

“Bu can senin mi de onun hakkında karar verme hakkı senin olsun? İlk önce haddimizi bileceğiz. Mahşer günü Allah, “Neden

tecavüze uğradın?” diye değil, “O can sana emanetti, neden canına kıydın?” diye soracak. Bu senin sınavın. Öyle değil mi?”

Sena bakışlarını kaçırdı bir kez daha. Diyecek sözü yoktu. Narin teyzesi haklıydı. Sessiz kalmayı tercih etti. “Utanma meselesine gelince...” diye devam etti.

“Senin utanacak bir şeyin yok. Eğer birinin utanması gerekiyorsa bunu yapanın utanması gerekir.”

“Ama kim bilir nerede gününü gün ediyor. Benim yaşadıklarım aklına bile gelmiyordur.”

“Kızım bilmez gibi davranma Allah aşkına. Büyük günahların büyük cezası olur, bilmez misin? Sen hırsızla katilin cezasını bir mi görüyorsun?” dedi kahırla.

Sena doğruldu yerinde. “Be... Ben bir görmüyorum... Ama bir benim hâlim bir de o adamın hâli... Düşünüyor mudur acaba, o kızın hayatını mahvettim, diye? Vicdan azabı çekiyor mudur?”

“Kimsenin hakkı da ahı da kimsede kalmaz yavrum, merak etme... Hem ne varmış senin hâlinde? Canın seninle, sağlığın yerinde, annen baban yanında sana destekçi, kardeşin gözünün içine bakıyor konuş, gül diye. Daha da bir şeye ihtiyacın yok zaten.” dedi kendisi bile inanmakta zorlanarak.

“Bana bir hikâye anlatmıştın.”

“Ne zaman?”

“Çok oldu. Ateşle kelebeğin hikâyesiydi.”

“Hatırladım.”

“Bir daha anlatır mısın?”

“Anlatırım tabii. Sen istersin de ben anlatmaz mıyım?”

Birazcık bekledi. Hatırlamaya çalıştı. Hikâyenin sonu aklına gelince anlatmak istemese de Sena istemişti. Nasıl hayır derdi?

“Dört kelebek bir gün bir ateş görmüşler. Bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istemişler. Birinci kelebek ateşe biraz yaklaşmış ve üzerinin aydınlandığını görmüş. Arkadaşlarının yanına gelmiş. ‘Bu ateş aydınlatıcı bir şey!’ demiş... İkinci kelebek bununla yetinmeyerek daha fazla şey öğrenmek istemiş. Biraz daha yaklaşmış ve ısındığını hissetmiş. Arkadaşlarının yanına gelmiş. ‘Aynı zamanda bu ateş ısıtıcı bir şey.’ demiş... Üçüncü kelebek bununla da yetinmemiş. Biraz daha, biraz daha yaklaşmış. Bir anda ateşin kanatlarını yaladığını hissetmiş ve yanmış kanatlarıyla geri dönmüş. O da gelmiş arkadaşlarının yanına. ‘Ve bu ateş yakıcı bir şey.’ demiş. Sonuncu kelebek daha da çok şey öğrenmek istiyormuş. Biraz yaklaşmış, aydınlandığını görmüş. Biraz daha yaklaşmış, ısındığını hissetmiş. Biraz daha yaklaşmış, ateş kanatlarını kavurmuş ve biraz daha yaklaştıktan sonra tamamen yanan kelebek bir anda ortadan kayboluvermiş... At... Ate...”

Sena sözünü kesti. Devamını kendisi getirdi. “Ateşin gerçekten ne olduğunu belki bir tek o öğrenmiş ama geri dönüp de arkadaşlarına anlatamamış... Çünkü o kaybolmuş ateşin içinde ve bir şeyi ancak içinde kaybolan bilebilirmiş.”

“Öyle.” diye onayladı Narin Hanım.

“Ne oldu? Sonunda duraksadın. Beni anlattığı için mi? Kendimi kötü hissederim diye mi düşündün? Hiç merak etme, şu hâlimden daha kötü hissedemezdim.”

“Ne alakası var seninle?”

“Sana derdimi anlatıyorum. Sen beni anladığını söylüyorsun. Ama sen, benim sana anlattığım kadarını biliyorsun. Bunun nasıl bir yangın olduğunu, nasıl yaktığını yaşayandan başkası bilemez. Bunun nasıl bir şey olduğunu şu çatı altında benden başka kimse bilemez. Benim de ağzımı açıp da anlatacak nefesim kalmadı. Çünkü o ateş beni aldığım nefesten bile etti. Almaya çalıştığım her nefes etimi yakıyor... Bir yangının ortasında kaldım, imdat dilenmeye isteğim yok. Ne yapacağım ben? Nasıl normale döneceğim, dönebilecek miyim, dahası dönmek istiyor muyum? Bilmiyorum... Ben artık hiçbir şeyi bilmiyorum.”

Narin Hanım kaşlarını çattı. “O zaman seni aldığın nefesten edenlerden geri alacaksın o nefesi. Eğer bu can sana emanetse son ana kadar sahip çıkacaksın ona. Dedin ya binlerce kişi kıymetli canına kıydı diye. Binlerce kişi de yeniden ayağa kalktı hem de daha da güçlü. Sen neden kalkmıyorsun da hemen pes ediyorsun?” diye sordu.

“Kalkmaya hâlim yok. Bacaklarım kırk bin yerinden kırıldı sanki.” dedi cılız sesiyle.

“Benim tanıdığım Sena böyle yapmazdı. Neşesini hemen kaybetmez, hayata küsmezdi. Senin neşen şu Ankara’ya yeterdi. Şimdi kendi canına yetmiyor, öyle mi? Diyorsun ya o kelebeğin nefesi kesildi diye, o kelebek diğerlerine örnek oldu. Hiç yoktan bir amaç uğruna nefesinden oldu. Sen de örnek ol seninle aynı kaderi paylaşan herkese. Her şeye rağmen dimdik dur ayakta. Benim kızım, benim Sena’m öyle yapardı...”

Sandalyesinden kalktı. Sena’nın yanına oturdu, elini tuttu.

“Hem ben hep yanıdayım. Her zaman arkadayım. Neye ihtiyacın olursa de bana. Ben ihtiyacını gidermeye hazırım.” dedi

ve başını önüne eğdi. “Benim senin üzerinde bir ehemmiyetim yok belki ama annen, baban var. Senin bu hâlini görünce kahroluyorlar. Hele Sina... Siz ikizsiniz. Sen ne hissedersen o da onu hisseder... Seni bulduğum günden beri kimsenin yüzü gülmedi, senin yüzün gülmeyince de gülmez yavrum.”

“Ben yaşamaya hâlim yok diyorum, sen gül diyorsun.”

“Ben sana demiyorum ki hemen gül oynat, eskiye dön. Yapamazsın zaten, biliyorum. Ama kendini bizden sakınma yavrum. Allah rızası için, bak şu hâlimle geldim yanına. Şu yaşlı kadını kırma, Allah aşkına... Seni bulduğumda bir dua etmişim sen olduğunu bilmeden. Allah’ım sen dayanma gücü ver, sen hayata bağışla, demiştim. O günden beri aynı duayı ediyorum ben... Artık duam kabul oldu diye şükretmek istiyorum. Bundan beni mahrum etme kızım. Beni bu vicdan azabından kurtar.”

Sena kaşlarını çatarak baktı Narin Hanım’a. “Ne azabı?” diye sordu.

Narin Hanım’ın rengi atıverdi birden. Ne söyleyeceğini bilemedi. Birazcık bocalasa da doğruyu söylemenin en iyisi olduğunu düşündü, insanın utandığı bir şeyi ortaya dökmesi zordu.

“Ben seni bulunca ne yapacağımı bilemedim. Sana laf etmelerinden çekindim. Eve götürdüm seni, doktor çağırdım. Belki öyle yapmasam, hemen polisi ya da hastaneyi arasam böyle olmazdı. Hemen aramaya başlardı. Belki bulurlardı o adamı.”

Sena gözlerini Narin Hanım’ın üzerinde sabitledi. “Bulunsa ne olacaktı ki?” diye sordu. “Zaman geriye mi saracaktı? Ben zaten yaşayacağımı yaşadım. Allah’ından bulsun, benim başka diyecek bir şeyim yok... Sen de üzme kendini Narin teyze... Bu hâlde bile kimsenin yüzüne bakamıyorum, herkes bilse yaşayamazdım.”

“Deme kızım öyle.”

Sena yüzüne acı bir gülümseme kondurdu. “Tamam.” dedi sessizce.

“Ben gideyim artık kızım. Seni gördüm, konuştum, yeter şimdilik bana.”

Sena sessizce başını salladı. Aynı sessizlikle odadan çıkıp gitmesini izledi. Bu sessizlik çığlığıydı aslında Sena’nın. Yaralarının, çaresizliğinin, bilinmezliğinin, korkusuzluğunun, bıkmışlığının...

Kapı kapanırken daha biraz önce gördüğü kâbus düştü aklına. Yatağın içine kıvrılmış ağlıyordu.

Dakikalar sonra Sina içeriye girdi. Birazcık kardeşini izledi. Yatağın yanına oturdu.

“Canına okudu değil mi?” diye sordu Narin Hanım’ı kastederek.

Sena gözyaşlarını silip yattığı yerden doğruldu. Omuzlarını kaldırırken başını hafif yana yatırdı.

“İyi misin?”

Sena kardeşinin sorduğu soruyu duymazlıktan geldi.

Gözlerini Sina’nın üzerinde gezdirdi. “Ayağın nasıl?” diye sordu.

Sina hafif bir gülümsemeyle kardeşinin elini tuttu. O kadar zaman sonra Sena’nın dudaklarından normal bir şeyler duymak iyi gelmişti.

“Türp gibi. Artık daha rahat basıyorum üzerine. Doktor alçıyı haftaya çıkartacağını söyledi. Mezuniyette alçım çıkmış olacak.” dedi heyecanla.

Sonra sesi yavaşça kısıldı. Kırdığı potun farkına vardı. “Ya... Yani zaman olarak tam o zamana denk geliyor demek istedim.” dedi kekelemesine mani olamayarak.

Sena böyle hayata küsmüşken, mezuniyet düşünecek hâli bile kalmamışken kendisi de gitmeyecekti elbette.

Gözünde Sena'nın mezuniyet için seçtiği kıyafet canlandı. Başını iki yana sallarken düşünceleri aklından kovmaya çalışıyordu.

Sena dikkatle baktı ikizine. Tanıdığı Sina onsuz değil mezuniyete gitmek, gitmeyi düşünmezdi bile ve tahmin ettiği gibi olmuştu işte. Sina mezuniyete gitmeyecekti.

"Niye öyle söyledin?" diye sordu Sena. "Hani mezuniyet partisinin en güzel kızı olacaktın?"

"Aman boş ver." dedi boştaki elini havada sallarken. "Ben güzelliğimi zaten biliyorum, mezuniyette de farklı olmayacak ki. O cirkinlerin güzellik kıyasını hiç çekemem valla."

Sena bıkkınca nefesini verirken kardeşinin adı döküldü dilinden. "Sina..."

Bu tonu iyi tanıyordu Sina. Türkçesi, benim canımı sıkmaydı.

"Tamam ya... Sen de bir şeyi yesen dişimi kırarım zaten. Sen olmadan tadı çıkmazdı ki. Ne yapayım ben tek başıma?"

"Gitmek istiyordun!"

"Ben kardeşimle gitmek istiyordum." diye düzeltti Sena'nın cümlesini.

"Elbisen bile hazırды."

"Seninki de öyleydi."

Bu son cümle konunun kapandığını ifade ediyordu... "İki gün sonra karneler dağıtılacak." dedi. Konuyu en kısa böyle kapatacağını sanmıştı.

Sena buruk bir gülümseme kondurdu yüzüne. "Mezun oldum ha..."

“Evet Sena Arslanoğlu, mezun oldun.” dedi tane tane. “Ne mutlu bana.” dedi alayla.

Sina sinirlerine hâkim olamadı. Çattığı kaşlarıyla hafifçe sesi-
ni yükseltti.

“Yeter artık! Zevk mi alıyorsun kendine acıyınca? Seninle aynı durumu paylaşan milyonlarca insan var. Sen böyle yaparak o adam her kimse onun ekmeğine yağ sürüyorsun... O da bunu istiyor belki... Seni sindirmek... Sen de altın tepside sunuyorsun tebrik ederim seni.”

“Sina...”

“Ne Sina? Bir de kendini aşağılayarak ‘Mezun oldum!’ diyor-
sun. Evet, mezun oldun. Bir sınava girmedin diye okulun mu bitmeyecekti? Buna kimin gönlü razı olurdu? Annemin babamın olur mu? Hocaların olur mu? Sen şimdi ne kadar tersini düşünür-
sen düşün gerçek bu. Seni herkes çok seviyor. Hele de ben... Ben seni çok seviyorum Sena... Ne olursun bunu kendine yapma. Yal-
varırım... Hiçbir şeyin sonu değil. Aksine her şey yeni başlıyor. İki gün sonra karneler dağıtılacak, haftaya da mezuniyet var. Sen gelmeden gitmeyeceğim, haberin olsun.”

Bölüm 14

Yarım Saat Önce

Narin Hanım Sena'nın odasından çıktı. Alt kata indiğinde Sina ve Şükran Hanım salonda oturuyordu. Yavaş yavaş yanlarına gitti. Sina hızla ayağa kalktı.

"Narin teyze!" dedi soran gözlerle... "Nasıl?" diye ekledi.

"Konuştuk bayağı. Ben de derdimi anlattım, o da anlattı."

Şükran Hanım ayağa fırladı bir anda. Ellerini şaşkınca ağzına kapattı. "Konuştun mu? Şaka yapmıyorsun değil mi?"

"Ne şakası Şükran? Kaç yaşında kadınıym? İşim gücüm yok da sana şaka mı yapacağım? Hele ki böyle bir konuda."

"Yok, ondan değil Narin teyze. Neyse ne konuştunuz?"

"Sizden çekiniyormuş. Utanıyorum, dedi."

Şükran Hanım heyecanla kalktığı yere hüsrarla oturdu. "Ah kızım benim."

"Ben konuştum onunla. Biliyorum, Sena toparlanacak artık."

"Ben yanına çıkayım." dedi Sina. Yavaş yavaş adımlamaya başladı. Sina'nın arkasından baktılar. Karşısındaki anneye döndü Narin Hanım. Yaşadığı acıların ağırlığı yüzüne vurmuştu. Kime

yanacağını bilemedi. Başına geleni hiç hak etmeyen Sena'ya mı, kardeşinin acısını kendi acısı bilen Sina'ya mı, kızının canını yakanı fellik fellik arayan Cemil'e mi yoksa elinden bir şey gelmeyen Şükran'a mı?

“Sen nasılsın Şükran?”

“Ben nasıl olayım Narin teyze? Evimiz başımıza yıkıldı. Benim suratını bir an bile asmayan kızım iki aydır konuşmuyor bile.”

“Kaderi bilirsin, inanırsın değil mi Şükran? Buna kader denilmez de ne denir? Sabredeceksin kızım. Başka çare yok, başka yol yok. İyi olacak Sena ama...” Birkaç saniye duraksadı. Aklına gelenin başlarına gelmesini istemiyordu.

“Kızım... Şükran'ım... Sena'ya dikkat edin bu ara. Aklındakini ben pek bilmem ama çok iyi şeyler yok. Cana kıymaktan konuştu.”

Şükran Hanım elini dudaklarının üzerine kapattı. Kalbi korkuyla atmaya başladı. “Ne diyorsun Narin teyze?”

“Odada tek bırakmayın. Tamam, Sena'yı biliyoruz, Allah'tan korkar. Günahtan ödü kopar ama durum çok başka. Kafası karışmış. Ne yapacağını, nasıl normale döneceğini bilmiyor.”

“Haksız mı? Biz bile kahroluyoruz. O nasıl yaşıyor bununla? Ama ahım var Narin teyze. Bir annenin ahını aldı. İnsan yaptığını yaşamadan can vermezmiş, çocuğundan çıkmayacak mı bunlar?”

“Beddua etme Şükran. Allah görüyor.”

“Nasıl etmeyeyim Narin teyze? Benim kızımın neşesini aldı, gülen yüzünü soldurdu. Kötü şeylerdeki toz kadar iyiyi gören kızımı, canından bıktırdı. Ölümü düşünür oldu benim yavrum.”

“Çok zor Şükran. ‘Kimse ne düşündüğümü, ne yaşadığımı bilemez. Benim anlattığım kadarını biliyorsunuz.’ dedi.

“Haklı.”

“Odaya girdiğimde rüya görüyordu. Sayıklıyordu... ‘Ben tanımıyorum.’ diye ağlıyordu.”

“Sen bilmiyorsun Narin teyze. O adam benim kızımı başkasına benzetmiş. Ondan gelmiş benim kızımın başına bunlar.”

Narin Hanım elini yüzüne kapattı. “Boşu boşuna mı yaşadı bu kız bunları?”

“Sorma Narin teyze. Ne yapacağımızı bilmiyoruz valla.”

“Şükran ben gideyim artık. Sonra yine uğrarım.”

“Sağ olasin Narin teyze. Sen değil de başkası bulaydı neler olurdu kim bilir.”

“Keşke hastaneye gitmeyeydim de bunlar gelmeyeydi başına.”

Yavaşça kapıya doğru gitti. Şükran Hanım da arkasından geliyordu.

“Haydi görüşürüz Şükran. Allah’a emanet olun.”

“Sen de Şükran Teyze. Allah razı olsun senden.”

Evden çıkıp gökyüzüne yüzünü kaldırdı Narin Hanım.

“Allah’ım, sen yardım et Ya Rabb’im!” diye bir dua firar etti dudaklarının arasından. Elinden gelen başka bir şey yoktu. Karşıdan Bakkal Mehmet’in kendisine baktığını görünce yavaşça yaklaştı yanına.

“Kolay gelsin Mehmet.”

“Sağ ol Narin teyze. Sena’nın yanından mı?”

“Öyle.”

“Valla çok üzüldük. Allah o hırsızın bin cezasını versin inşallah. Etrafta o kadar parası olan varken bula bula öğrenci kızı mı buldun namussuz.”

Narin Hanım kaşlarını çattı istemsizce. Ne dediğini anlamaya çalışırken mahalleliye söylenen yalan aklına geldi. “Öyle öyle. Bula bula bizim kızımızı bulmuş. Allah’ından bulsun.” diye onayladı.

“Amin... Ee nasıl Sena? Toparlanmış mı biraz? Ben pencerenin önünde görüyorum, hep düşünceli.”

“E korktu hâliyle. Biraz zaman geçsin toparlar. Her gün hırsıza denk gelmiyor ya.”

Bakışlarını Sena’nın penceresine çevirdi Mehmet Bey. “O da doğru. Doğru da daha ne kadar zaman geçecek Narin teyze. Kaç ay oldu? Bir hırsız iki kuruşunu çaldı diye ne zamandır yasta... Aramızda kalsın ama bu işin içinde başka bir şey olmasın sakın?”

Sena’yı ilk bulduğunda aklına gelenin gerçek olduğunu görmek canını sıkıyordu.

“Ne diyorsun Mehmet? Lafını bil. Küçücük kız, korkmuş işte.”

“Valla sadece ben değil herkes böyle diyor. Ne olduğunu bilmem ama bir iş olduğu kesin.”

“Haydi Mehmet haydi, boş lakırtı etme. Haydi sana kolay gelsin.”

“E sağ ol madem. Nasılsa yakında çıkar kokusu.”

Narin Hanım tekrar yürümeye başladı. Sinirlense mi korksa mı biliyordu. Evine yaklaşınca telefonu çaliverdi.

Çantasından çıkarttığı telefonda torununun adını görünce yüzüne bir gülümseme konduruverdi.

“Torunum...”

“Nasılsın babaanne?”

“Çok şükür. Sena’nın yanıdaydım.”

“Nasıl oldu? Toparladı mı?” diye sordu Selim. “Toparlanır mı oğlum? Bugün odasına girdim, yine kâbus görüyordu... Sayıklıyordu. Kim bilir ne gördü?”

“Haber yok mu daha yapandan?”

“Yok oğlum, nereden olsun? Yaptı çattı, gitti. Bu kız ne hâlde insan bir düşünür. Hiç mi sızlamıyor vicdanı? Bu kıza yalvardığını görmeden ölürsem gözüm açık gider. Annesine beddua etme dedim ama ben ederim. Allah’ım sen tez zamanda ver cezasını inşallah.”

“Amin babaannem, amin.” diye onayladı Selim, kendisine edilen bedduaya onay verdiğini bilmeden.

“Ama sen yine de öyle ölüm falan deme, daha lazımsın bana.”

“He lazım olmasam öleyim yani?”

“Tövbe tövbe. O nasıl laf şimdi?”

“Aman sustum. Sen nasılsın oğlum?” diye sordu. Onunla da ilgilenememişti.

“Ben iyiyim babaanne. Çalışıyorum.”

“Ne konuştunuz o kızla?”

“Babaanne unut artık. Her telefonda soruyorsun, sıkılmadın mı?”

“Sormaktan değil ama senin geiştirmenden sıkıldım. Cevapla da sormayayım.”

“Valla babaanne kem k m edip durdu. Derdini de anlamadım, çok da konuşmasına dayanamadım, kalktım. O günden beri de daha görmedim.” diye anlatıverdi kabaca.

“İyi iyi, bizden uzak olsun da kime yakın olursa olsun.”

“Amin. Haydi kapatıyorum babaanne. Toplantıya gireceğim. O kızla alakalı bir şeye ihtiyaç olursa  ylersin bana yardım edebileceğim bir şey falan olursa.” dedi.

“Sağ olasın oğlum. Kapat haydi. Çok yazdı.”

Selim ne zamandır takılmıyordu babaannesine, hatırlayamadı. Biraz oyun yapsa ne olurdu ki?

“Evet valla. Tam on üç saniye fazla konuştuk. İnşallah batmayız.” Uzun süren kahkahasının ardından konuşmaya devam etti: “Sen var ya sen! Sen çok cimrisin!”

“Sus, dalga geçme benimle. Sanki ağaçtan topluyorsun parayı.”

“Bak, kırk beş saniye oldu.”

“Oraya gelirsem gösteririm ben sana on   , kırk beşi. Kapat telefonu, kapat.”

Birbirlerine takılarak geçirdikleri günleri özlediğini fark etti Narin Hanım. Yaşanan onca şeyden sonra insan biraz g lmek istiyordu. Torunu gülmeyi tekrar hatırlamıştı. Peki ya Sena...

Bölüm 15

Sena'nın şaşkın bakışları biraz önce kapanan kapıdaydı. Sina'yı iyi tanırdı... Kendisini almadan o kutlamaya asla gitmezdi.

Peki kendisi gitse ne olacaktı ki?

Yaşamaya bile hâli yokken kutlamaya gitmenin ne anlamı olacaktı? Gitse bile Sina onunla ilgilenmekten mezun olduğunu bile anlamayacaktı.

Başını iki yana salladı. Yataktan kalkıp dolabın önüne gitti. Dolabın kapağındaki aynada gezdirdi gözlerini.

Aynanın gözlerine yansıttığı vücuda baktı santim santim. Gözyaşlarının akması sadece birkaç saniye sürdü. Ellerini boynuna götürdü. Sonra bluzunu başından sıyrıp attı. Omzunda gezdirdi yaşlı gözlerini. Parmakları omuzlarındaki izlerin üzerine gitti yavaş yavaş. Gözlerinin önünde o yaraların neden olduğu, nasıl olduğu canlanırken hıçkırıkları yine yanına gelmişti.

Cemil Bey, o gün Narin Hanım'dan öğrenmişti Sena'yı nerede ve ne hâlde bulduğunu. Kahırla gitmişti oraya. Kızının bulunduğu yere varmadan telefonunu bulmuş, gözleri anında yaşarmıştı. Sabah Sena'nın yattığı yere gitmiş, saatlerce orada ağlamıştı.

Ertesi gün Sena'yı, Narin Hanım'ın evinden alırken Sena yine ondan kaçmıştı. Cemil Bey'in kızının kendisinden kaçmasıyla

içindeki kini ve kederi daha da büyürken şu anlık elinden bir şey gelmiyordu.

Sena eve geldikten sonra kendisini odasına atmıştı. Örtünün altına sığınmış, kimseyle konuşmuyordu. Yanına gelen annesi ve kardeşi hüsrarla ayrılıyordu. Gözüne değen, her zerresini kirli gördüğü vücudunu gece banyoya atmıştı. Elindeki keseyle vücudunun her karışını defalarca ovalarken soyulan derisinin farkında değildi. Saatlerce kaldığı, hıçkırarak ağladığı o banyodaki sesini evdeki herkes duymuş, Sena bilmesede onunla birlikte saatlerce gözyaşı dökmüşlerdi.

Şimdi hayatında bırakılan o iğrenç izin hatırlatıcısı gibi yaraları de her aynaya bakışında göz kırpmıyordu Sena'ya.

Dakikalar sonra dolabın kapağını açıp gözlerini kıyafetlerde gezdirdi. Aradığı elbiseyi bulup eline aldı. Dolabın kapağını kapatıp elbiseyi kapı kulpuna takarken bir an bile kırpmadı gözlerini. Yüzündeki ifade ne düşündüğünü, ne hissettiğini çok belli ediyordu. Bir insanın kendisine acımasından daha büyük acı var mıydı bu hayatta? Evet vardı. İnsanın kendisinden nefret etmesi.

Mezuniyet töreni için aylar öncesinden aldığı kıyafet şimdi hiçbir şey ifade etmiyordu. Oysa ne büyük heyecanla, ne büyük hevesle almıştı.

Siyah renkli elbisesini giyecek, küpelerini takacaktı. Saçlarını her zaman kendisine yakıştırdığı gibi dalgalı bırakacaktı. Alt kata inip Sina'ya sataşacaktı. Ona çirkinsin diye laf sokacaktı. Ama hayaller ve hayatlar vardı gerçekte. Hayaliyken hayatın tocadını yemişti.

Elbisenin omzu açıktı. Diyelim ki Sena'ya kıyamayıp gitmişti partiye, peki bu yaraları nasıl açıklayacaktı insanlara?

Hayır, hayır... En iyisi gitmemekti. Mezun olduğuna sevine-memişken kutlamasına mı gidecekti? Senâda kutlama yapacak umut kalmamıştı.

İki gün sonra Sina karneleri almak için evden çıkarken buruk şekilde baktı arkasından. Karnesini aldığında kocaman bir çığlık atacaktı, mutluluğunu haykıracaktı... Şimdi hevesle beklediği o karnesini bile almaya gidememişti.

Sina, okula gittiğinde soran gözlerden kaçmaya çalıştıkça daha da içine çekildi. Herkes okul birincisinin neden son sınava girmediğini merak ediyordu. Senâ'yı herkes bilirdi, bir kez bile devamsızlık yapmamıştı şimdiye kadar. Böyle ortadan kaybolması, karnesini almaya bile gelmemesi ister istemez dikkat çekmişti.

Sina hem kendinin hem de kardeşinin karnesi elinde kapıdan girdiğinde yüzüne bir gülümseme kondurdu. Anne ve babasından önce kardeşinin yanına doğru gitmeye başladı. Senâ, salonda meraklı gözlerini dikmiş kendisine bakıyordu.

Arkadaşlarına duyduğu siniri bir tarafa bırakıp kaçan hevesini Senâ'ya çaktırmadan tekrar üzerine takındı. Önce kendi karnesini gösterdi. Havalara uçmasa da kardeşinin gözlerinde gördüğü gurur yetmişti Sina'ya.

“Tebrik ederim.” dedi cansız çıkan sesiyle. Yüzüne çok hafif bir gülümseme kondurmuştu Senâ. Sina'nın hevesini söndürmek, mutluluğunu öldürmek istemiyordu.

Sina eline kardeşinin karnesini aldı. Harika bir gülümsemeyle uzattı. Saklamaya çalıştığı ama engel olamadığı heyecanla uzandı karnesine Senâ.

Kendisini kirlenmiş olarak tanımlıyordu artık. Sevinmeyi, heye-

canlanmayı hakkı olarak görmüyordu. Gözlerini notlarının üzerinde gezdirirken gördüğü biyoloji notuyla kaşları çatıldı. Arkasındaki koltuğa otururken Sina'ya baktı. "Nasıl oldu bu?" diye sordu merakla.

Sina umursamazca koltuğa oturdu. Ayağını koltuğa uzattı. "Onu sen söyleyeceksin. Ben sana bu kadar iyi öğrenci olma derken boşuna mı dedim? Notlar sadece sınavla mı belirleniyor? Hocalar bu işin neresinde peki? Sözlü notun yüz, okul birincisisin."

Sena'nın gözleri büyürken bu kez yüzüne gerçek bir gülümseme kondurdu. "Ge... Gerçekten mi?"

Sena'nın gülümsemesiyle Sina da gülmeye başladı. "Gerçek tabii. Sen benim kardeşimi ne sandın?" dedi keyifle. Bu keyfin getirisi bir güvenle ekledi.

"Ee şimdi bu birincilik şerefine mezuniyete gelirsin değil mi?" diye sordu.

Sena bakışlarını kaçırdı. Gülümsemesi bir anda soluverdi. "Sina, vazgeç artık. Eski Sena'dan eser bile kalmadı. Ben kabul ettim, sen de et."

Sina, Sena'ya karşı belki de ilk kez bu kadar sert bir ses tonu takındı. Sesi yüksek değildi ama tonu buz kadar soğuktu.

"Ben seni anlayamıyorum artık. Sen misin benim ikizim? Nasıl böyle vazgeçtin hayattan? Adamın birisi çıktı geldi, sen yaşamaktan vazgeçtin, öyle mi? Peki ne hakla? Bu hakkı kendinde nasıl buldun? Sen sadece kendine değil, herkese karşı sorumlusun. Sen böyle oldukça biz de kötü oluyoruz, anla artık... Dünyanın sonu değil. Kim bilir nasıl güzel günler yaşayacaksın daha?"

"Güzel gün mü? Ne güzelliğinden bahsediyorsun sen?"

“Evet, güzel gün... Tüm yaşananlara rağmen hâlâ hayattaysan ve hâlâ nefes alıyorsan bir sebebi olmalı. Neden bu sebebi görmekte bu kadar ısrar ediyorsun? Lütfen, yalvarırım bunu bize de kendine de yapma artık. O adam sana hak etmediğini yaşattı, sen de o adamın yaptığını devam ettiriyorsun. Yapma ne olursun!”

Sena yaş akan gözleriyle hızla yerinden doğruldu. Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Odasına çıkmak için merdivenlere yönlendirdi adımlarını. Ama çok değil bir iki adım sonra olduğu yere çakılıp kaldı. Dengede durmak için iki kolunu yanlara açarken birini dönen başına götürdü.

Sena’nın aniden yanından kalkmasıyla sinirle koltuğa yatıp arkasını dönen Sina, duyamadığı ayak sesleriyle önüne döndü. Sena’nın dengede durmaya çalışmasıyla fısıltı şeklinde adı çıktı dudaklarından, “Se... Sena!” dedi kekeleyerek.

“İyi misin?”

Sena daha fazla ayakta kalamadı. Sina yanına gelemeden kendisini karanlığa teslim etti.

Sina olabildiğince hızlıca Sena’nın yanına koştu. Çığlık çığlığa annesini çağırırken kardeşine bir şey olacak korkusu sarmıştı her bir hücrelerini.

Kalbi hızla çarparken annesine seslenmeye devam ediyordu. Şükran Hanım elinin köpüğüyle koşarak içeriye girdi. Cemil Bey hemen arkasındaydı.

Sina kırık ayağıyla yere çökmeye, kardeşini uyandırmaya çalışıyordu. Cemil Bey kolonyayı almaya koştu. Birkaç saniye sonra koşarak geldi. Başını dizine yatırırken kolonyayı Sina’ya vermiş, koklatmasını söylemişti.

Sena'nın yüzüne hafif hafif vururken aldığı kokunun da etki-
siyle gözlerini açtı Sena. İstemsizce tekrar kapanan gözlerinden
bir damla yaş akmıştı.

“Kızım, iyi misin yavrum?” diye sordu Şükran Hanım korkuy-
la. Hızla Cemil Bey'e döndü.

“Cemil, Cemil çabuk hastaneye.” dedi telaşla. “Tamam, haydi
hazırlanın hemen. Kimliği nerede?”

“Ben getiririm hemen baba.” dedi ve ayağa kalkmak için hare-
ketlendi Sina. Sena'nın bileğinden tutmasıyla kaşlarını çatıp baktı
kardeşine.

“Gerek yok, iyiyim. Hızlı kalkınca başım döndü o kadar...
Herkeste olur. Abartmayın ne olur.” dedi ama bu iki olmuştı, en-
dişelenmekten kendisini alamadı.

“Kızım inat etme, gidelim.” diyen Şükran Hanım'ın sesindeki
korkuyu iliklerine kadar hissetmişti.

“Gerek yok dedim anne, iyiyim. Şimdi bin tane tahlil yapacak-
lar, iğne yapacaklar. Bir şeyim yok, iyiyim ben... Yardım edin de
kalkayım, başka bir şey istemiyorum.” dedi. Eli başına gitmişti,
gözlerini bir an kapattı.

“Kızım!” dedi ve sustu Cemil Bey. “İyiyim baba. Telaş etmeyin.”

“Nasıl etmeyelim Allah aşkına Sena? Küt diye düştün. Daha
önce de oldu mu böyle?” diye sordu Sina.

“Olmadı Sina, niye olsun? Hızlı kalkınca tansiyonum oynadı o
kadar. Abartmayın ne olur.”

Sena'nın elinden tutup kalkmasına yardımcı oldu Cemil Bey.

Koltuğa oturtular, başını kaldırdı. Annesinin de babasının da kardeşinin de gözlerinde hâlâ korku vardı.

“İyiym ben, telaş etmeyin.” dedi sakince.

Sina yavaşça yaklaştı yanına... Gülümsüyordu. “Valla inanmadım ben hiç. Biraz gülümsersen belki inanırım.”

“Sina...” dedi uyarıyla Sena.

“Unuttuysan ben hatırlatırım. Aklını çok azıcık bir şey zorluyorsun, benim şebekliklerimden birisini gözünün önüne getiriyorsun, sonrası zaten kaderin cilvesi. Senin bir şey yapmana gerek yok. Gülümseme otomatikman yüklenir dudaklarına.”

“Sina seninle uğraşamayacağım. Ben odama gidiyorum.” dedi ve Sena’ya söz hakkı tanımadan yerinden kalktı. Karnesini eline alıp merdivenlere doğru gitmeye başladı.

Sena üzerini değiştirmişti, kahvaltı için aşağıya inecekti. Merdivenlerden, önceki yaşadığının etkisiyle yavaş hareketlerle inmeye başladı. Son basamağa geldiğinde gözlerini etrafta gezdirdi ama kimse yoktu. Salona gitti, kimse yoktu. Bu kez mutfığa doğru gitmeye başladı. Kapıya yaklaştıkça içeriden duyulan konuşmayla adımları duraksadı. Annesi ve Sina konuşuyordu.

“Kızım bir daha mezun olamayacaksın, git bence. O kadar hazırlık yaptınız, kıyafet aldınız. Bak sonra pişman olursun.” dedi Şükran Hanım. Mezuniyet partisine gitmek için aylar öncesinden hazırlık yapmışlardı. Şöyle olacak, böyle olacak diye planlar yapmışlardı. Gitmesi gerektiğini düşünüyordu, gitmesi için elinden geleni yapıyordu. Hiç değilse bir kızının mutlu olmasını istiyordu.

“İleride, kardeşim evde hayata küsmüş otururken ben eğlenmeye gittim, gibi bencilce bir hareketin pişmanlığını yaşamaktan iyidir. Sena’nın yüzü gülmeden, o da benimle gelmeden ben gitmem anne. Sena’nın hevesle hazırlandığı bir şeye ben onsuz gidemem... O gelir ancak öyle ki onun da gelmek gibi bir düşüncesi yok.”

“Sena niye gitmediğini öğrenince çok üzülecek.”

“O kendince haklı olacaktır ama ben de bana göre haklıyım. Hem o da ben olmadan gitmezdi.”

“Emin misin kızım?”

“Eminim anne. Bir gün gitmediğime pişman olursam bile kardeşimin yanında olmanın gururuna sığınırım, o avutur beni... Sena gelmeden gitmeyeceğim.” dedi.

Sena başını önüne eğdi, dönüp odasına gitti. Dolabın karşısında durup yüzüne baktı. Kardeşinin kendisini bırakmayacağını zaten biliyordu. Ama yine de duymak çok başka hissettirdi Sena’ya. Onun yaptığı fedakârlık büyüktü. Peki Sena ne denli bir fedakârlık yapardı kardeşi için?

Aradan geçen günlerde Sina, hevesini saklamak konusunda da kardeşinin yanında olmayı başardığı kadar başarılı olmuştu. Dışarıdan bakıldığında mezuniyet törenlerinden nefret eden bir kız vardı.

Alcısını çıkartmış, ayağını artık daha rahat kullanıyordu. Mezuniyet yaklaştıkça suratı asılmaya başlıyordu ama Sena’ya çaktırmak istemiyordu. Verdiği mücadele takdire şayandı.

Bölüm 16

Mezuniyet günü gelmişti artık. Sina, tüm gün üzerinden çıkartmadığı pijamasıyla televizyonun karşısında tembellik ederken merdivenlerden inen Sena'yla hızla yerinde doğruldu. Kendisine doğru yaklaşan Sena'ya şaşkınca bakmaya devam ediyordu.

“Eğer bana şaka yapıyorsan şimdi söylemeni tercih ederim. Beş dakika sonrası benim için çok geç.” dedi donuk bir suratla. Gözleri kocaman açılmıştı.

Sena hafif bir gülümseme kondurdu yüzüne. “Eğer şaşkınlığını üzerinden atıp beş saniye içinde hazırlanmak için odana gitmezsen odama çıkar, hiçbir yere de gelmem.” dedi tehditkar sesiyle.

Sina, şaşkınlığı üzerinden atıp hızla odasına doğru koşarken arkada sesi yankılandı: “Gittim bile.”

Sina'nın uzun süren hazırlığının ardından evden çıkmış, mezuniyet partisinin yapılacağı yere gelmişlerdi.

Cemil Bey ve Şükran Hanım, ne kadar belli etmemeye çalışsalar da mutlulukları gözelerinden okunuyordu. Kızlarının birazcık da olsa toparlanması içlerine huzur aşılıyordu âdeta.

Sina ve Sena kapıdan girdiklerinde müthiş bir kalabalık vardı içeride. Sena titremeye başlayan ellerini birbirine bağlayıp sakinleşmeye çalıştı. Gözlerini kapatmıştı. Titreyen ve kısık çıkan sesiyle kendisine telkinde bulunuyordu.

“Sakin ol Sena. Saçmalama. Onların hepsi senin arkadaşın. Hepsini tanıyorsun. Hepsine çok güveniyorsun.”

Yanında duran ve sakinleşmeye çalışan kardeşine baktı Sina. Kendisi için gelmişti buraya. Odasından dışarıya adım bile atmazken sırf kendisi mutlu olsun diye mezuniyet partisine gelmişti. İşte en şanslı olduğum konu, diye düşündü. İyi ki benim kardeşimsin, diye ekledi.

Elini tüy gibi bir dokunuşla Sena’nın elinin üzerine koydu. Anında gözlerini açan Sena, hemen elini çekmeye çalıştı. Göz göze geldiği gözlerle sakinleşip kendisini serbest bıraktı.

“Korkma... Ürkme... Ben senin her an yanında olacağım. Daha ‘gi...’ dediğin anda biz gitmiş olacağız. Bana güven.” dedi Sina, Sena’ya gülümseyerek.

“Ben en çok sana güveniyorum ki...” dedi Sena’nın mutluluktan uçmasına sebep olarak. Bu, Sina için hayatının en güzel cümlesiydi. Sadece tecavüz değil başına kötü olay gelen her insanın en büyük problemi güvendi. Bir daha kimseye güvenemezlerdi kolay kolay. Ama Sena, kardeşine güveniyordu. Bu haklı gururun keyfini eve gidince çıkartmaya karar verdi.

“Ayrıca çok teşekkür ederim. Benim mutlu olmam için belki de hayatının en zor kararlarından birini verdin. Nasıl mutlu olduğumu, gurur duyduğumu anlatabilmem imkânsız.” dedi Sina minnetle. İçindeki coşkun mutluluğu anlatacak cümleyi bulmakta zorlanıyordu.

“Sen benim ikizimsin. Beni en iyi hisseden, bana en yakın olansın. Aşı olurken birlikte acı çektiğimsin. Düşünce ağladığımı. Benim kardeşim, ailem, en yakın arkadaşımı. Sen benim her şeyimsin. Hak ediyorsun.” dedi Sena mutlulukla. Yüzünde şimdi gerçek ve büyük bir gülümseme vardı.

Dolan gözlerini yukarıya çevirip biriken yaşların gitmesini bekledi Sina. Bir dakika sonra sinsi bir gülümsemeyle Sena'ya döndü.

“Haydi ikizim, biraz ortalığın tozunu attıralım.” dedi.

Sena derin bir nefes çekti içine. Heyecanla kalabalığa doğru adımlamaya başladılar.

Derya, Sena ve Sina'yı gördüğü gibi yanlarına geldi. Sena'ya hızla sarıldı. O kadar çok sıkıyordu ki Sena bir an nefes dahi alamadı.

Sina bir dakikanın ardından lafa girmeden edemedi. “Derya... Derya...”

Ellerini Derya'nın koluna koydu. Hafifçe geri çekti. “Derya biraz geri çekil Allah aşkına. Boğdun kızı, boğdun.”

“Neredesin sen Sena? Aklım çıktı, haberin var mı? Okula gelmedin, okula gelmediğin gibi sınava girmedin.

Aklıma neler geldi, senin haberin var mı? O gün aradık taradık her yeri, bulamadık seni. Sonra Narin teyze telefon etti, Allah razı olsun onun yanındaymışsın, haber verdi. Sonra ben geldim senin yanına ama her seferinde uyuyordun, göremedim.” diye nefes almadan konuştu. Sonra derin bir nefes çekti içine.

“Evet, ben bir buçuk ayın hesabını sana iki dakikada verdim. Şimdi sen hesap ver bakalım. Neredeydin? Nereye kayboldun? Sınava neden girmedin?”

Sena şaşkınca bakıyordu Derya'ya. Gözlerini Sina'ya çevirdi yardım isteyen bakışlarla. Sina da şaşkınca bakıyordu. Böyle bir sorgulamayı daha ilk dakikadan beklemediği açıktı. Sena'nın başını hafifçe öne eğdiğini görünce kendisine kızmaya başladı. Keşke gelmesini istemeseydim, diye geçirdi içinden. Aklına bu sorğu

sual gelmemişti. Sena'nın kafası dağılsın, ileride pişman olmasın istemişti ama anlaşılan o ki iyi bir fikir değıildi.

Sena sağı sola bakmaya başladı. "B... Ben şeyde..." diye kekelemesini Sina yarıda kesti. "Hırsız..." diye hızla lafa atladı. "Okula gelirken bir hırsız denk gelmiş. Ufak çaplı yaralandı falan, Narin teyze sağı olsun ilgilendi. Neyse işte, şimdi burada değıil mi? Önemli olan o. Ee kim var, kim yok? Kim ne giymiş?"

Konuyu değıiştirmek adına güzel bir konu açmıştı elbette. Ama Derya maalesef ki bu numarayı yemedi.

Gözlerini kocaman açtı. "şaka mı yapıyorsun sen? Nasıl kardeşsin sen? Kıza burada hırsız neler yapmış, sen hâlâ dedikodu peşindesin. Ayıp ya valla bak. Anladık, çok süper anlaşamıyorsunuz ama bu kadar da yapma be." dedi kızgınca.

Sina'nın sinirleri yavaştan gerildi. "Valla dalarım sana bak, haberin olsun."

"Sina..." dedi Sena. Lafın uzamasını istemiyordu. Hem laf uzadıkça kendisine gelecekti hem de Sina bunları hak etmiyordu. Yanından bir an bile ayrılmamıştı.

"Tamam ya... Demedim bir şey." dedi gözlerini devirerek.

Başını Sena'ya çevirdi Derya. "şimdi nasılsın kuzum? Haberm olsa ben durur muydum? Bu Sina'yı öldürmem gerekse bile gelirdim yanına." diye ekledi sinirli bakışlarını Sina'ya çevirerek.

"Bak yine bana laf sokuyor."

Sena elini kardeşinin eline götürdü. Hafifçe sıktı. Gözlerini kapatıp açtı. Sina için bu, sakın ol, demekti. Kardeşinin dediğini yapmaya karar verdi. Karşılığını da elini sıkarak verdi.

“İyiym ben, teşekkür ederim.” dedi donukça.

Derya bu ikilinin en yakın arkadaşıydı. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ama aile arasında olduğunu düşünüp konuyu daha fazla uzatmadı. Omuzlarını kaldırdı, derin bir nefesle geri bıraktı.

“Haydi masaya geçelim. Çok güzel yiyecekler var, bayılacaksınız Sena.” diye gülerek konuşmaya devam etti.

Mezuniyet partisi çok güzel gidiyordu, en azından diğer arkadaşları çok eğleniyordu. Sina, Sena’nın rahatsız olmaması için elinden geleni yapıyor, bir saniye bile onu yalnız bırakmıyordu.

Sena kendisini iyice kötü hissetmeye başlamıştı artık. Kardeşine döndü. “Sina, bana bakıcılık yapmaya mı geldin sen? Bunun için mi o kadar heveslendin? Başımın etini yedin. Dibimde zebani gibi duracağını bilsem hiç gelmezdim.” diye söylenmeye başladı.

“Sena!” diye başlayan cümlesini kesti kardeşinin.

“Bak şurada arkadaşlar var. Git biraz eğlen. Ben de biraz kafamı dinleyeyim.”

“Sena!” dedi öfkeyle.

“Ben buradayım tamam mı? Sen böyle durdukça ben kendimi yük gibi hissediyorum... Lütfen...” Söylediklerinde ne kadar samimi olduğu bakışlarından belli oluyordu.

Sina kararsız bakışlarının ardından Sena’yı dinlemeye karar verdi. “Ben hemen şuradayım, tamam mı?”

“Tamam.” diye onayladı Sina’yı. “Gözüm de üzerinde!” “Tamam.”

“Çağırmana bile gerek yok. Sen benim olduğum tarafa bak, burnunun dibinde biterim.”

“Tamam.” dedi sabırla. “Bak gidiyorum.”

“Sina çıldırtma insanı, gideceksen git artık. İnsanı zorla çığı-rından çıkartıyorsun valla.”

“Aman tamam, gidiyorum.” dedi yüzünü buruşturarak.

Sina'nın gidişini ve arkadaşlarıyla ettiği muhabbeti buruk bir gülümsemeyle izledi Sena. Şu mezuniyet için ne çok heveslenmişti. Böyle hayatının tepetaklak olacağı hiç aklına gelmezdi. Şimdi kendisini hiç de buraya ait hissetmiyordu. O kadar yabancı, o kadar yalnızdı...

Birkaç dakika sonra yanına gelen arkadaşlarıyla bir adım geriledi Sena. Sordukları soruların ardı arkası kesilmiyordu. Herkes nerede olduğunu, ne olduğunu, neden ortalarda görünmediğini soruyordu.

Başı dönmeye başlamıştı, bunalmıştı.

Sorulara cevap verecek gücü kendisinde bulamıyordu, bulsa bile ne cevap vereceğini bilmiyordu. O, Sina gibi hemen bir yalan bulamazdı... Ama gerçeği de söyleyemezdi. Söylese ne olurdu acaba? Düşünmekten kendisini alamadı. Acaba tecavüze uğradığını, hayatının karardığını söylese ne olurdu? Destek mi olurlardı yoksa kendisini mi suçlardı? Babasını haklı çıkarırlar mıydı?

Senadan gelmeyen cevaplarla birlikte sorular yerini yenilerine bırakıyordu. Bulanık görmeye başlayan gözlerini etrafta gezdirdi. Sina'ya bakındı, etrafta yoktu. Onun iki dakikalık tuvalete gittiğini hatırladı biraz zaman sonra. Titreyen ellerini birbirine kenetledi. Gözlerini kapattı. Elini alnına bastırırken baş dönmesi iyice artmaya başladı.

Birazcık öyle bekledi. Hâlâ sitem eden Derya'nın, soruları bitmeyen Büşra'nın sesi geliyordu kulaklarına.

Gözlerini son bir gayretle açtı. Sina kaşlarını çatmış, gözlerini kısmış, panikle yanına geliyordu. Derin bir nefes çekti içine.

Elini tutan Sina'nın gözlerinin ta içine baktı. Bu, Sina için açık bir mesajdı. Hızlıca başını salladı, hem de defalarca kez.

"Sina!" dedi ve sustu. Konuşacak hâli yoktu.

Sina'nın üzüntüsü her hâlden belli oluyordu. "Tamam, yorma kendini." dedi endişeyle. "Hemen, hemen gidiyoruz buradan."

Sina, kardeşinin koluna girip yürütmeye çalışırken Sena'nın baş dönmesi dayanma sınırını aşmıştı artık. Kolunu tutan ele tutunmak için uzanmasıyla kendisini karanlığa teslim etmesi bir oldu.

Bölüm 17

Herkes etrafında toplanmış, endişeli bakışlarla olanları izliyordu. Sina gözlerindeki yaşlara engel olamıyor, onu buraya getirmiş olmanın pişmanlığını yaşıyordu. Yaşlı gözlerinin ardında birilerinin telefonu eline aldığını gördü. Aklını yitirmiş gibiydi. Kardeşi burada sere serpe yatarken millet telefonla uğraşıyordu. Sinirleri tepesine çıktı iyice.

Birkaç saniye sonra onların ambulansı çağırdığını idrak edebildi. Sakinleşmesi lazımdı... Sakinleşmezse yerde yatan kardeşi-ne bir hayrı dokunmazdı.

Sena gözlerini açmış, derin derin nefesler alıyordu, ne olduğunu anlamamış, etrafı inceliyordu. Nerede olduğunu idrak ettiğinde gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Sina hızla kardeşinin yanaklarına koydu elini. Yavaş yavaş okşamaya başladı.

“Tamam canım. Tamam, sen sakin ol. Hastaneye gideceğiz. Nedenini öğreneceğiz bu bayılmaların. Birazcık daha dayan ne olursun!”

Ağzından çıkanların farkında değildi. Kimsenin ona şok olmuşçasına bakmasına aldıracak hâlde değildi. Korku iyice ele geçirmişti aklını. Ambulansın geldiğini de Sena'nın sedyeye yatırılışını da ambulansın Sena'nın yanına oturuşunu da hatırlamıyordu tam olarak.

Sena'nın itirazlarını dinlemeden titreyen elleriyle telefonunu eline alıp annesini aradı, hastaneye gittiklerini söyledi. Ağlayarak hastane kapısından girdi, eli hâlâ Sena'nın elinin üzerindeydi.

Sena'yı acil müşahede odasına aldıklarında elleri de mecburen ayrılmış oldu.

Yerinde sendeledi. Kollarından tutan ellere çevirdi başını. Sınıf arkadaşlarından bir kısmı gelmişti. On kişi kadar vardılar sanki. Minnetle baktı her birine. Yanında birisinin olması iyi hissettirmişti.

Gözlerini tekrar kapıya çevirdi. Kardeşi o kapının arkasında baygın yatıyordu. Bir hastalığı olabileceği korkusu kalbinin atışını artırırken aklına gelenle gözleri kocaman oldu. "Allah'ım!" diye bir nida kaçtı dudaklarından.

Ya aklına gelen olduysa, ya Sena hamileyse?

"Allah'ım sen koru!" diyerek zor gününde yanında olan arkadaşlarına baktı.

Eğer aklına gelense onları hemen göndermesi gerekiyordu. Başını iki yana sallayıp kendisine gelmeye çalıştı.

"Hepinize çok teşekkür ederim. Buraya kadar yorulunuz. Bundan sonrasını biz hallederiz. Zaten anneleri aradım, biraz sonra onlar da gelir." dedi içindeki endişeyi belli etmemeye çalışarak.

Derya çatılı kaşlarıyla öne doğru geldi. "Şaka mı yapıyorsun sen? Sina bu hâlde ve ben senin sözünle gideceğim, öyle mi? Sen ne sandın beni? Diğerleri gidebilir ama ben bu kapıdan doktor çıkıp da "Sena iyi!" diyene kadar buradayım. Buna sen karışamazsın." dedi sinirle.

“Gerek yok diyorum. Ben buradayım.”

“Senin işin varsa gidebilirsin. Ben kalıyorum. Sina sinirle gözlerini yumdu bir an.

“Sen özel diye bir şey duydun mu? Haberin var mı?”

“Ne özeli be? Hastalığın özeli mi olur?”

Diğerlerinin de Derya’ya destek vermesiyle Sina, kimseyi gönderemeyeceğini anladı. Susmak zorunda kaldı.

Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Saniyeler dakika, dakikalar saat gibi geliyordu.

Anne ve babasının telaşla yanına geldiğini gördü. İkisinin de korkusu gözlerinden okunuyordu. Şükran Hanım ağlayarak Sina’nın yanına koştu. Sıkıca sarıldı kızına.

“N... Ne oldu?” dedi kekeleyerek.

“Anne sakin ol. Daha doktor çıkmadı. Sena içeride.”

Cemil Bey söze karışmaktan alamadı kendisini. “Kızım, ne oldu da bayıldı?”

“Cemil amca ne olduğunu anlamadık ki. Konuşuyorduk, birden elini başına götürdü, gözlerini yumdu falan. Kötü olduğunu anlamıştım ama bayılacağı hiç aklıma gelmedi.” diye Sina’dan önce cevap verdi Derya.

Şükran Hanım kızgınlıkla Sina’ya döndü. İçindeki derin korkusunu bastıramıyordu. “Sen neredeydin kızım? Bilmiyor musun Sena’yı? Neden yalnız bıraktın?”

“Anne ben lavaboya gitmiştim. Hemen döndüm ama iş işten geçmişti. Çok kalabalıktı etrafı, bunaldığımı anladım. Hemen yanı-

na koştum ama geç kaldım. Özür dilerim... Be... Ben böyle olacağını bilsem gider miydim hiç?” dedi ağlamasına engel olamayarak.

Cemil Bey’in yüzü yumuşadı hızla. Sina’nın ne suçu vardı ki suçlu birisi varsa o da kendisiydi. Ne kızına yapılanlara engel olabilmşti ne de bunu yapanı bulabilmşti.

Sina’nın yanına gitti, sıkıca sarıldı. Gözleriyle karısına susmasını işaret etti. “Tamam kızım... Bir şey olmadı. Korkma...”

Babasının güven dolu kollarına sığındı Sina. Hıçkırıklarını koyuvermişti.

Şükran Hanım, üzüntüyle baktı kızına. İstemediği şeyleri söylemişti. Kızlarından birini korumak isterken, onun için endişelenirken diğer kızına haksızlık ettiğini fark etmişti Sina’nın gözyaşlarında. Yavaşça yaklaştı yanına. Elini sırtına koyup okşadı. Sina başını babasının göğsüne gömdü iyice.

“Özür dilerim anne.” dedi yeni bir hıçkırıkla. Şükran Hanım kendisini çok kötü hissetmişti. Kızını kendisine çevirip sıkıca sarıldı. “Asıl ben özür dilerim kızım. Ben korkudan öyle düşünmeden konuştum. Sen bana bakma.”

“Haklısın anne. Benim yanından hiç ayrılmamam lazımdı. Yalnız bırakmamam lazımdı.”

Cemil Bey kızının gözyaşlarını sildi. “Tamam, böyle olması gerekiyormuş demek ki. Suçlama kendini artık... Şimdi doktor çıkacak, ‘Sena iyi.’ diyecek, biz de derin bir nefes alacağız. Silin gözyaşlarınızı haydi. Üzmeyin benim çatlak kızımı.”

Oradakiler şaşkınca izledi üçünü. Derya çenesini yine tutamadı. “Olayı niye bu kadar dramatikleştirdiniz ben anlamadım. Basit bir baygınlık. Bu kadar telaş edecek ne var Allah aşkına?”

Tam Sina ağzını açmış cevap verecekti ki doktor odadan çıktı. Herkes bir anda o tarafa doğru ilerledi. Meraklı ve korkulu bakışlarla doktorun sözlerini beklemeye başladılar.

“Öncelikle geçmiş olsun. Telaş edecek bir şey yok. Sena gayet iyi. Strese bağlı olabileceğini düşünüyorum ama yine de kan tahlili yapılacak tabii.”

“Görebilir miyiz?” diye söze atladı Sina. “Tabii, görebilirsiniz.”

Doktora teşekkür edip odaya gittiler. Arkalarından gelen kalabalık şu anda ne Şükran Hanım’ın ne Cemil Bey’in ne de Sina’nın umurundaydı. Sena’yı sapasağlam görmek tek istekleriydi.

Sena yorgun gözlerle tavanı izliyordu. Sina hızla yanına gidip elini tuttu. Gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyordu.

“İyi misin?” diye sordu telaşla.

“İyiym ben, telaş etme.” dedi zor çıkan sesiyle. Hafif bir halsizlik vardı üzerinde.

Gözlerini odanın içinde gezdirdi. Herkes buradaydı. Erkeklerden iyice çekinir olmuştu... Gördüğü birkaç sınıf arkadaşıyla yattığı yerde hızla doğruldu. Başını üzgünce öne eğdi.

“Özür dilerim...”

Sesindeki utanç herkesin dikkatini çekmişti. Kaşlar birer birer çatıldı. Sina’dan önce sınıf arkadaşları kızmaya başlayınca başını daha da eğdi. Gözlerinde biriken yaşları saklamaya çalışıyordu.

“Neyim var?” diye sordu konuyu değiştirerek.

“Bilmiyoruz, stres dedi doktor. Kan tahlili istemiş yine de. Bir saate çıkar, dedi ama en fazla yarım saate çıkar. Sen bakma onlara.”

Sena ufacak bir tebessümle gözlerini kırıp arkadaşlarına döndü. Hepsine tek tek baktı. “Siz de beklemeyin. Zaten zahmet vermişim size. Teşekkür ederim herkese. Daha fazla yorulmayın. İyiyim ben.” dedi arkadaşlarını göndermeye çalışarak. Sevilmek güzeldi ama bu kadar insan harap olmuştu burada.

Sözleri boş yere döküldü dilinden. Kimsenin gitmeye niyeti yoktu, bunu kolayca anladı. Yarım saat boyunca herkes gülmüş, konuşmuş, Sena’ya iyi hissettirmeye çalışmıştı.

Sena ne kadar şanslı olduğunu düşünürken içeriye doktor girdi. Ortam bir anda gerilirken Sina içinden dua etmeye başlamıştı çoktan.

Sina gergin bakışlarla doktoru izlerken doktor şaşkın bakışlarını Sena’ya sabitlemişti. “Nasılsınız Sena Hanım?” diye sordu.

“İyiyim.”

“Baş dönmeniz geçti mi?” diye sordu bu kez doktor. “Evet geçti, gayet iyiyim. Neyim varmış? Neden bayılmışım?” diye sordu merakını saklamadan.

Cemil Bey, Şükran Hanım, Sina ve arkadaşları doktorun ağzından çıkacak cümleyi bekliyordu biraz da korkarak. Doktor derin bir nefes çekti içine.

“Aklıma bazı ihtimaller gelmişti ama yaşıınıza bakınca emin olamadım.” dedi doktor, neyi nasıl anlatacağını bilemiyordu.

Sena neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bakışlarını babasına çevirdi. Kaşlarını çatmış doktora bakıyordu. Bir ara başını annesine çevirmiş, soru sorarcasına bakmıştı. Bu kez annesine baktı, gözleri merak tanecikleriyle yaşarmıştı.

Bu kez Sina'ya çevirdi gözlerini... Onun bakışlarında bariz bir duygu vardı. Annesi ve babasında endişe varken Sina korkuyla bakıyordu. Kaşlarını çatıı istemsizce. Neler olduğunu kavrayamıyordu.

Babası bir adım yaklaşmıştı doktora. "Bu ne demek doktor bey? Yaşıyla ne alakası var bayılmasının?"

"Sanırım bu konuyu yalnız konuşsak daha iyi olur." dedi yumuşak bir sesle doktor.

Doktorun söylediğiyle arkadaşları da daha bir dikkat kesilmişti... Neler oluyordu böyle? Sena'nın kötü bir hastalığı mı vardı acaba? Ama Sina anlamıştı olanı biteni. Gözlerini sıkıca yumdu sonra hızla açıp karşısındaki kalabalığa hitaben konuşmaya başladı. Onları hemen göndermesi lazımdı. Yoksa çok kötü şeyler olacaktı.

"Doktor bey biz sizi yalnız bırakalım o zaman, siz konuşun Sena'yla. Haydi baba, çıkalım."

Cemil Bey kaşlarını çatıp baktı Sina'ya. "Ne demek biz çıkalım? Çıkamayız efendim, kim çıkıyorsa çıksın. Ben kızımın yanında kalacağım.. Doktor bey, anlat sen de ne olduğunu! Biz kızımızın hakkındaki her şeyin en doğrusunu biliyoruz."

Ama yanlış anlaşılmıştı. Cemil Bey'in, kızının ailesinden saklı bir şey yapmayacağını ima ettiği cümleyi doktor yanlış anladı. Haberlerinin olduğunu düşündü.

"Haberiniz var demek. Kızınız henüz on yedi yaşında olunca haberiniz olacağını düşünemedim." dedi şaşkınca.

Cemil Bey ile Şükran Hanım bir an için baktı. Ne diyordu bu doktor? Ne yaşından bahsediyordu?

"Ne diyorsunuz siz doktor bey? Ne olmuş yaşına? Neyi var kızımın?" diye sorarken sesi istemsizce sert çıkmıştı.

Şükran Hanım'ın. Ne söyleyecekse bir an önce söylemesini istiyordu artık. Doktor deminkine nazaran daha rahattı. Ailesinin bilmesinin rahatlığını üzerine takınıp bombayı ortaya bırakıverdi bir anda.

“Bebekten bahsediyorum. İlk zamanlarda böyle baygınlıklar gayet normal ama tabii biz yine de kontrolünü sağlayacağız. Kadın doğum uzmanımızla iletişime geçtik, biraz sonra gelecek kontrol için. Allah analı babalı büyütsün.” dedi kendisine şaşkınca bakanlara aldırmadan.

Doktor gülümseyerek daha on yedi yaşındaki anne adayına bakarken odadaki herkesin bakışlarına şaşkınlık hâkimdi artık.

Ailesi gerçeği bilmenin kederiyle bakarken Sena'ya, arkadaşlarının bir kısmı birazcık da aşağılama katmıştı bile. Herkes düşüncelere dalmış bir cevap beklerken Sena şaşkına dönmüş, gözünden bir damla yaş akmıştı... Ve bir damla daha... Ve bir damla daha...

Gözlerini sıkıca yumdu. Titremeye başlamıştı. Yanlış duymayı diledi ama öyle olmadığını biliyordu. Gözyaşları ardı ardına akıyordu. Herkesin gözünde aşağılama, ayıplama görüyordu. Bakışlarını kaçırdı. İnsanlara dert anlatacak kadar güçlü hissetmiyordu kendisini...

“Babamızı göremedim ama kontrole yetişir sanırım.” dedi doktor, hâlâ gülümsüyordu. İnsanların yüzündeki değişimi mi fark etmemişti yoksa umursamamış mıydı?

Sina öne doğru atıldı:

“Doktor Bey, teşekkür ederiz ilginiz için.. Biz kontrole başka bir zaman geliriz inşallah.” dedi doktoru kapıya doğru yönlendirirken.

“Aksatmayın ama bundan sonra daha kontrollü, daha dikkatli olması lazım Sena Hanım’ın.”

“Siz hiç merak etmeyin doktor bey, ben kendi ellerimle getireceğim Sena’yı kontrole. Tekrar teşekkür ederiz.” dedi ve odadan çıkmasını sağladı.

Odadaki sessizlik yerini yavaş yavaş uğultulara bırakmaya başlamıştı. Herkes emin olmak için yanındakine sorular soruyordu.

“Sena hamile miymiş? Ben mi yanlış duydum?”

“Yanlış duymadın, hamileymiş.”

“Şaka gibi.”

“Biz de Sena’yı iyi bilirdik.”

“Valla hiç beklemezdim, çok yazık.”

“Annem bu ikizleri örnek gösterirdi bana. Şimdi görsün bakalım örnek gösterdiği kız ne yapmış.”

“Zaten böylelerinden korkacaksın. Hele Cemil amcalar? Onlar da biliyormuş baksana.”

“Ne yere bakan yürek yakan kızmış be... Hiç çaktırmadı valla yollu olduğunu, helal olsun.”

Cemil Bey haklı çıkmayı hiç istemezdi ama çıkmıştı işte. Kızımı suçlarlar, derken bunu kastetmişti. Arkadaşları bir an bile sorgulamadan Sena’yı suçlamaya başlamıştı. Bunun devamı gelecekti, adı gibi biliyordu... Bu daha hiçbir şey değildi.

Duyduğu son cümleyle birlikte boynunu kırılırcasına bir hızla çevirdi. İleriye doğru atıldığında önünde Sina durmuştu. “Baba

dur! Şimdi hiç sırası değil. Sena daha önemli. Onunla ilgilenmemiz lazım. Gerçeği onlar değil ama biz biliyoruz baba. Senin bu yaptığın Sena'yı üzmemekten başka bir şeye yaramaz. Yapma baba..." dedi telaşlı bir yalvarışla.

Başını çevirip gözlerinden akan yaşlarla donup kalmış Sena'ya baktı. Cemil Bey başını sallayıp geriye doğru bir adım atınca Derya Sena'ya yaklaştı. Zehir gibi bir sesle zehir gibi cümleler kurmaya başladı.

"Se... Sen bunu nasıl yaptın? Sen nasıl bir insansın böyle? Hiç mi utanmadın? Hiç mi kızarmadı senin şu yüzün?" dedi aşağılayarak.

Arkadaşlarından birkaçı daha Derya'yı destekleyen cümleler kurdu. Sena duyduğu cümlelerle birazcık kendisine geldi. Gözündeki yaşları elinin tersiyle silip sinirle baktı Derya'ya.

"Çıkın dışarıya!" dedi fısıltıyla.

"Hiçbiriniz benim ne yaşadığımı bilmiyorsunuz. Dışarıdan bakınca ben nasıl görünüyorum bilmiyorum ama siz bunca yıllık arkadaşını daha anlayıp dinlemeden yargılayan zavallılar olarak görünüyorsunuz. Hele ki sen Derya... Hele ki sen... Sen benim canımdın. Anlamadan dinlemeden nasıl da kestin biletimi!" dedi sonlara doğru yükselen sesiyle.

Sınıf arkadaşları, "canım" diye sarıldıkları nasıl da karşısına geçmişti bir anda. Herkesle böyle mi olacaktı? Her "canım" dediği canına mı okuyacaktı?

"Hepiniz çıkın dışarıya. Kimseyi görmek istemiyorum." Sina ileriye doğru bir adım attı gözyaşlarıyla. "Sena!" dedi hüznle.

"Sina lütfen... Yalnız kalmak istiyorum. Lütfen!"

Şükran Hanım yaklaşmaya çalıştı bu kez de. Herkes hâlâ onları izliyordu. “Kızım yapma, yanında kalalım ne olursun.” Kendisine yaklaşan annesini görünce elini kaldırdı hızla. “Yine kaçma bizden.”

“Ben yalnız kalacağım... Anlayın beni, ne olursunuz.” dedi yalvaran sesiyle. Karşısındaki annesini görmekte zorlanıyordu. Akıttığı gözyaşlarının acısı çıkıyordu şimdi. Gözleri sızım sızım sızlıyordu. Görüntü iyice bulanıklaşınca gözlerini yumdu, ta ki oda boşalana kadar.

Ellerini dümdüz karnının üzerine yerleştirdi. Hâlâ idrak etmekte zorlanıyordu. Şimdi burada bir hayat mı vardı? Babasının kim olduğunu bile bilmediği bir can taşıyordu. Milyonlarca kadın böyle bir haberle havalara uçuyordu mutlulukla, kendisi ise dipsiz bir kuyuya düşmüş gibi çaresiz hissediyordu.

“Ne olacak şimdi?” diye sordu kendisine. Daha on yedi yaşındaydı, ne der, insanlara nasıl açıklardı?

En yakın arkadaşı bile bir saniye düşünmeden onu suçlamıştı. Başkası neden yapmasındı?

Elini karnının üzerinden çekti. Böyle bir sorumlulukla ne yapacaktı şimdi? Gözlerini sıkıca yumup başını yukarıya kaldırdı. Kapalı gözlerinden bir damla daha firar etti, çenesinden boynuna doğru aktı çaresizce. Yakarışı yürek yakardı.

“Allah’ım ben ne yapacağım? Beni neyle sınıyorsun Ya Rab-b’im? Ben ne yaparım, kime derdimi anlatırım? Anlamak istemezler. Kim olduğunu bile bilmediğim bir adamdan...” Sözlerini devam ettiremedi. Gözyaşları dur durak bilmeden akıyordu hâlâ.

“Allah’ım bana bir yol göster. Ben ne yapacağımı şaşırdım. Ben...Ben ne yaşadığımı şaşırdım... Daha iki ay önce dünyanın

en mutlu insanıydım, her şey yolundaydı. Nasıl böyle darmaduman oldu hayatım bir anda? Nasıl bir sınavdayım ben? Ben... Ben ne yapacağım bu çocuğu? Ailem tükenmiş bir hâlde, bir de bunu nasıl yüklerim sırtlarına? Babam laf edecekler diye başıma geleni bile sakladı. Haydi başıma gelen saklanabilirdi, peki ya bu? Ben bunu nasıl saklarım? Hem duyan duydu zaten, şu saatten sonra nasıl gizlerim?"

Ellerini hızla saçına daldırıp yavaşça asıldı. Yataktan kalktı. Lavaboya gidip yüzünü yıkadı. Doğrulduğunda gözleri karnına takıldı. Başka seçenek yoktu. Bu çocuğu doğuramazdı.

Bölüm 18

Sena, ertesi gün öğlen saatlerine doğru hastaneden çıkmıştı. Gelen taksinin arka koltuğuna oturdu. Yanında kardeşi Sina, onun yanında da Narin teyzesi oturuyordu. Söylediğini yapıyordu, her an yanında oluyordu.

Camdan dışarıyı izliyordu dalgınca. Eli istemsizce karnının üzerinde duruyordu. Hamile olduğunu kabul edemiyordu bir türlü. O kadar olaydan sonra bir bu eksikti. Bunun farkında bile değildi ama Sina gülümseyerek bakıyordu kardeşinin karnının üzerindeki eline.

Gözlerini kapattı Sena... Her zaman kendisini şanslı hissettiği, “bizim mahallenin komşuluğu” diye övündüğü şeyden şimdi ölüme korkuyordu.

Hamileydi... Bu durum, bu mahallenin kabul edebileceği bir şey değildi. Hoş, normalde kendisi de hoş karşılamazdı. Laf etmez, kötü söz söylemezdi ama yakıştırmazdı da karşısındakine. Hakaret etmez, arkasından konuşmaz, yanında konuşulmasına müsaade etmezdi ama sokakta görünce de boydan boya süzmekten geri kalmazdı.

Başına gelmeyince insan anlamazmış. Değil hakaret edilmesi, o gözle bakılmasının bile ne kadar incitici bir şey olduğunu şimdi anlıyordu.

Haziran ayının ortalarıydı. Tam dışarıda oturmalık bir hava vardı. Herkes de bunu fırsat bilmişti. Evinde oturan kimse yoktu anlaşılan. Taksi mahalleye girmişti artık.

Gözlerini etrafta gezdirmeye başladı. Tıpkı Sena gibi mahalleli de sokağa gelen taksinin içine göz atıyordu.

Camdan Sena'yı görenlerin suratı değişiyordu hızla. Oturdukları yerden kalkıyor, adımlarını taksinin peşi sıra sürüklüyorlardı.

Herkes biliyordu. İnsanların bakışından belliydi. Sina'yla göz göze geldi korkuyla. Kötü şeyler olacaktı. Hissetmişti. Taksi evin önüne geldiğinde derin bir nefes çekti içine.

İşte asıl mücadele başlıyordu. Şimdiye kadar kendisiyle mücadele etmişti. Şimdiden sonra insanların aşağılayıcı bakışlarıyla mücadele edecekti. Çünkü mahalledeki kimse tecavüze uğradığını bilmiyordu. Herkes sadece lise öğrencisinin hamile olduğunu konuşuyordu. Nasıl kaldığı şu anda kimsenin umurunda değildi.

Elinin üzerinde hissettiği elle başını çevirdi tekrar. Sina yine yanındaydı, yine destekçisiydi.

Kapıyı açtı, arabadan indi. Etraf iyiden iyiye kalabalıklaşmıştı. Arabanın içine kısıp kısıp gelen fısıldaşmalar, şimdi birer çığlık olmuştu kulaklarında.

Kapıyı kapatıp etrafına baktı. Gözleri dolmuştu ama yaş akıtmamaya gayret ediyordu. Kalbi kırılıyordu. Umursamamaya çalıştı. "Kimse benim ne yaşadığımı bilmiyor." dedi ve herkesin aşağılayan gözlerinin ta içine inadına bakmaya başladı.

Suçu yoktu. Bunu herkesin bilmesini istiyordu.

Onlar sessizce bağırıyor, Sena bakışlarıyla "Ben masumum!" diyordu. Onlar Sena'yı suçluyor, Sena: "Ben istemedim!" diyordu. Onlar Sena'yı kınıyor, Sena: "Direndim..." diyordu.

Canı acıyordu, bu bakışları hiç hak etmemişti. "Bakmayın öyle!" dedi Narin Hanım.

Daha fazla ne Sena'nın ne de ailesinin ezilmesine dayanabildi. Buradakilerin çoğundan çokça büyüktü. Kendisine karşı gelemeceklerini düşündü.

Kalabalıktan birisinin sesi duyuldu. "Nasıl bakacakmısınız? Duyduk olanları. Hiç mi utanmadınız? Hangi yüzle geldiniz bu mahalleye?" dedi bilmiş bilmiş.

Duyduklarını sorgulamış, aklında inanmış, vicdanında билетini çoktan kesmişti Sena'nın. Gerisini düşünmeye hiç ihtiyaç duymuyordu. Bu dedikodular boşuna çıkmamıştı ya... Hem ateş olmayan yerden duman çıkmazdı. Sena böyle namussuzluk etmese bunlar olmaz, arkasından konuşulmazdı.

Kalabalıktan bir başka ses duyuldu. Önceki konuşandan cesaret aldığı belliydi. "Nasıl insansın sen? Hiç mi ar namus yok sende?" dedi kardeşinin arkasına sakladığı Sena'ya karşı.

Cemil Bey buraya kadar dayanabilmişti. Sıkıttığı yumruklarıyla birkaç adımda kızına hakaret eden adamın tepesinde bitiverdi. Yumruğunu yüzüne geçirmesi bir andı.

Ortalık bir anda karıştı. Yumruklarını sıkın birkaç kişinin kocasına doğru gittiğini gördü Şükran Hanım. Hızla ileriye doğru atıldı. Kocasının önünde durdu. Ama yumruk yiyen gencin gözü dönmüştü.

Hırsla Şükran Hanım'ı itip Cemil Bey'e sert bir yumruk attı. Sena ve Sina korkuyla ellerini, yüzlerine kapattı. Sena hızla kendisini topladı. Elini yüzünden çekip ileriye doğru bir adım attı. Ama Sina kolunu tutup engellemişti. Kızgınlıkla döndü. Gözlerinin içine baktı. Dişlerini sıkı. Her an yanında olan annesini itmişlerdi. Her zaman destekçisi olan babasına yumruk atmışlardı.

“Sina bırak!” dedi sinirle.

“Olmaz, bırakmam. Anneme, babama acımayanlar sana mı acıyacak? Seni çiğ çiğ yerler. Hem sana yapacakları şey, bizimkilerin canını daha fazla yakar. Ölürem de bırakmam.” dedi kararlılığını koruyarak.

“Benim yüzümden oluyor bunlar. Bir şeyler yapmam lazım.” diye ekledi Sena. Tutmaya çalıştığı yaşlar anne ve babasına yapılanla bir bir akmaya başladı gözlerinden.

“Saçmalama!” dedi Sina kaşlarını çatarak. “Hiçbiri senin yüzünden olmuyor. Kendini bilmez bir bencil yüzünden oluyor. İttiği o şeyi iyi bir zıkkım sanan adam yüzünden oluyor. Senin ne suçun var? Kendini suçlayıp durmaktan vazgeç artık. Saçma sapan konuşup insanın asabını bozma!”

Sena sinirden gözleri kararan babasına baktı. Elini yumruk yediği yanağına götürmüştü. Hızla doğrulmuş, kalabalığın üzerine doğru yürümeye başlamıştı ki Narin Hanım önüne geçti.

“Cemil dur!” dedi sakince. Gözleri itiraz kabul etmeyen bir emir olduğunu gayet iyi ifade ediyordu.

“Kızıma laf ediyorlar!” dedi Cemil Bey dişlerini sıkarak.

“Biliyorum. Ama haksız yere konuşuyorlar, sen bunu bilmiyorsun? Kızları korkutmaktan başka bir şey yapmıyorsun. İki tane kendini namus bekçisi sanan dünkü çocuk, karşına geçip de saçmaladı diye bu ne sinir? Kaç yaşındasın sen?” diye bağırды sinirle.

Biraz önce Cemil Bey’in yumruğunu yiyen genç adam kaşlarını çatı. Hoşuna gitmemişti bu konuşmalar.

“Narin teyze sana saygım, yaşına hürmetim var. Ama laflarına

dikkat et. Kimmiş dünkü çocuk? Sen arkanı dön de kimi savunduğuna bak bir. İstemiyoruz ne bu namussuz kızı ne de bu kızı hâlâ koruyan bu aileyi bu mahallede istemi...”

Narin Hanım, Cemil Bey’e söylerken kendisi sinirinin esiri olmuştu. Elini kaldırıp bir tokat savurdu hızla. Kendi avucu acımişti. Genç adamı düşünmek istemiyordu.

“Ben kimi savunduğumu da neden savunduğumu da biliyorum. Ya sen? Sen biliyor musun bu kızın gerçekten suçlu olduğunu? Gözünle gördün mü? İki kişi konuşuyordu, duydun, koştu geldin buraya, millete laf ediyorsun.” dedi sinirle sesini yükselterek.

“Duyduğum değil sırf. Sen kaç yaşında kadınsın?

Doğruyu söyle madem. Yalan mı söylenenler? Bu kız hamile mi değil mi?”

Sena sindiği köşede gözyaşlarıyla olanları izliyordu. Bunların olacağını tahmin etmişti zaten ama yaşamak çok daha kötüydü. Başını önüne eğdi utançla.

Sina karşısındaki adama bakarken Sena’nın önüne siper etmişti gövdesini. “Sen utanılacak bir şey yapmadın! Sana bunu yapanlar utansın.” dedi dişlerini sıkarak.

Sena başını kaldırdı yavaşça. Sina doğru söylüyordu. Utanılacak bir şey yapmamıştı. Hiç suçu yokken ailesine bunların yapılmasına nasıl izin verirdi?

Biliyordu artık.

Eğer şimdi susarsa hem daha çok üzerlerine geleceklerdi hem de susmaya mahkûm olacaktı.

Duruşunu dikleştirdi. Sina'nın arkasından çıkıp bir adımda öne geldi. Narin Hanım'ın üzerindeki tüm gözler anında ona çevrilmişti. Birkaç kişiyle göz göze geldi. Hepsi de sevdiği, sohbet ettiği insanlardı. Aralarında Mehmet amcası bile vardı. Yine ve yeni bir hayal kırıklığı daha yaşıyordu.

“Evet!” dedi sakince.

Derin bir nefes çekip ekledi: “Hamileyim...”

Hepsi de namussuz diye bağırıyordu âdeta. Zoruna gitti. Bir zamanlar gülüşüp konuştuğu insanların sırtına sapladığı bıçaklar canını yakıyordu. Bu can acısı hiç dinmeyecekti, biliyordu artık. Resmen kendisine ihanet etmişti her biri. Namussuzlukla suçlayarak ihanet etmişlerdi, anlayıp dinlemeden yargıladıkları için ihanet etmişlerdi. Ama en çok da “kızım” dedikleri kıza güvenmeyerek ihanet etmişlerdi. Yaşadıklarının yanında bu ihanetin ağırlığı da çökmüştü omuzlarına. Kamburu çıkmıştı sanki. Bu kambur iyileşmeyecekti, biliyordu artık.

“Evet, hamileyim.” diye yineledi fısıltıyla.

“Ama hiçbiriniz bilmiyorsunuz neler olduğunu. Benim neler yaşadığımı tahmin bile edemezsiniz. Neler olduğunu aklınızın ucundan bile geçiremezsiniz. Ahkâm kesmesi kolay...”

Hırsla gözyaşlarını sildi. Dili açılmıştı, söylemeye başlamıştı artık içindekileri. Söyledikçe de rahatlıyordu sanki.

“Ya siz beni hiç mi tanımadınız? Benim nasıl birisi olduğumu bilmiyor musunuz?”

Gözlerini ortasında kaldığı çemberin etrafında gezdirdi. “Gerçi kime ne diyorum? Ben de hiçbirinizi tanıyamamışım...”

Duymayan, anlamayan varsa onlar için bir daha söyleyeyim. Hamileyim, doğru. Ama bu ben istediğim için olan bir şey değil. Ben ne aileme ne de kendime bile isteye laf getirdim. Ben kötü veya yanlış bir şey yapmadım. En azından öyle sanıyordum. Sanırım hayatımın en büyük ikinci yanlışsı sizi doğrucu, adaletli sanmamış. Bu da benim ahmaklığım işte.”

Herkes şaşkınca bakıyordu. Böyle konuşma beklemedikleri çok belliydi.

“Haydi Sena, içeriye girelim.”

Sena yaşadığı tükenmişlikle onayladı kardeşini. Eve doğru döndüler. İki adım atmıştı ki kalabalıktan bir kadının sesi duyuldu.

“Ne oldu şimdi?” diye sordu bir kadın. “İki kelime konuşun, üç laf soktun diye aklandın mı sen? Kiminle düşüp kalktığını söyle bari. Tanıdıkça ananın babanın yapamadığını yaparız. Sahip çıkarız kızlarımıza. Ben neyle ilgileniyorum, biliyor musun Sena? Sen bekâr mısın? Evet bekârsın. Sen hamile misin? Evet hamilesin. Daha ne?”

İşte buraya kadardı. Sena’nın sabrı kalmamıştı. Herkesin içinden geçirmeye bile korktuğu gerçeği bir avazda haykırıvermişti:

“Tecavüze uğradım!” diye bağırdı.

Âdeta bombayı ortaya bırakmıştı. Herkesin bakışlarında nasıl şok olduklarını görüyordu. Elleriyle ağızlarını kapatmışlardı.

“Tecavüze uğradım!” diye tekrarladı kendisinin bile zor duyduğu bir sesle ve gözyaşlarıyla. Ama herkese inat, gözyaşları bu sefer acıyla değil öfkeyle akıyordu. Sina yanına geldi. Elini Sena’nın koluna dokundurdu. Bu, kardeşler arasında bir mesajdı.

“Senin yanındayım.” mesajı, “Senin destekçinim.” mesajı. Sena daha da öz güvenle konuşmaya başladı. Arkasında bir destek hissetmek çok iyi gelmişti.

“Evet, sahip çıksan iyi edersin. Çünkü bu acının tarifi yok.” Birkaç saniye sessiz kaldı. Cümleleri nasıl toparlayacağını bilmiyordu. Sanki kelimeler silinmişti aklından.

“Beni suçlamak herkesin kolayına geliyor değil mi? Bir kişi de demiyor ki biz bu kızı yıllardır tanırız, bu kız böyle bir şey yapmaz. Yazık size... Şimdi duydunuz hamile olduğumu, aşağılamak, hakaret savurmak, taşa tutmak için koşa koşa geldiniz.”

Kolunu biraz kaldırdı. Sina'nın kolundaki elini, avuçlarının içine aldı. Daha da güç almak istiyordu.

“Ben... Ben çığlıklar atarken, ‘imdat’ diye bağırırken neredeydiniz? Ben ‘Kurtarın beni!’ diye ağlarken, elim kolum tutulmuş ve ağzım bağırmayayım diye kapatılmışken neredeydiniz? Ben buz gibi toprağın üzerinde saatlerce titrerken, hayatım kararırken neredeydiniz? Benim gülümsemem solarken neredeydiniz? Aklınıza başınıza şimdi geldi, şimdi insan olduğunuzu hatırladınız, koşa koşa geldiniz, öyle mi?”

Herkes sessizce, şaşkınca dinlemişti Sena'yı. Başını eğenler vardı aralarında. Hak verenler... Ama bu düşüncelerinden sıyrılmaları bir haklı cümleye bakıyordu. O cümle çok zaman geçmeden kuruluverdi:

“Bizi mi suçluyorsun? Nereden bilecektik? Biz üzerimize düşeni yapardık haberimiz olsaydı.” deyiverdi. Herkes bu cümlemin haklılığını kabul etmişti ki başlarını eğenler tekrar kaldırdı.

“Şimdi haberiniz oldu da ne oldu? O zaman da beni suçlaya-

caktınız kim bilir neyle? Babamın polise gitmemesi içime oturmuştu ne kadar inkâr etsem de. Ama ne kadar haklı olduğunu şimdi anlıyorum. Adam, olacakları biliyormuş meğerse. Çok doğru bir karar vermiş. Sizin nasıl insanlar olduğunuzu o biliyormuş bilmesine de ben görememişim işte. Hep savundum, hep de savunacağım, doğruluğunu da bizzat teyit ettim. Namus iki bacak arasında değil. Namus, ne olduğunu bilmeden yardım eli uzatmakta, iyi kalabilmekte, yargılamamakta, suçlamamakta. Namus, Allah'a şükür ki sizin gibilerin elinde değil. Kendi namussuzluğunuzla benim namusuma dil uzatamazsınız. Bu sizin haddinizi aşar."

"Sen kimin namusuna laf ediyorsun?" deyip kalabalıktan birkaç kişi öne doğru atıldı. Narin Hanım, Şükran Hanım ve Sina hızla Sena'nın önüne siper oldu. "Ne oldu Salih? Sen bu kıza namussuz derken bir şey yoktu. Kızı sindiremeyip karşılığını aldığı mı sinirlendirdi bu kadar seni?" diye sordu Narin Hanım. Gözlerini etrafta gezdirdi.

"Haydi dağılsın herkes. Yeter bu kadar eğlence."

Arkasındaki Sena'ya ve ailesine döndü. "Haydi kızım, gir sen de içeriye artık."

Sena sakince başını salladı. Sina'nın çekiştirmesiyle birlikte eve girdi. Dışarıdan hâlâ sesler geliyordu. Gözlerinden damlalar bir bir akıyordu. Sırtını kapıya dayadı. Bacaklarında derman kalmamıştı artık. Yavaş yavaş yere çöktü. Salona giden Sina görür görmez yanına koştu.

"Sena iyi misin?" diye sordu. Onun da gözleri yaşlı, vücudu kalbi gibi kırgındı.

Sena başını kaldırdı. Kardeşinin gözlerine baktı. "Be... Ben bunları hak etmedim. Ben böyle olsun istemedim. Özür dilerim,

mani olamadım.” Annesine babasına baktı. “Özür dilerim.” dedi olmayan suçunu kabul ederek.

Sina sıkıca sarıldı kardeşine. Cemil Bey gözleri yaşlı karısına baktı bir an. Sonra yavaşça kapıya doğru gitti. Elini Sina’nın omzuna koydu, kalkmasını sağladı. Geri çekilen Sina’dan sonra birazcık eğilip elini bu kez Sena’ya uzattı. “Kalk kızım!” dedi tebessümle.

Çekinikçe avuçlarının arasına bırakılan ele baktı. Gözlerinin önüne gelen hatıralarla gülümsedi.

Sena doğduğunda kucağına almıştı, ilk kez baba olmanın heyecanı ve şaşkınlığıyla elleri titriyordu. Daha ne olduğunu bile anlamamıştı. Eline bir bebek tutuşturmuş, bu senin canından bir parça, demişlerdi. Sena’nın yumulu ellerine parmaklarını yaklaştırmıştı. Kızının o minicik eli, bir anda sarıvermişti parmağını. Tam da o anda anlamıştı baba olduğunu.

Bir zamanlar tek parmağında bile minicik duran el, yine avucunun içinde duruyordu. Yine on yedi yıl önceki heyecanla atıyordu kalbi. Sadece o elin korkuyla titremesi yüreğini sıkıyordu.

Yavaşça kaldırdı Sena’yı. “İlk önce hiçbir zaman düşmeyeceksin. Sen benim kızımsın, bundan da öte masumsun. Güçlü duracaksın.” dedi kızının saçlarını okşayarak. Yüzünü iki avucunun arasına aldı. Alnına bir öpücük kondurdu.

Sena babasının sarılmasıyla daha çok ağlamaya başladı. “Ben özür dilerim.” diye fısıldadı. Cemil Bey, Sena’nın bebekken tuttuğu parmağıyla gözlerindeki yaş sildi. Sıkıca sarıldı, kokulu öpücüklerini kondurdu başının üzerine.

“Asıl ben özür dilerim kızım. Canının acıdığını hissedemedim. Engel olamadım bunları yaşamana. Ben sana iyi bir baba olamadım.”

Sena hızla başını kaldırdı. Elini babasının yanaklarına koydu. “Senin ne kadar iyi baba olduğunu en iyi bilen benim.”

Sıkıca sarılmışlardı birbirlerine. Herkes gözyaşlarıyla izlemişti olanları. Cemil Bey, Narin Hanım’a döndü. “Sağ olasın Narin teyze. Hakkını nasıl öderiz?”

Narin Hanım kaşlarını çattı tatlı bir sevimlilikle.

“Ortada bir hak olsaydı hiç merak etme söke söke alırdım ben o hakkı. Sena senin kızın, benim torunum. Ben haklı olanın yanında durdum, yapmam gerekeni geç de olsa yapıyorum.”

Sena birkaç adımda yanına geldi Narin Hanım’ın. “Teşekkür ederim.” dedi minnet dolu bir tebessümle. Narin Hanım kaşlarını çatıp baktı karşısındaki genç anneye.

“Bir daha teşekkür edersen bozuşuruz artık, haberin olsun. Ben alışkın değilim böyle şımartılmaya. Ne zaman neye ihtiyacın olursa her şartta ben senin destekçinim. Şu yaşlı kırış kırış elimden ne gelirse artık.”

Sina arkada yaşlı gözlerini sildi. Şöyle bir etrafa baktı, herkes ağlıyordu. Bunalmıştı artık. Hayatında şu iki ayda ağladığı kadar ağladığı başka bir zamanı hatırlamıyordu.

Abartılı bir gülümsemeyle yanlarına geldi. Elini Narin Hanım’ın omzuna atıp yanağından bir makas aldı. “Haydi oradan, numaracı fıstık seni! Bir de duygu sömürüsü yapıyor. Yemezler hanımefendi. Sen daha beni de gömersin, merak etme. Yaşlı kırış kırış eliymiş... Beni ameliyat ettirin gençleşeyim, demek istiyor-san bizden o kadar nakit çıkmaz, söyleyeyim.”

Narin Hanım sinirle kaşlarını çattı. “Eğer biraz daha benimle alay edersen seni gömeceğim kesinleşecek.”

Sina kaşlarını kaldırıp elini omuzlarından çekti. “Tamam fıstık, demedim bir şey. Sena yapsa ‘Beni sinirlendirme deli kız!’ dersin ama beni gömüyorsun. Buna ayrımcılık derler yaşlı hanım. Ben anlamıyorum ki senden güzel bir laf duyabilmem için benim illaki Sena’nın kılığına mı girmem lazım?”

“Bir kere yerim ben o numarayı.”

“Kendine haksızlık etme. Bence bir iki kere daha yersin. Bir de yaşlı başlı kadın olacaksın, utanmadın değil mi torun ayırmaya?” diye sitemlerine devam ediyordu.

Sina’nın haricindeki dört kişi gözlerini devirmekten alamadı kendilerini. Hepsinin de dilinden aynı anda döküldü bir cümle: “Sina, sus artık.”

Şükran Hanım iki aydır bu kadar gülümsediğini hatırlamıyordu. Ama gülümsemek beş dakikada özlenen bir şeydi. Gülümsemeyi özlemişti.

Sena’nın yanına geldi. Elini yanağına koydu. Sanki bir pamuğu okşuyordu, dokunuşları öyle hassastı. “Şükürler olsun!” dedi gözlerini mutlulukla yumarak. “Yeniden güldüğünü gördüm ya, çok şükür.”

“Özür dilerim anne.” dedi Sena, annesininkiyle aynı olan gülümsemesiyle. Şükran Hanım gözlerini silip başını salladı.

“Haydi sen çık odana, dinlen. Ben de yemek hazırlayayım. Çağırırız seni. İsteddiğin bir şey var mı?”

Bu sorunun Sena’dan daha fazla heyecanlandığı bir kişi varsa o da Sina’ydı. Hızla lafa atladı: “Evet, var. Baklava istiyorum. Haydi yap!” dedi heyecanla.

Şükran Hanım kaşlarını çatıp döndü Sina’ya. “Teşekkür ederim Sena. Çok yardımcı oldun. Allah’tan baklava istedin, Sina istese ne isterdi kim bilir? Allah’ım korudu.” dedi kinayele.

Sonra tekrar Sena'ya döndü. "Var mı kızım istediğin bir şey? Sen bu çatlağa bakma."

Sena annesinin yanağına elini koydu. "Yok annem, sağ o..."

Cümlesi arkadan işaret yapan Sina yüzünden yarım kaldı. Gözlerini kısmış, içini yaşlarla doldurmuş, yalvarır gibi bakıyordu. Anlatmak istediğini anladı ama kabul etmeye pek niyeti yoktu. Kaşlarını yukarıya kaldırdı.

Sena'nın ellerini birleştirip dudaklarını, lütfen, diye kıpırdatmasıyla gardını indirdi. Nefesini dışarıya verirken annesine döndü sessizce.

"Anne aslında Sina söyleyince benim de canım çekti. Bir baklava hiç fena olmazdı."

Şükran Hanım hızla arkasını dönüp Sina'ya baktı. Ellerini arkasında birleştirmiş, dudaklarından çıkan ılık sesiyle tavanı izliyordu.

"Senin bu işte bir parmağın var mı Sina?" diye sordu.

"Allah kuru iftiralarından saklasın. Benim parmağım alan yok. Tamamen kendi canı çekti. Ee malum, kız hamile. Olsun o kadar." Kurduğu cümleyle herkes gerilse de kimse belli etmedi.

"Tamam, ne yapalım, istedin madem yaparız.

Kardeşin bana yardım eder." dedi.

"Ben mi?" diye sordu şaşkınca Sina. Hızlıca toparlanıp şaşkın yüzüyle iki adımda yanlarına geldi. "Olay nasıl bana patladı ya?"

"Sena! Allah aşkına canını çektirecek başka bir şey bulamadın mı? İnsanın canı gofret çeker, bisküvi çeker. En olmadı puding çeker. Çok mu düşündün? Baklava nedir ya?"

Bölüm 19

Zaman gaddardı. Yaşanan acıları da mutlulukları da sırtına alır, yoluna bir an bile durmadan devam ederdi. Kediler değil insanlardı nankör olanlar. Yaşanılan mutlulukları anında unutup başına gelen kötülükte isyana sığınırdı. Ama Sena isyana yönelmek istemiyordu. Dualara sığınmış, bebeği ne yapacağını düşünüyordu. Hastanede-yken aldığı kararı, şimdi aklına gelen saçma fikirler yaralıyordu.

Babası kararını vermiş, bunu da Sena'ya net bir şekilde söyle-mişti. Ona göre bu çocuğun doğması imkânsızdı. Kızının başına geleni unutup geride bırakmak isterken bu çocuk bunu hep önle-rine serecekti. Ailesinin, özellikle de Sena'nın acı çekmesini iste-miyordu. Yaşamayan bir şeyi öldürmenin ne gibi zararı olabilirdi ki? Buna karşılık bir sürü yararı olacağı kesindi.

Annesi her kadının en büyük istediği şeyi yaşıyordu. Her ka-dın torununun haberini dört gözle beklerdi. Kendisi de bekliyor-du. Gelen haber sevince boğmamıştı ama gelmişti işte. Gözleri çaktırmadan kızının üzerinde geziniyordu. Ne kadar kabul etme-se de kalbinde bir heyecan vardı torunu için.

Sina, diğerlerinin aksine ne düşündüğünü gayet net anlatıyor-du. Aklında hiçbir şüpheyeye yer yoktu. O, teyze olacağı günü bekli-yordu. Bu çocuğun öldürülmesini hiç istemiyordu. İnsan kaderini seçemezdi ki. Onun bir suçu yoktu ki. Tıpkı... Tıpkı Sena gibi.

Sena eskiye nazaran çok daha iyiydi. Ama kafası karmakarışık. Böyle konuların işlendiği birkaç Yeşilçam filmi izlemişti. Hepsinde de kaçınılmaz son vardı. Hem kadın hem de çocuk dışlanmış, aşağılanmış, alay konusu olmuş, namussuzluğun simgesi olarak ortaya atılmıştı. Şu bir gerçektir ki bu çocuğun dünyaya gelmesi ona kötülük yapmak olacaktı. Hayatını utanç içinde geçirecekti... Ama diğer yandan da o bir candı. Biliyor, kabul ediyor ve inanıyordu Sena. Allah'ın verdiği canı sadece Allah alırdı. Peki yaşayacağı acılar ne olacaktı?

Uzandığı yatağından doğruldu bıkkın nefesini dışarıya verirken. Gardırobun yanına gitti, aynaya yansıyan vücudunu izlemeye başladı. Şu anda kıyafetinin kapattığı omuzlarında gezdirdi bakışlarını. Ardından boynuna indi. Elleri yavaşça hareketlendi. Dümdüz karnının üzerinde durdu. Gözlerinden bir damla yaşın akması kaçınılmaz bir sondu.

“Ne yapacağım ben seninle?” diye firar etti düşünceleri.

Babası kapıyı açiverdi bir anda. Bakışları otomatikman kızının karnına sabitlendi. Gözlerini bir kez bile kırpmadan kızının hâlini sordu. Asıl meseleye gelmek için sabırsızlanıyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

“İyiym baba.”

“Ben doktordan yarına randevu aldım.” dedi bir çırpıda.

“Ne doktoru baba?” diye sordu. Aklında avucunun altındaki bebek yoktu. Birine bir şey mi olmuştu acaba?

“Yarın aldırabiliriz.”

Sena duyduğıyla donup kaldı dikildiğı yerde. Eli karnın-

dan kayıp yavaşça yanına düştü. Gözlerindeki bir damla yaş, özgürlüğünü ilan etti. Oysa daha yeni kovmuştu yüzünden. Yanaklarından çenesine, çenesinden boynuna doğru akıp gitti.

“Ta... Tamam baba...”

Cemil Bey başını çaresizce salladı. Kapıyı ardından kapatıp çıktı dışarıya. Odada ne düşüneceğini şaşırmış, hayatının kontrolünü yitirmiş bir Sena bıraktı.

Sena şaşkınca baktı babasının ardından. Gözyaşları ardı ardına akıyordu. Şimdi içinde olan bu şey, yarın olmayacak mıydı yani? Kıyacak mıydı ona? Ama başka çaresi yoktu ki. Ya ailesi? Göz göre göre onları bir uçuruma sürükleyemezdi. Hem, hem babası da çok kararlıydı. Onu asla ikna edemezdi. Kabullenmekten başka çare yoktu. Kendisi de böyle düşünmemiş miydi zaten hastane odasında?

Peki şimdi neden canilik gibi geliyordu?

Odasında düşüncelerle dönüp durdu. Aklı doğru yaptığını söylerken kalbinin bir köşesi ömür boyu, kıydığı can için acı çekmeye çoktan hazırды.

Akşam olmuş, yemek saati gelmişti. Aşağıya inip sessizce oturdu sandalyesine. Tabağına konan yemeği görmüyordu bile gözü. Annesi ve Sina gözlerini bir Sena'nın bir babasının üzerinde gezdiriyordu. Ama kimseden ses çıkmıyordu. Şükran Hanım daha fazla dayanamadı.

“Ne oldu? Niye asık sizin suratlarınız?” diye sordu. Alacağı cevabın hoşuna gitmeyeceğini çoktan anlamıştı.

Sena ve Cemil Bey'in bakışları bir an karşılaştı. İlk gözlerini kaçıran Cemil Bey olmuştu. Hafifçe öksürüp boğazını temizledi. Taviz veremezdi.

“Yarın için randevu aldım doktordan.” dedi kararlı sesiyle hızlıca. Sena gözlerini yummaktan kendisini alamadı. Boğazına oturan yumruyu yutmaya çalışıyordu.

Şükran Hanım telaşla “Kim için? İyi misin?” diye sordu. Kocası için telaşlanmıştı.

“Benim için değil, telaş etme Şükran. Kimse hasta değil. Şu şey için işte... Aldıracağız!”

Annesi üzüntüyle Sena’ya bakarken Sina hiçbir şey yok gibi ağzına yeni bir lokma attı. Umursamamış gibiydi.

“Sena yarın kürtaja gidemez!” dedi biraz sonra ağzına yeni bir lokma atarken.

Cemil Bey sinirle başını kaldırdı. “Ne demek gidemez?”

“Gidemez işte.”

“Yarın bu iş bitecek. Ben gidecek diyorsam gidecek.” Yüksek çıkan sesi kimseye söz hakkı tanımıyordu.

“Yarın Sena kürtaja gelemez baba. Hastaneye gidecek ama kürtaj için değil. Çok istiyorsanız ertesi güne bir randevu alın. Benimle gelmeden kürtaja gidemez.”

Babasının sinirden moraran, Sina’nın umursamayan bakışlarıyla araya girmek ihtiyacı duydu Sena:

“Sina yapma... Yarın b... Bu iş bitecek. Babam doğru söylüyor. En doğrusu bu.”

“Yüzüne vurmak istemezdim ama bu konu için gerekirse vururum. Utanicına da çoktan razı oldum. Şimdiye kadar hep yanında oldum. Her zaman en büyük destekçin bendim. Babamlar senin

başına geleni saklamak için planlar kurarken sonuç vermese de gerçekleri ortaya çıkarmaya çalışan bendim. O gece sen titreyerek sayıklarken seni sakinleştiren bendim. Senin için yaptığım onca şeyin karşılığı, senden istediğim bir şeyi yapmamak mı? Eğer sende ufacık bir hatırım bile yoksa yarın nereye gidersen git. Benim senden isteğim bu. Sen karar ver.”

Sena şaşkınca bakıyordu Sina’ya. Ve hayal kırıklığıyla... Dünyası bir kez daha başına yıkılmıştı sanki. Sanki iki ay öncesine tekrar dönmüştü. Vücudu hiç hareket etmiyordu. Donup kalmıştı. Yanında olduğunu, yardımcı olduğunu yüzüne vurmuştu. Kalbini nasıl kırdığını umursuyor muydu acaba? O kardeşiydi, canıydı. Nasıl bu kadar acımasız olabiliyordu? Kardeş olmak zaten bu değil miydi? Her kötü anda yanında olmak... Sorgusuz sualsiz, karşılıksız... Peki bu istenen karşılık neyi ifade ediyordu?

Annesi ve babası donup kalmıştı. İki kardeş arasında gözlerini gezdirdiler. Sina’dan böyle bir şeyi hiçbiri beklemiyordu. Cemil Bey yumruklarını sıktı, belki de kızına karşı ilk kez nefret duygusu belirmişti içinde. Kardeşi için yaptıklarını nasıl yüzüne vururdu, kendisini plan yapmakla nasıl suçlardı?

“Sen ne diyorsun? Nasıl böyle konuşuyorsun bizimle?” diye bağırdı sinirle.

“Ben söyleyeceğimi söyledim baba. Senin nefretle bakan gözlerinin aksine ben nefret edilecek bir şey yapmıyorum.”

“Kızım baban haklı. Biz plan...” diye söze başlayan Şükran Hanım’ın sözünü kesti Sina.

“Siz kızınız içeride ölü gibi yatarken, korkudan titrerken oturup nasıl saklarsınız diye plan yaptınız. Biliyorum, çoğu kişi aynı şeyi yapardı. Sonuçta mesele namus meselesi. Ama siz, gözyaşınıza

kurban olurum, dediğiniz evladınızı, gözünüzü bir an bile kırpmadan kurban ediyorsunuz. Bana öyle bakma baba. Bu bakışları hak etmedim ben. Sizin yaptığınızı yapmadım. Bir gün bunu neden yaptığımı anlarsınız umarım.”

“Hadsizlik etme!” diye yeri göğü inleten bir ses yükseldi Arslanoğlu ailesinin evinden. Hırsla yerinden doğruldu Cemil Bey. Sina’ya doğru atılmasının önüne son anda geçti Şükran Hanım. “Cemil yapma!” diye yakardı.

“Yarın Sena seninle falan gelmeyecek. Yarın bu mesele hallolac...”

“Baba!”

Tüm bakışlar, babasının sözünü ölü bir ses tonuyla bölen Sena’ya çevrildi. Gözlerini Sina’ya sabitlemiş, kırpmadan bakıyordu.

“Ran... Randevuyu ertele. Madem Sina’nın yaptığı onca şeyin karşılığını vermem gerekiyor, istediği gibi olsun.” dedi kırık kalbi ve kekeleyen heceleriyle. “Afiyet olsun!” diyerek masadan kalkıp odasına çıktı. Hemen arkasından da Sina, Cemil Bey’in sinirli bakışları arasında kalkıp mutfığa doğru gitti.

Sena odaya girip yaşadığı hayal kırıklığıyla yatağın üzerine oturdu. Gözlerinden yine yaşlar akmaya başladı. Odanın kapısı sessizce açılırken kimin geldiğiyle ilgilenmiyordu.

Elindeki bardakla hafifçe gülümseyerek kardeşinin yanına yaklaştı Sina. Sanki biraz önce kalbini kıran o değilmiş gibiydi. Hiçbir şey belli olmuyordu yüzünden. Bu çocuk varlığıyla Sena’yı toparlayacaktı, hissediyordu. Yokluğuyla daha da batıracaktı, biliyordu.

“Nasılmış benim yeğenim?” dedi sevimli bir sesle. Gözlerini deviren Sena ise kaşlarını çattı. “Ne bu şimdi? Trip mi atıyorsun bana?” diye sordu.

“Hayır Sina, trip falan atmıyorum. Sonra bunun da karşılığını istersin falan, neme lazım?”

Sina derin bir nefes çekti içine. Yamacına oturdu sessizce.

“Yarın hastaneye gideceğiz. Ondan sonra bunu neden senin yüzüne vurduğumu anlayacak ve bana hak vereceksin. Ya senin bana hiç mi itimadın yok?”

“Konuyu kapatalım mı? Senin aksine ben seni hâlâ kırmak istemiyorum.”

Sırtını duvara yaslarken son derece umursamaz görünüyordu. “Hamilelik sana hiç yaramamış. Oysa ben sana iyi gelir diye düşünmüştüm. Yeğenim diye söylemiyorum ama bence kesin teyzesi gibi tatlı olacak. Ona nasıl karşı koyuyorsun, anlatsana biraz.”

“Sina dalga geçme benimle. Yeğen deyip durma. Sen teyze falan olmadın. Kendini kandırıyorsun.”

“Asıl sen dalga geçme benimle. Bu çocuk sendeki kalan aklı da almış götürmüş. Hani kötü bir şekilde de olsa sen hamilesin. Ben de senin kardeşin olduğum için teyze oluyorum hâliyle. Senin çocuğun benim yeğenim olmuş oluyor. Hatırladın mı?”

“Allah’ım sen bana sabır ver, bir de açıklıyor ya... Kızım ben onu mu diyorum? Sen kendini fazla kaptırmışsın. Sonra çok üzülürsün benden söylemesi.”

“Ablacığım! Eğer dediğini yaparsan maalesef sen benden çok çok daha fazla üzüleceksin.”

“Sina!” diye uyardı sert sesiyle. “Delirtme insanı. Çık git şuradan.”

Sina omuzlarını silkti. Sena'yla atışmaya da ondan laf duymaya da alışmıştı. Çok da dikkate almadı.

“Sana süt getirdim. İnternette araştırdım. Süt bebeklerin anne karnında gelişimi için çok yararlıymış.”

“İstemiyorum.” dedi başını çevirmeden. Sinirle gözlerini devirdi. Sina'nın uzattığı bardağı görmezden geliyordu. Ama o Sina'ydı. İkna kabiliyeti çok yüksekti.

Kaşlarını çattı inatla. “Al iç şunu! Valla yatırır, burnunu sıkar, öyle dökerim ağzına. Sinirlendirme insanı. Suspus oturuyorum burada diye hanımefendi sanma beni. Sina'yım ben, Sina...” diye çıkıştı.

Sena yelkenleri suya indirip bardağa uzandı sessizce. Sıcacık bardak elinde durdukça çekici gelmeye başlamıştı. Küçük bir yudum alayım derken birkaç saniye sonra boş bardağı uzattı Sina'ya.

Sina bıyık altından gülümseyerek aldı bardağı.

“Allah'tan içesin yokmuş. Olsa ne olurdu acaba? Beş kilo yetmezdi herhâlde.” diye alayla konuştu.

“Aman hiçbir fırsatı kaçırma tamam mı? Hemen dalga geç. Bilmiyorsun sanki sütü nasıl sevdiğimi.”

Sina'nın keyfi yerine gelmişti. “Biliyorum.” dedi uzatarak. “O yüzden sütü seçtim zaten.” diye ekledi.

Sena başını iki yana salladı. Böyleydi işte. Uslanmaz, vazgeçmez, damara basmaktan asla geri durmaz, söyler eder sonra bir şey olmamış gibi dibinde biterdi.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Sina birazcık durgunlaşarak baktı Sena'ya.

“Öyle söylemek istemezdim. Üzgünüm...” dedi.

“Üzgünsün! Üzgünsün ama pişman değilsin?”

“Hayır, değilim. Ben yanlış bir şey yapmadım. Sadece kalbini kırmak zorunda kalmak istemezdim.”

İkisi de yatağın üzerinde oturuyordu. Sena ellerini kucağında birleştirmiş, aklındaki soruyu sormak istiyor ama çekiniyordu. Sina kıvranışını fark etmiş, patlayacağı anı bekliyordu eğlenerek. Çok beklemesine gerek kalmadı. Birkaç dakika sonra Sena aklındaki soruyu soruverdi gözlerini kaçırarak:

“Ba... Başka ne varmış yararlı olan?” Sesi biraz öncekine göre daha kısık, daha uysal çıkmıştı. Bıyık altından gülümsedi Sina. Heyecanla doğruldu yerinde. Elini kardeşinin eline götürdü.

“Biraz sonra pekmez getireceğim sana. Laf aramızda kalsın ama sen kansızsın, her iki anlamda da ama neyse oraya hiç girmiyorum. Biraz vitamin depolanmış olur.” diye laf sokmasına sesini çıkarmadı Sena. Gülümsedi hafifçe. “Neden şimdi getirmedin?”

“Ya sen ne kadar cahilsin. Pekmeze süt aynı anda tüketilir mi?”

“Diye sordu yoğurdun içine pekmez döküp yiyen genç kız.”

“Benim yeterince kanım var, yapmasa da olur. Hem ben öyle yemeyi seviyorum. Sakın ha hiçbir fırsatı kaçırma laf sokmak için, tamam mı?”

“Tamam!” dedi masumca Sena.

“Pekmez ve yoğurt birlikte tüketilmesi durumunda vücuda bir katkı sağlamadan vücuttan atılıyor. Kan falan olmuyormuş. Aralarında hiç olmazsa iki saat falan zaman olacaktı. Sonra bol

bol vitamin alman gerekiyormuş. Bol bol sıvı tüketecekmişsin, o da çok faydalıymış. Sonra hamileliğin ilk zamanlarında bulantı oluyormuş, o da kuru ekmekle geçiştiriliyormuş.”

Sena, Sina’nın heyecanı karşısında gülümsemekten kendisini almadı. “Sen ne ara öğrendin bu kadar şeyi?” diye sordu.

“Çalışıyorum herhâlde kızım. Senin gibi miskin miskin yatmıyorum sabahtan akşama kadar. Araştırdım, öğrendim. Ben sorumluluk sahibi bir teyzeyim.” Birkaç saniye durdu. Gülümsemesi çok hafif sönmüştü.

“Sen de sorumluluk sahibi bir anne olamaz mısın? Hamileliğin, stresten uzak geçmesi hem bebek için hem anne için şart.”

Sena’nın yüzünde alaylı bir gülümseme yer edindi hızla. “Bak bu madde tam benlikmiş.” dedi. “Benim hayatımda stres yapacak hiçbir şey yok.” diye ekledi.

Bu kadardı işte. Ne kadar gülümserse gülümse, geçmiş karşıısına geçip onunla alay etmekten vazgeçmiyordu. Laf bir şekilde hep oraya çıkıyordu. Başını eğdi.

“Sen de kendini çok kaptırma teyze olacağım diye. Sonuçta nasıl bir çocuk olduğunu hepimiz biliyoruz, öyle değil mi?”

Sina kaşlarını çatı şaşkınlıkla. “O ne demek?” diye sordu buz gibi bir sesle.

“Ne, ne demek Sina? Geçen gün olanları görmedin mi? Sen orada yok muydun? Annemin babamın ne hâle düştüğünü görmedin mi?” diye sordu.

“Beklenen bir şeydi.” diye savundu.

“Olmaz Sina... Bir daha o hâle düşmelerine izin vermem. Zaten başları eğildi, daha fazla eğilmesine müsaade edemem.”

“Babamın baskısından değil yani. Sen de bunu istiyorsun, öyle mi? Öldüreceksin yani onu?”

Sena açıkça yutkundu.

“Öldürmek değil bu.” diye söze atıldı. İkisinin de gözleri yaşardı. Sina’nın gözlerindeki ifadeye ağlayarak baktı.

“Sena yapma!” dedi yalvararak. “Bu cinayet...” diye ekledi.

Gözlerini silerken hafifçe kıpırdandı yerinde. “Ne cinayeti Sina? Daha küçücük bir şey. Var olmadı bile. Daha yaşamıyor. Bu, cinayet sayılmaz.”

Bilinçsizce savunuyor, haklı çıkartmaya çalışıyordu ama kalbi Sina’nın hayal kırıklığı tüten gözleriyle daha da sızlıyordu.

“Daha ondan bile haberin yok. Hiç mi merak etmedin? Kalbi ne zaman oluşur, ne zaman solumaya başlar, hiç mi düşünmedin? Sen en az iki aylık hamilesin. Onun kalbi atıyor artık. Onun bir hayatı var...”

“Sina sus!”

“Düşünüp taşındın, cinayet olmadığına karar verdin, öyle mi? Sen Allah’ın sana emanet ettiği cana kıyacaksın. Bu nasıl bir vicdan?”

“Sina sus!”

“Senin vicdanın bu kadar mı köreldi? Bu çocuk ne kadar istemesen de senin rahmine düştü mü düştü. Rahmine düştüğü anda nefes almak, dünyaya gelmek onun hakkı. Sen bu hakkı, bu hayatı onun elinden alamazsın. Buna senin hakkın yok. Senin bu yaptığına bencillik denir.” dedi öfkeyle.

Sena da hırsla ayağa kalktı. İkisinin de sinirleri tavan yapmıştı. Birisi, bir canın hayat bulması için savaşıırken diğeri borçlu olduğu canlara ihanet etmemek için savaşıyordu.

“Ya anneme babama karşı olan bencilliğim ne olacak? Daha kimin çocuğunu taşıdığımı bile bilmiyorum. Ne diyeyim babamın karışısına geçip? Adam kalp krizi geçirir be...” diye sitem etti bağırarak.

“Babam kriz falan geçirmez. Seni o gün o hâlde görmek daha büyük bir acıydı. O zaman geçirmediyse şimdi de geçirmez.”

Bir adım yaklaştı. Tansiyonu biraz düşürse iyi olurdu. Sena’nın elini avuçlarının içine aldı.

“Tamam, kabul. Başta bir şok olur. Belki kızar da ama sonra alışır, kabul eder. Babamın kızgınlığının dönüşü olur ama senin kendi evladının katili olmanın dönüşü olmaz. Aklını başına topla. Babası yok diye çocuğu aldirmek o pislik herife bir şey yapmayacak. O zaten aşağılık. Ama senin hayatında çok şey olacak. Kendine gel lütfen.” dedi ve odadan çıktı.

Sena daha da ağlamaya başladı. Kendisini iyice köşeye sıkışmış hissediyordu. Sina’ya da haksız diyemiyordu. Bir nefesi kesecek, atan bir kalbi durduracaktı. Kardeş olarak doğru bildiği şeyi savunuyordu.

Düşünmeye, düşündükçe daha çok ağlamaya başladı. Hıçkırıklara boğulduğunda sesini kimse duymasın diye ağzını kapattı elleriyle sıkıca. En son ağzı böyle kapandığında başına gelenler, gözlerinin önünde hayat bulunca hızla geri çekti elini. Ağlaması daha da şiddetlendi.

Diyelim ki bu çocuğun nasıl olduğunu görmezden gelebilecekti, daha on yedi yaşındaydı... Kendisine hayrı yokken çocuğa nasıl

bakardı? Daha kendisi çocuktı. Başka bir çocuğun sorumluluğunu nasıl alacaktı? Aklının bir köşesi bu soruları soruyor, aldırması gerektiğini haykırıyordu. Diğer köşesi, bu şekilde çocuk büyüten sadece sen değilsin, diyerek ona bir şans vermesini istiyordu.

İçini dökmeye ihtiyacı vardı. Şu anda kendisine en yakın olan şeye sığındı. Ellerini karnına sardı.

“Sen de kızıyor musun bana nefesini keseceğim için? Hayatını elinden alacağım, senin yaşamını çalacağım için... Ama bana da hak ver. Senin doğman imkânsız. Zaten onlara, hayatları boyunca başlarına gelebilecek en büyük acılardan birisini yaşattım. Şimdi nasıl karşılarna geçip, seni savunup koruyayım? Hem ben mutlu değilken seni nasıl mutlu ederim? Seni de rahat bırakmayacaklar... O kapının önünde benim başıma gelenler, bir gün senin de başına gelecek. Sen de acı çekeceksin.”

Ellerini saçlarına daldırdı, hafifçe asıldı. “Allah’ım sen yardım et. Sen bana yol göster. Ben ne yapacağımı şaşırdım artık.” dedi yine dualara sığınarak.

Yatağa uzandı. Elleriyle karnına sarıldı. Uykuya dalması birkaç dakikasını aldı.

Gözlerini açtığında etraf zifirî karanlıktı. Elini, ağlamaktan ağrıyan başına götürdü. Birazcık ovdu. Bomboş zihninin tekrar düşüncelerle dolması birkaç saniyeydi.

Hüzünle tekrar gözlerini kapattı.

Sırtüstü dönüp tavanı izlemeye başladı. Elleri farkında olmadan karnını okşuyordu. Birkaç dakika sonra dışarıdan duyduğu ayak sesleriyle gözünü kapattı hızla. Şimdi kimseyle konuşacak, derdini anlatacak hâlde değildi. Çok hafif tıklanan kapıyı duymazlıktan gelerek gözlerini kapattı.

Sina kapıyı açtığında karşılaştığı karanlıkla hiç şaşırmadı. Sena iki aydır yaptığı gibi yine kabuğuna çekilmiş, karanlığa gömülmüştü. Işık girsin diye kapıyı aralık bırakıp içeriye girdi.

Elindeki kâseyi, kaşığı ve peçeteyi komodinin üzerine bıraktı. Yatağın ucuna oturdu.

Elini çenesinin altına koyup Sena'yı izlemeye başladı. Kuru-muş gözyaşları yine ağlayarak uyuduğunun ispatıydı.

"Allah'ım sen yardım et." diye geçirdi içinden. Karnının üzerinde sabitledi gözlerini. Hafif bir gülümsemeyle birlikte elini kardeşinin karnının üzerine koydu. Hafifçe okşadı.

"Teyzeciğim..." dedi sevgiyle. "Keyfin nasıl? Rahat mı orası?" deyip derin bir nefes çekti içine. Canı birazcık sıkılmıştı.

"Sen de üzüldün annenin sözlerine değil mi? Ama sana annenle alakalı çok önemli bir tüyo vereyim... Annenle baş etmenin yolu, onu çok da takmamak. Bana neler söylüyor bir bilsen, teyze sen ne sabırlıymışsın, derdin. Tamam, ben de söylüyorum ama o sayılmaz... Hepsinde haklıyım ben." Gözünün kenarına dolan yaşı parmağıyla siliverdi. Silmesiyle bir damla bu kez yanaklarına doğru süzüldü.

"Senin annenin kalbi sana kıyabilecek kadar taş değil. Tamam bazen bana karşı taş ne demek, kaya oluyor, ona bir şey diyemem ama sana karşı olmaz. Annen çok zor şeyler yaşadı. Hâlâ da yaşıyor. Kendisi bilmiyor ama geceleri ben kontrol ediyorum onu. Eskisi gibi sere serpe yatamıyor yatağında. Hep ürkek, huzursuz. Ya sayıklıyor ya da titriyor. Hâlâ korkuyor, kimseye güvenemiyor. Yarası çok derin, geçmiyor. Onun kafası karışık şimdi. Aslında kalbi pamuk gibidir. Aynı kalpten ben de taşıyorum, oradan biliyorum. O, yerdeki ota, gökteki kuşa kıyamaz. Sana mı kıyacak?

Sen hiç merak etme, sabret biraz. İki gün sonra ağlayarak sıkı sıkı sarılır sana. Sen annene çok iyi geleceksin, biliyorum ben. Seninle iyileşecek. O senin nefesini kesmez. Eğer keserse... Ben anneni çok yanlış tanımışımdır. Onun yanında geçen on yedi yılım çöp olmuştur. Korkma sen, ben elimden geleni yapacağım.”

Gözlerinden yeni bir damla akarken eğildi birazcık. Elini çekmeden karnının üzerine bir öpücük kondurdu. “İyi geceler teyzeciğim.” dedi fısıltıyla ve getirdiği pekmezi alarak çıktı odadan.

Sena dakikalardır tutmaya çalıştığı gözyaşlarını, Sina’nın odadan çıkmasıyla koyuverdi. Kalbi bu kadar güzel kardeşine nasıl kızacaktı? Kızamazdı ki...

Bölüm 20

Sabahın erken saatlerinde kalktı Sina. Yeğeninın şerefine mükellef bir kahvaltı hazırladı. Ardından üzerini değiştirip Sena'nın yanına koştu. Hâlâ uyuyordu. Gözlerini devirerek içeriye girdi. Söylenerek üzerinden örtüyü çekti ama Sena kaşlarını çatmıştı, uyumak konusunda ısrarcıydı.

“Kızım kalksana. Hastaneye gideceğiz. Hem bak sana harika bir kahvaltı hazırladım. Kaçırma bence.”

Sena kapalı gözleriyle arkasını dönerken homurdanmayı hiç ihmal etmedi.

“Sina ne hastanesi, ne kahvaltısı sabah sabah ya? Git başımdan, uyuyacağım ben.”

“Yeğenimi görmeye gideceğiz ya.” diye hatırlattı bilmiş sesiyle Sina.

Sena gözlerini hızla açtı, aynı hızla da doğruldu. “Yavaş olsana, bir şey olacak.” diye başlayan Sina sitemini duymazlıktan geldi.

“Sen ciddi miydin hastane konusunda?” diye sordu.

İçindeki duyguyu anlayamıyordu. Korku muydu? İşin doğrusu korkuyordu. Bir cana kıyacağı için deli gibi korkuyordu. Hesabını verememekten korkuyordu. Ya bu garip heyecan? Çok

saçma değil miydi? Onu istemiyordu. Hayatında fazlalıktan başka bir şey olmayacaktı. Peki neden onu göreceği için bu kadar sabırsızlanıyordu?

“Ciddiydim tabii. Tüm gece araştırdım, bebekler hakkında o kadar çok bilgim var ki annemi bile katlarım belki. O kadar yani. Haydi kalk, hazırlan. Sana da çok güzel kıyafetler hazırladım, giy de gel aşağıya. Ben sütünü koyarım.”

Ardı ardına konuşup Sena’ya konuşma fırsatı vermeden çıktı odadan, arkasında elini şaşkınlıkla karnında gezdiren bir Sena bıraktı.

Sena aklında dolanan binlerce düşünceyle yatağından kalkıp üzerini giyindi. Aheste aheste merdivenlerden indi. Sina yumurta y tabağa koyuyordu. Yanında da bal vardı. Ağzının suyu akarak yanına yaklaştı. Ağzına bir lokma alırken en sevdiği şeyi yapmaktan geri kalmadı yine. Sina’ya dalaşmak...

“Bu çocuk bana değil ama sana çok yaradı valla. Seni daha önce hiç bu kadar hamarat görmemiştim.”

“Sakın üzerine alınma, tamam mı? Sadece yeğenim için yapıyorum.”

“Aman alınmam. Allah’ın cinsi... Annemler nerede? Uyuyorlar mı daha?” diye sordu ağzına yeni bir lokma atarken.

“Babam sinirle çıktı evden, nereye gitti bilmiyorum. Annem de salonda.”

“Kahvaltı yapmayacak mı?”

“Bilmiyorum. Demedi bir şey.”

“Çağırsana.”

“Yaa ama bana laf sokacak.” diye mızıldandı Sina.

“Ne güzel işte.” dedi ve güzel bir gülümseme kondurdu yüzüne.

Sina oflayarak kalkıp salona doğru gitti. Ayaklarını yere vuruyordu hafifçe. Salona yaklaşıncı sesini biraz yükseltip konuşmaya başladı:

“Anne kahvaltı hazır, gelmeyeceksen söylemen yet...” sözü salonda kimsenin olmayışıyla yarıda kesildi. İstemsizce kaşlarını çattı. Etrafa kısaca göz gezdirdi. Başını kaşıyarak merdivenlere doğru gitti. Bu sefer yukarıya doğru bağırmaya başladı.

“Anne yukarıda mısın?”

Kulak kesilip gelecek sesi beklemeye başladı. Çok beklemeden Şükran Hanım’ın sesi doldu kulaklarına.

“Evet!”

“Kahvaltı hazır. Gelecek misin?” diye sordu.

“Geliyorum hemen.” diyen Şükran Hanım’ın sesini duyunca mutfığa doğru gitti tekrar.

Sandalyesine doğru giderken kendisini yemeğe kaptırmış kardeşine bakıp bıyık altından gülümsedi. Sena ağzında lokmasıyla Sina’ya dönüp annesini sordu.

“Geliyor, geliyor.”

Birkaç saniye bekledi. Ama bu doğasına aykırıydı, gülümseyerek yaklaştı Sena’ya.

“Kardeşim...”

“Hı...” dedi ağzının doluluğundan konuşamayarak.

“Yavaş ye, boğulacaksın. Kapının önüne baktım ben, seni kovalayan atlılar umduklarını bulamayınca gitmişler. Kimse de önünden almıyor. Acele etmene gerek yok anlayacağın.”

Sena gözlerini yumup derin bir nefes çekti içine. “Bir insan ablasının lokmasını sayar mı ya?” diye homurdandı.

“Yok canım estağfurullah. Ben kim senin lokmanı saymak kim. Sayamam zaten, bende o kadar matematik yok.”

Sena ters ters bakıp başını iki yana salladı. Bu kız akıllanmayacak, uslanmayacaktı. “Aman ne komik! Gül gül öldüm. Allah’ın gıcığı.”

Kahvaltılarına devam ederken mutfağın kapısından gelen sesle ikisi de başını çevirdi. Ağızlarında lokma, şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Şükran Hanım üzerini giyinmiş, onlara bakıyordu.

İlk kendisini toplayan Sina oldu. Yüzüne kondurduğu gülümsemeyle masadan kalkıp annesinin yanına gitti.

Yanağını hafifçe sıkıp göz kırptı alayla.

“Hayırdır Şükran Sultan? Nereye böyle? Düğün mü var?” diye sordu.

“Yok düğün değil, cenaze var. Oraya gidiyorum, sana da gel derdim ama insan kendi merasimine katılamaz değil mi?”

Sina gülümseyerek Sena’ya döndü.

“Her zamanki annem işte. Her sabah beni ne kadar sevdiğini ısrarla anlatır.” dedi kinayeye.

Sena merak ettiği şeyi daha fazla erteleyemedi. Merakla sordu annesine:

“Nereye anne?”

“Ben de geleceğim sizinle.”

“Ama anne...” diye itiraza başlayan kızının sözünü yarıda kesti Şükran Hanım. “O benim torunum. Eğer bugünün sonunda gerçekten onu aldırıma karar verilirse hiç yoktan bir kez görmek istiyorum. Bu benim hakkım. Bu hakkı benim elimden almana izin vermem. Annesi bile olsa... Sena’nın uyarıcı “Anne!” nidasına sesini çıkarmadı. “Haydi yapın kahvaltınızı, geç kalmayalım.”

Şükran Hanım itiraz kabul etmez bir tonda son sözü söylemişti. Ardından da masaya oturup kahvaltı yapmaya başladı. Herkes kendi düşüncelerinin peşindeydi. Kaçak bakışlar arada Sena’ya dönüyordu sadece. En çok o kaybolmuştu düşüncelerinde.

Yapılan kahvaltının ardından evden çıktılar birlikte. Herkesin içinde derin bir heyecan vardı ama bu heyecanı dışa yansıtan sadece Sina olmuştu. Onu görmek için attığı her adımında bu bebeği doğurma fikrine biraz daha yaklaşıyordu. Bunu istemiyordu.

Nihayet hastane bahçesine geldiklerinde artık emindi. Eğer içeriye girer ve onu görürse dünyaya getirmek için her şeyi yapardı artık. Kapa doğru ilerlerken adımlarını bir anda durdurdu.

Şükran Hanım ve Sina şaşkınca baktılar ona. Gözlerini hastaneye sabitlemiş, bir damla yaş akıtmıştı. Başını hızlı hızlı iki yana sallamaya başladı, sonra da arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Şükran Hanım şaşkınca bakarken Sina koşarak yanına gitti, kolundan tutup kendisine çevirdi.

“Sena nereye gidiyorsun?” diye sordu kızgınca.

Sena ne diyeceğini şaşırılmıştı. Gözleri doldu istemsizce. Elini kar-

deşinin elinin üzerine attı. Sina kolunu daha fazla sıkarken artık Sena yalvaracak hâldeydi. Ne kolunu kurtarabiliyordu ne de hayatını...

“Neden anlamak istemiyorsun beni? Görmek istemiyorum diyorum sana.”

“Ben de sana ‘Bir kez gör, eğer istemezsen yine aldır’ diyorum. Bu kadar imkânsız bir şey değil benim istediğim.”

Sena hızla kolunu çekti. Bakışları çakmak çakmaktı. “Sana, görmek istemiyorum, diyorum. Varlığını bilmek istemiyorum.” diye bağırdı.

“O varlığını bilmek istemediğin şeyi görmek, senin için bir şey değiştirmeyecek. O varlığını bilmek istemediğin şey, senin içinde. Senin yediğini yiyor, senin kalbinde can buluyor. Sen ne kadar istemesen de zaten onun varlığını her hücrenle hissediyorsun. Farklı bir şey olmayacak ki. Sadece göreceksin. Ama kendinle girdiğin savaşı kaybediyorsun. O yüzden bu kızgınlığın. Onu öldürmenin yanlış olduğunu biliyorsun. Vicdanın rahat bırakmıyor seni. Kuyunun dibine çekildiğini hissediyorsun. Ama bu hırçınlık seni batmaktan kurtaramayacak.”

Sena, kardeşinin her kelimesinde gardının daha fazla kırıldığını itiraf edemiyordu kendisine. Eskisi gibi itiraz edemiyordu. Gözleri, arkalarındaki annesine kaydı. Yardım dilenircesine bir bakış gönderdi. “Düştüm, elini uzat.” der gibiydi. Beklediği yardım eli çok gecikmedi. Şükran Hanım onaylarcasına gözlerini yumdu. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Ağır adımlarla ilerlediler hastaneye. Sena düşüncelere dalmış, çevresinde olanların farkında değildi. Bir kapıdan girdiğini hatırlıyordu, bir de sedyeye uzandığını. Monitöre bakmamaya kararlıydı. Bakınca savaşı kaybedeceğini hissediyordu. Gözlerini tavana dikmişti.

Odaya dolan sesle inadını bir köşeye fırlatıp başını hızla ekrana çevirdi. Gözleri hızla dolarken kalbinin yumuşacık olduğunu hissetti. Bu ses onun muydu yani? Onun içinde miydi?

Siyah ekrana kaşlarını çatıp baktı. Bir şey anlamaması normal miydi? Gözleri ekranda, kulağı sesteydi. Kalbi anlamsız bir heyecanla çarpıyordu.

Doktorun söze başlamasıyla zorla başını çevirdi.

“Her şey yolunda. Genç annemiz de bebeğimiz de gayet sağlıklı. Yedinci haftasınız. Gelişimi iyi olabilir ama ilk üç ay çok önemli. Dikkatli olmanız gerekiyor.”

Sena kaşlarını çatıp baktı doktora. Eli istemsizce karnına doğru gitti. “Ne... Neden? Kötü bir şey mi var?” diye sordu. Kalbinin o heyecanlı atışı tarifsiz bir korkuya dönüştü bir anda. Şükran Hanım ve Sina, Sena’nın korkusu karşısında hafifçe gülümsemişti. Tanıdıkları Sena yerine geliyordu.

Kızının elinin üzerine bir öpücük kondurdu Şükran Hanım. “Telaş etme kızım. Kötü bir şey yok.”

“Telaş edilecek bir şey değil. Düşük riskinin en yüksek olduğu dönemdesiniz. Korkmanıza gerek yok ama dikkat etmelisiniz. Ağır şeyler kaldırmayın, stresten uzak durun, beslenmenize dikkat edin, çok zorlamadan egzersiz yapın. Kısacası kendinize iyi bakın. Şimdilik bu kadar. Size birkaç ilaç yazacağım. Onları kullanın, dediklerime dikkat edin. Kontrolleri de aksatmayın.”

Doktora teşekkür edip çıktılar dışarıya. Sena elini karnından çekemezken hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Görmek bambaşkaydı, sesini duymak çok başkaydı.

Eve sessiz sedasız vardılar. Kimse Sena'ya bir şey söylemedi. Kapının önünde Cemil Bey'in ayakkabısını görmeyi hiçbiri beklemiyordu. Sessizce içeriye girdiler. Sina ayakkabıları yerine koyarken Sena odasına doğru adımlamaya başlamıştı bile. Babasının sinirli nefesini duyuyordu. Merdivenin başına geldiğinde Cemil Bey'in sesi doldurmuştu bile evi.

Cemil Bey kapıdan giren kızlarını anlıyordu ama Şükran Hanım'ı hiç beklemiyordu. Şaşkınlığını üzerinden atamadı bir süre. Kısa bir süre...

"Oo Şükran Hanım! Sen nereden böyle?" diye sordu kinayeye.

"Şey Cemil..."

"Sen de gittin, öyle mi? Bu kızının karşısında duracağına destek mi oldun? Kimden izin aldın da gittin sen?"

Cemil Bey'in bağırmasıyla Şükran Hanım kaçacak köşe aramaya başladı. Kocasının bağırmasına hiç alışkın değildi. Sena'nın hamile olduğunu öğrendiğinden beri bambaşka bir adam oluvermişti. O sevecen kocası terk ediyordu bu evi. Her gün biraz daha sinirli bir adam oluyordu.

"Kimseden izin almasına gerek yok. İsteddiği yere gider. Sen onun torununu öldürürken ondan izin aldın mı da o torununu görmek için senden izin alacak? Anneme çatma boşuna, senin sinirin bana." diye öne atıldı Sina. Babasına karşı gelmek istemesi de elinden başka türlü gelmiyordu. Annesine yaptıklarına tahammül edemiyordu. Onun bir cana kıymak için bu kadar heveslenmesini anlayamıyordu.

"Sen hiç konuşma!" derken dişlerini sıkarak bir adım attı öne doğru Cemil Bey. Sina korkudan bacaklarının titrediğini hisse-

derken hiçbir şeyi belli etmemeye çalışıyordu. “Başımıza gelenler senin suçun. Babası belli olmayan bir piçin doğması için bu kadar kendini parçalamanı hiç anlamıyorum.”

“Doğru konuş baba! O, ne kadar kabul etmesen de senin torunun. Benim bu kadar parçalanmamın sebebi gün gibi ortada. Neyini anlamadın? Ben kardeşimi düşünüyorum.” diye savundu kendisini.

“Senin kardeşini düşündüğün falan yok. Ne olacak sanıyorsun? Her şey yolunda mı gidecek? Bu çocuk dünyaya gelecek ve her şey düzelecek, öyle mi? Öyle olmayacak hanımefendi. Her şey daha kötü olacak. Kardeşin daha fazla üzülecek. Hiç mi oyun oynamayacak, hiç mi arkadaşı olmayacak bu çocuğun? Ne diyecekler ona arkadaşları? Sen hiç yorma o aklını, ben söyleyeyim. Adını bile söylemeyecekler, ‘Piç!’ diyecekler. Yerden yere vuracaklar, alay edecekler.”

Sina şaşkınca baktı babasına. Torunu için böyle konuşması zoruna gidiyordu. Tamam, doğru söylüyordu, zor olacaktı ama ikisinin arkasında dururlarsa her şey güzel olurdu. Kol kanat gerlerse her şey yoluna girerdi.

“Başta da sen!” diyerek öne doğru bir adım attı. “Önce sen bırakacaksın öyle demeyi. Sonra da dedesi olarak öyle söyleyenlerin karşısına dikileceksin. Koruyacaksın torununu da kızını da. Senin dediğin olunca ne olacak? Sen kızını tanımıyor musun? Düşündükçe kendisini suçlayacak. Zamanla annemden de senden de benden de soğuyacak. Şimdikinden bin kat daha yalnızlaşacak. Kimsesiz kalacak. Vicdan azabı çekecek. Sen ne kadar kabul etmesen de benim kardeşim, çocuğuna kıymanın vicdanında başlattığı savaşı kaybeder baba.”

Cemil Bey, Sina’nın sözleri karşısında bir an sessiz kaldı. Ama hayır, bu konuda kararlıydı, geri dönmeyecekti. “Yeter artık, kes

sesini. Bu çocuk alınacak diyorum, o kadar. Yarın için doktordan randevu aldım. Yarın bu iş bitecek. Sen de artık hiçbir şeye karışmayacaksın.” diye bağırdı Cemil Bey. Ardından da evden çıkıp gitti.

Sena donup kaldığı merdivenin başında öylece duruyordu. Bir saat önceki heyecanından eser yoktu şimdi. Babasına hak vermeden edemiyordu ama Sina haksız mıydı? Peki gözleriyle gördüğü, kulaklarıyla duyduğu, kalbinin derinlerinde varlığını hissettiği bu cana kıyabilecek miydi?

Artık cevabı biliyordu. Kıyamayacaktı... Ama ya mecbur kalırsa?

Bölüm 21

Sena, saatlerdir odasında dönüp duruyordu. Neredeyse akşam olacaktı. Düşünmekten beyni patlayacaktı artık. Şimdiye kadar aldırmasını söyleyen sesler susmuş, yerini o kalp atışına bırakmıştı. Eli ikide bir karnına gidiyordu.

“Çok saçma. Bir sese bağlanır mı insan? Ben bağlandım sana. Ama nasıl olacak? Babam haksız değil ki. Sana da aileme de zindan ederler hayatı. Hastaneden çıktığımda olanlara sen de şahit oldun. Ya daha kötüsü olursa?”

Derin bir nefes çekti içine. Bıkkınlıkla aynanın karşısında durdu, gözlerini karnına sabitledi yine. Bir yandan okşuyor, bir yandan izliyordu. Ne gördüğünün farkında değildi, sadece bakıyordu. Hızla yaşlar dolmuştu gözlerinin çukuruna.

“Peki ben? Sana her baktığımda aklıma gelmeyecek mi yaşadıklarım? Silmek istediğim o anlar, seninle birlikte tekrar tekrar yaşanmayacak mı? Şimdi seni öldürmek istemiyorum ama ya sen kanlı canlı karşımda durduğunda senden nefret edersem? Ya seni aldırmadığım için kendimden nefret edersem? Pişman olursam ne olacak? Ya dışarıdakilerden önce ben sırt çevirirsem sana? Bu da haksızlık olmaz mı?”

Akşam yemeğinde kimse bir şey konuşmadı. Sessizce yenilen yemekte kimsenin yüzü gülmüyordu. Kimse birbirine bakmıyor-

du. Cemil Bey yemekten sonra salona geçip televizyon izlemeye başladı. Şükran Hanım ağır ağır yaklaştı Sena'nın yanına. Elini, kolunun üzerine koyup hafifçe okşadı.

“Kızım, vitaminlerini iç haydi.” dedi sevecenlikle. Sena itiraz edecek kuvveti bulamadı kendisinde.

Sessiz bir kabullenişle başını sallayıp odasına gitmek için mutfaktan çıktı. Merdivenlerin ucuna geldiğinde babasının sesiyle arkasını döndü.

“Efendim baba!” dedi kısık sesle. Duyacaklarından adı gibi emindi. Korkuyordu.

“Yarın sabahtan aldım ben randevuyu. Erken yat, geç kalmayalım.”

“Ta... Tamam baba. Yatarım.” diye onayladı. Arkasını döndüğünde eli hızla karnına gitti. İçinden yükselen sesin, ömrü boyunca kulaklarında çınlayacağını biliyordu artık.

“Suçsuz yere hayatını elinden aldığım için affet beni bebeğim.”

Bulaşıkları makineye yerleştiren Sina gülümseyerek yaklaştı annesinin yanına. Şimdiye kadar pek belli edememişti ama keyfi yerindeydi. “Anne, sesini duydun değil mi? Nasıl tatlıydı...” dedi neşeyle.

Şükran Hanım gülümsedi elinde olmadan. Her dakika daha çok alışıyordu anneanne olmaya. “Olmaz mı kızım? Dünyanın en masum şeyi o. Hele ki doğduktan sonra öpmelere doyamıyor insan.” dedi gülümseyerek.

“Sen de doğmasını istiyorsun değil mi anne?” diye sordu ama cevabını gözlerinde görmüştü.

Şükran Hanım’ın gülümsemesi hafifçe soldu. “İsterdim tabii. Masum bir can o. Hem nefesini kesmek hiç doğru değil hem de sebepsiz yere aldırmaq haramdır, cinayettir. Yavrumun başına gelen şey de az değil ama bilemedim kızım. Hangi yola girsek çıkmaz sokak.”

“Anneanne olmak yakışır sana.”

“Yakışır tabii. Benden çok güzel anneanne olurdu. Parka götürür çeşit çeşit yemek yaparım, bir sürü oyun oynarım onunla.”

Sina kahkahalarla gülmeye başladı. Şükran Hanım kaşlarını çatıp bakıyordu kızına.

“Aa! Tövbe tövbe, iyi saatte olsunlar mı geldi kız?” diye sordu şaşkınca. Bu kızın akli melekelerinden şüphe ediyordu bazen. Şimdi gülecek ne vardı?

“Ayy yok anne, bir şey gelmedi.” dedi kahkahalarının arasında. “Bir an torununla ilişkin canlandı gözümde.” diye ekledi.

“Nasılmış?”

“Sen kesin televizyon kavgası edersin küçücük çocukla. Hani yaşlılar kumanda hep kendilerinde dursun ister ya.” dedi kahkahalarla.

“Ee ağaç yaşken eğilirmiş. Bebeklikten benim televizyonuma karışmamayı öğretmem lazım. Sonra başıma bela olmasın anne-siyle teyzesi gibi.” Sina kinaye dolu sözleri dikkate alamadı, gülmekten gözlerinden akan yaşları yavaşça sildi. Sonra suratı yavaş yavaş asıldı.

“Sence aldırır mı anne?” diye sordu.

Şükran Hanım derin bir nefes çekti içine. “Önceden olsa aldırılmaz derdim ama bilmiyorum artık. O kadar olan şeyden sonra kestiremiyorum. Hele babanı saymıyorum bile. Ama cana kıymak da yakışmaz benim kızıma. Aldırmamalı bence. Her şeye rağmen bu kadar masum bir can, bütün kötülükleri temizler.” Sina ufacık bir tebessümün ardından annesine sarıldı.

Sena şahit olduğu konuşmanın etkisiyle ağlamaya başladı. Her şey bu kadar karışık olmak zorunda mıydı? Hayatı bir anda bu kadar çıkmaza girmese olmuyor muydu? Gözündeki yaşı yüreğine katıp, payına düşen sessizliğe sığınıp çıktı odasına.

Yarın büyük gündü. Yarın Arslanoğlu ailesinin kaderlerindeki en büyük yol ayrımıydı.

Sabah erkenden kalktı Sena, zaten doğru düzgün uyuyamamıştı. Gerginlikten bir hâl olmuştu. Kalbi hızlı hızlı atıyordu. Bakışları buruk, duruşu tedirgindi. Üzerini değiştirirken sürekli eli karnına gidiyordu. Farkında olmadığı bu detayın bir anda farkına vardı. Eli yine karnındaydı. Elini ateşe değmiş gibi hızla çekti.

Neden tutuyordu ki? Öylesine bir refleks mi yoksa annelik mi? İçinde her saniye büyüyen bir boşluk vardı. Tıpkı aylar öncesindeki gibi istemediği bir şeye zorlanıyordu... Ağırına gidiyordu.

Derin bir nefes alıp odadan çıktı. Kararsız adımlarla alt kata indi. Babası televizyonun karşısında oturuyordu. Şükran Hanım ve Sina da mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Cemil Bey merdivenin son basamağında donup kalan kızına çevirdi bakışlarını.

“Sena iyi misin?” diye sordu hafif bir telaşla.

“İ... İyiyim baba.”

“Hazır mısın?”

Sena mutfağın kapısından kendisine bakan annesine ve Sina’ya baktı. Sina’nın gözlerinde gördüğü öfke can yakıcıydı. Hayal kırıklığını anlatmaya kelimeler yetmezdi. Yutkunmadan edemedi.

“Hazırım.” dedi buz gibi bir sesle.

“Tamam. Aç olman gerekiyormuş, çıkalım.” dedi.

İçinde inanılmaz bir ağlama isteği peyda oldu. Boğazına koca bir yumru oturdu. Yutkundu birkaç kez daha. Sanki o yumruyu yutmaya çalıştıkça daha da büyüyordu. Başarısız olmuştu. Anladı ki o yumru bir daha hiç gitmeyecekti.

Konuşacak gücü bulamadı kendisinde. Bakışlarını kaçırdı herkesten, hızlıca başını sallayarak onayladı.

Evden çıkıp sessizce arabaya bindiler. Aynı sessizlikle hastaneye geldiler. Arabadan çıkmış, hastanenin kapısına bakıyordu. Sona geldiğini anlıyordu artık. Bakışlarını yanında duran kardeşine çevirdi. Desteğine o kadar ihtiyacı vardı ki... Yavaşça elini tuttu ama Sina’nın elini çekmesi hiç beklemediği bir şeydi. Şaşkınca baktı kardeşine.

Sina başını bile çevirmedi. Gözleri hastanenin kapısında idi. “Ben yeğenime, ‘Sen hiç merak etme.’ dedim. ‘Senin annenin kalbi sana kıyabilecek kadar taş değil.’ dedim. ‘Eğer kıyarsa ben onu yanlış tanışımdır.’ dedim. Ben seni tanımıyorum artık. Benim senin gibi bir ikizim yok.”

Sena olduğu yerde kalırken gözyaşlarıyla Sina sinirle girdi hastaneden içeriye. Elini karnından çekemiyor, ağlamaktan başka bir şey yapamıyordu. Dakikalarca kaldı dışarıda. Hâlâ Sina'nın bıraktığı yerdeydi.

Cemil Bey içeriye gelmeyen kızını merak edip Sina'nın yanına gitti.

“Sena nerede?” diye sordu sinirle. Sina'ya karşı siniri geçmiyordu. Bu kadar karşısında olmasını kabul etmiyordu.

“Dışarıdaydı en son. Vicdanını rahatlatmaya çalışıyordu. Birkaç tüyo ver de halletsin iki dakika.” dedi kinle. Babasının katı yüreğini kabul edemiyordu. O sevecen babasının böyle davranması, çocukluk hatıralarında yara açıyordu bir bir.

Cemil Bey sinirle arkasını döndü. Ona laf yetiştirecek zamanı yoktu şimdi. Hızlıca Sina'nın yanına gitmeliydi.

Hastaneden çıktığında Sina'yı eli karnında öylece dikilirken bulmayı beklemiyordu. Kaşlarını çatıp yanına gitti. Elini, koluna koyup salladı yavaşça. “Ne oldu?” diye sordu merakla.

“Baba yaptığımız doğru mu?” diye sordu donukça. Akli yanlış olduğunu bas bas bağıyordu. Cemil Bey kızının yüzünü avuçlarının içine aldı. “Emin ol en doğrusu bu. En hayırlısı bu. Sen bana güven.”

Sena onaylarcasına başını sallayıp hastaneye doğru gitmeye başladı. Gözlerinden akan yaşlarla odaya girdi. Üzerini değiştirip ameliyathaneye girdi. Ortada gördüğü yatak sayesinde işin ciddiyeti aklına dank dank etti. Korku tüm vücudunu sararken tüm bedeni titriyordu artık.

Yanına gelen doktorun yüzüne bakmaya başladı ama sanki görmüyordu. Ne yapacağını hiç bilmiyordu. Birisinin yönlendirmesine ihtiyacı vardı.

“Emin misiniz? Geri dönüşü olmayacak, biliyorsunuz değil mi?” diye sordu doktor. Sena’daki kararsızlığı fark etmiş, son kez uyarmak istemişti.

“Evet, biliyorum. E... Eminim!” dedi sessizce. “O hâlde sizi şöyle yatağa alalım.”

Sena ağır adımlarla yatağa gidip uzandı. Ayaklarını yatağın askısına astığında kalbi deli gibi atıyordu. Gözlerindeki yaşlar durmuyordu artık.

“Maksimum on beş dakika sonra bitmiş olacak. Kendinizi bu kadar kasmayın.”

Sena onaylarcasına başını sallayınca hemşireye döndü doktor, “Anesteziyi hazırlayın.” dedi.

Birkaç dakika sonra eline aldığı vakuma takılı kaldı Sena’nın gözleri. Şaşkınlıkla gözleri büyüdü.

“B... Bu kadar küçük mü?” diye sordu ağlayarak.

“Tabii! Daha minicik. Neredeyse barbunya kadar.”

Sena içine oturan duyguyla gözlerini yumdu sıkıca. Yüreği sırsırken gözyaşları daha da hızlı akmaya başladı.

“İyi misiniz?” diye sordu doktor tekrar. “İyiyim. De... Devam edebilirsiniz...”

Bölüm 22

Sena asılan yüzü ve bozulan moraliyle çıktı dışarıya. Eli kar-nındaydı yine. Bakışları ilerideki ailesine çevrildi. Ağır adımlarla yanlarına doğru gitmeye başladı. Onu ilk fark eden Şükran Ha-nım'dı. Gözyaşlarıyla yanına koştu. Kızına sıkıca sarılırken çoktan teselli etmeye başlamıştı.

Sina, Sena'nın bakışlarıyla karşılaştığında dehşet bir hüsrarla yumdu gözlerini. Son ana kadar umudu vardı. Sena'nın yapmaya-cağını, yapamayacağını düşünüyordu. Anlaşılan o ki yanılmıştı. İkizini çok yanlış tanımıştı.

Cemil Bey, Şükran Hanım'ın ardından koştu yanına. Sena'ya sarılmak isterken kızının çok hafifçe uzaklaşmasıyla gözlerinde birkaç ay öncesi canlandı. O zaman korkudan yapmıştı, o adam sanıp karıştırmış, kaçmıştı. Ama şimdi biliyordu, babasının göz-lerinin içine bakıyordu. O adamla bir mi görüyordu kendisini?

“İyi misin kızım?” diye sordu merakla. “Canın acıyor mu?” diye ekledi.

“İyiyim. Aslında be... Ben...” sözlerini Sina'nın cümlesi yarıda kesti.

“Hiç merak etme baba. Kalbine kazınan lekenin vereceği acı-dan daha fazla değildir acısı.”

Sena'nın gözlerine son bakışıydı. Hızla arkasını dönüp hastaneden çıktı. Her arabaya binişinde yanından ayrılmayan kardeşi, aralarına annesini almıştı. Eve geldiklerinde kimsenin yüzüne bakmadan girdi içeriye. Sina odasına çıkmıştı, Cemil Bey de eve hiç girmeden gitmişti.

Şükran Hanım içindeki acıyı belli edemiyordu. Yapılanın yanlış olduğunu biliyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Saçlarına bir öpücük kondurdu kokusunu içine çekerek. "Çık dinlen kızım. Ben sana yiyecek bir şeyler getiririm." dedi sakince. Sena'nın diyecek sözü yoktu, sessizce onayladı.

Odasına çıktığında yapılan şeyin ne kadar yanlış olduğu bir kez daha beynini kazımaya başladı. Sina'nın sözleri kafasının içinde dolanırken dakikalar sonra dayanamayıp dışarıya çıktı. Bilinçsizce dolandı sokaklarda. Adımlarının kendisini getirdiği yer, hayatının dönüm noktası olmuştu.

Gözyaşları yanaklarından yavaşça süzülürken geçmişte yaşanan her an, canından can alıyordu. O adamla karşılaştığı yerde çakılıp kaldı dakikalarca. Sonra gözleri biraz ileriye kaydı. Beynine hücum eden yeni görüntülerle ellerini saçlarına geçirdi. Sinir krizinin eşiğindeydi. Sanki tekrar o andaydı, sanki tekrar ediyordu her şey. Ağır adımlarla Narin teyzesinin kendisini bulunduğu yere gitti. Gözyaşları isyanını haykırırken dizlerinin acısına aldırmadan çöktü yere.

Eline aldığı toprak parçasını sıkarken sesler kulaklarını tırmalıyordu. Yükselen sesler kendisine hiç yardımcı olmazken başını hızlı hızlı iki yana sallamaya başladı. Çığlık atmamak için ağzını sıkıca kapattı. Sanki çığlık atarsa şimdinin o anlardan hiç farkı kalmayacaktı. Ama fayda etmiyordu. Ağzını kapatmasıyla yeni görüntüler peyda olmuştu.

Ağzının üstündeki ellerini birisinin çekmesinin şaşkınlığıyla kapalı gözlerini hızla açtı. “Git! Git, dokunma bana.” diyerek geriye doğru kaçarken yerdeki taşların vücudunda bırakabileceği yeni yaraları düşünemiyordu. “Korkma. Korkma, benim Sina.” diyen sese doğru başını kaldırdı yavaşça. Sina’yı görmesiyle daha da fazla ağlamaya başladı. Sina da yaşlı gözleriyle bakıyordu kardeşine.

“Ağlamak istiyorsan ağla. Çığlık atmak istiyorsan kendini tutma. Bu acıya sen katlanıyorsun. Başkasının ne düşündüğünü umursama.” dedi kısık sesle. Sesindeki anlayış, Sena’nın utanmasına sebep olmuştu.

“Ne işin var senin burada?” diye sordu. Onun da sesi kısıktı. Konuşacak mecali kalmamıştı.

Sina sessizce yanına bağdaş kurup oturdu. “Ağlayarak evden çıktığını gördüm. Belki ihtiyacın olur diye düşündüm. Pek iyi görünmüyordun.”

“Değilim zaten. Ne yapacağımı bilmiyorum.” dedi buruk bir gülümsemeyle. Derin bir nefes çekip devam etti konuşmasına.

Avucundaki toprağı göstererek “Burası neresi biliyor musun?” diye sordu. “Bi... Biliyorum.” dedi Sina. Sesindeki acı çok barizdi.

“Ne olduğunu bile anlamadan kendimi burada buldum. Buradaki her taş sırtıma battı. Hiç geçmeyecek izler bıraktı. O kadar çırpınışım, yalvarışım... Hepsi boştu. O... O adam canımı yakarken hiçbirini umursamıyordu. Sesim çıkmasın diye ağzımı kapatışı gitmiyor gözümün önünden. O anda çakılıp kalmışım gibi aynı. Her gece tekrar tekrar yaşıyorum. Be... Ben nasıl kurtulacağım bundan?”

Sina sessizce duruyordu. Söyleyecek sözü yoktu. Teselli edecek cümleleri kuramıyordu. İkisinin de gözleri yerdeydi.

Dakikalar sonra Sena başını kaldırıp baktı Sina'ya. "Sen haklısın!" dedi çok hafif bir gülümsemeyle.

Sina kaşlarını çatıp baktı Sena'ya. Bir şey anlamaması normal miydi?

"Ben mi haklıyım?" dedi şaşkınlıkla. "Yine hangi konuda haklılığım ispatlandı da benim lafıma geldin?" diye ekledi. Sesinde hafif bir kendini beğenmişlik vardı şimdi.

"Sina!" diye suratsızlıkla homurdandı Sena.

"Aman tamam, demedim bir şey. Hemen kız zaten. Annem seni bana bağır diye doğurmuş bence."

"İlk ben doğdum. Bu durumda annem seni benim başıma çokbilmişlik tasla diye doğurmuş oluyor. Ayrıca beni kızdırmasan ben de bağırmam."

Sina başını iki yana salladı kaşlarını kaldırırken. "Bu konu işime gelmeyen yerlere gidiyor. O yüzden hemen değiştirelim. Yine hangi konuda haklıyım ben, söyle bakalım."

"Çocuk konusunda..." dedi Sena tek nefeste. Kurduğu cümle Sina'nın yüzüne alaylı bir gülümseme kondurdu. "Bunca olana rağmen hâlâ yaşıyorsam belki de bu çocuk içindir. Belki de benim sınavım, başıma gelene rağmen bu çocuğu doğurup doğurmama kararıdır." dedi sonlara doğru hızlanan cümleleriyle. Çok önemli bir keşif yapmış gibiydi. Gerçi hayatının en önemli keşfiydi.

"Bunu çocuğu aldıldıktan sonra fark etmen de ayrı bir güzel oldu tabii. Hani derler ya iş işten geçti diye, aynen öyle. Geç kaldın, geçmiş ola." dedi alayla.

Sena derin bir nefes çekti içine. Ağzından dökülüyverdi itirafı bir anda. “Sina ben çocuğu aldırmadım.”

“Ne?” dedi Sina şaşkınca. Yüzüne yerleşen gülümsemeye mani olamadı.

“Şaka yapıyorsun.” diye ekledi inanamayarak.

“Hayır, yapmıyorum. Yapamadım, kıyamadım. Ben bu çocuğu doğurmaya karar verdim.” diye cevap verdi. Aldırma sözünü duyduğu ilk andan beri içini acıtan o huzursuzluk kaybolmuş, yerini huzura bırakmıştı.

“Kesin mi?” diye sordu tekrar. Emin olmak istiyordu Sina. İşini garantiye almaya kararlıydı.

“Kesin.” diye onayladı gülümseyerek.

Sina hızlıca sarıldı Sena’ya. Gözlerinden mutluluk gözyaşları akarken gözlerini gökyüzüne çevirmiş şükrediyordu. “Allah’ım, çok şükür Ya Rabb’im. Geç olmadan şu kızın aklını kullanmasını nasip ettin.”

Sena’nın gülümseyen yüzü sinirle asıldı. “Ya sen beni silmemiş miydin? Hani benim gibi bir ikizin yoktu artık? Ben sana bunu hiç söylememişim gibi devam edelim bence, sen de beni silmiş gibi davran. Belki durduk yere bana laf sokmaktan vazgeçersin.” dedi alayla.

“Sen ne kadar komik oldun ya. Nazar değmesin!” dedi kina-yeyle. “Haydi gidelim pasta falan yiyelim. Oradan da lunaparka falan gideriz. Kutlayalım bunu.”

“Abartmasan mı acaba Sina? Çok şey yapacak bir şey yok.” Şaşkın sesi duyulmaya değdi.

“Abartmak mı? Sen daha abartma görmedin. Kızım az şey mi? Sonunda benimle aynı ismi taşıyan birisi olacak.” dedi ellerini mutlulukla çırparken.

Sena bugün şaşkınlığa doyamayacaktı anlaşılan. Yeni bir şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Anlamadım, o ne demek?”

“Eşek değilsen çocuğun adını Sina koyarsın.”

“Doğru konuş. Bir vururum eşekten düşmüşse dönersin haberin olsun. Hem o nereden çıktı?”

“Ne demek nereden çıktı ya? Sina’dan güzel isim mi bulacaksın?”

“Bulurum.”

Sina ayağa kalkıp Sena’ya elini uzatırken konuşmaya başladı. “Haydi lütfen! Sina koy.”

Sena uslanmaz kardeşine karşılık olarak başını iki yana salladı. “Olmaz.”

Hafifçe yerinde zıplarken Sena’yı ikna etme çabaları görülmeye değirdi. “Koy diyorum.”

“Hayır!” diye kestirip attı Sena. “Huyu sana falan çeker, aman Allah korusun.”

Sina kaşlarını kaldırdı hafif bir sinirle. “Ne varmış be benim huyumda?”

“Hiç! Ne olacak?”

“İsmi Sina koyacak mısın?”

“Hayır dedim ya.”

“Tamam, ikinci isim olarak koy, o da olur ne yapalım.”

“Hayır!”

“Tamam, göbek adı olsun. Ona da razıyım.”

“Ben değilim.” dedi bıkkınlıkla.

“Tamam, adını koyma. Sina diye seslenelim.” dedi ısrarla.

“Ona da razı olurum.”

Sena ellerini boğazına götürürken sabrının sonuna geliyordu artık. “Sina valla sabrımın sınırına yaklaşıyorum, haberin olsun. Çıldırtma insanı. Ne olacak? Her Sina diye seslendiğimizde sen mi geleceksin?”

Sina son bir gayretle atıldı tekrar söze: “Tamam o zaman, Sina koy. Hiç yoktan çağırıyor.”

“Sina git başımdan.”

“Aman be! Sinir şey. Senle konuşanda kabahat zaten.” diyerek Sena’nın koluna girdi. Birkaç dakika sessizce yürüdüler. Bu sessizliği bozan Sina oldu yine.

“Babama nasıl anlatacağız?” dedi düşünceli çıkan sesiyle.

Sena derin bir nefes çekti içine. Suratı yine asılmıştı. “Hiç bilmiyorum Sina. Babam çok kararlı. Onu hiç böyle görmemiştim ben. Desem ki ben çocuğu aldırmadım, kızılca kıyameti kopartır.”

Sina hızlıca koluna girdi. “Bozma moralini. Hallederiz bir şekilde. Babam da taş kalpli değil sonuçta. Anlatırsak anlar.” dedi ama söylediklerine kendisi bile inanmıyordu. Sonrasında hiç konuşmadan eve vardılar. Kapının önünde birbirlerinin elini tuttular. “Şimdi mi söyleyeceğiz?” diye sordu Sina emin olmak için.

“Evet. Saklayamayız ki zaten. Önünde sonunda öğrenecek. En iyisi benden duysun.”

“Bence de. Haydi bakalım, gazamız mübarek olsun.”

Gözlerini yumup birkaç saniye beklediler. Sonra da kildi çevirip içeriye girdiler. Salona doğru adımladıklarında bekledikleri manzara karşılamadı onları. Evin her tarafı dağılmıştı, annesi koltuğun üzerinde ağlıyordu. Korkuyla yanına koştular.

“Anne ne oldu?” diye sordu Sena.

“Kı... Kızım... S... Sen çocuğu aldırmadın mı?”

Şaşkınlıkla açılan gözleri her şeye rağmen mutluluğunu belli ediyordu.

“Yapamadım anne.” dedi kısık sesle. “Kıyamadım. Minicikti, sebebi olamadım...”

O an, onlar kadar duygusal olamıyordu Sina. O, evde olanların sebebiyle ilgileniyordu. Belli ki Sena’dan önce söyleyen olmuştu. Peki ama kim? Çattığı kaşlarıyla baktı annesine. “Sen nereden biliyorsun anne?” diye belki de en mantıklı soruyu sordu.

“Hastaneden aramışlar. Baban deliye döndü, eve bir gelişi vardı görme.” diye olanları anlattı hızlıca.

“Sana bir şey yaptı mı?” diye soran bu kez Sena’ydı.

Kızlarının yanaklarını okşarken sevecen çıkıyordu sesi. “Yok, bana bir şey yapmadı ama kendini kaybetti. ‘O çocuk alınacak!’ diye bağırdı, çağırdı. En sonda etrafa baktı. Akli başına geldi her hâlde. Sinirlendi çıktı yukarıya. İnmedi de bilmiyorum ne yapıyor. Sesi de çıkmıyor.”

Sena gözlerini Sina'ya sabitledi. Sadece birkaç saniye sonra ayağa kalktığında Sina bileğinden yakalamıştı bile. “Olmaz. Sinirle ya sana bir şey yaparsa? Ben giderim.” dedi.

Sena'ya bir şey olmasını istemiyordu. Kendisine verdiği sözü tutmaya çalışıyordu. Kardeşi ve yeğenin her zaman yanında olacaktı.

Sena kardeşine sarılırken yapmaya çalıştığı fedakârlığı kabul etmemekte kararlıydı. “Derdi seninle değil benimle.” dedi sakince. “Ama çocuğu doğurma kararında ben öncü oldum.” diye atıldı hızla lafa. “Eğer ben karar vermeseydim aldırırdım. Kusura bakma ama sen o kadar etkili olmazdın.

Çok önemseme kendini.” dedi alaya alarak. Sina olumsuzca başını sallarken Sena kararlıydı. Annesinin yanaklarına bir öpücük kondurup üst kata çıkmaya başladı yavaş yavaş.

Önce anne ve babasının odasına baktı. Orada göremeyince ikinci ve daha mantıklı seçenekle yüzleşti. Kendi odası... Aralık kapıyı hafif iteklediğinde yerde yırtılmış kâğıt parçaları karşıladı onu. Birazcık dikkatle bakınca o kâğıtların, ultrason fotoğrafı olduğunu anlamıştı hemen.

Cemil Bey yatağın dibine çökmüş, ellerini başının iki yanında yumruk yapmıştı. Duyduğu ayak sesiyle başını kaldırdı ağır ağır. Sena'yı görünce hemen çatılan kaşları, Sena'ya atılan ilk tokat oldu. Gözleri hızla dolarken bir adım attı içeriye doğru.

Cemil Bey yavaş yavaş kalktı ayağa. Yumruklarını sıkmaktan boğumları beyazlamıştı. “Sen onu aldıldın mı, aldırmadın mı?” diye sordu buz gibi bir sesle. Sena kuruyan dudaklarını ıslattı hızla. Yutkunmasına mani olamadı. Aldırmadım, demek istedi ama sesi çıkmıyordu. Başını iki yana salladı hızlıca.

Cemil Bey iyice gerilirken kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu. Sinirle başını sağa eğdi. “Aldırdın mı, aldırmadın mı? Cevap ver bana.” dedi deminkine göre daha gür çıkan sesiyle.

“Ha... Hayır.” dedi kekeleyerek.

“Aldırmadım.”

“Aldırmadın!” diye tekrar etti Cemil Bey. Sena’ya bir adım yaklaşmış, dibinde durmuştu.

Sena güçlü durması gerektiğini haykırdı kendisine. Eğdiği başını kaldırıp babasının gözlerine baktı. “Aldırmadım. Kıyamadım.”

“Kıyamadın demek! Kime kıyamadın? Neye kıyamadın? Sen beni çıldırtacak mısın? Öldürecek misin? Çok yaşadı, el birliğiyle öldürelim mi dediniz?” diye bangır bangır bağırdı.

“Allah korusun baba. O nasıl la...” Gözleri iyice dolmuştu artık.

“Kes sesini! Ben sana bu çocuk alınacak demedim mi? Sen bana nasıl karşı gelirsin?”

“Baba, ben sana karşı gelmek istemezdim ama bu senden çok benim kararım.”

“Senin kararının bize ne bedeller ödeteceğini biliyor musun küçük hanım? Öyle ‘benim kararım’ demekle olmuyor o işler. Elin piçine annelik etmeyi için nasıl alacak senin?”

“Baba!” dedi hafif yükselttiği sesiyle. Kaşları çatılmıştı. “Tanımadığın etmediğin adamın çocuğu. Aylardır bizim kahrettiğimiz şeyin kanıtı. Ben anlamıyorum. Senin hiç mi aklına gelmeyecek yaşadıkların? Ne sanıyorsun sen ya? O kardeşinin akly-

la nasıl böyle bir şey yaparsın sen? Hiç akıl yok mu sende? Yarın tekrar gideceğiz. O piç alınacak!”

Cemil Bey’in bağırışları sınırını aşmıştı. Yukarıya çıkmak isteyen Sina’yı annesi zor durdurdu. Kardeşinin yanında olamadığı her an vicdanı sıkışırken babası her kelimesinde daha fazla şaşırmasına sebep oluyordu. Son bir gayretle annesinin elinden kurtulup yukarıya doğru çıkarken duyduğu sözler kulaklarını kanatıyordu.

“Benim kararım net baba! Doğuracağım.” dedi o kararlılığını sesine de yansıtarak.

Cemil Bey sinirle baktı tekrar. “Bu neyin rahatlığı? Sen bir söylesene bana. Tecavüze uğrayan hiç kimse o çocuğu doğurmaz.”

Derin bir nefes çekti içine. Bir saniye duraksadı. Tane tane kurdu Sena’ya ölüm gibi gelen cümleyi. “Tabii gerçekten tecavüze uğradıysa...”

Sena olduğu yerde kalmıştı. Yüzü bembeyaz olmuştu. Sanki vücudundaki bütün kan çekilmişti. Parmakları o yüzden mi uyuşmuştu acaba? Duyduğunu idrak edemiyordu. Yanlış duymuş olma ihtimali var mıydı? Yanlış duymadığını içeriye sinirle giren Sina sayesinde anladı.

“Sen ne dediğinin farkında mısın be adam? Sen kime, nasıl bir cümle kurduğunun farkında mısın? Kendinde misin? İma ettiğın şeye dikkat et. Bu kızın yaşadıklarını görmemiş, hiçbirine şahit olmamış gibi davranma. Babamızsın diye böyle bir şey söyleyemezsin sen!”

Cemil Bey hızlıca elini kaldırıp Sina’ya yaklaşırken Sena önünde durdu. Gözyaşları akıyordu. Göz bebeklerinde müthiş bir hayal kırıklığı vardı.

“Bunu yapamazsın! Benim kardeşime elini kaldıramazsın! Benim her anda yanımda olan kanıma vuramazsın! Benim bebeğimle ilgili kararına karışamazsın! Ben bu çocuğu doğuracağım.” dedi hayal kırıklığını içine gömerek.

“Sen benim kızım olduğun sürece ben seninle alakalı her şeye karar veririm. Bu evde benim kurallarım geçerli. Alınacak dedim, bitti.” dedi ve hızlıca çıktı odadan.

Alt katta karı koca arasında kızılca kıyamet koparken Sena hayal kırıklığını sırtına yüklenip olduğu yere çöktü. Ellerini karnına sararken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sina sıkıca sarılmış, babasının sözünü nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Elinden bir şey gelmiyordu.

Sena hıçkırıklarının arasında babasının sözünü duydu bir kez daha. “Tabii gerçekten tecavüze uğradıysa...”

Her şeye şahit olan babasından duyduğu söz, Sena’yı daha büyük bir çıkmaza sokmuştu. Cemil Bey’in sözü aklında yankılanıp duruyordu. Dakikalarca savaştı o sesle. Bastırmaya çalıştıkça daha fazla çıkıyordu sesi. Aralardan duyduğu Narin teyzesinin sesiyle ağlaması birazcık hafifledi. Gelen sesi anlamaya çalışıyordu.

“Ben hep yanımdayım. Her zaman destekçinim. Neye ihtiyacın olursa de bana. Ben ihtiyacını gidermeye hazırım.”

Bölüm 23

Akşam olmuştu. Kimseye görünmeden kardeşiyle çıktığı bu eve şimdi tek başına dönüyordu Sina. Derin bir nefes çekerek açtı kapıyı. Nasıl anlatacağını bilmiyordu. Sakin kalmaya çalışarak içeriye girdi.

Cemil Bey kapının önünde duran kızına şaşkınlıkla baktı. Ağır ağır yanına gelirken Sina geriye doğru bir adım atmaktan alamadı kendisini.

“Nereden geliyorsun sen?” diye sordu Cemil Bey sesindeki sinir ve merakla. “Sena nerede? O da mı çıktı seninle? Nereye gittiniz?”

Sina dudaklarını ıslatıp yutkundu istemsizce. “Evet, beraber gittik.” dedi sakince.

Annesinin dolu gözlerle üzerine doğru gelmesiyle bir adım daha attı geriye doğru. Tam karşısında durdu kızının Şükran Hanım. Gözlerine sabitledi bakışlarını. “Kızım konuşsana!” dedi yavaş yavaş.

Sina’nın böyle çekinik durması hayra alamet değildi. Asla geri adım atmayan kızının bakışlarını kaçırmaması, lafı dolandırması hayra alamet değildi. Aklına gelenin, başına gelmemesi için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Sina başını kaldırdı kararlılıkla. Gözlerini ikisinin üzerinde gezdirdi. “Sena yok!” dedi keskin bir sesle. “Gitti.”

Cemil Bey tane tane konuşmaya başladı. “Ne demek gitti?” Sina ne diyeceğini bilemedi. Annesi kötü görünüyordu. Ellerini saçlarına daldırıp sinirle asıldı Cemil Bey. Bilinçsizce odada dönüp duruyordu. “Ne demek gitti? Nereye gitti? Cevap versene!” diye bağırırdı. Sonra hızla Sina’nın yanına geldi. Kararan bakışlarıyla Sina’nın kollarına sarıldı. Sinirlerine hâkim olamıyordu, kızının canını yaktığını idrak edemiyordu. Delirmişçesine bağırıyordu.

“Senin yüzünden gitti. Sen girdin aklına, o saçma sapan fikirlerini soktun aklına. Sen yüreklendirdin.” diye haykırıyordu.

Sina şaşkınca bakıyordu babasına. Gözleri istemsizce dolmuştu. Babasının kendisinden nefret ettiğini hissetti ilk kez. Âdeta kinle bakıyordu. Başını iki yana salladı. Vazgeçmeyecekti. Sena’nın ve yeğeninin yanında olmaktan vazgeçmeyecekti. Canı olan babasının nefreti pahasına da olsa...

“Hayır baba!” dedi Cemil Bey’in aksine sakince. “Benim değil senin yüzünden gitti. Onu istemediği bir şeye zorladığın için gitti. Ona inanmadığın için gitti. Sen hâlâ kızına ne söylediğin farkında değilsin. Onun nasıl kırıldığının, kırılmaktan da ziyade nasıl bir hayal kırıklığına uğradığının hâlâ farkında değilsin. Ne oluyor sana? Neyin savaşı bu? Kiminle savaşıyorsun sen ya? Karşına aldıkların kızınla torunun. Neden saygı duymadın düşüncesine?”

“Bunu sen mi söylüyorsun bana? Sen yaptığın her şeyi onun yüzüne vurmadin mı?”

“Evet vurdum, yine olsun yine yaparım. Çünkü ben kardeşimi tanıyorum. Pişman olacağını biliyordum ama yine de saygı duydum. Aldırma kararı aldığında sildim dedim ama iki dakika sonra yine onun dibinde yerimi aldım. Sen neden tamam demedin? Sana kıyamadım dedi, aldıramadım dedi. Neden, yanındayım

kızım, demedin? ‘Onu adıyla değil piç diye çağıracaklar.’ demek yerine, ‘Ben torunumun adını hepsine öğretirim.’ diye neden demedin? Şimdi kimseyi suçlama. Tüm suç senin çünkü.” Bakışlarını annesiyle babasının üzerinde gezdirdi.

“Sena gitti. Bir daha da gelmeyecek. Onun yerinde ben olsam ben de giderdim.” Cebinden çıkarttığı kâğıdı babasına uzattı. “Bu da size vedası. Sena artık yok. Senin sayende baba! Diline, yüreğine sağlık.”

Sessizce odasına çıkarken donup kalmış annesi ve babası hâlâ aynı yerdeydi. Şükran Hanım’ın gözlerinden yaşlar akmaya başlarken “Kızım!” diye bir feryat dökülüverdi dilinden. Olduğu yere çökerken onu tutmaya çalışan Cemil Bey de yığıldı yanına.

Pişmanlık beş para etmezdi. Evet, büyük bir erdemdi kabul etmek ama kanayan yarayı sarmazdı. Önemli olan Allah’ın verdiği mesajları anlayıp uygulamaktı. Sonradan çekilen ahların, vahlaların anlamı yoktu.

Cemil Bey’in elindeki kağıda bakıyordu, ikisi de dakikalardır açmaya korkuyorlardı. Belki beş, belki on dakika sonra Cemil Bey ağır ağır açtı katlı kâğıdı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Sizi çok seviyorum,

Ben de böyle olsun istemezdim, hâlâ da istemiyorum aslında. Ama hem sizin için hem de bizim için en doğrusu buydu. Hem babamın daha fazla hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum hem de ben daha fazlasını taşıyamam.

Ben ve bebeğim yeni bir hayata başlıyoruz. Siz yanımdayken kurmayı istediğim o hayatı, sızsiz kuracağım artık. Sizin üzülmeyi istemiyorum. Hele ki üzen bensem... Size yaşıttıklarımın altında

kalıp yok olup gitmeye razıydım. Ama Allah değilmiş. İşin içinden kolayca sıyrıldığımı düşüneceksiniz ama kader demekten başka bir şey gelmiyor elimden.

Baba... İnkâr edemeyeceğim, çok zoruma gitti. Neler olduğunu en iyi siz biliyordunuz. Arkadaşlarımı, mahalledekileri bile bir yerde anlarım ama seni anlamıyorum baba. Beni suçlamayı, bana iftira atmayı anlamıyorum. Canımı bu kadar nasıl yakabildiğini hiç anlamıyorum. ‘Sen benim varlığımın!’ derdin bana, varlığıma kastettin sen. Beni diğerleri namussuz diye taşlasalar bu kadar parçalanmazdım. Ama senin bana bu damgayı vurman beni de içimdeki seni de öldürdü baba.

Arkadaşlarım hamile olduğumu öğrenip gözlerini bana dikmişken, mahalledekiler kapımın önünde namusuma laf ederken bile ben kendimi bu kadar namussuz hissetmedim. Canımı çok yaktın baba. Üç beş günde sönecek bir yangın değil beni içine attığın bu yangın. Aklımın bir köşesinde varlığını hep koruyacak. Hiçbir zaman emin olamayacağım artık senin düşüncelerinden baba. Bana ‘kızım’ diye seslendiğinde bile şüpheyi düşeceğim. Bu hem sana hem de bana haksızlık.

Annem... Varlığımın en güzel sebebi...

Özür dilerim anne. Hiç istemezdim senden kopmayı. Hep soğukluğunu duymayı hayal ederken aynı havayı bile soluyamamak çok canımı yakıyor. Şimdiden özledim seni. Tüm bunlar olmadan önce kızdın bize her fırsatta ‘Torunlarımı kendime benzeteceğim! Ben kıyıp canınıza okuyamam, o bari okusun.’ derdin. Keşke yanında olsaydık da benim canıma sen okusaydın. Torununu sen kendine benzetmeye, ben senden kaçırmaya çalışsaydım. Senin varlığınla büyüseydi. Senin sevginle... Bilmediğim şeylerde bana sen yol gösterseydin, azarlasaydın beni ‘Öyle değil böyle!’ diye. Ne kadar basit

bir şey. Bir zamanlar üstüne bile düşünmezdik çünkü bunların olacağına garanti gözüyle bakardık. Her şeyin bu kadar pamuk ipliğine bağlı olduğunu bilmiyordum. İstedığınız gibi olamadım. Hayal kırıklığına uğratmaya doyamadım sizi, özür dilerim.

Elimde olsa bu olanların tozunu bile bulaştırmazdım üzerinize. Başınızı öne eğmenize mani olamadım, kaldırmanıza da olmak istemedim.

Narin teyzenin yanındayım. Beni merak etmeyin. Arayıp sormayın da. Varlığımı unutun, sayın ki tek kızınız var.

Sina'nın da üzerine gitmeyin. Bu kararı ben aldım. Sina beni vazgeçirmek için çok uğraştı, dinlemeyen benim. Öyle oldu, böyle oldu. Ama oldu... Bu çocuk benim, bu hayat benim, bu karar benim. Onu aldırmadığım için pişman değilim. Olmayacağımı da biliyorum artık.

Kendinize, birbirinize, hatıralarımıza çok iyi bakın. Sizi çok seviyorum.

Sena..."

Bölüm 24

İki Yıl Sonra

Güneş tüm sıcaklığını ve parlaklığını salmıştı İstanbul’un üzerine. Temmuz ayı görevini üstlenmiş, kavuruyordu İstanbul’u. Herkes bunalmış, sıcaktan kaçacak yer arıyordu. Her gölgelikte birkaç insan toplanmış sohbet ediyordu.

Narin Hanım şirketin kapısından içeriye girdiğinde yüzüne vuran serinlikle derin bir nefes çekti içine. Yanından geçen bir kızın kolundan tuttu yavaşça.

“Kızım ben Selim’i arıyorum da. Odası nerede?” diye sordu gülümseyerek.

Genç kız baştan aşağıya süzdü Narin Hanım’ı.

“Siz kimsiniz? Neden arıyorsunuz Selim Bey’i?”

“Ben babaannesiğim kızım. Dedim, ben geleceğim, diye ‘Tamam, ben seni alırım.’ dedi ama unuttu herhâlde.”

“Tamam, ben sizi odasına kadar götüreyim o zaman.”

“Sağ ol kızım.” diyerek peşine takıldı. Asansöre bindiğinde bastığı kat numarasını aklına kazıdı. Bir daha geldiğinde kolaylık olurdu.

Genç kızın koluna girip ağır ağır geldi, sekreterin yanına gitti.

“Merve Hanım, Selim Bey’in babaannesiymiş kendisi. Haberi varmış geleceğinden.”

Merve hemen yerinden kalktı. Birkaç adımda yanına gelmişti Narin Hanım’ın. Elini öperken konuşmaya başlamıştı bile.

“Aa Narin Hanım değil mi? Çok memnun oldum.”

“Ben de memnun oldum kızım. Sen kimsin?”

“Ben Merve. Selim Bey’in asistanıyım.”

“Hee öyle mi? Ne güzel. Odasında mı Selim?”

“Odasında, buyurun.”

Sadece birkaç saniye sonra torununun odasındaydı. Selim gülümseyerek yanına geldi. Eline öpücük kondururken gülümsemekten kendisini alamıyordu.

“Sultanım! Seni burada görmek ne büyük şeref.” Torununun alttan verdiği mesajla hafifçe vurdu sırtına. “Merve bize kahve gönderir misin? Bir de söyle bizim kırmızı halıyı sersinler şirketin girişine.” dedi Selim. Merve gülümseyerek odadan çıkarken Narin Hanım etrafı süzüyordu.

“Alttan alttan laf sokma bana. Ben babaanneyim, sen torun-sun. Sen benim ayağıma geleceksin. İki yıl oldu ben İstanbul’a tanışalı. Sanki adresimi bilmiyorsun. İnsan bir ‘Hayırlı olsun.’ demeye gelir. Hayırsız torun, ne olacak.”

“Çok yoğunum, biliyorsun. Sen benim eve geliyorsun işte. Hem benim sana neden gelmediğimi biliyorsun. Kız belki rahatsız olur.”

“Sena kimseye haksızlık etmez. Suçu olmayan birisine suçlu gibi davranmaz.” Sinirli çıkan sesi, Sena konusunda yorum kabul etmediğinin kanıtıydı.

“Tamam tamam! Bir şey demedim kızına.” dedi ellerini teslim olmuşçasına havaya kaldırırken.

“Ama babaannem, haksız olduğun bir konu var.”

Narin Hanım kaşlarını çatı. “Neymiş o?” diye sordu asık suratla. “Yine aynı şey mi?”

“Aynı şey tabii. Kıza haksızlık ediyorsun. Eve kapattın, dışarı çıkmasına izin vermiyorsun. Tamam, çocuğu küçük ama birazcık da kızı düşün. Hayata karışsın, tıklıp kalmasın. Ayakta durmayı öğrenmesi lazım. Biz her zaman destekçisi oluruz ama bizim de ulaşamadığımız zaman olur mutlaka. Bir yerde başının çaresine bakması lazım.”

Torununun haklı olduğunun farkındaydı. Ama torunu Sinan daha küçüktü, ne yapacaktı ki annesi olmadan?

“Aynı Sena gibi konuştun. O da ne zamandır çalışacağım diye tutturdu. Yük oluyorum ben sana, diyor.”

“Estağfurullah, yük değil. Ama aklın yolu bir sultanım.” dedi gözlerini büyüterek. “Ben haber salayım tanıdıklara, bulalım Sena’ya bir iş. Kız kafasını dağıtır.”

“Sinan ne olacak? Yalnız mı kalacak benim torunum?” diye sordu bahane üreterek.

“Niye yalnız kalsın canım? Sen varsın ya torun pıspışlarsın işte ne güzel.”

Kahkahalarla gülerken masasına geçmiş, telefonu eline almıştı.

“Sen anca benimle dalga geç. Kimi arıyorsun sen?” dedi kaşlarını çatarak.

“Birkaç arkadaşı arayacağım. Bakalım seninkine göre iş var mı?” dedi dudaklarını büzerek.

“Olmaz.” diye itiraz etti Narin Hanım kollarını önünde kavuştururken. “Ben kızımı tanımadığım etmediğim adamların yanına göndermem.”

“Ben tanıyorum babaanne.” dedi Selim sabırla. “Ama ben tanımıyorum, olmaz.”

“Tamam sultanım, aramıyorum. Kızı tut sırça köşkünde. Aman ha, sakın burnunu dışarı çıkartmasın.”

Narin Hanım aklına gelenle hafif bir gülümseme kondurdu yüzüne. “Sen al işe.”

“Babaanne ben ne iş vereyim kıza? Bizim eleman ihtiyacımız yok.”

“Sen bulursun bir şey.”

İyi olmuştu, Sena’yı kimseye emanet edemezdi torunu haricinde.

“Olmaz babaanne. Olmayan şeyin neyini bulayım ben?”

“Olur oğlum. Hem benim Sena’m çok akıllıdır. Liseyi birincilikle bitirdi. Hayatı tepetaklak oldu da ondan devam edemedi okula. Yoksa doktor da olurdu hâkim de. Her şey olurdu benim kızım. Hem sen sahip çıkarsın ona. Biri bir şey derse yardım edersin oğlum. Çok güzel aklıma geldi valla. Ee, akıl bu, çalışıyor sürekli. Senin gibi sadece laf sokmak için kullanmıyorum.” diye sıralayıverdi cümlelerini övgüyle.

“Ellerine haksızlık etme sakın. Onlar da çalışıyor. Benim başıma çorap örüyor sürekli.”

Bu böyle olmayacaktı. Bu çocuğun ikna olmaya niyeti yoktu. Ne yapsaydı? Numara yapsa yutar mıydı acaba? Ya anlarsa?

“Aman be iyi. Ara gitsin, girsin bir yere. Ama başı belaya girerse çok vicdan azabı çekersin ben diyeyim. Bileğini burksa benim küçükük torunum, Sinan’ım ne yapar?”

Gözlerini doldurması işe yaramıştı anlaşılan. Selim gardını indirmişti. Derin bir nefes çekti içine. “Tamam babaanne. Yarın gelsin. Ben de yarına kadar nereye alabiliriz bir bakayım. Olur mu?”

Narin Hanım gülerek kalktı yerinden. Torununa sıkıca sarılırken dudaklarından küçük bir kıkırdama kaçmıştı. Selim istem-sizce gülerken babaannesinin numarasını yediğini anlamıştı ama iş işten geçmişti artık.

“Suç bende zaten. Altmış beş yaşına gelmiş kadın. Şu saatten sonra huy mu değiştirecek? Hâlâ yiyorum numaranı.”

“Höst doğru konuş, babaannenim ben senin... Haydi ben gidiyorum. Sina gelecekti, didişmeye başlamışlardır bile. Birbirlerine girmeden yetişeyim ben.”

“Ee git madem.”

Narin Hanım şirket kapısından çıktığında derin bir nefes çekti içine. Kendisi huzursuz olacaktı ama hiç yoktan Sena mutlu olurdu. Sena artık Selim’e emanetti.

Sena sıcak hava konusunda şanslıydı. Bahçeli evin bütün kapılarını ve pencerelerini açmıştı, içerisi püfür püfür esiyordu. Bakışlarını içeriye çevirdi. Salonun ortasında oyuncaklarıyla oyna-

yan küçük adamın da hoşuna gitmişti bu serinlik. Gülümseyerek yavaşça yanına yaklaştı.

“Oo küçük bey! Hayırdır, sendeki bu neşe neyin nesi?” dedi gülümseyerek. Karşısındaki çocuk ardı ardına “Anne!” diye bağırırken ellerini hızlı hızlı çırpıyordu.

Kucağına aldı oğlunu Sena. Yanaklarına ardı ardına öpücük kondururken kokusunu içine çekmeyi ihmal etmiyordu yine.

“Allah’ım yerim ben seni ya! Sen neden bu kadar tatlısın ya?” Küçük çocuk kendisini gıdıklayan annesine şen kahkahalarını sunarken minik elleriyle onu iteklemeye çalışıyordu. Sabah sporu niyetindeki bu eğlenceden sonra oğlunu dikkatlice mutfaktaki mama sandalyesine oturttu. Eğlencesi elinden alındığı için huy-suzlanan bebeğini susturmanın yöntemini çözmüş, ağzına emziğini vermişti. Ağzında emzik, elindeki oyuncakla oynayan Sinan’ı sandalyede bırakıp kahvaltı hazırlamaya başladı.

“Benim oğlumun çatlak teyzesi mi geliyor bugün? Ne yapacağız o deliye? Eve almayalım da kapıda kalsın mı?

Yapalım mı oğlum? Belki annenle uğraşmayı bırakır.” dedi ama dediğine kendi bile inanmadı.

“Dece!” dedi dilinin döndüğü kadarıyla Sinan. “Dece” derken sesindeki mutluluk çok barizdi. O çatlak Sina oğlunun kanına girmiş, kendisini sevdirmişti. Oysa daha yan yana bile gelememişlerdi.

Sina bu iki yılda bir kez gelmişti İstanbul’a, o da Sena doğum yaparken. Ankara’ya dönüşü çok zor olmuştu. Elinde bavulla evden çıkartana kadar akla karayı seçmişler, gözyaşlarına boğulmuşlardı.

Sinan şimdi neredeyse bir buçuk yaşındaydı. Peltek konuşması, paytak yürüyüşüyle daha bir sevimli olmuştu. Bakalım bu sefer Sina'yı nasıl gönderecekti Sena?

Sena eğitim hayatını tamamen bitirirken Sina ilk yıl üniversite sınavını kaçırmıştı malum olaylar yüzünden, ertesi yıl tekrar hazırlanmıştı. Ankara'da bir üniversitenin hayallerini kurmasına rağmen sırf kendisine yakın olmak için İstanbul diye tutturmuştu. O dönemde çok zor ikna etmişti Sina'yı.

"Senden kurtuluş yok mu kızım bana? Kaçtım İstanbul'a geldim, hâlâ peşimdesin. Bırak yakamı artık!" demişti sahte bir sinirle.

"Kızım sen ne kadar kıymet bilmez bir şeymişsin be! 'Ne güzel sürekli yanımda olacak.' diyeceğine ettiğin lafa bak. Evden kaçtıktan sonra beni günde otuz kere arıyordun ama!"

"Akılsız başım işte. Ne güzel kurtulmuşsun, ne diye arıyorsun ki?"

"Aman be! Anladık, sevmiyorsun beni. Ben çok meraklıyım sanki sana. Hem ben senin için demedim ki yeğenim için dedim. Ne diye üstüne alıyorsun?"

"Sina kapat şu telefonu Allah aşkına. Bak Sinan ağlıyor. Daha karnını doyuracağım." diyerek zorla telefonu kapattırmış, bu konuşmadan sonra da Sina'yı ikna etmişti. Sina da hayallerini süsleyen üniversiteye yerleşmişti. O konuşmaları hatırladıkça hâlâ yüzünde bir gülümseme oluşuyordu.

Aklına gelen anılardan kopup çayı demledi. Dakikalar sonra kahvaltı masası hazırды. Sina'yı beklerken oğlunun karnını doyurmaya karar verdi.

Sinan yemeğin büyük bir kısmını iştahla midesine indirirken bir kısmını da kıyafetine yedirmişti. Sena hafifçe kaşlarını çatıp baktı Sinan'a.

“Önlüğü takmayı sevmiyorsun ama üzerini batırmaya bayılıyorsun. Nasıl olacak bu iş minik?” dedi, sesi sonlara doğru iyice sevimli bir hâl almıştı.

Gözlerinin önünde annesi canlandı bir anda. Bir de değil iki çocuk vardı kadının başında. Sinan’dan çok daha büyüklerdi ama yemek yerken bayağı bir uğraştırırlardı annelerini.

Kalbinde bir sızı hissetti. Koskoca iki yıl geçmişti. Ne annesini ne babasını görmüştü Sena. Sadece annesiyle telefonda konuşuyordu. Özlemi had safhadayken eli kolu bağlıydı.

O gün Narin Hanım’ın yanında almışlardı soluğu. Yaşlı kadının kabul etmeyeceğini düşünürken aldıkları cevap ve karşılıksız yardım iki kızı da çok mutlu etmişti. Narin Hanım hemen torunu Selim’i aramış, ev bulmasını söylemişti. Narin Hanım’ın İstanbul’a taşınmasının en büyük sebeplerinden olan Selim ise iki saat sonra bu evi ayarlamıştı onlara. Kızından uzak kalmak, Sinan’a anneannelik edememek, içinde kocaman bir boşluk oluşturunurdu Şükran Hanım’ın. Bu boşluğu hiç yoktan Sinan için kapatabilecek tek insan Narin Hanım’dı... Hayat ne garipti. Torununu kendine benzetmenin hayalini kurarken daha görememişti bile.

Narin Hanım, Sinan’ın anneannesi olmuştu. Onun sayesinde anneanne demeye alışmış, bu sözcüğü dilinden düşürmüyordu. Başkasına söylense bile bu kelimeyi duymak en çok Şükran Hanım’ı mutlu ediyordu.

Sena elinden tuttuğu oğlunu yavaş yavaş üst kata çıkartıp üzerini değiştirmişti. Tam işi bittiğinde kapının sesini duydu. “Teyze de geldi.” demesiyle merdivenlere doğru koşan oğlunu son anda tutup kucağına aldı. “Koşmasana oğlum. Düşeceksin Allah korusun.” dedi hafif bir azarlamayla.

Sinan'ın bu kapı çalınca heyecanlanmasının sebebi de Narin teyzesiydi. Kendisinin aksine her seferinde farklı bir yiyecekle geliyordu. Küçük çocuk bunun heyecanı ile çalan her kapıya koşuyordu. Ama buna bir çözüm bulması lazımdı artık. Yakında boyu uzayacak kapıyı açmak için koşturacaktı.

Kucağında çırpınan oğlunu merdivenleri bitirince yine yere bıraktı. Sinan koşarak kapıya giderken arkasından tebessümle ilerliyordu. Kapının önüne gelen Sinan kapının kulpuna uzansa da bir sonuç elde edememiş, annesine dönmüştü. “Ne oldu bücür? Açmadın mı? Boyun kısa ya ondandır.” dedi alayla gülümseyerek.

Kapıyı açtığı anda karşısında gözlerinin içi gülümseyen Sina duruyordu. Sena, elindeki valizi bırakıp ileriye doğru bir adım atan kardeşine sarılmak için kollarını açmıştı ki eline tutuşturulan çantaya şaşkınca bakakaldı. Telefonda görmek başkaydı, yüz yüze olmak çok başka. Teyzesini yabancılardan Sinan'ın mızırdanmasını pek önemsememişti Sina. Yeğenini kucağına almış sıkı sıkı sarılıyor, yanağına ardı ardına öpücük konduruyordu.

“Allah'ım sen ne güzelsin Ya Rabb'im! Yerim ben seni ya. Tanıdın mı beni he?” derken resmen çocukla çocuk oluyordu. Hoş, Sina'nın bir yanı hep çocuktu.

“Evet, tanıdı. Sabahtan beri ‘Bu teyzem nerede kaldı? Şimdiye kadar gelmesi lazımdı. Uçak rötar mı yaptı acaba?’ diye başımın etini yedi.” dedi gülümseyerek.

“Ha ha! Senin görüşmeyeli espri yeteneğin hiç gelişmemiş.”

Başını yeğenine çevirip annesini şikâyet etmeye başladı. “Eğer senin bu cadı annen inat etmeseydi biz yedi yirmi dört yan yana olurduk, biliyor musun? Hep annen yüzünden. Kötü kadın o! Sevme onu!” diye sıraladığı cümleleri Sinan anlamıyor, kollarını annesine uzatmış ağlıyordu.

Sinan, annesinin kollarıyla buluşunca hemen susmuştu. Kaşlarını çatan Sina, sinirle Sena'ya bakıyordu. Sena başını salladı hafifçe. "Ne bakıyorsun be dik dik? Daha yeni gördü seni. Teyzem, deyip boynuna atılacak hâli yok ya?" dedi.

"Atılacak tabii." Gözlerini Sinan'ın gözlerine sabitledi. "Hayırsız mısın oğlum? İnsan teyzesini yabancılar mı hiç? Kime çektin sen? İstersen annene sor, benim tersim çok pistir. Yeğen falan dinlemem, haberin olsun." diye kaşlarını çatarak konuşması Sinan'ın tekrar suratını düşürmüştü. Ağlamaya başlamasıyla şaşkınca Sena'ya baktı. "Aa! Ne dedim ben be? Niye ağlıyor bu?"

"Daha ne diyeceksin acaba? Ne diye azarlıyorsun sen benim oğlumu? Dakika bir bile olmadı, ağlattın küçücük çocuğu." diye söyleniyor, bir yandan da oğlunun akan gözyaşlarını siliyordu.

Sina umursamazca omuzlarını kaldırdı. "Neyse tamam, asma yüzünü, ben beş dakika sonra girerim nasılsa senin kanına." dedi tatlı bir gülümsemeyle. Valizle birlikte içeriye girdi. Sinan'ı yere bırakan Sena sıkıca sarıldı kardeşine. Dudaklarında güzel bir gülümseme vardı.

"Çok özlemişim!" diye itiraf etti Sina. "Ben de!" diye kabul etti Sena. İkisinin de gözleri hafiften dolmuştu.

"Narin teyze nerede?"

"Gelir biraz sonra Selim ağabeyin yanına gitti. Kahvaltıya yetişirim, demişti."

"Bu Selim'i çok merak ediyorum ben ha. Allah razı olsun çok iyiliği dokundu. Sen gördün mü hiç?"

"Yok ben de görmedim. Narin teyze, 'Sen rahatsız olma diye gelmiyor.' demişti."

“Düşünceli adam vesselam.”

“Öyle, o olmasa her şey daha zordu... Neyse haydi bakalım geç içeri teyzesi.”

Sinan yarım saat sonra teyzesine alışmış, onunla oyunlar oynamaya başlamıştı bile. Kucağındaki Sinan'ın yanaklarına ardı ardına öpücük kondururken mutfaktaki kardeşinin yanına gitti gülerek Sina.

“Ya bu çok tatlı valla. Tamam, telefonda da tatlıydı ama böyle ayrı bir şey ya...” dedi yeğeninin karnını hafifçe sıkarak. Sinan gıdıklanıp kahkaha atarken yeni bir öpücük kondurdu yanaklarına. Sina bıyık altından gülerek baktı Sina'ya. Kardeşine laf sokma fırsatı geçmişti eline yine. “Kime çekmediyse artık.” dedi hevesle.

Sina iki yana salladı başını “Sana karşılık vermeyeceğim. Boşuna uğraşma.” dedi umursamayarak.

“Niye ya? Böyle hiç zevkli olmuyor ama. Sen bana bulaşma-yınca kendimi bir tuhaf hissediyorum.”

“Yeğenime kötü örnek olmak istemiyorum. Sana da tavsiye ederim diyeceğim ama dinleyeceğini hiç sanmıyorum.” Sinan'ı yere bırakıp Sina'ya bir adım yaklaştı. Elini tezgâha yaslamıştı. “Sen ne yaptın? Nasıl gidiyor annelik?”

Sina yüzüne bir gülümseme kondurdu istemsizce. Gözleri ilerideki oğluna takılmıştı. “Valla benim açımdan çok güzel ama şu küçük adama sormak lazım tabii.” dedi gurur kokan sesiyle.

“Pişman olmaktan korkuyorum, diyordun?” diye sordu.

Sina'nın sürekli bu soruyu sormak ve aynı cevabı almak hoşuna gidiyordu.

“Uydurma be! Ben öyle bir şey demedim. Şöyle bir şeye sahip olup da pişman olmak mümkün değil.”

“İyi bari, sonunda doğru yolu buldun. Ah ah! Ben olmasam ne yapardın bilmiyorum ki.”

“Aman! Hemen kendine pay çıkart.”

“Çıkartacağım tabii. Benim sayemde bu bücür ortada doluyor. Ee iş mevzusunu ne yaptın? İkna edebildin mi Narin Sultan’ı?”

Bıkkınlıkla derin bir nefes saldı Sena. “Edemedim. Nuh diyor peygamber demiyor. Bütün masraflarımızı karşılıyor, zaten kadının bütün düzenini altüst ettik.” dedi sitemle. “Bir de ben dene-yeyim mi?”

“Dene bakalım. Senin dilin iyi laf yapar.” dedi umutla. Zaten Sina da ikna edemezse umut yok demekti.

Narin Hanım’ın gelmesiyle birlikte kahvaltıya oturmuşlardı. Sena kaş göz işaretiyle Sina’ya konuya girmesini anlatmaya çalışıyordu ama ağzına durmadan bir şeyler atan Sina’nın pek de umurunda değildi. Başını hafifçe eğip homurdanmaya başladı çaresizce. “Allah’ım kıtlıktan çıktı sanki. Ya bir insan nasıl bu kadar unutkan olur?”

“Bana mı dedin kızım?” dedi Narin Hanım. Sina’nın aksine Sena’nın homur homur konuşması dikkatinden kaçmamıştı.

“Yok fıstığım, sana demedim. Öyle ben kendi kendime konuşuyorum.” diye geçiştirdi.

“Ne konuşuyorsun ki?” diye sordu umursamazca Sina. Sena’nın şaşkınlıkla büyüyen gözlerini görünce aklına gelmişti konuştukları. “Hee! Şey...” dedi şaşkınca.

“Ya şey!”

Narin Hanım ikizlere baktı. Bir şey anlamaması normal miydi acaba? Belki de yaşlılıktandı. Dile kolay, altmış beş yaşındaydı artık. “Ne şey?” diye sordu.

“Fıstığım, duyduğuma göre sen bizim kıza çok iyi davranıyormuşsun.” Sena yeni bir şaşkınlıkla açtı tekrar gözlerini. Bir insan bir konuya ancak bu kadar giremezdi herhâlde.

“Elimden dahası gelmiyor kızım. Anca bu kadar.” dedi birazcık ezilerek Narin Hanım. Geçen iki yıl çektiği vicdan azabını geçirmemiş, üstüne daha da arttırmıştı. Belki o gün hastaneye ya da polise gitse o adam bulunurdu. Belki yerinden yurdundan olmaz, anne babasından ayrı kalmazdı.

Narin Hanım’ın bu düşüncesinin aksine Sena ömrünün en büyük minnetini duyuyordu bu kadına karşı.

“Estağfurullah Narin teyze, o nasıl laf? Sen olmasan ne yapacaktım ben? Allah senden bin kere razı olsun.” dedi üzgünce. Bu yaşlı kadının çektiği vicdan azabına şahit olmuştu. Hâlâ kendisini affedemiyordu. Görüyordu. Bu konuda elinden bir şey gelmemesi üzücüydü.

“Bence fazla iyi davranıyorsun. Ne gerek var bu kadarına? Allah uzun ömürler versin tabii orası ayrı ama Türkiye’de ortalama ölüm yaşı da ortada. Bu kız, sana bir şey olsa ne yapacak? Hiç düşündün mü sen? Bence girsin bir işe çalışsın, elinde bir mesleği olsun. Sen de azıcık torun bak. Nasıl fikir ama? Ben buldum.” dedi müthiş bir patavatsızlıkla.

Kocaman açılan gözleriyle Sena dik dik bakıyordu kendisine. “Senin hiç ayarın yok değil mi? Ya bir insan hiç büyümez mi? Patavatsız mısın kızım sen?”

Bu azarı Sinan'ın çok hoşuna gitmişti. Mama sandalyesindeki çocuk gülmeye başlayınca Sina kaşlarını çatıp baktı yeğenine.

“Ne gülüyorsun be? Hain.”

“Çatma benim oğluma. O bile anladı seninle yaşıt olduğunu. Narin teyze, sen bu dengesizin kusuruna bakma ne olur. O, ben çalışmak istiyorum diye seni ikna edecekti sözde.”

“Aslında doğru dedi kızım. Geldim altmış beş yaşıma. Bir bu kadar daha yaşamayacağım. Ben torunumla konuştum, Selim'le.”

“Ne konuştun?” diye sordu merakla.

“O da senin çalışman gerektiğini söyledi. Kızı eve kapattın, dedi. Sıkıyor muyum ben seni?” diye sordu hafif bir çekiniklikle.

Sena hızla başını iki yana salladı. “Olur mu Narin teyze? Ne sıkması? Bizim için yaptığını ömrümce unutmam ama daha fazla yük olmak istemiyorum ben sana. Hem Sinan da büyüdü. Seninle vakit geçirmeyi de seviyor. Anneanne diye etrafı yıkıyor. Senin için de iyi olur.”

Sina lafa karışmadan daha fazla duramadı. “Nerede görsem tanırım. Çocuğu sana kilitlemeye çalışıyor. Ben olsam bu numaray yemezdim ama sen bilirsin tabii.” Altan bacağına inen tekmeyle yerinde sıçradı hafifçe. “Ne vuruyorsun be?”

“Kadın ne güzel ikna oluyordu. Ne demeye konuşuyorsun sen?” diye haklı bir azar çekti kardeşine.

“Tamam, azarlama kızı. Ben ikna oldum zaten.”

Sena şaşkınlıkla ayağa fırladı. Mutlulukla bir çığlık atarken hemen yanındaki Sinan'ın korkacağını unutmuştu. Şimdi azarlama sırası kendisindeydi. Bunun keyfini çıkartmanın tam zamanıydı.

“Ne bağıırıyorsun be? Gören de dünya batıyordu, ondan vazgeçti sanır. Şuncacık çocuğu korkutmaya utanmıyorsun da. Gördün mü teyzem? Senin bu annen hiç büyümeyecek. Kime çekti bilmem ki. İnsan birazcık ikizine çeker. İnşallah sen anana benzemezsin.”

Her zaman diyordu, “İnşallah annene çekmezsın.” diye. Ama ilk kez zoruna gitti Sena’nın. Sinan’ın bazı huyları vardı, kendisine hiç benzemeyen. Kime benzediği ortadaydı ama benzediği kişi kimdi? Kaç yıl geçmişti aradan, hiç mi pişman olmamıştı? Hiç mi vicdan azabı çekmemişti? Gerçi niye düşünüyordu ki? Vicdanı olsa ortaya çıkardı. Sahi, ortaya çıksa ne olurdu?

“Onun annesinden başka kimsesi yok çekecek.” dedi buz gibi sesiyle. Herkes donup kalmıştı. Sena oğlunu kucağına aldı yavaşça. Yanaklarına öpücük kondururken biraz öncekine göre daha sakindi. Aklına gelenler canını sıkmıştı.

Narin Hanım birkaç kez öksürüp boğazını temizledi. Konuyu değiştirebilecek tek kişi oydu.

“Çalışmana izin var ama bir de şartım var. Tabii ben öyle her-kese emanet edemem seni. Tanıdığım, bildiğim birisi olacak. Başka türlüö olmaz. Torunum bence en uygun aday. Hem bir şey olduğunda izin almadan çıkıp gelirsın, rahat edersın hem de benim aklım sende kalmaz.”

Sena kaşlarını çatıı istemsizce. “Narin teyze olmaz. Bir şey değişmiyor ki yine yük oluyorum. Ben bulurum bir iş.”

“Sen bilirsin, ben şartımı söyledim. Hem ben çoktan konuştum. Yarın seni bekliyor, Sina da buradayken başlamış olursun işe. Ya Selim ya hiç.”

Bölüm 25

Selim elindeki dosyaları inceliyordu dakikalardır. Dikkatini tamamen işe vermişti. Yavuz'un kapıyı çaldığını da içeriye girdiğini de fark etmemişti.

“Aloo... Selim Bey! Yüzüme bakmayacaktın madem ne diye çağırdın beni?”

“Bir şeyi de abartma. Dalmışım, ne olmuş yani? Doğru düzgün geldim desen ölür müsün?”

“Dedim zaten. Kapıyı çalmak ne anlama geliyor? Üstüne mektup mu yazsaydım? Telgraf mı çekseydim?”

Selim ellerini havaya kaldırdı hafifçe. “İnan seninle laf yarışına girecek vaktim yok. Otursana bi.”

Elindeki kalemi kenara koyup ellerini birleştirdi. “Bugün baabannem geldi. Sena için iş bakıyor. Piyango bana patladı! Bizde var mı onun için şöyle uygun bir iş?”

Yavuz kaşlarını çattı şaşkınca. Bu, Selim'in yapacağı bir şey değildi. Sırf hatır uğruna kimseyi işe almazdı. “Hayırdır kardeşim? Ne oluyor?”

“Ne olmuş?” diye cevap verdi Selim.

“Sen hatır için kimseyi işe almazsın. Onu soruyorum.”

“Evet doğru, almam. Ama bu durum biraz farklı. Kızın yaşadığı o kadar şeyden sonra toparlanması için bu lazım. Başının çaresine bakmayı öğrenmesi lazım. Hem ne yapsaydım? Babaannem o kız için Ankara’yı bıraktı da geldi. Ne kadar kıymetli olduğunu sen düşün artık.”

“Ben hain deyince babaanneme öyle deme diyorsun. Bildiğin hain işte. Bir de sultanım diyorum ona. Dört yıl önce ben hastalanınca geldi İstanbul’a, bir hafta sonra ben evimi özledim, deyip geri döndü. İyileşmemi bile beklemedi. İçime oturdu, kalkmıyor.” dedi sitemle.

“Aslında öyle olmadı. Senin gitmesin diye numara yaptığını anladı. Ondan gitti apar topar.”

“Olsun, fark etmez. Demek ki gitmesini istemiyoruz. Biraz anlayışlı olsa ne olur?”

“Tamam kardeşim, sonra kaldırmamaya devam edersin. Uzatma artık. O davanın üzerinden dört yıl geçti. Kadın iki yıldır burada yaşıyor. Sen şu işi hallet.” dedi alayla gülerek.

“Nereden ayarlayacağım ben? Sena ne mezunuydu?”

“Lise.”

“Pazarlama olur mu?”

“Olur olur. Sen insan kaynaklarıyla görüş, ne lazımsa bir an önce yapsınlar.”

“Tamam kardeşim. O iş bende.”

“Sağ ol kardeşim aslansın, kaplansın, süpersin ve...” “...de bir numarayım. Her zamanki gibiyim.”

Sena sabah erkenden kalktı. İçi içine sığmıyordu. Sonunda evden çıkıp hayata karışabilecek, Narin teyzesine yük olmaktan kurtulacak, hiç yoktan oğluna alacağı iki parça kıyafeti kendi kazandığı parayla alacaktı...

Duraksadı. Aynadaki yansımasına takıldı gözleri. Her ne kadar Narin teyzesi “Sen bana evlatsın.” dese de öyle değildi. Sırtına kambur olmuştu yaşlı kadının. Hem maddi hem de manevi... Sinan’a alacağı bir kıyafetin parasını bile o karşılıyordu. Şimdi heyecanına mani olamıyordu. Sonunda oğluna gelecek hazırlayabilecek, ayaklarının üzerinde durabilecek, Narin teyzesinin sırtındaki yükü hafifletebilecekti.

İki yıl önceki hayalleriyle şimdiki hayallerini karşılaştırdı istemsizce. İki yıl önce doktorluğun, avukatlığın hayalini kuruyordu ama hayat çok tersten gelmişti üzerine. Şimdi hiçbir fikri olmayan işe başlayacağım diye heyecanlanıyordu. Hiç aklında yokken anne olmuştu, “Ailemin dizinin dibinden ayrılmam.” derken iki yıldır görmemişti ailesini, “Ankara’dan başka yerde yaşamam.” derken İstanbul da yeni bir hayat kurmuştu.

Başını iki yana salladı hızlıca. Şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Öyle olmuştu, böyle olmuştu... Olmuştu işte. Yapacak bir şey yoktu.

Parmak uçlarında Sinan’ın odasına geçtiğinde sessiz hareket etmesinin gereksiz olduğunu gülerek kendisine bakan oğluyla anladı. “Ane!” diye bağırırmıştı sevimli sesiyle.

Sena havaya kaldırdığı elleriyle yüzünü kapattı istemsizce. “Oğlum sen yine mi uyandın? Bak ben seni uyarıyorum. Sonra annem demedi, deme. Yarın bir gün çok pişman olacaksın. Şimdi uyudun uyudun. Okula başlayınca beş dakika dersin de bir saniye

bile vermem, haberin olsun. Bu konuda cimriyim ben. İnanmıyorsan teyzene sor.”

“Ane ma.” demesiyle gülümseyerek kucağına aldı Sinan’ı. “İyi, gel bakalım. Önce senin doymak bilmeyen karnını doyuralım. Sonra anne bir yere gidecek, tamam mı?”

“Ane diti.”

“Evet aşkım, ane diti.”

Bir saat sonra Sinan’ın karnını doyurmuş, altını temizlemiş, kendisi de hazırlanmıştı. Kucağındaki oğluyla Sina’nın yanına gitti. “Sina... Sina uyan.” diyerek uyandırmaya çalıştı kardeşini. “Hı...” diye yanıtladı uykusu sersemliğiyle Sina.

“Sina kalk, ben gidiyorum. Sinan’a bak.”

“Nereye gidiyorsun ya? Hep ben mi bakacağım bu çocuğa? Sen, ben bakayım diye mi doğurdun bunu?”

Sena şaşkınca kucağındaki oğluna baktı. “Duy bunları küçük bey, duy. Dece dece, diye peşinde koşuyorsun, ilk günden bıktı senden. Ama ben öyle miyim? İki yıldır hiç gocunmadan bakıyorum sana. Kimin peşinde koşman gerektiğini bir daha düşün bence. Duydun mu beni? Sana bu serzenişler, sana.”

Sina’ya baktığında tekrar uyuduğunu gördü. Hâlâ uykucuydu, anlaşılan o ki uykucu olmaya da devam edecekti. “Allah’ım sen sabır ver. Ne ara uyudun geri? Gören duyan da yedi yirmi dört sen ilgileniyorsun sanacak. Daha dün gördün be. İnsan birazcık yeğenimle oynayacağım diye heveslenir. Ne çabuk sıkıldın?” diye azarladı. Sinadan bir ses gelmeyince sırtına oturttu oğlunu. Sinan ellerini hızla teyzesinin sırtına vururken keyfine diyecek yoktu.

“Haydi ben çıkıyorum, oğlum sana emanet.”

Sinan'ın yanaklarına öpücük kondurup kendi yanağını uzattı. “Anne gidiyor. Öp bakalım, şans ver anneye.”

Yanağına aldığı acemi öpücükle derin bir oh çekti içine. İşte mutluluk buydu.

“Sakın uslu durma. Teyzeyi çok üz, tamam mı?” diye tembih etti oğluna.

“Onun doğrusu uslu dur, teyzeni hiç üzme, değil miydi?” diye sordu Sina hâlâ açılmayan gözlerini ovalarken. “Konu sen olunca güncelleme getirdim ben.” dedi gülerek. Yüzünden silmediği o gülümseme ile önce odadan sonra da evden çıktı.

Düşünce ve heyecanla geçen dakikaların sonunda nihayet şirkete varmıştı. Başını kaldırıp binanın tepesine doğru baktı. Tahmininden daha görkemliydi. Tamam, Narin teyzesinin maddi durumu iyiydi, torununun da kötü olmadığını biliyordu ama bu kadarı aklının ucundan bile geçmemişti doğrusu.

Derin bir nefes çekti içine. Heyecanını yenmek için kendisine verdiği teskinler faydalı olmuştu. Hâlâ heyecanlıydı ama biraz öncekine göre çok daha sakindi. Ağır adımlarla kapıdan içeriye girdi. Kenardaki güvenlik bankosuna ilişti gözleri, adımlarını o tarafa doğru yönlendirdi. Hafifçe başını sallayıp selam verdi. Yüzünde güzel bir gülümseme vardı. “Merhabalar. Ben Sena. Selim Bey’le randevum vardı da iş görüşmesi için.” dedi kibarca.

“Tamam, ben haber vereyim Sena Hanım. Sizi biraz bekleteceğim.” dedi güvenlik görevlisi. Biraz sonra tekrar kendisine döndü. “İleride sağ tarafta asansörler var, on yedinci kat.”

Sena teşekkür edip asansöre doğru yöneldi. Asansörün çağrı düğmesine basıp beklemeye başladı. Kapının önünde güç bela yendiği heyecanı, katlanarak geri gelmişti sanki.

Asansörün geldiğini belli eden sesle içeriye girdi. On yedi numaraya basıp beklemeye başladı. Burnuna rahatsız edici bir koku geldi. İçeriye havalandırmamışlar mıydı acaba? Başını umursamazca sallayıp kata gelen asansörden indi. Derin bir nefes çekip şirket kapısından içeriye girdi.

Merve, kaşlarını hafifçe çatıp içeriye giren genç kıza baktı. Baştan aşağı süzmekten kendisini alamadı. Saçları kıvrır kıvrır omuzlarının üzerine dökülmüştü. Yüzünde kırık bir hüznü vardı. Ama o hüznü güzel yüzüne çok yakışmıştı. Yavaşça yanına yaklaşıp “Sena Hanım, değil mi?” diye sordu.

Sena bir an şaşırda güvenliğin telefon ettiğini hemen hatırlamıştı. “Evet. İş görüşmesi için gelmiştim.” diye yanıtladı.

“Evet. Selim Bey yeni geldi. Biraz beklerseniz sonrasında sizinle ilgilenecek.” dedi gülümseyerek. Sena da aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi. “Buyurun bu taraft...”

“Merve şu dosyayı Yavuz’a verir misin?” diye Merve’nin sözünü kesen sesle olduğu yerde kaldı Sena.

Yüzündeki gülümseme anında silindi. İki yılda zor susturduğu sesleri, şimdi birer çığlık olarak tekrar duyuyordu. “Meltem!” diyen bir ses yankılandı aklında. Gözlerini sıkıca kapattı. “Beni salak yerine koyma artık. Konuşacağız dedim. Benimle geleceksin.” diye yeni bir ses peyda oldu zihninde.

“Allah’ım olmasın, olmasın...”

“Tabii Selim Bey! Hemen ilgileniyorum. Bu arada Sena Hanım geldi.” diyerek karşısındaki kızı gösterdi. Sıkıca yumduğu gözlerini Merve’den duyduğu isimle hızla açtı. Gözleri yaşarmıştı, sızım sızım sızılıyordu. Merve şaşkınca bakmaya başladı gözleri yaşlarla dolan kıza. “İyi misiniz?” diye sordu endişeyle.

Sena gözlerinden akan bir damla yaşla başını yavaş yavaş çevirdi ileride duran adama doğru. Nihayet o adamla göz göze gelmişti artık.

Yanlış görmüş, yanlış duymuş olmalıydı. İmkânsızdı. Az önce asansörde burnuna gelen koku daha da ağırlaşmıştı. İki yıl önce ciğerlerine işleyen o iğrenç koku tekrar sarmıştı etrafını, kulaklarını tırmalayan o ses tekrar gelmişti yamacına.

Başını çevirdi hızla. Etrafına baktığında oradaydı yine. Saatlerce yattığı, hayatının elinden kayıp gittiği, yakarışlarının karşılık bulmadığı yerde... Etrafta kimse yoktu yine. Bağırıyordu ama sesi çıkmıyordu. Kalbi sıkıştıyordu artık. Sanki iki yıl öncesine geri dönmüştü. Sanki yine kolundan tutulup sürükleniyordu, sırtına taşlar batıyor, elbisesinin yırtılış sesini duyuyordu. Yıllar sonra gözyaşları durmaksızın akıyordu yine.

Yumruklarını sıkmış, beynindeki görüntülerle boğuşuyordu. Bedenini karanlığın kollarına teslim etmeden önce hatırladığı son şey, o görüntülerin arasında duyduğu seslerdi.

“Beni o kadar yanlış yerlerde arıyor ki tahmin bile edemezsin. Sana o kadar yakınım ki aklın hayalin durur.”

*“Hem yazım aşamasında hem sayfalara döküldüğünde haberi bile olmadan destek olan, değerli **Güncel Paylaşımlar** youtube kanalına teşekkür ederim.*

Bölüm 26

Selim kaşlarını çatıp baktı karşısındaki kıza. Sena buydu demek? Çok tanıdık geliyordu. Tamam, babaannesi çok anlatmıştı ama farklı bir şey vardı. Neden gözleri yaşarmıştı ki? Hasta mıydı acaba? Pek iyi görünmüyordu.

Yanına gitmeye fırsat bulamadan yere yığılıverdi genç kız. İleriye doğru attığı bir adımla gözlerinin önünde Sena’nın toprağın üzerinde yatışı canlandı bir anda. Bu da neyin nesiydi?

Kendisine gelip hızla yanına koştu. Herkes Sena’nın etrafında toplanırken yanağına hafifçe vurdu birkaç kez. “Kolonya!” diyerek elini uzattı Merve’ye. Saniyeler sonra eline tutuşturulan kolonyayla hızla Sena’nın bileklerini ovalamaya başladı. “Doktor çağırın.” dedi avucuna birazcık kolonya döküp Sena’nın koklamasını sağlarken.

Yavuz duyduğu seslerden sonra odasından çıkmış, yerde baygın yatan kızı görmüştü. Hızla Selim’in yanına gitti. “Kardeşim ne oluyor?” diye sordu telaşla.

“Bilmiyorum. Bir anda bayıldı.”

“Kim bu?”

“Sena işte.”

Sena aldığı kolonyanın kokusuyla birazcık kendisine geldi. Kolonyanın arkasından gelen kokuyla hızla açtı gözlerini. O adam yine başındaydı, elleri yine üzerindeydi. Hırsla ellerini itti kendisinden. “Do... Dokunma...” dedi çırpınarak. “Çek ellerini.” dedi bağırarak.

Selim gözlerinin önüne gelen yeni bir görüntüyle bir anda durakladı. Başını iki yana salladı hızla. Ne olduğunu anlamamıştı. Yavuz’la göz göze geldi. Şaşkınca bir Sena’ya, bir de etrafındakilere baktı. Herkes şaşırmıştı, sorgulayıcı bakışları Selim’in üzerindeydi.

“Tamam korkma, sakın ol. İyi misin?” diye sordu sakince. Baygınlığın etkisiyle kendisinde değildi muhtemelen, alttan almak en iyisiydi. “Gel şöyle koltuğa uzan, dinlen biraz.” dedi. Kalkmasına yardımcı olmak için elini uzatmıştı ki Sena çığlık atarak geriye doğru kaçtı. “Dokunma bana. Çek o pis ellerini!”

Korkuyordu Sena. Yine aynı şeylerin olmasından, gücünün yetmemesinden korkuyordu. Gözlerinden yaşlar akıyordu ardı ardına. Saniyeler sonra yavaş yavaş ayağa kalktı. Bu adamın karşısında zavallı gibi durmayacaktı. Böyle ayaklarının üzerinde duracak, boyun eğmeyecekti. Aldığı koku genzini yakarken buna katlanmaya kararlıydı.

Selim sinirlenmeye başlamıştı. Kaşlarını çatıp baktı. Bu nasıl bir saçmalıktı böyle? “Ne diyorsun sen?” diye sordu.

Sesi biraz öncekine göre daha keskindi.

“Çek o pis ellerini üzerimden, dedim. Bu sefer olmaz. Bu sefer bana dokunmana izin vermem.”

İğrenerek söylediği her söz Selim’i biraz daha şaşkınlığa itiyordu. Sakinleşmeye çalıştı. “Bak tanımadın galiba, Selim ben. Hani Narin teyzen var ya, onun torunuyum. Hani iş için geldin buraya. Hatırladın mı? Merak etme, benden sana kötülük gelmez. Sakin ol haydi.” dedi sakinleştirmeye çalışarak.

“Sen bana en büyük kötülüğü yaptın zaten, bunun daha kötü-sü yok.” diye yeni bir çılgılık koptu Sena’nın dudaklarından.

Selim etrafına baktı tekrar. İnsanlar merakla ne olduğunu izliyordu. Sahi ne oluyordu? Selim yumruklarını sıktı tekrar. O sakınleştirmeye çalıştıkça karşısındaki kız daha da ileriye gidi-yordu. Ne diyor, ne yapıyordu? Aklını mı yitirmişti?

“Sen ne dediğini bilmiyorsun. İlk defa gördüm seni. Sana yar-dım etmeye çalışıyorum. Kafayı mı yedin sen?” diye bağırды sinirle.

“Kafayı falan yemedim. Artık bana dokunamayacaksın, zarar veremeyeceksin.”

“Bak, benim sabrımı sınama. Tanımam etmem seni. Ne diye zarar vereceğim sana?”

Selim gözlerini etraftakilerde gezdirdi istemsizce.

Herkes pürdikkat ikisini izliyordu. Kendisini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. “Yok bir şey arkadaşlar. Bayılırken kafasını vurdu galiba. Aklı başında değil, saçmalıyor.”

“Benim aklım başımda. Sen benim hayatımı mahvettin. Se-nin yüzünden okulumdan oldum, ailemden oldum, yaşadığım şehirden oldum. Benim hayallerimi elimden aldın. Ya bir insan günden nefret eder mi? Ben salı gününden nefret ettim senin yü-

zünden. Kendimden nefret ettim... İki koca yıl oldu. Hiç mi sızlamadı vicdanın ya? Hiç mi pişman olmadın? Nasıl bir insansın sen? Gece kâbuslarına hiç mi girmedim? Hiç mi aklına gelmedi bu kıza ne yaptım diye?”

İçinde iki yıldır biriken her şeyi bir anda döküvermişti. İki yıldır düşündüğü, kafasında kurduğu yüzleşme sonunda oluyordu. Aklındaki her şeyi haykırıyordu.

Herkes şaşkınca izliyordu olup biteni. Kimse ne olduğunu anlamazken Sena'nın kurduğu son cümleler Selim'in beyninde şimşekler çakmasına sebep olmuştu. Bu kız ima ettiği şeyin farkında mıydı acaba?

“Sen ne dediğini bilmiyorsun. Lafının gittiği yere, ima ettiğin şeye dikkat et. Benim de sabrımın bir sınırı var. Babaannemin hatırı demem, kadın demem sonu kötü olur.” diye tehdit etti istemsizce.

“Etmiyorum, etmeyeceğim de. Daha kötü ne olabilir? Lafın gittiği yer doğru, ima etmiyorum direkt söylüyorum. Sen benim hayatımın en büyük kâbususun. Sen benim hayatımı çalan aşagılık bir adamsın. Sen tecavüzcü, şerefsiz, adi bir sapıksın.” diye haykırdı.

Ortaya bombayı bırakmıştı âdeta. Herkes şaşkınlıkla açılan ağzına götürmüştü ellerini. Susmayan fısıltılar yüksek sesli hayretlere dönüşmüştü. Kimse Selim'e böyle bir şeyi yakıştıramazken ortadaki iddia çok ağırdı. Kulaklarına ulaşan ithamlar Selim'i yerin yedi kat dibine sokmuştu.

“Tecavüz mü etmiş?”

“Ay! İnanmıyorum.”

“Selim Bey yapmaz ya. Neden yapsın ki?”

“Kız yalan mı söyleyecek? Baksana nasıl kötü oldu.”

“Hiç beklemezdim Selim Bey’den. Yazıklar olsun!”

“Şaka gibi.”

“Ben inanmadım şahsen.”

“Neye inanmadın? Kız dokunma diye çığlık atıyor burada.”

“Belki de para kopartmak için yalan söylüyor.”

“Böyle yalan mı olur? Yapmış işte.”

“Dışarıdan nasıl efendi duruyor oysa.”

“Boşuna dememişler dışı seni içi beni yakar diye.”

Selim duyduklarına daha fazla dayanamadı. Sena’nın gözlerine sabitlediği gözlerini etrafında gezdirdi. Herkesin kendisine bakışı değişmişti.

“Siz ne saçmalıyorsunuz? Ben öyle bir şey yapmadım. İftira atıyor bana.” diye bağırdı. Sinirine artık mani olamıyordu, olmak istemiyordu. Gözlerini tekrar Sena’ya çevirdi.

“Ben sana bir şey yapmadım. Ne çıkarın var? Doğru söyle, iftira atarak benden para falan kopartmaya çalışıyorsan baştan söyleyeyim, ben öyle numaraları yemiyorum artık.” dedi aşağılayarak.

“Benim senden ne çıkarım olacak be? Senin varlığına katlanamıyorum ben. Para koparacakmışım... Ben senin şu yüzünü, sesini, iğrenç kokunu unutmak için her şeyimi verirdim. Ama unutamıyorum işte. İki cümleye katlanamadın şurada. Tüm tanı-

dıklarım bana namussuz dedi sırf senin yüzünden.” Gözlerinden yaşlar tekrar akmaya başlamıştı. Hırsla sildi. Ağlamayacaktı, bu adama bir daha yenilmeyecekti.

“Yeter artık, kendine gel. Babaannemin hatırı falan dinlemem. Benim itibarımla oynayamazsın. Buna müsaade etmem. Haddini bil.” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Selim.

Sinirle Sena’nın üzerine doğru yürümeye başladı. Yavuz üzerindeki şaşkınlığı atamadan Selim’i durdurmanın telaşına düşmüştü. “Selim... Selim sakin ol.”

“Nasıl sakin olayım? Dediklerini duymuyor musun?

Sessizce durayım mı bana iftira atarken? Başına geleni benim üstüme atıp kendini bana yamayacak aklınca.”

Bu Sena için son noktaydı. Önündeki Yavuz’u kenara itip Selim’in gözlerinin içine baktı. Katlanmak zorundaydı. O iğrenç bakışlara kafa tutmak zorundaydı. “Çevrene kabul ettirdiğin itibarını kaybetmemek için yalanlıyorsun öyle mi? Peki benim itibarım neden yerle bir oldu? Yaşadığım mahallenin en sevilen kıızıyken neden yerle bir oldu benim itibarım? Babam neden sorguladı beni? Komşularım bana neden sırt çevirdi, kapıma dayanıp doğup büyüdüğüm yerden kovdu?” diye hesap sormak hakkıydı. Sesini kontrol edemiyordu, etmek de istemiyordu. Seneler sonra canı yine yanıyordu. Bu sefer haykırışlarını içine hapsedmeyecekti.

Selim parmağını tehditkâr bir şekilde Sena’ya doğru uzatırken parmağının sinirden titrediği gözler önündeydi. “Bak seni ve senin neler yaptığını bilmem, ben kendimi bilirim. Ben öyle bir şey yapmadım.” dedi tane tane.

“Yaptın. Hem de hiç acımadan. Ben senin yüzünü her gün gördüm kâbuslarımda.”

Selim sinirle etrafında bir tur dönerken artık çıldırma noktasındaydı.

“Allah’ım sen bana sabır ver! Bak kızım, başına geleni biliyorum. Zor şeyler yaşadın, onu da az çok anlıyorum ama bunun sorumlusu olarak beni gösteremezsin. Babaannem istedi diye işe alacaktım ben seni be! Ne tecavüzünden bahsediyorsun sen? Minnetini iftira atarak mı gösteriyorsun sen?”

“Benim Narin teyzeye minnetim hiç bitmeyecek. Ömrümün son anına kadar ona borcumu ödemeye çalışacağım ama ortada Narin teyzenin hatırı bile olsa ben buna susmam. Eminim Narin teyze de öğrendiğinde ‘Susma!’ diyecek bana.”

Selim hızlıca bir adım attı öne doğru.

“Kes artık! Saçmalama! Ortaya bir yalan atıp yaşlı başlı kadını da buna alet edemezsin. Ben buna izin vermem.”

“O da bilsin torununun ne kadar aşağılık birisi olduğunu. Bundan sonra bana tecavüz edene Allah belasını versin diye beddua ederken torunum diye özellikle belirtir.”

Sena gözünden düşen bir damla yaşı daha silip hızla dışarıya çıktı.

Şirketin orta yerinde Selim öylece dikiliyordu. Olanları hâlâ aklı almıyordu. Son söylediği aklına takılmıştı. Şimdi gidecek, babaannesine bu yalanlardan bahsedecekti. Yaşlı kadın kim bilir ne kadar üzülecekti.

Arkasını dönüp odaya gitmek istemişti ki etrafındakilerin bakışlarına ilişti gözleri. Gördükleri hiç hoşuna gitmemişti. Aşağılayıcı bakışlarla ilk kez karşılaşılıyordu. Zoruna gitti... “Herkes işinin başına!” diye bağırırdı.

Odasına giderken telefonu cebinden çıkartmış babaannesini

arıyordu. Karşı tarafın açmasını beklerken odasına girmiş, ceke-tini almıştı çoktan.

“Alo.” dedi yaşlı kadın sakince.

“Babaanne neredesin?” diye sordu hızlıca. Sesi sinirini belli ediyordu.

“Evdeyim. Ne oldu?”

“Geliyorum.” dedi ve telefonu kapattı. Arabasına bindi hırsla. Yanına oturan Yavuz’u son anda fark etti.

“Nereye kardeşim?” diye sordu Yavuz. Olanların şaşkınlığını üzerindeydi hâlâ.

“Babaanneme gidiyorum. O kız gidip saçmalamaya başlama-dan önce yetişmem lazım.”

Arabayı hızla çıkarttı otoparktan. Son sürat eve doğru gider-ken gözlerinin önüne gelen yeni bir görüntüyle hızla frene bastı. Trafiğin ortasında bir anda duran arabaya diğer araçlar kornaya basarak tepki gösterirken Selim’in hiç umurunda değildi.

Sena’yı görmüştü yine. Kolundan tutup sürüklüyordu onu. Ya-vuz şaşkınca bakıyordu Selim’e. Dalıp giden bakışlarını izliyordu dikkatle. “Ne oldu?” diye sordu merakla. Kendisini duymayan ar-kadaşının koluna dokundu hafifçe.

Selim bir uykudan uyanır gibi sıçradı bir an. Şok olmuş bir ifadeyle bakıyordu Yavuz’a. “Ne oldu?” diye sordu tekrar.

“Bi... Bir şey yok... Bir şey yok.” diye sayıklarcasına cevap verdi.

Gözlerini yumdu bir an. Sakinleşmeye çalıştı. Aklı kendisine oyun oynuyordu. Tekrar yola çıkıp hızla babaannesinin yanına geldi. Kapıyı resmen yumruklarken bilincini yitirmişti sanki.

Olan onca şeyden habersiz Sina, Sinan'ın karnını doyuruyordu.

“O cadı annene söyle, tamam mı? Teyzem bana senden daha iyi baktı, de. Kıskançlıktan çatlasın deli.”

Elindeki kaşığı yeğenine uzatırken kapının yumruklanmasıyla yerinde sıçradı korkuyla. Sinan huysuzlanırken şaşkınlıkla Narin teyzesine baktı. “Tövbe bismillah. Ne oluyor Narin teyze?”

“Bilmiyorum ki kızım. Dur ben açarım. Sen Sinan'a bak.” dedi bir yandan kapıya doğru giderken.

Sina hızla yeğenini kucağına aldı. Sakinleştirmeye çalışırken kapıya doğru gitti. İçeriye sorgusuz sualsiz dalan adama şaşkıncı bakıyordu. Kaşlarını çattı sinirle. “Höst! Dağdan mı indin be? Dingo'nun ahırını mı burası? Bu nasıl kapı çalmak!”

Selim bir Sina'ya, bir de kucağındaki çocuğa baktı. Gözleri istemsizce tekrar karşısındaki kıza çevrildi. Sesi farklıydı, Sena değildi ama kimdi?

“Kimsin? Neyi oluyorsun Sena'nın?” diye sordu sinirle. Sinir hafızasını silmişti âdeta. Sena'nın ikizi olduğunu biliyordu oysa ki.

“Asıl sen kimsin? Ayrıca sana ne?”

“Sina... Sena'nın ikizi işte! Oğlum ne oluyor? Ne bu sinir?” diye lafa atıldı Narin Hanım.

Kapının önünde bekleyen Yavuz hızla yanına geldi. Kolundan tutup çekerken sakınleştirmek tek derdiydi. “Selim, kardeşim biraz sakın mi olsan acaba?”

Sina şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Narin teyzenin torunu Selim buydu demek.

“Olamam sakın falan.” diye bağırdı bilinçsizce.

Selim'in bağırmasıyla Sinan iyice korkmuştu. Kolunu teyzesinin boynuna dolayıp yüzünü boynuna gömerken ağlamaya başlamıştı bile.

Sina, küçük çocuğun sırtını sıvazlarken sinirle kaşlarını çatı. "Ne bağıırıyorsun be! Görmüyor musun çocuk var."

Sinirle Narin teyzesine döndü.

"Kusura bakma Narin teyze ama torunun hiç sana çekmemiş haberin olsun. Senin gibi tatlı kadının nasıl böyle torunu olmuş, çok şaşırdım doğrusu."

Selim hırsla öne doğru bir adım attı. "Bak zaten sinirlerim tepemde. Nerede o ikizin?"

"Bana baksana sen? An itibariyle benim de sinirlerim tepemde. Sana ne benim ikizimden? Ne yapacaksın?"

Selim'in cevap vermesine fırsat kalmadan Narin Hanım yanına geldi. "Oğlum en son iş için senin yanına gelecekti ya. Ne demek nerede?" diye sordu merakla.

Selim babaannesinin gözlerine baktı. Nasıl açıklayacaktı şu kadına olanları?

"Senin uğruna bir an bile düşünmeden düzenini değiştirdiğin kız bana iftira attı." diye nasıl diyecekti? Tamam kendisini biliyordu, yapmamıştı ama ya babaannesi inanmazsa? Şirkettekiler gibi Sena'ya inanırsa? Gözleri bir an küçük çocuğa takıldı sonra da bir şey diyemeden evden çıkıp gitti.

Bölüm 27

Aradan saatler geçmişti. Sena sahile gelmiş, bir banka oturmuş öylece karşıya bakıyordu. Gözlerinde artık yaş kalmamıştı. Aklı iki yıl öncesine gitmiş, vücudu yine o salı günündeydi. Baktığı yerde gördükleri, beyindegilerin yansımasıydı.

Hava kararmıştı. Telefonu çalıyordu, hem de saatlerdir. Ama açmaya mecali yoktu. Gözlerini yumdu yeni bir damlanın daha akmasına müsaade ederken.

Susan telefonu tekrar çalmaya başlamıştı. Artık açması lazımdı. Kaçacak yer kalmamıştı. Zaman hiç yoktu zaten. Ekranda Sina'nın ismini gördü. Açtığında kardeşinin telaşlı sesi doldu kullaklarına, arkadan da oğlunun ane diyen sesi...

“Sena neredesin sen? Saat kaç oldu haberin var mı senin? Aklımı kaçıracaktım. O Selim mi neyse geldi. Seni sordu başıra çağıra. Gerçi ben verdim cevabını ama neyse. Neredesin sen? Sina durmuyor, ‘anne’ diye ağlıyor sabahtan beri.”

Sena kuruyan dudaklarını ıslattı. “Geliyorum.” dedi kısık çıkan sesiyle. Daha da fazla bir şey söyleyemedi. Takati yoktu. Yavaşça kalktı saatlerdir oturduğu yerden. Ağır adımlarla eve doğru gitmeye başladı. Gittiği yerin farkında değildi. Bacakları bilinçsizce götürüyordu sanki eve.

Bahçe kapısının önünde durdu. Şişen gözlerini evde gezdirdi.

Derin bir nefes çekti içine. Torununun yaptıklarından sonra nasıl bakacaktı Narin teyzesinin yüzüne? Ya oğlu? Onu sevememekten korkuyordu. Kendisini çok yabancı hissediyordu.

Daha bahçe kapısından girmişti ki Sina evden çıktı. Koşarak kendisine sarılan kardeşine sarılacak hâli yoktu. Sorulan soruların hiçbirini duymadan sarsak adımlarla eve doğru gitti.

İçeriye girdiğinde Sinan, “Ane!” diye bağırarak bacaklarına sarıldı. Boşuna korkuyordu. Ortaya bir ahlaksız çıktı diye oğlundan vazgeçemezdi. Saatlerdir donuk olan yüzü, istemsizce minik bir tebessüme kavuştu. Eğilip kucağına aldığı oğlu, boynuna sarılınca yüzündeki o minik tebessüm birazcık daha büyüdü. Kimseye bakmadan merdivenlere doğru yönlendirdi adımlarını.

“Kızım ne oldu bugün? Selim geldi sinirle, seni sordu.”

Sena durdurduğu adımlarını tekrar hareket ettirdi. Cevap vermeye niyeti yoktu. Sina hızla yanına geldi. Kolundan tutup kendisine çevirdiğinde karşılaştığı şişmiş gözlerin açıklaması ikizini çok iyi tanıyan Sina için oldukça açıktı: Şimdi konuşmayalım!

Sena oğluna daha fazla sarılırken odasına çıkmıştı sessizce. Sinan’ın üzerini değiştirip yatağa yatırdı. Yanına uzandığında vücudunun ne kadar yorgun olduğunu anlamıştı. Çok yorgundu ama gözlerine uyku girmiyordu. Saatlerce uyuyan oğlunu izledi. Saçlarını okşarken aldığı derin nefesler sakinleşmesine yarıyordu. Kendisini kâbusların peşini bırakmadığı bir uykunun kollarına bıraktığında hava aydınlanmak üzereydi.

Sanki sabaha karşı uykuya dalmamış gibi erkenden uyan-
dı Sena. Yanında yatan oğlunun alına bir öpücük kondurup yüzünü sevmeye başladı.

“Ne olacak şimdi oğlum? İki yıldır her gün karşıma çıkmasını istedim, hesap sormak istedim. Bana bunu neden yaptın, demek istedim. Ne kadar aşağılık bir adam olduğunu yüzüne haykırmak istedim. Sonunda oldu. İçimde kalanları söyledim. Neden rahatlamadım? Biraz olsun neden kalbim soğumadı? Peki bundan sonra ne olacak? O adamı bile bile Narin teyzenin yanında kalamayız. Gitsek nereye gideceğiz? İş yok, güç yok, kalacak yer yok. Diyelim bir iş buldum çalışmaya başladım, seni kime bırakacağım? Bizim kimsemiz yok ki...”

Oğlunun alnına bir öpücük kondurdu tekrar. Yataktan kalktı. Baş felaket ağrıyordu. Sanki çatlayacaktı. Mutfağa inip bir ağrı kesici içti. Arkasını dönmüş tekrar odasına çıkacakken karşısında duran iki kişi sorgu zamanının geldiğini anlatıyordu.

“Aç karnına hap mı içtin sen?” diye soran Sina’yı duymazlıktan geldi.

Bir anlık duraksamadan sonra hiçbir şey söylemeden salona geçip koltuğa oturdu. Narin teyzesinin yüzüne bakamıyordu. Ellerini birleştirdi, parmaklarıyla oynasa bu sorgudan kurtulabilir miydi acaba?

Sena’nın aksine Narin Hanım, karşısında sessizce duran kızıdan gözlerini ayıramıyordu. Anlaşılan o ki kendisi konuşmaya başlamazsa o da başlamayacaktı. Bir iki öksürükle boğazını temizledi.

“Dün Selim geldi. Torunum... Çok sinirliydi, seni sordu.m’Ne oldu?” diye sorduk, bir şey söylemeden gitti. Aradım sonra açmadı da. Sana da ulaşamadık. Yapmaz ama ters bir şey mi söyledi sana? Sen böylesin, o öyle. Ne oldu kızım?”

Sena başını kaldırdı yavaşça. “Yo... Yok... Öyle değil Narin teyze!” dedi ve tekrar sustu. Allah’ım sen yardım et, diye geçirdi içinden.

“Kızım ne oldu? Konuşsana! Ben torunumu hiç bu kadar sinirli görmedim.” diye sordu, lafı daha fazla dolandırmaya sabrı yoktu.

“Meltem kim Narin teyze?” diye sordu. Yıllardır merak ettiği bu sorunun cevabı meğerse yanı başındaymış. Kâbusu meğerse gerçekmiş. Hiç aklına gelmeyeceği kadar yakındaymış. Çok uzaklarda aramışlar. Narin teyzesinin yanında bir kez Meltem dese her şey ortaya çıkacakmış meğerse.

Sina hatırladığı isimle gerilirken durduk yere neden sorduğunu anlamaya çalışıyordu. Narin Hanım da kaşlarını çatı şaşkınlıkla. “Meltem nereden çıktı şimdi kızım? Hem sen nereden biliyorsun?”

“Meltem kim Narin teyze?” diye sordu tekrar. “Selim’in eski nişanlısı.” dedi Narin Hanım. Hâlâ neler olduğunu anlamamıştı.

Sina elini şaşkınlıkla açılan ağzına götürdü. Nasıl yani? Bu pisliği yapan Narin teyzesinin torunu muydu? Gözleri hızla dolarken koşup Sena’ya sarıldı. Sena’nın kıpırdamaması içine korku salarken iki yıl önceki gibi yine yanında olmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

Sena bir damla yaşın aktığı gözlerini sıkıca kapattı. “Ne zaman ayrıldılar Narin teyze?” diye sordu bu kez de. Narin Hanım karşısındaki ikizlere şaşkınca bakıyordu. Kendi anlamadığı şeyi Sina’nın anladığı belliydi.

“Selim’imin derdinin üstüne sen eklendin kızım. Aynı zamanlarda oldu. Çok seviyordu torunum Meltem’i. Gözünün içine bakardı. Evlenme teklifi edeceği gün öğrenmiş, hem aldatmış hem de kandırmış yavrumu. Para için yapmış. Selim pek yıkıldı. İstanbul’da duramayınca arkadaşı Yavuz bana getirdi. O biraz kendine geldi. İşte birkaç gün sonra da senin... Neyse işte. Ben

onu gönderdim İstanbul'a sonra da seni buldum. İkiniz üst üste geldiniz, hanginize yanacağımı bilemedim.”

Sina ve Sena artık koyuvermiş, ağlıyorlardı. Bir an göz göze geldiler. Sena yalvarırcasına bir bakış gönderdi ama kendisinin söylemesi lazımdı, biliyordu.

“Narin teyze, ben çok üzgünüm. Çok özür dilerim.” dedi Sena. Sesi titriyordu.

“Be... Ben biliyordum bir gün yüzleşeceğimi. Bana yaşattığının hesabını soracağımı biliyordum. Ama böyle olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.”

Narin Hanım kaşlarını çatı. Anlamaması normal miydi? Sina'ya çevirdi bakışlarını ama o da gözlerini kaçırmaya başlamıştı. Narin Hanım'ın yüzü beyazladı anında. Çok kötü bir şey olmuştu, o belliydi ama neydi? Torunu ve Sena'yla alakalı ne olmuş olabilirdi ki?

“Narin teyze, ben buldum.” diye lafa girdi.

Narin Hanım merakla kıstı gözlerini. “Ne buldun kızım? Tek seferde söyle şunu.”

“Ben...” dedi ve derin bir nefes çekti içine. “Ben o adamı buldum Narin teyze.” dedi hızla. Narin Hanım elini, atışı hızlanan kalbinin üzerine götürdü.

Sena gözlerini Narin teyzesine sabitledi bu kez. Gözlerini hiç kırpıyordu. Birkaç damla yine firar etmişti.

“Çok üzgünüm Narin teyze. Ben böyle olsun hiç istemezdim. İki yıl önce bana...” Tekrar duraksadı. Kendisini toparlaması birkaç saniyesini almıştı. “Be... Beni birisiyle karıştırdı, demiştim o zamanlar.”

Narin Hanım artık konuşamıyordu. Otomatikleşen hareketle onaylarcasına başını salladı. “Ba... Bana tecavüz eden o adam... Beni Meltem diye birisiyle karıştırdı Narin teyze... Se... Senin torunun.” dedi kekeleyerek.

Narin Hanım yaşla dolan gözlerini yumdu hızla. Nefesi daralmış, elini boğazına götürmüştü. Sena’nın söylediği, aklında dola-nıp duruyordu. Torunu, Selim’i, kıymetlisi...

Sina mutfaktan aldığı bir bardak suyla yaşlı kadının yanına koştu. Birkaç yudum su içen kadın gözlerini Sena’dan alamıyordu. Öylece koltukta oturuyordu. “Allah’ım” dedi içinden. “Sen aklıma mukayyet ol.”

“Kı... Kızım, Selim yapmaz... O değildir.

Karıştırıyorsundur, o yapmaz. Onu ben büyüttüm. Kalbi tertemizdir onun. Karıncayı bile incitemez. Herkese yardım ed...”

“Narin teyze!” diye sesini yükseltti. “Senin o torunun olacak canının kalbinin iyiliğini dinlemek en son isteyeceğim şey bile değil... Kime ne iyilik yaptı bilmem ama bana belki de hayatında yapacağı en büyük kötülüğü yaptı... Karıştırıyorsundur, diyor-sun Narin teyze. Böyle bir şey karıştırılır mı? Oydu işte. Hayatımı elimden aldı o benim. Ailem, okulum, hayallerim ellerimin arasından kayıp gitti senin torununun yüzünden. Ben nasıl karıştı-rayım? Oydu işte. Bana Meltem dedi.”

Narin Hanım hıçkırıklara boğulmuştu artık. Tansiyonu yerinden oynarken torununu savunacak takati kalmamıştı. Başını eğdi gözlerinden yaşlar akarken. Gözünün önüne gelen sahneler canını yakıyordu. Sena’nın canının yanışına, kâbuslar görüşüne, çaresizce çırpınışına şahit olmuştu. Şimdi tüm bunların sebebinin torunu olduğunu kabul etmek yaşlı kalbine ağır geliyordu.

Yavaşça kalktı yerinden. Omuzlarına Sena'nın çektiklerinin ağırlığı binmişti. Belini doğrultamıyordu.

Karşısında duran ikizlerin yüzüne bakacak yüzü yoktu. Bir şey söylemeden önce odasına, ardından da dışarıya çıktı. Arkasından bakan iki genç kız çaresizdi.

Narin Hanım, gittiği yeri çok iyi biliyordu. Yirmi beş yıllık emeğine gidiyordu. En büyük hayal kırıklığına... Torunu Selim'e.

Selim'in evinin sokağına girmişti yarım saat sonra. Gözleri yaşlarla dolmuş, ne yapacağını şaşırmıştı. Kapıyı çaldı çöken omuzlarıyla. İçeriden ses gelmeyince tekrar çaldı ve tekrar... Tekrar...

Kapıyı Yavuz açtı. Karşısında gördüğü yaşlı kadınla gözleri kocaman olmuştu. "Sultanım!" dedi şaşkınlıkla. Narin Hanım yaşarmış gözleri, tebessüm etmeyen yüzüyle her şeyi öğrendiğini çok güzel anlatıyordu. Hiçbir şey söylemeden içeriye girdi.

Selim salonda koltukta oturmuş, başını iki elinin arasına almıştı. Bacaklarını sallıyordu hızlı hızlı. Bir adım attı öne doğru... Ve bir adım daha...

Tam önünde durduğunda Selim yavaş yavaş kaldırdı başını. Gözleri yaşlı babaannesine, hayal kırıklığını katmıştı bakışlarına. Tiksinir gibi duruyordu. Korktuğu başına gelmişti işte. O kız babaannesine yalan söylemiş, kandırmıştı. Gözlerini bir an bile ayırmadan ayağa kalktı.

"Babaanne!" demesiyle yüzüne bir tokat inmesi bir oldu. Gözlerini sıkıca yumdu.

"Sen ne yaptın?" derken bir tokat daha buluşmuştu Selim'in yüzüyle. "O zaman daha liseye gidiyordu o çocuk. Ne istedin?"

diye sordu ağlayarak Narin Hanım. Gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyor, yaşlı kalbi zorlanıyordu.

“Seni ben yetiştirdim, nasıl böyle cani oldun sen? Hiç mi sızlamadı vicdanın?” diye sordu hayal kırıklığıyla. Hüsrânını kattığı yeni bir tokat savurdu... Utancının her gün daha da artacağı bir hüsrân. Hiç bu kadar utandığını hatırlamıyordu hayatında.

“Babaanne ben öyle bir şey yapmadım. Valla iftira atıyor.” dedi çaresizce. Oysa çoktan görmüştü babaannesinin bakışlarındaki inanmışlığı. O kıza inanıyordu. Bu, yediği tokatlardan daha da ağırdı.

“Böyle bir konuda kimse yalan söylemez. Hele ki Sena! O asla söylemez. Hiç mi acımadın? O kızın başına neler geldi biliyor musun?” dedi koltuğa düşerken bedeni. Selim yavaşça yanına oturdu. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Narin Hanım’ın elini tutup bir öpücük kondurdu üzerine. Elini hızla çekti torununun avucundan.

“Ben hastaneye giderken yoktu bir şey. İstanbul lafı etmiyordun hiç. Şimdi anlaşıldı neden apar topar İstanbul’a döndüğün. Ortaya çıkmadan önce kaçmak mı istedin? Nasıl bıraktın o kızcağızı orada? Sana olanları anlatırken bilmiyormuş gibi nasıl yaptın?”

Selim hayal kırıklığıyla açtı gözlerini. Ne de çabuk inanmıştı o kıza? Sinirlenmemek elde değildi. Hırsla ayağa kalktı.

“Yok öyle bir şey diyorum. Niye hiç duymuyorsun? Babaanne sen beni hiç mi tanımadın? Ben böyle bir şey yapar mıyım? Haydi yaptım diyelim, kaçıp o kıızı bu acıyla bırakır mıyım? Telafi edilmez ama elimden geleni yapmaz mıyım? Ben yapmadım.” dedi son bir gayretle.

“Meltem’i nereden biliyor o zaman? Sena’yı o kız sanmışsın. ‘Bana Meltem dedi Narin teyze.’ dedi. Karıştırıyorsundur, dedim,

‘Nasıl karıştırıyım Narin teyze? Bu karıştırılacak şey mi?’ dedi. Madem sen yapmadın, Meltem’i nereden biliyor?” diye sordu sonlara doğru iyice yükselen sesiyle. Nasıl hâlâ yalanlardı? Aklı ermiyordu.

“Se... Sen söylemişsindir. İki yıldır birlikte yaşıyorsunuz.”

“Ben yaşlıyım, bunak değil. Ne Sena’nın başına gelenin konusu geçti ne de senin. Bir kez bile konuşmadık. Keşke konuşsaymışız. Çoktan ortaya çıkarmış yaptığın halt.”

Selim için durum bir anda çok farklılaşmıştı. Duyduğu isimle canı acırken sabahtan beri gözünün önüne gelen kesik sahnelerin arasına bir cümle ilişivermişti... Bu ses Sena’nın sesiydi... “Ben Meltem değilim. Yapma Allah aşkına!” diyordu.

Selim şaşkınlığının üzerine bir gökdelen dikmişti âdeti. Elini açık kalan ağzının üzerine kapattı. Olabilir miydi? Yapmış olabilir miydi? Yok ya yapmadım, diye düşündü. O görüntüler neydi peki? Ya o ses...

Yavuz ve Narin Hanım’ın şaşkın bakışları arasında biraz önce hışım ile kalktığı yere atıverdi bedenini. Gözünden birkaç damla yaş akarken canı yanmaya başlamıştı iyice.

“Be... Ben hatırlamıyorum.” dedi kekeleyerek. Sesi gücünü yitirmiş, itirazları yara almıştı. Artık yapmadığından o kadar emin olamıyordu. Babaannesi doğru söylüyordu. Meltem’i nereden tanıyacaktı? Gözlerinin önünde canlananlar hayal ürünü müydü?

Selim’in koltuğa çökmesiyle gözlerini sıkıca yumdu Narin Hanım. İçinde minicik bir umut varsa bile tükenmişti artık. Selim’den duyduğu “hatırlamıyorum” kelimesi onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Yavuz şaşkınca oturdu karşılarındaki koltuğa. Bakışları Selim'in üzerindeydi. Gözleri dolmuştu onun da. Biraz hayal kırıklığı, biraz da sinir vardı bakışlarında. "Yaptın mı?" diye sordu. Sesi elinde olmadan sert çıkmıştı.

Selim başını iki yana salladı. Gözlerinin önünde Sena'nın dünkü hâli, çırpınışları vardı. Yapmış mıydı?

"Hatırlamıyorum." dedi tekrar. Yavuz sinirle ileriye doğru bir adım atmıştı ki gözleri Narin Hanım'a takıldı. Elini kalbinin üzerine götürmüştü. Koşarak yanına gitti.

"Oğlum bana bir su getir Allah aşkına." dedi ağlayarak yaşlı kadın. Eline tutuşturulan sudan bir yudum alırken gözlerini yere sabitledi.

"Seni gönderdikten sonra iki dakika kestireyim diye uzandım." diye söze başladı. Selim bir an babaannesine baksa da babaannesi hiç duraksamadan konuşmaya devam ediyordu. Başını eğdi utançla. Duyacaklarının hoşuna gitmeyeceğini biliyordu.

"Yaşlılık işte, çok uyumuşum, minibüsü kaçırdım. Kısa yoldan caddeye çıkayım, oradan da taksiye bineyim dedim. Biraz ilerleyince bir ses duydum. Böyle inleme gibi. Baktım kimse yok, devam ettim. Sonra yine duydum, baktım yine kimse yok, yine devam ettim. Sonra bir daha duyunca yolumdan döndüm. Biraz gittim bir baktım bir kız yatıyor yerde... Üstü başı yırtılmış, görür görmez anladım başına geleni. İçimden dua etmeye başladım. Allah yardımcısı olsun, Allah sabır versin, yapanı da Allah kahretsin diye... Meğer kendi torunummuş bilemedim."

Devam edemedi. Hıçkırıklara boğulurken yanında oturan torununa bakmak istemiyordu bile.

“Aldım eve getirdim. Polise gitmeliydim. Zaten şimdiye kadar en büyük pişmanlığım da utancım da buydu. Bu kıza yaptığım en büyük kötülüğün bu olduğunu sanıyordum. Meğerse en büyüğü senin babaannen olmamış.”

“Babaan...” Selim’in sözü elini kaldıran Narin Hanım yüzünden yarım kaldı.

“Ailesine haber verdim. Zaten tüm mahallede arıyorlardı, koşarak geldiler eve. Sena’nın o hâlini görünce hepsi nasıl yıkıldı. Sena gözünü hiç kırpmadan öylece bakıyor bir yere. İçten içe hıçkırıkları dinmiyor. Hele babasından bir kaçışı vardı ‘Dokunma bana.’ diyerek... Çok çekti yavrum çok. Mahalleli neler dedi bir duysaydın... Sonra lise mezuniyetine gitti sırf kardeşi üzülmesin diye. Ama herkesten korkuyor. O zaman hamile old...”

Ağzından çıkan kelime herkesi şaşkına uğratmıştı.

Sahi! Sinan, o zaman Selim’in çocuğuydu. Sinan gerçekten kendi torunuydu. Ortaya çıkan gerçeğin telaşına düşmüş, bir başka gerçeği atmışlardı. Selim başını öyle bir hızla çevirdi ki boynundan ufak bir kütleme sesi bile geldi. Şaşkınlığı artık arşa çıkmıştı. Oturduğu yerde oturamıyor, aklı mantığı olanları almıyordu.

“Babaanne sen ne dediğini bilmiyorsun. Olmaz ya... Olmaz... Bu kadarı çok fazla.” diye isyanı gecikmemişti.

Narin Hanım kaşlarını çattı sinirle. “Ne oldu küçük bey? Rahatın mı bozuldu? Canın mı acıdı? Bu kız neler çekti, senin haberin bile yok. Senin şu katlanamadığın şeyi o yaşadı. Hayatını berbat eden birinin çocuğunu doğurdu. Kim olduğunu bile bilmiyordu. Ağlaya ağlaya büyüttü Sinan’ı, gözünün içine bakıyor.”

Selim gözlerinden akan yaşları umursamıyordu. “Babaanne değildir. Yapmamışımıdır. Karıştırmıyordur...”

Narin Hanım hızla ayağa kalktı. “Yapmışsın işte. Daha neyi yalanlıyorsun?”

“Ben hatırlamıyorum!” diye bağırdı son bir gayretle.

“Tamam kardeşim. O iş kolay. Ma... Madem ortada bir çocuk var. Test yaptırırız. Çocuk senin değilse bir şey yok, masumsundur. Ama seninse de... Yani yaptıysan... Onu o zaman düşünürüz.” diye Yavuz’un ortaya attığı çözüm herkese mantıklı gelmişti.

“Sena istemez.” dedi Narin Hanım. O kadar emindi ki...

“İsteyecek!” dedi Selim. Sesi itiraz kabul etmediğini açıkça belli ediyordu. “Biz de seninle gelelim babaanne. Test istediğimizi söyleyelim.”

“Sen istiyorsun o testi! Ben Sena’ya güveniyorum.” diye kesti-rip attı. Selim bakışlarını bir an babaannesinin gözlerine çevirdi. Bunca olanın içinde bu kırgınlığının önemi olmazdı tabii ama sultanının kendisine bu kadar güvenmemesi içine oturmıştu.

“Eminsin yani benim yaptığımdan, o çocuğun benim olduğundan.” dedi güçsüz çıkan sesiyle. Narin Hanım gözlerinin ta içine baktı. Kendisinden oldukça emindi. “Evet, eminim.”

Bölüm 28

Sena, Narin Hanım'ın sessizce evden çıkmasıyla ne yapacağını bilemedi bir an. Bocalaması normal miydi acaba?

Sina dakikalardır izliyordu kardeşini. Soracağı o kadar çok soru vardı ama yarasını daha fazla deşmek istemiyordu. Neler olduğunu deli gibi merak ediyordu.

Sena yanında kıvranan kardeşine baktı bir saniye. Sonra derin bir nefes çekti içine.

“Sor ne sormak istiyorsan? Bir daha cevap verecek Sena'yı bulamazsın karşında. Bu konu bugün açıldı, söylenecekler söylendi, bir daha da asla açılmayacak.”

“İyi misin?” diye sordu. Diğer sorularının, kendi merakının zerre önemi yoktu. Kardeşinin iyi olmasından başka bir şey istemiyordu.

“İki yıldır her gün hesap sormayı bekledim ben. Yüzüne ne kadar iğrenç birisi olduğunu haykırmak istedim. Ben ne yapacağım Sina? Narin teyzenin yanında kalamam artık. Tamam haberi yoktu, böyle olsun o da istemezdi ama oldu. Ben onu her görüşümde o torunu canlanacak gözümde. Kaçacak yerim kalmayacak şu evde. Buradan gitmem lazım benim. Ama nereye gideceğim? Nasıl geçineceğim?” diye aklındaki onlarca düşünceden bir-

kaçını sıraladı sadece. Sina'nın elinden bir şey gelmiyordu. Sıkıca sarıldı kardeşine.

“Eşyaları toplayalım, bir otele yerleşelim sonra düşünerüz neler yapacağımızı.” dedi. Aklına başka bir şey gelmiyordu. “O adam! Selim... Çok sinirliydi. Geri gelir buraya.”

“İftira atıyormuşum. İtibarını yerle bir ediyormuşum. Gözü-mün içine baka baka yalan söyledi. ‘Yapmadım ben öyle bir şey’ diye bangır bangır bağırdı o kadar insanın içinde. Bir insan bu kadar mı kötü kalpli olur, benim aklım almıyor.”

“Şaşırdık mı? Hayır... Zaten karakterli birisi olsa böyle bir şey yapmazdı. Şerefsiz işte.”

Sena başını iki yana salladı.

“Haydi hazırlanalım Sinan uyanmadan.”

Yavaşça yerinden kalktı ki Sina kolundan tuttu. Gözlerinde hafif bir endişe belirmişti.

“Ya Sinan’ın üstünde hak iddia ederse? Ben onun babasıyım derse o zaman ne olacak?”

Sena kaşlarını çatı sinirle. Hızla kolunu çekti. Oğlunun yüzü gözünün önünde canlanırken canı yanmıştı yine. “O, benim oğ-lumun hiçbir şeyi değil. Hayatımı mahvedip bana nefes olanın üstünde hak iddia edemez.” dedi kızgınlıkla.

Hızla üst kata çıktı. Hâlâ uyuyan oğlunun alnına bir öpücük kondurup eşyalarını toplamaya başladı.

Bir saat sonra açılan kapıyla ayağa kalktı hızla. Narin Hanım elindeki anahtarla kalakalmıştı. Torunu bildiği, ağlayınca yüre-

ğini sıkıştıran kıza baktı. Gözleri iki yıl önceki gibi yaşlıydı yine. Yüzü o zamanki gibi gülmeyi bırakmıştı. Başını eğdi hızla öne. Utanıyordu...

Ağır ağır yanına gittiğinde gördüğü valizlere şaşkınca baktı. Gözünden bir damla yaş akarken Sena elini avucuna almış, üzerine bir öpücük kondurmuştu.

“Narin teyze... Ben, benim için ve Sinan için yaptığın her şeye teşekkür ederim. Hakkını ödeyemem, Allah senden razı olsun...”

“Kı... Kızım...” dedi kekeleyerek. Allah’ım bugün nasıl bir gündü.

“Narin teyze ben gidiyorum. Duramam artık. Benim canımı alanın senin canın olduğunu bilerek senin yüzüne bakamam ben.”

Narin Hanım hızla sarıldı Sena’ya.

“Şu yaşımda aklım her şeye yeter sanıyordum, öyle değilmiş. Ben nasıl af dileyeceğimi bilmiyorum. Hem kimseye haber vermedim hem de Selim...” daha fazla devam edemedi, nefesi daralmıştı. Derin birkaç nefes çekti içine. Gözünden yaşlar akarken tekrar konuşmaya niyetlendi.

“Başına gelen her şey benim yüzümden. Selim’i ben büyüttüm. Annesi babası öldükten sonra ben kol kanat gerdim. İyiye kötüyü, doğruyu yanlışını ben gösterdim ona. Eğer benim yetiştirdiğimin sana kötülüğü dokunduysa bunda en büyük suç benim. Affet beni yavrum.” dedi.

Sonlara doğru sesi kısılmış, yere çökmüş yalvarıyordu. Altmış beş yaşındaydı, bu kadar çaresiz kaldığını, bu kadar utandığını hatırlamıyordu.

Sena gözyaşlarıyla sarıldı yaşlı kadına.

“Kendini suçlamanın bir faydası yok artık Narin teyze. Olan oldu, yaşanan yaşandı. Ailemin yapmadığını yaptın. Bana da çocuğuma da sahip çıktın. Bizim için o kadar sıkıntıya katlandın, unutamam ben bunu.”

Onlar yere çökmüş birbirlerine sarılırken Sina yanında Sinan’la merdivenlerden indi, Selim ve Yavuz da dış kapıdan içeriye girdiler. Hepsi de karşısındaki manzaraya birkaç saniye baka kaldı. Sina’nın gözleri dolup sarılan iki güçlü kadına bakarken Selim gözlerini Sinan’a sabitlemiş, donmuş gibi izliyordu. Ağır ağır yanına gitmeye başladı.

O canının kapıdan girdiğini ve oğluna doğru gittiğini görmüş-tü Sena. Hızla ayağa kalkıp karşısında durdu.

“Bir adım daha atayım deme.” dedi tehditkâr bir sesle. Selim hâlâ gözlerini kırpmadan Sinan’ı izliyordu.

Bakışlarını Sena’ya çevirdi biraz sonra. Gözlerindeki nefret metrelerce uzaktan bile belliydi. Sorgulayıcı bakışları birkaç saniye Sena’nın gözlerinde kaldı.

“Çek o iğrenç bakışlarını üzerimizden.” dedi Sena nefretle. “Kırletirsin...”

Selim sinirle gözlerini yumarken “Sakin ol!” diye bağıırıyordu gerilen sinirlerine. “Test istiyorum.” dedi kararlı sesiyle. Sena kaşlarını çatı sinirle.

“DNA testi istiyorum. Madem bana, ‘Sen bana dokundun.’ diyorsun, madem ‘Bu çocuk senin.’ diyorsun, o zaman ispatlayacaksın bana.”

“Şerefsizliğini ispata hiç gerek yok. Zaten ortada. Benim oğlum senin gibi birisinin hiçbir şeyi değil. Yaptıramazsın test mest.”

“Bak! Ben ne seni hatırlıyorum ne de başka bir şeyi. Nereden bileceğim beni kandırmadığını? Belki de başkasının çocuğunu bana itelemeye çalışıyorsun.”

“O benim oğlum. İki yıldır ben baktım ona. Ömrümün sonuna kadar da bakmaya çoktan razı oldum. Ne diye senin gibi şerefsize itelecekmişim? Karaktersiz olsun diye mi?”

Selim sinirle gözlerini yumdu tekrar. Sakinleşmeye çalıştı birkaç saniye ama bir farklılık olmadı. Ağzından çıkan cümleleri bir gün kuracağını birisi söylese tekme tokat daldardı. Ama şimdi bilinçsizce kuruvermişti bir anda.

“Eğer iki yıl önce de böyle konuştuyusan başına gelene çok da şaşırmamak lazım. Hak etmiş olabilirsin.”

Herkes şaşkınlık ve sinirle Selim’e bakarken yüzüne yediği tokatla başı yana savrulmuştu Selim’in. Kurduğu cümlelerin farkına varmıştı ama artık geri alamazdı. Yutkundu pişmanlıkla. Karşılaştığı yaşlı gözler yanlısını bir kez daha haykırmıştı yüzüne.

“Be... Ben özür dilerim. Öyle söylemek istemedim aslında. Bir anda çıktı ağzımdan.”

“Dileme özür falan. Senin gibi birisinden de başka bir şey beklenmezdi zaten. Defol git karşımdan.”

“Test istiyorum ben.”

“Ne sen ne de ne istediğin zerre kadar umurumda değil. Çık git. Sen benim oğlumun hiçbir şeyi değilsin.”

Selim yumruklarını sıktı bir an. Sena'nın gözlerinin içine bakarken istediği şeyi söyleyiverdi arkasındaki arkadaşına.

“Yavuz, arabayı çalıştır. Gidiyoruz.”

Yavuz anlamsızca bakmıştı bir an. Vazgeçmiş miydi hemen? Yahu ortada bir çocuk vardı, bu kadar kolay mı vazgeçmişti?

“Kardeşim emin misin?” diye sordu. Selim başını salladı onaylayarak.

“Eminim. Çalıştır arabayı.”

Yavuz sessizce dışarıya çıktı, otuz saniye sonra da arabanın güçlü motorunun sesi doldu kulaklara. Selim bir adım attı öne doğru. Sena'ya tepeden bakıyordu.

“Özür dilerim. İnanmayacaksın ama aslında böyle bir adam değilim. Aksine her zaman karşılarında oldum ama bu sefer mecburum. Bana zaten kızgınsın ve daha fazla kızacaksın ama dediğim gibi buna mecburum. Söz veriyorum hiçbir şey olmayacak.”

Sena anlamsızca bakıyordu Selim'e. Ne saçmalıyordu bu?

“Ne diyorsun be?”

Selim hızla kenara itti Sena'yı. Canını yakmayacak kadar hafif ama dengesini kaybedecek kadar sertti. Sendeleyen Sena koltuğa düşerken Selim hızlıca teyzesinin yanındaki Sinan'ı kucağına aldı.

“Gel bakalım küçük adam. Seninle biraz işimiz var.”

Sena toparlanıp arkasından koşsa da yetişememişti. Ağlayan oğlunun sesi yavaşça uzaklaştı evin önünden.

Sina gelmiş, sıkıca sarılmıştı ağlayan kardeşine. Gözlerini hız-

lıca etrafta gezdirdi. Bir taksi arıyordu ama bulamayacağı belliydi. Birkaç saniye sonra evin açık kapısından Narin Hanım'ın telefonunun sesi duyulmaya başladı. Arayan torunuydu. Hızlıca açtı telefonu yaşlı kadın.

“Selim sen ne yapıyorsun? Ne demek bu? Nereye götürdün Sin...” Sözüünü elindeki telefonu hızlıca alan Sena kesmişti.

“Nereye götürdün oğlumu Allah'ın cezası? Geri getir çabuk!” diye bağırışı evin dışından bile çok rahat duyuluyordu. Selim telefonu kulağından birazcık uzaklaştırdı.

“Bağırma lütfen.”

“Oğlumu istiyorum.”

“Tamam haklısın, yaptığımı doğru demiyorum, savunmuyorum da ama mecburum. Kaçırarak değilim, DNA testi yapıldıktan sonra geri getireceğim.”

“Saçmalama be, ne DNA'sı? Küçük çocuğa benim rızam olmadan test yaptıramazsın.”

“Normal şartlarda bir günde sonuç da alamam. Ama normal şartlarda değiliz.”

“Öldürürüm seni, duydun mu beni? Geri getir oğlumu!”

“Getiremem... Bizim Sinan'la biraz işimiz var. Telefonu yüzüne kapatmak zorundayım, bunun için de özür dilerim.”

Sena kulağında telefonla öylece kalakaldı. Yaşların biri akmadan diğeri düşüyordu yanaklarına.

“Aldı götürdü oğlumu.”

Sina, hızla Narin Hanım'ın yanına geldi.

“Sen bu adinin kendi torunun olduğuna emin misin? Bu nasıl bir adam Narin teyze? Ne yaşıyor, ne içiyor, neyin kafasında bu?”

Narin Hanım ne diyeceğini bilmiyordu. Eli kolu bağlanmıştı. Torununun ne yaptığına ne de yapacağına akıl erdirebiliyordu. “Kızım ben bilmiyorum.” dedi çaresizce.

Söyleyecek cümle değil, kelimesi bile yoktu artık. İçinden torununa saydırırken hiçbirini dile dökemiyordu. Utançla başını eğdi. “Kı... Kızım sonuçta Selim, Sinan'ın ba... Babası, zarar vermez ona.”

Sena hızla çevirdi başını. Kaşlarını çatmış, bütün siniri tepesine çıkmıştı. “O adam benim oğlumun hiçbir şeyi değil. Onun bizim hayatımızdaki yeri belli. Şerefsizlikten babalığa terfi edemez.”

Yavuz arkada kucağında çocukla birlikte oturan arkadaşına bakıyordu çaktırmadan. Ağlayan çocuğu susturmaya çalışıyordu ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. “Yahu sen neden ağlıyorsun ki? Hasta falan mısın? Yavuz, testten önce bir hastaneye mi götürsek acaba?”

Yavuz gülümsemekten kendisini alamadı. Dalga geçmek için daha uygun bir zaman olabilir miydi acaba?

“Kardeşim çocuğu incelesene bir. Belki bir yeri kırılmıştır.”

Selim şaşkınca açtı gözlerini. Hızla gözlerini üzerinde gezdirirken uyarıda bulunmaktan geri kalmıyordu.

“Aman ha, sakın bir yerini kırma. Valla annen öldürür beni. Elinde yeterince bahane var zaten, yenilerine hiç gerek yok.”

Yavuz elinde olmadan kahkahaya boğulmuştu. “Oğlum çocuğu annesinden ayırdın çekiştire çekiştire. Ağlamayacak da ne yapacak?”

“Sen test yaptıralım demeseydin bu çocuk ağlamayacaktı. Her şey senin yüzünden oldu.” dedi Selim üste çıkmaya çalışarak.

“Hee evet öyle oldu. Ya sabır, ya Allah! Ben sana test yaptır-
alım derken çocuk kaçıralım dememiştim. Sen neden her şeyi
tersinden anlıyorsun acaba?”

“İkna olmuyordu, ne yapsaydım?”

“Ben sana bir şey söylemiyorum artık. Sustur şu çocuğu Allah
aşkına. Valla başım ağrıdı.”

“Ben nasıl susturayım yahu?” diye sordu Selim.

Şimdiye kadar bir çocukla vakit geçirme imkânı bulamamıştı.
Şimdi şu kucağındaki çocuğun kendi çocuğu olma imkânı vardı.
Ne yapacağını bilmiyordu ki...

“Ben mi bileceğim? Babası değil misin, sustur işte.”

Selim, bakışlarını hızla Yavuz’a çevirirken haklı olabileceği
düşüncesiyle ağzını açamadı. Küçük çocuğun gözyaşlarını siler-
ken gayet sevecendi. Yüzünde hafif bir tebessüm oluşmuştu.

“Anne gelecek Sinan. Korkma sen.” deyiverdi. Ane, diyen Sinan’a
gülümseyerek baktı. “Ane ya... Baba nerede?” diye sordu. Biliyor
muydu acaba baba kelimesini? Sahi ilk kelimesi ne olmuştu acaba?

Küçük çocuk “Baba nerede?” sorusuna “Ane.” diye cevap ve-
rince gülümsemekten alamadı yine kendisini. Sinan ağlamayı
azaltmıştı, artık daha sakindi. Dakikalar sonra Yavuz bakışlarını
tekrar Selim ve Sinan’a çevirdi.

“Kardeşim kızma ama bu çocuk sana benziyor.”

“Değil mi? Hafif andırıyor sanki.”

“Kucağına da yakıştı valla. Babalık da cuk oturdu kardeşime.”

Selim tebessümle kucağındaki çocuğa baktı. Psikolojisi bozulmuştu sanırım.

“Babalık... Selim baba... Çok da kötü durmadı sanki...”

Söylediğine kendisini yabancı hissetti. Babalık tamamdı ama böyle değil, böyle olmaz. Kendisine kızdı, böyle baba olmak istemiyordu. Bir kadının canını yakarak, hayattan soğutarak baba olmak istemiyordu. Sinirini çıkartabileceği tek insana doğru uzandı. Koluna hafifçe vurdu.

“Oğlum ne baba baba deyip duruyorsun saçma sapan. Yok ortada bir şey.”

Sinirinin bir anda yok olması bir kelimeye bakıyormuş meğerse. Sinan’ın “Bab...” diye kendisini taklit etmesi, donup kalmasına sebep olmuştu.

Baba mı demişti? Üzerine alınsa mıydı acaba? Kendisine mi demişti yoksa öylesine mi söylemişti? Taklit etmek miydi niyeti?

“Küçük çocuk ‘Ne niyetle baba dedin?’ denir mi? Niyet ne demek, onu bilmiyor. Öylesine söyledi işte. Üstüne alınma.” dedi içinden.

“Bence de. Hem ‘Benim çocuğum değil!’ diyorsun hem de baba deyince üstüne alınıyorsun. Bir karar ver.”

“Aklımı mı okuyorsun sen?”

“Hee aklını okuyorum. Nereden anladın? ‘Acaba yüksek sesle mi söyledim?’ diye düşünme sen tamam mı? Çünkü aklını okuma ihtimalim daha yüksek.”

“Bir laf söyle bin ah işit, dedikleri bu olsa gerek.”

Adam doğru söylüyordu. Üstüne alınması saçmaydı zaten. Sinan takılı kaldığı kelimeyi tekrar ederken çok tatlı duruyordu. Gülümsemekten kendisini alamadı yine.

Hastane kapısından içeriye girerken derin bir nefes çekti içine. Kucağındaki çocuğun kendisini taklit etmeye çalışmasıyla yüzüne bir gülümseme kondu tekrar. Korku, merak, heyecan ve en çok da utançla girdi içeriye. Böyle bir konudan hastaneye gelmek zoruna gidiyordu. Peki ya Sinan’ın babası çıkarsa ne yapacaktı? Şimdi düşüncesinde bile kendisine saydırırken o kıza ne diyebilecekti?

Bir iki saat sonra evin kapısına geldiler tekrar. Daha bahçeye giremeden Sena çıkmış, hızla almıştı Sinan’ı kucağına. Sinan’ın “Ane!” diye bağıışı çok tatlı gelmişti kulağına. Eğer oğlu çıkarsa kendisine nasıl baba derdi acaba? Yüzünde oluşan tebessüm çok kısa sürmüştü. Sena gözyaşlarını silmiş, Sinan’ı kardeşine uzatmıştı. Delici bakışları Selim’in gözlerindeydi.

“Sina, Sinan’ı içeriye götür.” Narin Hanım, Sina’yla birlikte eve girmişti. Yavuz arabaya doğru bir adım atmıştı ki Sena durdurdu. “Sen gitme! Şununla yalnız kalmak istemiyorum.”

Selim ne olanların farkındaydı ne de Sena’nın söylediklerinin. Sena’ya her bakışında aklında oluşan yeni görüntüler, yeni sesler vardı. Şimdi de o anlardan birisiydi. Oluşan her görüntü “Sen yaptın!” diye haykırıyordu. Hüzünle gözlerini yumdu.

“Senin derdin ne?” diye sordu sinirle Sena. “Ne istiyorsun?”

“Benim kötü bir niyetim yoktu. Sadece emin olmak içi...”

“Senin emin olman benim umurumda bile değil.” dedi tükürürcesine bir sesle. Selim kimsenin karşısında bu kadar ezildiğini hatırlamıyordu. Testin negatif çıkacağını düşünürken artık bundan emin olamıyordu.

“Emin olma, hep şüpheyle yaşa, diyorsun.”

“Neden şüpheye düştün? Dün bas bas bağırıyordun, yapmadım diyordun. İftira atıyorsun, para koparmaya çalışıyorsun, di-yordun. Ne oldu?” diye sordu küçümseyerek. Bu adamı görmek, midesine kramplar girmesine sebep oluyordu. Sanki her anında daha da zorlanıyordu.

“Ben hâlâ hatırlamıyorum. Hâlâ böyle bir şey yaptığıma da inanmıyorum a... Ama bazı görüntüler var zihnimde. Ben Meltem değilim, diyorsun sanki. Kaçışın canlanıyor gözümün önünde.”

Sena gözünden yeni bir damlanın akmasına müsaade etti. İki yıl öncesine gitmişti, canı acıyordu. Sesinin titremesine mani olmadı konuşurken.

“Çok yalvardım. ‘Kurban olayım yapma.’ dedim. En insafsız insan bile insafa gelir, haykırışlarıma cevapsız kalamazdı. Ama duymamak için ağzımı kapattın. Bana cevabın üzerimde-ki okul formamı yırtmak oldu... Şimdi gelmiş, ‘Şüpheyle yaşayamam.’ diyorsun. Benim şüphem yok, eminim... Emin olunca hiç yaşanmıyor. En iyisi hatırlamıyormuş gibi yapmaya devam et. Oğlumdan da uzak dur.”

Arkasını dönmüş eve doğru giden Sena’nın kolundan tuttu Selim. Sena’nın hızla arkasını dönüp kolunu kurtarması ve yeni bir tokadı yüzüne geçirmesi beklemediği bir şeydi.

Şaşkınlıkla elini yanağına götürdü. Sinirle bir adım attı öne doğru.

“Sen iyi alıştın bana tokat atmaya. Kendine gel biraz.”

“O pis ellerini uzak tut benden. Dokunma bana. Beni tanıımıyorsun, yemin ederim seni pişman ederim.”

Selim gözlerini yumdu sabır çekerek.

“Tamam, özür dilerim, dokunmam bir daha. Ama söyleyeceklerimi dinle lütfen.”

Sena geriye doğru bir adım atarken onu dinlememek konusunda oldukça kararlıydı.

“Ben sesine bile katlanamıyorum. Aynı havayı solumaya katlanamıyorum. Oturup dinleyecek miyim?”

“Bak tamam, çok zor, biliyorum ama beni de anla lütfen. Hatırlamıyorum diyorum. Emin olmak istiyorum. Eğer Sinan benim oğlumsa...”

“Değil, benim oğlum senin hiçbir şeyin değil. Uzak duracaksın ondan.”

“Yarın testin sonucu çıkacak. Eğer gerçekten benim oğlumsa onu benden uzak tutamazsın. Ben buna izin vermem.”

“İzin isteyen kim be! Sen kimsin de neye izin vermiyorsun? Bu ne kendini beğenmişlik!”

“Kaçmayı falan da düşünme. Benden kurtulamazsın. Bugünden itibaren gerekirse kapıya adam dikerim, sizi eve kilitlerim ama kaçmana da uzak tutmana da izin vermem.”

“Sen bana baks...”

“Baktım. Diyeceğimi de dedim. Yarın test sonucuna göre ne yapacağımıza karar veririz.”

“Allah’ım sen sabır ver. Çıldıracağım. Hiçbir şey yapmam ben senin gibi birisiyle. Ne yapacaksan git ötede yap. Kokun bu tarafa sinmesin.”

Sinirle eve girdi. Sinan’ı hızla kucağına alırken gözünden akan yaşlara mani olamıyordu. Narin Hanım yavaşça geldi yanına.

“Kızım...”

“Bir şey deme Narin teyze, Allah aşkına bir şey deme. Şu torunun mudur nedir, söyle bıraksın bizi. Kapıya adam dikerim, eve kilitlerim, diyor. Allah’ım ben nasıl bir yangının ortasında kaldım! Söneceğine daha da harlanıyor.”

“Bab, bab, bab...” diye tekrarlayan çocuğa şaşkınca baktı hepsi de. Sena olduğu yere çökerken korkusu yine çıkmıştı gün yüzüne.

“Neler öğretmiş benim oğluma? Ya bu Allah’ın belası inkâr etmiyor muydu? Bu neyin kabullenışı şimdi?” dedi çaresizce ağlar-ken. Kalkıp hesap sormak, oğluna söylediği her kelime için pişman etmek istiyordu ama arsızlığını görmüştü. Hiç utanmadan karşısında duracağını, cevap vereceğini biliyordu.

Bölüm 29

Selim sabahı zor etmişti. İkide bir saate bakıyor, zamanın geçmediğinden yakınıyordu. Onun aksine Yavuz koltuğa serpilmiş güzelce uyuyordu. Söylenmekten alamadı kendisini.

“Allah’ım! Şundaki rahatlığa bak. Kardeşin için neler söylüyorlar, belki biraz sonra baba olduğunu öğrenecek ama bizimki sere serpe yatıyor. Bir de koltuklara rahatsız derler. Şu adamda rahatsız bir tip var mı? Yok ya, problem tamamen bende. Bir adam nişanlısını, dostunu yanlış seçiyorsa adamın değil de kimin suçudur bu?”

Mutfağa gitti söylene söylene. Yavuz’un uyanması için bir sürahi su dökmekten daha kolay bir yol yoktu. Tahmini doğru çıkmıştı. Yavuz korkuyla sıçrarken yüzüne istemsizce bir gülümseme kondurmuştu.

“Günaydın uyuyan yakışıklı.”

“Sana da günaydın canı kalpli. İnsan böyle mi uyandırılır?” diye sordu yüzünü kuruması için Selim’in uzattığı havluyu alırken.

“Ben sana seslendim. Uyanmayan sendin.”

“Yalan söyleme. Ben zaten uyanıktım, sadece kalkmıyordum. Hiç seslenmedin. Yaptın bir halt, arkasında dur madem.”

Selim'in yüzündeki gülümseme soldu bir anda. Başını öne eğerken aklına yine Sena gelmişti. "Doğru." dedi sessizce.

Yavuz elindeki havluyu kenara bıraktı. Derin bir nefes çekti içine. "Ne yapacaksın? Yani eğer Sinan senin çocuğunsa... Yani sen Sena'ya..."

"Herhâlde ilk olarak bu utançla Sena'nın yüzüne nasıl bakacağımı, ondan nasıl af dileyeceğimi düşünürüm."

"Psikolojin bozulacak, o zaten belli. Ama Sinan için ne yapacaksın? Sena tahammül edemiyor sana, çocuğunu hiç göstermez ki."

Selim derin bir nefes çekti içine. Elini yüzüne sürterken çaresizliği her hâlinden belliydi. Yavuz elini çırpıp koltuktan kalktı hızla.

"Neyse haydi gidelim. Bakalım o minik, bizim minik mi?"

Evden çıktıklarında saat oldukça erkendi. Henüz doktorun geldiği bile şüpheliydi. Bir saatlik heyecanlı bekleyişin ardından sonuç kâğıdını eline aldı nihayet. Açmaktan korkarken açmaktan daha fazla korkuyordu.

Tedirgince açtığı zarfı kenara koydu. Katlı kâğıdı açarken kalbi ağzında atıyordu. Okuduğu yazıyla sıkıca yumdu gözlerini. İçinden kendisine belalar okumaya başlamıştı. Yavuz, kardeşinin ağlaması karşısında ne yapacağını bilemezken sonucu görmeden ne olduğunu anlamıştı.

Kollarından tuttu yere çöken arkadaşını. Sıkıca sarıldı. Elini sırtına vururken nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Ne denirdi ki? Üzülme geçer, mi diyecekti? Boş ver, önemsiz, mi diyecekti? Oldu bir kere, yapacak bir şey yok, mu diyecekti? Hangisi teselli edebilirdi ki?

“Ya... Yapmışım Yavuz. Ben nasıl yaptım? Ne günahı vardı Sena'nın? Ya liseye giden kız! Nasıl bakacağım ben yüzüne? Test istediğim gibi çıksa karşısına geçip beni kandırdın diye hesap soracaktım. Şimdi ne diyeceğim? Beni öldürse hak değil mi? O Meltem yüzünden gencecik bir kızın hayatını elinden almışım ben. Televizyondan duyunca sayıp sövdüğüm şeyi nasıl yaptım? Ben nasıl yaşayacağım bu yükün altında? Bu mahcubiyetle nasıl nefes alacağım?”

Yavuz gözünden akan yaşları elinin tersiyle sildi. Selim'in yüzünü kendisine çevirirken güçlü durup destek olmaktan başka çaresi yoktu.

“Tamam! Tamam, sakın ol. Bundan sonrasına bakacaksın. Dik duracaksın. Bir halt yapmışsın, telafi etmenin yoluna bakacaksın. O çocuğa sahip çıkman lazım. Şirketteyken anlatmıştı ailesini, tanıdıklarını... O kıza hayatını geri vermek lazım.”

Selim hızlıca başını çevirdi.

“Nasıl vereceğim? Kız benim varlığıma katlanamıyor. Aldığım nefes canını acıtıyor. Ya bir de geçtim karşısına, ‘Çıkarın var ben-den!’ dedim. Ben... Ben ne zaman bu kadar aşağılık bir adam oldum? Ben ne yapacağım şimdi?”

Yavuz kolundan tutup kaldırdı Selim'i. Omuzlarına çöken bu ağır yükün altında ezilmişti kardeşi. Bir anda kamburu çıkmıştı sanki. Dik dursun diye uğraştıkça daha da bükülüyordu beli. Etraftaki şaşkın bakışlara aldıracak hâlde değildi. Selim kendi derdine düşmüştü, Sinan'ın derdine düşmüştü, Sena'nın derdine düşmüştü, yaptığı iğrençliği nasıl telafi edeceğinin telaşına düşmüştü. Çaresizliğinin altında her saniye ezilirken kendini arabaya attı güç bela.

“Babaanneme götür.” dedi fısıltıyla. Yavuz’un bir yandan kızan, bir yandan üzülen bakışlarını göremedi. Başını önüne eğmiş, birleşmiş ellerine bakıyordu. Gözlerinin önüne yeni yeni görüntüler gelirken artık emindi. Hiç emin olmak istemese de...

Eline telefonu alıp babaannesini aradı. Karşıdan ses gelmesine fırsat vermeden konuşmaya başladı.

“Babaanne ben geliyorum. Dışarı çıkar mısınız?” dedi tek nefeste. Yaşlı kadın torununun sesindeki kabullenışı anlamıştı. Ee, şimdi ne olacaktı?

Narin teyze, biraz zaman sonra dış kapıya doğru giderken Sina yolunu kesti bir anda. “Nereye Narin teyze?” diye sordu sert çıkan sesiyle. Selim’i öğrendiğinden beri Narin Hanım’a davranışları değişmişti. Her bakışında yaşlı kadını eziyordu sanki. “Kızım Selim gelecek de...”

“Hâlâ nasıl görüşüyorsun o adamla? Tamam, senin torunun ama şerefsiz. Senin deli kızının hayatını kararttı o. Hiç mi umurunda değil? Daha dün sayıp sövüyordun, bedduaların birini bitirmeden diğerine geçiyordun. Torunun olunca Sena’nın yaşadığı o kadar şeyi nasıl unuttun?”

“Kızım ben bir şey unutmadım. Ama Selim’i de ben büyüttüm. Aklı yerinde değilmiş. Yoksa ölür yine de yapmaz. O, karıncayı bile incitmezdi.”

“Karıncayı incitmemiş olabilir ama liseye giden bir kızı incitmekle kalmadı, hayatının en büyük acısını yaşattı.”

Narin Hanım gözlerinden firar eden yaşı hızla sildi.

“Ne yapmamı istiyorsun? Torunum o benim.”

Sorduğu sorunun cevabı arkadaki Sena'dan gelmişti. Kısık çıkan sesiyle olabildiğince konuşmuştu.

“O torununa söyle, benden de oğlumdan da uzak dursun. Saçma sapan oğlum olaylarına girmesin. Sinan'ın babası yok. Annesi yetiyor ona.”

Dışarıdan gelen korna sesiyle Sena oğlunu kardeşinin kucağına bıraktı. “Kimse gelmesin!” dedi keskin sesiyle. Hızla dışarıya çıktı.

Karşısında Sena'yı görmeyi beklemeyen Selim, ne yapacağını şaşırmıştı. Bir an göz göze gelseler de hemen bakışlarını kaçırmış, başını aşağıya eğmişti. Utanç tüm benliğini sarmışken buna bile hakkı olmadığını düşünüyordu.

Sena kaşlarını çatarak baktı karşısındaki adama. Dünkü gibi değildi duruşu. Omuzları çökmüştü. Anlaşılan o ki yaptığı şeref-sizliği kabul ediyordu artık.

“Yapmış mısın?” diye sordu aşağılayarak. Selim cevap vermezken yerin dibine girmişti sanki.

“Pek bir sessizsin. Bağırsana, iftira desene. Ben bu kadar şeref-siz değilim, desene.”

Sonlara doğru sesi iyice yükselmişti. Karşısında gözyaşları döken adamın ne mutsuzluğu ne de utancı umurundaydı. Kendisi bu utançla, mutsuzlukla, çaresizlikle çok günler geçirmişti. Derin bir nefes çekti içine. Akan yaşlarını silmiyordu artık.

“Ne o? O kadar şerefsiz miymişsin yoksa?”

Bakışlarını kaçırarak Selim'e baktı tekrar. “Beni suçlu çıkaracak bir bahanen bile yok. Ne açık saçık giyindim ne geç saatte birisinin evindeyim ne de birisine aldandım. Okula gidiyordum be!

Neyim çekti ilgini? Daha on yedi yaşımıydım. Ne yapmış olabilirim?”

“B... Ben bilmiyorum.” diye karşılık verebildi Selim güçlükle. Bakışlarını yerden kaldıramıyordu.

“Bir bahane bile uyduramıyorsun, şundan yaptım bile diyemiyorsun. Ben neden yaşadım bunu? Neyin bedelini ödedim ben? O Meltem denilen kız aldatmış seni, kandırmış. Ona ödeteceğin bedeli mi yükledin benim ömrüme?”

Karşısında sessizce duran adam sinirlerini bozuyordu. Bir şey söylesin istiyordu. Sinirini karşısındaki adama kusmak istiyordu. Biliyordu ki hiçbir yarasına merhem olmayacaktı ama susmasıydı.

“Konuşsana Allah’ın belası! Neyin cezasını kestin bana?” diye haykırdı boğazı yırtılırcasına.

Selim’in gözyaşları daha da hızlanırken verecek bir cevap bulamıyordu. Oysa çok zeki adamdı. Neden aklı uçmuştu ki?

“Ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Aklım hâlâ almıyor. Ben böyle birisi değilim. Senin tanıdığın Selim’i ben tanımıyorum. Sana yemin ederim.”

Sena hızlıca gözyaşlarını sildi. Yüzüne hafif bir gülümseme kondurdu. Burnunu çekerken konuşmaya başladı. “He tamam o zaman. Öyle birisi değilsen problem değil. Olur böyle şeyler ya. Çok takma kafana.” dedi alayla.

Sonrasında yüzünde oluşan ciddiyet Selim’in vereceği savaşın hiç kolay olmayacağını kanıtıyordu.

Selim başını iki yana salladı. Gözyaşlarını silmişti o da. “Telafi etmeme izin ver. Lütfen...”

“Nasıl olacak o? Zamanı iki yıl öncesine mi alacaksın?

Eğer öyle bir şey yapılabiliyorsan daha da geriye git. Hiç doğma. Dünya senin gibi bir pislikle hiç tanışmasın.”

Acımasız sesi ve cümlelerinin altında Selim ezilirken Sena az söylediğini, çok daha fazlasını hak ettiğini düşünüyordu.

“Çık hayatımızdan!” diye emretti. Hırsla arkasını döndüğünde duyduğu cümle sinirlerini daha da bozmuştu.

“Asla olmaz. Artık hep birlikteyiz. Ben her zaman hem senin hem de oğlumun yanında olacağım.”

Sena çıldırma noktasına gelmişti. Bu ne saçmalıktı?

“O senin oğlun değil. Hiçbir şeyin değil. Saçma sapan bağlar kurma benim çocuğumla. Ne ben ne de oğlum seninle birlikte falan değiliz. Yanımıza yaklaşmak, hayatımıza dâhil olmaya çalışmak gibi bir hataya düşme.”

Sena inatçıydı, kabul. Ama Selim de asla geri kalmazdı.

“Olacağım. Buna mani olamazsın. Sen istediğin kadar inkâr et. Gerçek bu. O benim oğlum. Benim canımdan parça o.”

“Ne yapmalıyım? Teşekkür mü etmeliyim bunun için sana? İyi ki bana tecav...”

“Söyleyip durma şunu!” diye kesti sözünü Sena’nın.

“Niye? Yalan mı? Yapmadın mı?” diye sordu buz gibi sesiyle.

Selim iyice çıkmaza girmişti. Çıldırmasına çok az kalmıştı. Elini saçlarına daldırıp asılmaya başladı çaresizce.

“Yaptım!” diye bağırdı. “Yaptım, Allah kahretsin beni ki yaptım. Ama bilmiyorum, hatırlamıyorum. Bilsem yapar mıyım hiç? Allah aşkına yapma. Beni daha fazla ezme. Benim için de zor.”

“Ben hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey demedim. Hak ettiğin o kadar söz var ki söylesem ömrüm biter. Bir zaman geldi, ben seni anlamaya çalıştım biliyor musun? ‘O kadar içecek ne yaşadı kim bilir.’ dedim. ‘Belki pişmandır.’ dedim. O iğrenç içki kokusu çıkmadı üstümden. Sarhoştun, Meltem diye sayıklıyordun. Acı çektiğini o zaman da anlamıştım. Beni o kız sandın. Bir yanlış anlaşılma yüzünden bunları yaşamak daha da zoruma gitti. Yok yere yaşadım ben ne yaşadıysam. Acı çekmiş olman bana yaptığını aklamıyor, affettirmiyor, ettirmeyecek de. Saçma sapan düşüncelerin içine çekilme.”

Selim çaresizce eve giren Sena’nın arkasından baktı. Ne diyecekti ki? Kendisini savunacak cümleleri bir araya getiremiyordu. Savunulacak hâli de yoktu.

Sena’nın içeriye girişinden bir dakika sonra Narin Hanım çıktı dışarıya. Yanına gelmeden yaşadığı hayal kırıklığını yansıtıyordu gözleri âdeta.

Ayakta öylece kapıya bakakalan torununu görmemiş gibi arabaya bindi. Birkaç dakika sonra Selim ellerini cebine koyup arabaya doğru gelmeye başladı. Başı aşağıdaydı, yüzü hüüzün doluydu.

“Ne oldu sana?” diye sordu aksilikle Narin Hanım. “Test sonucunu öğrendik sultanım. Gözün aydın kız. Babaanne olmuşsun da haberimiz yok.” diye neşeyle durumu anlatan Yavuz’a ikisi de şaşkınca baktılar. Yavuz söylediklerini idrak edebilmişti o bakışlardan sonra. Hafifçe boğazını temizleyip ciddiyete büründü tekrar.

“Pardon. Ben bir an boş bulundum. Amca olmak bende ters etki yaptı.”

Narin Hanım gözlerini devirmekten geri kalamadı. “Boşta bulunmanın da tam zamanı oğlum. Aferin.”

“Babaanne bana yardım etmen lazım. Ben bir halt yapmışım. Nasıl yaptım hâlâ aklım almıyor ama telafi etmem lazım. Sena’ya karşı, oğluma karşı. Yardım et bana.” dedi utanarak.

“Ne yapacaksın?” diye sordu merakla. Aklına gelene içten içe sevinmekten alamıyordu kendisini.

“Babaanne ben yaptığının sorumluluğunu üstlenmek zorundayım. Bunu hem Sena’ya hem de Sinan’a borçluyum. Bu borcu ödemem lazım. İki seçenek var: Ya beni polise verecek ya da evleneceğiz.”

Yavuz hızla başını çevirdi duyduğuyla. “Ne?” dedi istemsizce. “Oğlum o kız seni uykunda öldürür valla.”

“Sena karıncayı bile incitmez. Öldürecek olsa bundan iki sene önce o çocuğu öldürürdü. O kimseye kıyamaz.”

Selim’e doğru döndü. Aşağılayan bir bakışla baktı.

“Sen üstüne alınma. Seni diri diri gömse haklı. Ne yapıyorsun demem.”

Selim başını salladı. Diyecek bir söz bulamıyordu artık.

“Sağ ol babaanne. Yemin ederim Sena bu kadar laf sokmadı bana. Diğer seçeneği unutmayın, o da olabilir. Ama diyelim evlendik, o zaman da yapacak bir şey yok. Benim canıma okusa da diri diri gömse de uykumda öldürse de razıyım. Hak etmediğim bir şey değil. Öyle veya böyle telafi etmem lazım. En azından denirim. Sinan’ı babasız bırakamam. Sena’yı daha fazla bu yangının ortasında yalnız bırakamam. Başıma geleceğe kabulüm. Sena is-

temeyecek, biliyorum. Senden onu ikna etmeni istiyorum. Zorlamak istemiyorum. Zaten gözünde yerin yedi kat dibindeyim, daha da küçülmek istemiyorum.”

“İmkânı yok. Uğraşma hiç. Olacak iş var, olmayacak iş var.”

“Olacak babaanne. Sen bilirsin işini. En iyisi bu de, canına okumak için de, ne bileyim intikam için de. Sinan için de. Bak buna hayır diyemez. İyi de olsa kötü de olsa hatta çoğunlukla kötü de olsa babası de. Çözerse bu işi benim oğlum çözer zaten.”

Narin Hanım ne kadar belli etmese de gururlanmıştı bir an. Hiç yoktan, “Yaptım, tüh!” deyip geçmiyordu. Yaptığını telafi etmek istiyordu. Sürekli terslese de biliyordu, Selim öyle bir çocuk değildi. Bile isteye can yakmazdı.

“Tamam, denerim. Ama sırf Sinan için. Yoks...”

“Biliyorum babaanne. Ben daha fazlasını hak ediyorum. Utancımın dibindeyim zaten, daha dibe inemem. Ama oturup utanmak yetmiyor babaanne. Sen de beni anla. Daha dün ne çocuğum ne de hayatını elinden aldığım bir kız vardı. Benim bilerek kimseye zarar vermeyeceğimi bilirken daha fazla canımı yakma. Sana en çok ihtiyacım olduğu zamanda böyle sırtını dönme bana.”

Narin Hanım başını salladı anlayışla. “Tamam.” dedi sakince. Elinden başka bir şey gelmiyordu zaten. Arabadan inip eve doğru gitmeye başladı.

Yavuz ağır ağır döndü Selim’e. Yerinde olmayı hiç istemezdi. Çok doğru söylemişti. Başına iki günde gelmeyen kalmamıştı. Tamam, Sena’nın durumu daha kötüydü ama Selim de zor durumdaydı. Elini yavaşça Selim’in omuzuna koydu. Desteğini belli edercesine sıkmasıyla Selim başını çevirdi.

“Haydi gel, bir şeyler içelim. Biraz kafan dağılsın.” dedi. Selim’in yüzünün anbean değişmesine şahit olmuştu. Selim hırsla elini itekledi omuzundan.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Ben bu lanet kafamı dağıttığım için kaç kişinin hayatı altüst oldu, bilmiyor musun? Hâlâ bana kafanı dağıt diyorsun. Niye dağıtayım? Yeni hayatları karartmak için mi?” diye hırsla bağırdı. Yavuz’un kabul eden bakışlarıyla hırsla kemerini bağladı. Kafa dağıtmak değil ama uyumak iyi gelebilirdi. Hiç yoktan ağrıyan başına belki çözüm olurdu.

Sena içeriye girip Sinan’ı kucağına aldığında Narin Hanım da dışarıya çıkmıştı. Görmezden gelerek üst kata Sinan’ı doyurmaya gitti.

“Oğlum seni sütten kessek mi artık? He oğlum? Her şeyi yiyorsun maşallah. Bir beni yemediğin kaldı.”

Oğlunun, “mam!” diye bağırmaya başlamasıyla yüzüne istemsizce bir gülümseme kondu. Günler sonra ilk kez gülmüştü. Sıkıca sarıldı oğluna. Başına, alnına, yanaklarına öpücük kondururken her öpücükten sonra “İyi ki doğurmuşum seni.” demeyi ihmal etmiyordu.

“Güzel oğlum benim... Nerede senin o çatlak teyzen? Görünmüyor ortada.”

“Dece!”

“Dece ya, sen hiç anne deme zaten hain evlat, ne olacak. Hiç tekrar etmiyoruz bu ara Sinan Bey. Unuttun değil mi her şeyi?”

Kıkırdayarak “Ane!” diyen çocuğun yanaklarına Gülümseyerek bir öpücük daha kondurdu.

“Anneanne de bakalım.” Sinan kaşlarını kaldırıp anneanne diye bağırmaya başladı ardı ardına.

“Dede de bakalım.” Sinan bu kez de dede diye inletti ortalığı. “Aferin benim oğluma. Akıllı oğlum benim.”

“Bab!” diye bağırmaya başlamasıyla önce gülen yüzü düştü sonra da bakışları sulandı. Bu adamı hayatından, oğlundan nasıl uzak tutacaktı? Hep birlikteyiz artık, demişti. Ya peşini bırakmazsa o zaman ne yapacaktı?

Aşağıya inerken salondan duyduğu kendi ismiyle adımlarını durdurdu. Ne oluyordu ki?

“Kızım önce senden bir şey isteyeceğim. Babanlarla konuşsan da hemen gitmesen. Okul da yok zaten.”

“Sena da öyle dedi. Zaten gitmek hiç içimden gelmiyordu. Ortalık böyle karışırken nasıl gideyim?”

Narin Hanım, Sina’nın elini avucunun içine aldı. “Bana kız, kabulüm. Haksızsın demem. Sena’dan sonra en çok acı çekenlerden biri de sen oldun. Biraz gülsün diye kendini paraladın, Allah senin gibi kardeşi herkese nasip etsin.” dedi. Devam etmek niyetindeydi ama karşısındaki Sina’ydı. Sabırsız Sina!

“Narin teyze bu giriş, gelişme bölümünü geçsek? Sen direkt sonuca gelsen. Ne dedi o torunun olacak canı?” Başını iki yana alayla sallamıştı. Aslında ne dediği zerre kadar umurunda değildi.

“Yaptığının bedelini ödemek istiyor. ‘Madem yaptım hem Sena’ya hem de Sinan’a kol kanat germek istiyorum.’ diyor. Sinan eksik büyümesin istiyor, babasını bilsin istiyor. Selim, Sena’yla evlenmek istiyor.”

Sena olduğu yerde çakılı kalmıştı. O adam kendileriyle alay ediyordu. Yapıp kaçmıştı, şimdi de eğleniyordu işte.

Sina şaşkınca açmıştı gözlerini. Şaka mı yapıyordu acaba? Çok mutsuz görünüyordu da güldürmek mi istemişti?

“Sen bizimle dalga mı geçiyorsun Narin teyze? Olacak şey mi senin dediğin? Bu ne utanmaz adam ya!” dedi kızarak ve haklılığını haykırarak.

“Kızım bir dinle. Sanki en iyisi bu gibi. Hem Sin...”

“En iyisi bu öyle mi Narin teyze?” diye sorarak içeriye girdi Sena. Daha fazla dayanamamıştı.

“Nasıl bu en iyisi oluyor? Haydi o torununu anladık ama sen yapma bari Allah aşkına. Benim yaşadıklarım şahit olmadın mı sen? O hâlde bulmadın mı beni? Gecelerce kâbuslarıma uyanmadın mı? Şimdi nasıl ‘En iyisi sana bunları yaşatanı hayatına katmak.’ diyorsun? Hiç mi için cız etmiyor? Hiç mi gözünün önüne gelmiyor olanlar, çektiklerim? O midemi bulandıran kokusuyla, katlanamadığım varlığıyla nasıl yaşayacağım ben? Bizim için en iyisi o adamın varlığını unutmak, onun da yaptığının cezasını çekmesi ama arada sen varsın, yapamıyorum işte. Benim için yaptığın onca şeyden sonra sana yapamam bunu. ” dedi ağlayarak. Mani olamıyordu gözyaşlarına. O adamı her görüşünde, adını her duyduğunda canı ilk günkü gibi yanıyordu.

“Ben sana haksızsın demiyorum kızım. Diyemem de... Ama bunu söylemek benim boynuma borç. Sinan için... İyi kötü, bu Sinan’ın babası. Bu çocuk hep böyle kalmayacak, büyüyecek, merak edecek, soracak.”

“Yok deriz.”

“Biraz daha büyüyünce yok demek yetmeyecek. Yapma kızım. Sen annesin, hem de şu genç yaşına, yaşadıklarına rağmen çok güzel bir annesin. Oğlun için... Selim pişman. ‘Hâlâ hatırlamı-

yorum ama yapmışım.’ diyor. Üstüne düşeni yapmak istiyor. İyi düşün kızım.”

“Olmaz Narin teyze. O torununa şöyle vicdanını rahatlatmaya çalışmasın, rahatlamayacak çünkü.”

Sena, Sinan’ın elinden tutup mutfağa doğru giderken Narin Hanım kısaca arkasından baktı. Sonra da Sina’ya döndü yardım istercesine. “Olmaz Narin teyze, duydun Sena’yı.”

“Sen de beni duydun. Sinan için... Selim’in yaptığıнын bedelini niye Sinan ödeyecek? Onun ne suçu var? Selim, ‘Bana hayatı zindan etmesine razıyım, boynum kıldan ince, hak ettim.’ diyor. Ben onu savunmuyorum ama bedelini ödemek istiyor. Sena’nın bu yükün altında tek başına ezilmesine razı değil. Sinan’ın eksik hissetmesini istemiyor. Sena şimdi böyle diyor ama sonra zor gelecek ona da. Şikâyet etmeyecek.”

“Ee yaptığı yanına kâr mı kalacak Selim’in? Hiç bedel ödemecek mi?”

“Yapma kızım, yardım et. Sen ikna edersin Sena’yı.”

Sina düşüncelere dalmıştı. Sinan’ın, “Bab...” diyen haykırıışları hayat buldu zihninde. “Ben de ikna olmasını istemiyorum ki Narin teyze. Yaşanan onca şeyden sonra...” dedi cılız sesiyle.

“Başta zorlanacaklar ama alışacaklar kızım. İnsan nelere alışmıyor, değil mi? İki yıl önceyi hatırlasana.”

Sina başını önüne eğdi. Gözlerinde iki yıl öncesi canlanırken zamanın çare olabileceğini düşündü. “Haklısın sanırım. Belki de böylesi hayırlısı. İki yıldır dibimizde olmasına rağmen ortaya çıkmadı gerçek, ta ki şu zamana kadar. Söz vermiyorum ama konuşacağım Narin teyze.”

Bölüm 30

Selim, Sena'nın olmaz demesine şaşırmıyordu artık. Aradan bir aydan fazla zaman geçmişti. Kaç kez konuşmaya çalıştıysa kaçmış, babaannesini konuşturtuysa da olmaz demişti. Ne bekliyordu ki zaten? Gururu ağır basacaktı elbette. Hak vermemek elinde değildi ama kendisi de haklıydı.

Bugün Sinan'ın yanına gidecekti. Herhâlde bu kadarına hakkı vardı. İki haftadır görmüyordu, özlemişti. “Demek ki böyle oluyormuş.” diye geçirdi içinden. Hâlbuki çocuklara düşkün değildi. Sinan kendi oğlu olduğu için mi bu kadar seviyordu onu?

Yatağından hızla kalktı. Aynı hızla hazırlanıp aynanın karşısında durdu. Eli parfümüne giderken Sena aklına gelince sıkmaktan vazgeçti. Onun sürekli geçmişi hatırlamasını, üzülmesini istemiyordu. Bütün şişeleri toplayıp bu kokuyu önce evinden sonra da hayatından çıkarttı. Evden çıkıp oğluna doğru giderken yol kenarındaki alışveriş merkezi gözüne ilişince arabayı durdurdu. Önüne gelen neredeyse her şeyi almıştı. İki saat sonra eli kolu dolmuş, artık taşıyamaz hâldeydi. Oyuncaklar, kıyafetler, ayakkabılar, yiyecekler, içecekler derken arabanın bagajı dolmuştu. Kendisine aldığı yeni parfümü üzerine boca ederken içinde küçücük bir huzur hissetmişti. Sena'nın fark edeceğinden adı gibi emindi.

Kapıyı güç bela çaldı. Karşısında gördüğü kaşlarını çatmış kıza birkaç saniye bakakaldı. Bu kızları ayırt etmek zordu. Konuşmasa ayırt edemezdi.

“Ne var, ne istiyorsun?” diye soran Sina’ya hafifçe gülümsedi. Teklif beklemeden içeriye girdi.

“Sana da merhaba baldız. Ben de seni seviyorum inan. Oğlu mu görmeye geldim. Nerede?” diye sordu.

Yüzsüzlüğünden yerin dibine girmek üzereydi ama belli edemezdi. Sena gördükçe bıkar da tamam derdi belki. Sena’yı ikna edene kadar böyle idare edecekti.

Sina elini saçlarına daldırmamak için kendisini zor tutuyordu.

“Allah’ım sen bana sabır ver. Baldız diyor bir de. Bu nasıl bir yüzsüzlük acaba?”

“Alacağın olsun. Baldız dediğin eniştesinin tarafını tutar her zaman. Sen nasıl baldızsın?”

“Böyle enişteye böyle baldız işte yapacak bir şey yok.” diyerek laf dalaşında galip geldiğini düşünmüştü Sina.

“Demek bana enişte demeye alıştın.” demesiyle suratını astı. Laf dalaşında kolay kolay kimseye bayrak kaptırmazdı oysa. “Yakında oğlum, baba, Sena da...” diye konuşan Selim’in sözünü kesti bir anda.

“Ne diyecek Sena? Aşkım mı diyecek, kocam mı diyecek? Boshuna hayal kurma. Sena seninle evlenmeyecek.”

Selim elindekileri kenara bıraktı. Sina’ya bir adım yaklaşırken deminki hâlimden eser yoktu.

“Demeli... Bu iş iki şekilde çözülür. Ya beni polise verecek ya da evlenecek. Madem babaanneme kıyamıyor, o zaman oğlumuz da kıymayacak. Tamam, şimdiye kadar çok zor şeyler yaşamış ama artık ben varım. Suçumun bedelini tek başına sırtlanmasına izin vermem. Ben böyle bir adam değilim.”

“He adamsın yani.” diye kendisini aşağılayan Sina’ya karşı gözlerini yumdu sıkıca.

“Sena, ne kadar aşağılık olduğumu konuşmadan haykırıyor yüzüme, daha fazla utanmamın imkânı yok. Yapma lütfen, ben kötü bir şey istemiyorum. Sena için de en iyisi bu.”

Sina tam açmış ağzını cevap verecekken Sena’nın sesini duymasıyla geri yuttu cümleleri.

“Sina senin bu yeğenin öldürecek beni. Al şunu birazcık oyna. Canı sıkılmış küçük beyin. Oyuncaklarını getirip duruyor ban...” Karşısında gördüğü Selim’le olduğu yerde kalakaldı. Kaşları anında çatılmıştı.

“Ne işin var yine burada?” diye sordu buz gibi sesiyle.

Selim, Sinan’ı görmenin mutluluğunu yaşıyordu. Sena’nın aksine yüzünde bir gülümseme vardı.

“Oğlumı görmeye geldim.” dedi gözleri Sinan’ın üzerindeyken.

“O senin oğlun falan değil. Git buradan.”

“O benim oğlum ve ben oğlumla oyun oynamak istiyorum. Vakit geçirmek istiyorum.”

“Ben çevremde olmanı istemiyorum ama.” dedi diklenerek.

“Ben zaten senin çevrende değilim. Oğlumun çevresindeyim.

Ben onun babasıyım. Onunla oyun oynamak benim en doğal hakkım. Hem baksana bir sürü oyuncak aldım ben ona.”

Gülümseyerek poşetleri bıraktığı yere gitti. Elinde arabalarla içeriye girdiğinde Sinan annesinin elini bırakmaya çalışıyordu. Adım atıp ilerleyemeyen çocuk annesine dönmüş arabayı gösteriyordu. “Aba...” diye bağırması çok tatlıydı.

Selim dizlerinin üzerine çöktü. Oyuncağı ileriye doğru uzatırken yavaş yavaş yaklaşıyordu Sinan’a.

“Evet oğlum, araba. Kim aldı sana arabayı biliyor musun sen? Baba aldı oğlum, baba...”

Sinan arabaya odaklanmış, Selim’i duymuyordu bile. Elini tekrar uzattı ileriye doğru.

“Aba.”

“Sena bıraksana çocuğu, alsın arabayı. Nasıl çırpınıyor baksana.” dedi sakince.

“Bir sürü arabası var onun. Sina getirir şimdi.” dese de Sinan bu konuda babasına yardımcı oluyordu. “Aba.” diye tekrar elini uzatmasıyla Selim daha fazla dayanamadı. Bir adım attığında Sena burnuna gelen değişik kokuyla acı bir gülümseme kondurdu yüzüne. Neden değiştirmişti ki? Gerçi sebep ne olursa olsun o kokuyu artık almayacak olmak içini rahatlatmıştı.

Selim, Sinan’ın bir elinden tutup kendisine doğru çekti. Diğer eli annesinde kalan çocuk, elini çekmeye çalışınca birazcık canı acımıştı. Selim hızla elini tuttu Sena’nın. Sena ateşe değmiş gibi çekti elini. Defalarca kez elinin üzerine vururken geçmişten gelen alışkanlıkları yine gün yüzüne çıkmıştı.

“Sena tamam, anlıyorum. Benden nefret ediyorsun, boynum kıldan ince ama beni oğlumla sına ma lütfen. Onu görmeme engel olamazsın. Biliyorum, varlığıma katlanamıyorsun ama fedakârlık etmek zorundayız.”

“Madem varlığına katlanamadığımın farkındasın, ne diye yaşı lı başı kadın aklına saçma sapan şeyler sokuyorsun? Yok evlilikmiş bilmem ne. Boşuna hayal görme.” diye konuştu sinirle.

“Mecburuz ama. Ben de evlilik meraklısı değilim, hiç merak etme. Normal bir evlilik de değil benim istediğim. Sinan için... Sırf sen beni görmek istemiyorsun diye bu  ocuk babasından ayrı mı büyüyecek? Hem evlenmesen bile beni sürekli göreceksin ki ben oğlumu asla bırakmam. Akşam yatırmak, sabah kaldırmak için yine geleceğim. Hazır bu kadar görüyorken evlenelim i te, ne olacak?”

Selim’deki ciddiyet gayet belliydi. Kurduğu c mlerler şaka gibiydi ama asla şaka yapmıyordu.

“Ben hayatımdan  ık git dedikçe sen daha da içine girmek istiyorsun. İstemiyorum. Midem bulanıyor gördükçe o kokunu aldıkça. Bunun neresini anlamadın?”

“Ben her şeyini anladım ama sen anlamamakta ısrar ediyorsun.”

Sena hırsla başı nı iki yana salladı. Sinirle mutfak  a doğru giderken Selim, arkasından bir an bakmış sonra kucağındaki oğluna dönmüştü. “Oğlum!” dedi sesine çocuksu bir hava katarak.

“Nasıl ikna edeceğiz anneni? Sen biraz ipucu versene babaya.”

Sinan, “Bab!” diyerek oynamaya devam ederken Selim olduğu yerde kalmıştı. Babası olduğunu bilerek ilk kez duyuyordu bu kelimeyi ağızından. Gözlerinin sulanmasına mani olamadı, tıpkı

Sinan'ın başına öpücük kondururken bir damlanın yere düşmesine mani olamadığı gibi. Sıkıca sarılmaktan alamadı kendisini.

Aradan bir iki saat geçmişti ama Selim hâlâ gitmemişti.

Sinan'la deli gibi oyun oynuyordu. Oğlunun kahkahası evin her köşesinde yankılanırken bir an Sinan'a haksızlık ettiğini düşünmekten alamadı kendisini. Kabul ediyordu artık, Sinan için en iyisi o olabilirdi ama ya kendisi? Hayat zindan olmayacak mıydı kendisine? Kolunu kavuşturup oyun oynayan oğlunu izlemeye başlamıştı. Kendisini izleyen Narin teyzesinden habersiz, oğlunun mutluluğuyla mutlu oluyordu, yüzünde bir gülümseme vardı.

Narin Hanım, ikna ettim ettim, edemedim bir daha tövbe edemem anındaydı. Sena'nın arkasından yaklaştı. Kulağının hizasından kısık sesle konuşmaya başladı.

“Nasıl güzel oynuyor değil mi?” diye sordu tatlı sesiyle.

“Öyle.” dedi Sena, gözlerini oğlunun üzerinden ayırmamıştı.

“Erkek çocuk böyledir işte. Sen kendini yırtarsın oyun oynayacağım diye ama o illa güreşmek ister birisiyle. Erkek çocuğu ne kadar olursa olsun erkekle oynamayı daha çok sever. Baksana kaç saattir baba baba diye ortalığı yıktı. Ne kadar kabul etmesek de etmek istemesek de gerçek işte tam da bu kızım. Her çocuk babasıyla olmak ister. Tamam, küçük, konuşamıyor ama hareketlerine baksana, yırtıyor kendisini. İleride daha da artacak. Anneye olduğu kadar babaya da daha fazla ihtiyaç duyacak.”

“Yorulmadın mı artık? O kadar zaman geçti, hâlâ ikna etmeye çalışıyorsun.”

“Çünkü bana göre doğru olan bu, hem de çok istiyorum ben.

Şimdiyle alakalı değil, olanlarla alakalı değil. Ben seni de Sinan'ı da çok seviyorum. Size hep torun gözüyle baktım. Yaşın küçük diye susar dururdum ama Allah biliyor ya, çok önceden de hep seni isterdim gelin diye. Şimdi nasip olsun istiyorum.” dedi. Yıllar sonra bir gerçeği itiraf etmenin rahatlığı sarmıştı etrafını.

“Selim suçlu. Zaten suçsuzum demiyor. Affettirmez, hafifletmez ama isteyerek yapmadı kızım. Ben onun iyiliğine kefilim. İnanmazsın, inanmamakta da haklısın ama bir gerçek de bu işte. Senin daha fazla acı çekmene, seni attığı yangının ortasında tek başına çırpınmana razı değil. ‘Canıma okusa da öldürse de razıyım.’ diyor. Her gün arayıp soruyor ikna olup olmadığını. Bir düşün kızım. Şu bunağın bir bildiği vardır belki de?”

Sena başını olmaz dercesine sallayıp Sinan'ın yanına gitti.

“Gel oğlum, karnını doyuralım senin.” dedi Selim'i görmezden gelerek. Selim arkalarından bakakalmıştı elindeki oyuncakla. İçti daralırken pes etmeye niyeti yoktu. Düşen yüzüne gülümseme kondurup mutfağa doğru gitti kollarını sıvayarak.

“Valla kurt gibi de acıkmıştım. Neler yaptınız?” diye cümlesini bitirebildi. Masanın üzerindeki bir kâse çorbaya takılmıştı gözleri. Hayal kırıklığıyla yutkunma sesine Sena dönmüştü.

“Bir de yemek mi hazırlayacağız sana?” diye sordu azarlayarak.

“Fena olmazdı doğrusu. Kahvaltı da yapmadım buraya geleceğim diye. İnsan ‘İçeride de bir can var, sevaptır, ona da bir ekmek verelim.’ der. Cani misiniz be?”

“Yok.” dedi bastırarak. Selim'in gözlerine sabitledi bakışlarını. “Cani olan ben değilim. Adresleri karıştırdın.” dedi buz gibi sesiyle. Sena oğluna tekrar dönerken Selim omuzlarını düşürdü umut-

suzlukla. Gitse iyi olacaktı. Bugün bu kadar aşağılanmak yeterdi sanırım. Oğlunun yanına gelip başına öpücük kondururken kokusunu derin derin içine çekiyordu. Sena'nın kolunu çekmesi dikkatinden kaçmazken kendisini her an daha iğrenç hissediyordu.

“Oğlum baba gidiyor. Bir öpücük ver babaya.” dedi titreyen sesiyle. Öpücüğü alamasa da oğlundan taklit bahanesiyle baba kelimesini duymuştu yine. Gülümseyerek bir öpücük daha kondurdu başına sonra da sessizce evden çıkıp gitti.

Selim dediğini yapmış, geçen aylarda sabah akşam Sinan'ı görmeye gelmişti. Sena gerçekten de Selim'i görmekten bıkmış ama hâlâ ikna olmamıştı.

İki haftada bir tatili fırsat bilen Sina yine gelmişti. Sohbet muhabbet derken çok geç saatte yatmışlardı. Sabah Selim'in gelişini Narin Hanım'dan başka duyan olmamıştı.

Kızlar uyandığında saat dokuza geliyordu. Salonda oğlu ile oyun oynarken merdivenden gelen seslere başını çevirdi Selim. Sena'nın üzerinde gözlerini hızlıca gezdirip Sina'ya gülümsedi sevecenlikle. “Oo baldız! Hoş geldin.”

“Hoş buldum. Sen de hoş geldin, diyeceğim de bu evde yaşamadığından emin olmak istiyorum önce.”

“Yok be baldız, nerede! Ablan ikna olmadı daha.”

“Abla mı?”

“Evet, on beş dakika on beş dakikadır değil mi?”

“Bence siz Sena ile tam tencere kapak olursunuz.”

“İnşallah baldız.”

Sena sinirle bir nefes aldı. Kardeşinin koluna vurdu. “Bence senin beynine oksijen gitmiyor sabah sabah. Zira saçmalıyorsun yine.”

Selim sabah sabah bozulan moraliyle bakışlarını kaçırdı. “Neyse size doyum olmaz, ben gideyim artık.” dedi.

Sinan’ın yanaklarına kondurduğu öpücüklerden sonra arkasına bakmadan evden çıktı.

Selim’in gidişinin üzerinden bir saate yakın zaman geçmişti ki Narin Hanım’ın telefonu çaldı. Ekranda yazan isimle kaşlarını çatarak baktı telefona yaşlı kadın. Şaşkınlığını sesine yansıtarak “Alo!” dedi. “Oğlum bir şey mi unuttun?” diye sordu.

“Yok babaanne, unutmadım. Bir şey söyleyecektim de ben. Orada söylesem Sena diri diri gömerdi beni, ondan çıkınca aradım. Uzak olunca bir şey yapamaz nasılsa.”

Narin Hanım iyice meraklanmıştı. Karşısında işaretlerle ne olduğunu soran Sina’ya dudaklarını büzdü. Sina merakla gelip telefona kulağını dayamış, neler olduğunu öğrenmeye çalışıyordu.

“Babaanne Sena’ya söyle, yarın Sinan’ın kimliğini değiştireceğiz. Sena’nın da olması lazım. Sabahtan alırım ben onları. Haydi herkese iyi günler. Oğlumu öp benim yerime.” dedi ve telefonu kapattı. Karşısındaki kadının cevap vermesine fırsat bile vermemişti.

Telefon kapanmıştı ama hâlâ Narin Hanım ve Sina öylece duruyordu. Mutfaktan çıkan Sena şaşkınca baktı ikisine.

“Ne oluyor be? Cin çarpmışa dönmüşsünüz. Birisi mi öldü?”

“Yok ölmedi ama yakındır herhâlde.” diyen Sina’ya hayretle baktı Sena.

“Ne diyorsun Sina?”

“Ben ne dediğimi biliyor muyum acaba?”

Narin Hanım karşısındaki kıza bakıyordu. Kuruyan dudaklarını ıslatıp Sena’ya doğru bir adım attı.

“Kızım söyleyeceğim de...”

Sena daha da merak etmişti şimdi. Ne oluyordu böyle? “Ne oldu Narin teyze, korkutmasana insanı.”

“Kızım Selim aradı. Şey diyor...”

Selim’in adını duyduğu gibi hareketlendi Sena. O adamın adını duymak kulaklarına hakaretti.

“Beni ilgilendiren bir şey değilmiş.” dedi umursamazca. Bir iki adım atmıştı ki “Aslında en çok seni ilgilendiriyor.” diyen Sina’yla yavaşça geri döndü.

“Bir anda söyleyelim bence. Şoka girince idrak etmesi uzun sürüyor. Sonra da donup kalır zaten, biz de böylelikle yırtarız gazabından.” dedi ortamı yumuşatmaya çalışarak. Ama kimsenin gülmemesi üzerine verdiği mücadelenin boşa olduğunu anlamıştı.

“Kızım, Selim yarın sizi almaya gelecekmiş. Sinan’ı nüfusuna kaydettirmek için.” dedi tek seferde.

Sena, gözlerini sıkıca yumarken kabullenışı yaşıyordu. Elin-den bir şey gelmiyordu artık. Çırpınışı bir şeye etki etmiyordu. Sinan’ı görmesin diye o kadar çırpınmıştı da ne olmuştu? Her gün buradaydı.

“Keşke gördüğümde dönüp arkamı çıksaydım, hiç yüzleşmeseydim. O zaman tüm bunlar olmazdı.” diye geçirdi içinden.

Sina yavaşça yanına yaklaştı. Öylece dikilen kardeşinin içinde yaşadığı karmaşayı az çok anlıyordu, hak veriyordu ama çaresizce izliyordu herkes gibi.

“İyi misin?” diye sordu. Kötüyüm derse ne yapacağını bilmiyordu. Sabret demenin çare getirmediğini yaşayarak öğrenmişti. Kardeşinin yangınına su olamadığı için, yanan ömrüne merhem olamadığı için kahrediyordu kendisini.

Başını iki yana sallayan kardeşine bakakaldı bir an. Belki uzaklaşmak iyi gelirdi. Koluna sevecenlikle dokundu. “Yeğenlerim arasında en sevdiğim yeğenimin canı sıkılmış, parka gitmek istiyordu. Sen de gel. Biraz hava alırsın, ne dersin?” dedi gelmesi umuduyla.

“Ben götürürüm, sen hiç yorulma.” dedi. Sena yalnız kalmak istiyordu, en kolay yolu da buydu. “Olur mu canım? Gidelim birlikte.” diyen Sina’yı duymazlıktan gelip Sinan’ı aldığı gibi üst kata çıktı.

Narin Hanım ve Sina arkasından bakakalmıştı. “Kızım ne yapıyorsun sen? Zaten kafası karışık, başına gelmeyen kalmadı, Allah korusun kaza bela gelir başına, niye tek gönderiyorsun?” diye sordu Narin Hanım.

“E sen de gördün, benim planım iki kişi gitmektir. Ben nereden bileyim bu delinin yine tek başına ayaklanacağını? Resmen saf dışı bıraktı beni.”

Yapacak bir şey yoktu. Çaresizce beklemeye başladılar. Beş dakika sonra anne oğul hazırlanmış aşağıya inmişlerdi. Sinan’ın kapıya doğru koşuşunu, “Pak pak!” diye bağırışını yüzlerinde gülümsemeyle izlediler.

“İnsan, teyzemi almadan gitmem, der. Hain yeğen işte ne olacak? Aynı annesi.” dedi şakayla karışık laf çarptırırken. Sena’nın

başını iki yana sallamasıyla kollarını bağlayıverdi. Anlaşılan o ki bu kız gerçekten kendisini götürmeyecekti.

“Küçük hain!” diye seslendi. “Gel de öpeyim bari.” dedi yüzünü şakadan buruşturarak. Sinan’ın koşarak kendisine doğru gelmesiyle attığı tribi bile unutmuştu. Sıkıca sarıldı. Geldiğinden beri verdiği savaş sonuç vermişti.

Yeğeninini kendisini iki yanağından, alnından ve boynundan öpmesini sevinçle karşılamıştı. Sinan’ı da o şekilde öperken boynuna kondurulan öpücükten kaçışı herkesi güldürmüştü. “Haydi bir de anneanneye sarıl bakalım.” diyerek Narin Hanım’a doğru itekledi küçük çocuğu. Narin Hanım sıkıca sarılırken yine kokusunu derin derin içine çekiyordu.

“Oy canımın canı... Babaannem benim. Güzel oğlum.” diye torununu severken Sena’nın kalbinin ortasına koca bir taş koyduğunu bilemezdi. Sinan’ın kapıya doğru koştuğunu izlerken Sena’nın kendisine hayal kırıklığıyla baktığını göremedi.

“Anneanneni de öptüğüne göre gidebiliriz oğlum.” Anneanneyi kelimesini bastırarak söylerken gözlerini yaşlı kadının gözlerine sabitlemişti. Arkasını dönüp sessizce çıktı dışarıya.

Eve en yakın parka geldiler. Sena, oğlunun kaydırdaktan kaymasına, tahterevalliyeye binmesine, merdivenlerden çıkmasına yardımcı oldu. Dakikalar birbiri ardını kovalarken olanlar aklından çıkıvermişti kısa bir zaman bile olsa. Sanki her şey çok normalmiş de oğlunu parka getiren sıradan bir anneymiş gibi...

Sıra Sinan’ın en sevdiği oyuncağa geldiğinde dünyada ondan mutlu bir çocuk olması imkânsızdı yine. Salıncağın üzerine bir oturdu mu orada yer içer, elinden gelse orada uyurdu ki uyumuşluğu da vardı.

Salıncağa oturtup emniyetini sağladı. Sinan etrafa gülücükler saçarken hafifçe sallayıp tam karşısındaki banka oturdu. Bir yandan sallanan, bir yandan etrafı izleyen oğlunu izlemeye başladı. Baktı... Baktı... Baktıkça düşünceler etrafını sardı.

Neler olacağını aklı almıyordu artık. Nereye sürükleniyorlardı böyle doludizgin? O kadar itirazları buhar olup uçmuştu. Hoş, yaşadıkları bile kâr etmedikten sonra sözleri ne yapsındı? Yediremiyordu, kendisini büyük bir savaşı kaybetmiş sayıyordu. Sanki tüm evren alev almış yanıyor, o da bu koca yangının tam ortasında bir damla suya hasret savaşıyordu.

İki buçuk yıl önce bir salı sabahı ansızın başlayan savaş, onun kolunu kanadını kırmış, varını yoğunu alıp götürmüştü. Tükemiş, her şeyi kül olmuş hâlde kurtulduğu o savaşın, bunca zaman sonra yine aynı adam yüzünden başlayacağını tahmin etmemişti.

O adamın karşısında böyle âciz kalmak istemiyordu. Laftan sözden anlamıyordu ki küfretsın. Yüzsüzlüğünden ödün vermiyordu ki kovsun. Utansa bile üste çıkmayı başarıyordu ki yüzüne gerçekleri haykırınsın. Her söylediğini kendi kendine söylemiş gibi kalıyordu sonunda.

Neden evlenme konusunda bu kadar ısrar ediyordu acaba? Niyeti neydi ki? Gerçekten söylediği miydi acaba? Üzerindeki yükü almak mıydı? Nasıl yapacaktı ki? Sabah akşam gelmesini görmezden gelebiliyordu ama sürekli görürse yükü daha da ağırlaşmaz mıydı? Karşısına dikildiği her an, sesini duyduğu her saniye geçmiş yaşarken nasıl nefes almaya devam edecekti?

Başını iki yana salladı. Düşünmek beş para etmiyordu. Derdine derman olamıyordu. Başını kaldırıp Sinan'a baktı. Karşılaştığı boşlukla içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Neredeydi bu çocuk?

Korkuyla titremeye başlamıştı. Hızla yerinden kalktı. Etrafta gözlerini gezdirirken çoktan gözleri dolmuştu. Oğlu yoktu. Çaresizce sağa sola koşmaya, gördüğü herkese Sinan'ı sormaya başladı. Dakikalar sonra insanlar Sena'nın etrafını sarmış, acıyan gözlerle ona bakıyorlardı. Çaresiz çırpınışları fayda etmiyordu. Aradı taradı, bir sonuca varamadı. Sinan'ı kaybetmişti.

Israrla çalan telefonunu açtı. Sesi kısılmış, çaresizlik etrafını mengene gibi sarmıştı. Güçsüzlüğünü haykırdığı sesiyle "Sina..." diyebilirdi. Sina "Ne oldu?" diyerek ayağa kalktığı anda Narin Hanım kötü bir şey olduğunu anlamıştı.

"Yok." diyebilirdi Sena. Soluğu kesilmiş, kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Sinan yok. Aldılar oğlumu. Yok, bulamıyorum. Her yere baktım, yok." dedi ağlayarak. Sina'nın elini korkuyla kalbine götürmesi, Narin Hanım'ı daha da korkutmuştu. "Sinan!" diyebilirdi sessizce.

Narin Hanım'ın kalbi sıkışırken koltuğa yıkılıvermişti bir kez daha. "Bi... Biz geliyoruz." dedi ve telefonu kapattı Sina. Koltuğa çökmüş Narin teyzesinin yanaklarına elini koydu. "Narin teyze kalk. Şimdi kalp krizi geçirmenin sırası değil Allah aşkına. Başka zaman geçirirsin. Şimdi daha acil bir işimiz var. Kalk!"

Narin Hanım, Sina'yı duymazlıktan gelerek telefonu eline aldı. Torununun eli kolu uzundu, hemen bulurdu. Hem babasıydı, bilmesi lazımdı.

Selim odadakilere göz gezdirip Yavuz'a döndü. "Elindeki telefonu gösterdi. "Al işte. Kabul etmedi kesin. Bu kız öldürecek beni, haberin olsun." dedi.

Masadan uzaklaşıp sesini olabildiğince kısıtı. Babaannesinin konuşmasına fırsat vermeden kelimeleri sıralamaya başladı.

“Kabul etmedi değil mi? Ya babaanne Allah aşkına ben kötü bir şey mi dedim? Ya bu çocuk benim oğlum değil mi? Benim soyadımı taşıması kadar normal ne var acaba? Aylardır bekliyorum, daha fazla bekleyemem. Tamam, Sena için zaten çok büyük bir hayal kırıklığıym ama oğlum için de olmak istemiyorum. Ben onu çok iyi anlıyorum. Peki bu kız neden beni anlamıyor? Ben oğlumu nüfusuma alacağım, sanki seni alacağım. Gerçi teklif ettim ama onu da kabul etmedi. Bu kız neden her şeye hayır diyor?”

Narin Hanım titreyen sesiyle konuşmaya başladı. “Oğlum dur bir Allah’ın adını verdim. Şimdi mesele o değil. Sinan yok.” deyiverdi bir anda. Ağlıyordu, sesi titriyordu.

Selim korkuyla Yavuz’a döndüğünde sesinin yüksekliğini ayarlayamadı.

“Ne demek Sinan yok?”

Herkes şaşkınca ona bakıyordu.

Fısıldaşmalar başlamıştı bile. “Sinan kim ki?”

“Bilmiyorum ki. Çok telaşlandı ama baksanıza...”

Selim konuşanları duymuyor, sesler kulağına gelmiyordu. “Nerede oğlum?” diye haykırdı telaşla. Ama karşıdan ses gelmiyordu. Hızla ceketini eline aldı. Arkasındaki Yavuz’la şirketten koşarak çıkarken geride bir dedikodu tufanı bıraktığının farkına varacak hâlde değildi.

“Oğlum dedi, duydunuz mu? Oğlu varmış.” dedi birisi şaşkınca. Diğlerinin söze atlaması gecikmedi.

“Birkaç ay önce gelen kızıdan mı acaba?”

“Ben dedim size. Yapmış işte. Şaka gibi, sen kalk kıza tecavüz et. Sonra oğlum diye ortada dolaş. Yüzsüzlüğün de bu kadarı artık.”

“Yalnız kıza da helal olsun. Tecavüze uğramış ama gayet iyi sindirmiş. Ben olsam oğluma yaklaştırmayı geç, yüzüne bakmazdım. Bunlar bayağı evli, mutlu, çocuklu olmuş baksana.”

“Paranın gücü deniyor buna. Unutturmadığı bir şey yok işte.”

“Bu kadar da unutulur mu ya? Adam tecavüz etmiş.”

“Unutmuş işte, duymadın mı?”

İnsanlar hep konuşurdu. Derler ya dilin kemiği yok diye... Bil-diği olsun, hiçbir fikri olmadığı olsun, yalan mı yanlış mı sorgulamadan konuşurdu. Kendilerine dedikoduyu görev edinmek insanların en büyük meziyetiydi. Utanç duyulması gereken ama gurur duyulan bir meziyet.

Selim arabayı nasıl kullandığını bilmiyordu. Gözlerinin önünde tatlı mı tatlı oğlu canlanırken hiçbir şeyi göremiyordu.

Korkuyordu... Hem de çok korkuyordu. Öyle ki yüzü bembeyaz olmuştu. “Olmadı bir şey. Yok bir şey.” diye telkin ediyordu kendisini.

Yavuz ne olduğunu hâlâ anlamamıştı, bir yere gidiyorlardı ama nereye? “Ne olmuş Sinan’a? Bir şey söyleyecek misin artık?” diye sordu.

“Sinan yok. Kayboldu oğlum. Ya ben anlamıyorum, val-la anlamıyorum. Sabahtan akşama kadar evde olan çocuk nasıl

kayboluyor?” dedi. Sinirlerine hâkim olamıyordu. Kendisini sakinleştiremiyordu.

Olması gerekenden çok daha kısa bir zaman sonra evin önünde ani bir frenle durdu. Koşarak kapıyı yumruklamaya başladı. Açılmayan kapı sinirlerini iyice germiştir. Yavuz’un koşarak yanına gelmesi ve kollarından tutmasıyla biraz olsun kendine geldi.

“Sakin ol artık. Yardımcı olmuyorsun.”

Çaresizlikle, kızgınlıkla, korkuyla etrafa bakmaya başladı. Akli terk etmiştir sanki kendisini. Arkada telefonla konuşan Yavuz’dan habersizdi.

“İleride park varmış. Ordaymış hepsi.”

Selim duyduğuyla rahatlayıp parka doğru koşmaya başladı. Demek ki bulmuşlardı. “Allah’ım sana şükürler olsun.” diye geçirdi içinden. Birkaç dakika sonra parka gelmiştir. Hızlıca etrafı taradı gözleri. Parkın ilerisinde ağlayan Sena’yı, onu teselli etmeye çalışan babaannesini ve etrafta koşturup sağa sola bakan Sina’yı gördü. Müthiş bir hayal kırıklığı sardı tekrar dört bir yanını. Hızla yanlarına gitti.

“Ne oldu? Sinan nerede?” diye sordu. Sesi korkusunu belli ediyordu.

Sena daha fazla ağlamaya başlarken Narin Hanım durumu kısaca anlattı torununa. Selim duyduğu her kelimedede daha da sinirlenirken hesap sorma lüksüne sahip olmadığını hatırladı yine. Ne diyecekti ki? Hakkı yoktu ki...

Sena’ya doğru birkaç adım attı. Herhangi bir tepki almayınca yanına oturdu yavaşça. Sena’nın, ne Selim’i görecektir ne de sinirlenecek hâli vardı. Oğlunun derdine düşmüştü, hâli perişandı.

Yavaşça Sena’nın omzuna elini koydu. Teselli edercesine bir

okşayışla ovaladı omzunu. “Tamam, korkma.” dedi güven verircesine. “Bulacağız.” Sena omuzuna dokunan parmakların farkında bile değildi.

“Ağlar o şimdi. Etrafta tanıdığı kimse olmayınca korkar o. Ben nasıl yaptım? Nasıl bu kadar kör oldum? Gözümün önünden aldılar oğlumu. Şuracıkta oturuyordum. Nasıl görmedim?” diye konuşurken daha çok kendi kendine konuşur gibiydi.

Selim kaşlarını çattı şaşkınlıkla. “Ne... Nerede oturuyordun?” diye sordu. Ama Sena gözlerini sabitlediği yerden ayırmıyor, sollarına cevap vermiyordu. Omzuna vurdu tekrar. Adını söyledi defalarca kez ama sanki Sena orada değildi. Çekinerek iki elini kaldırdı. Emin olamayarak, titreyerek, tepkisinden korkarak yüzünü iki avucunun içine aldı şaşkın bakışlar arasında. Sena’nın kendisini bulan gözlerine “Korkma!” diyerek bakıyordu. Gözünden akan yaşları silmeye yetmiyordu parmakları.

“Bak tamam, anlıyorum, korkuyorsun ama şimdi bunun sırası değil. Oğlumuzu bulmak zorundayız, tamam mı? Bana yardım etmen lazım. Haydi birazcık kendini toparla, lütfen. Neredeydiniz en son? Ne yapıyordunuz? Dikkatini çeken hiçbir şey olmadı mı?” dedi telaşla.

Sena’nın onaylayan bakışlarıyla hafifçe gülümsedi. “Si... Sinan çok sever salıncağı, salıncağa oturttum, salladım, tam karşısındaki banka oturdum. Ona bakıyordum. Çok çocuk kaçırılıyor parklardan, ben o yüzden b... bakışlarımı bir an bile ayırmadım üzerinden ama nasıl oldu bilmiyorum, görmedim. Avuçlarımın arasından gitti oğlum.” dedi ve tekrar hıçkırarak ağlamaya başladı.

Selim, Sena’nın biraz önce verdiği tepkiye güvenerek tekrar avuçlarının arasına aldı yüzünü.

“Sen hiç korkma, tamam mı? Bulacağım ben. Söz veriyorum, bulacağım.” dedi sakinleştirmeye çalışarak. Sena bu konuda güvenmek istiyordu, oğlunu bulacağına inanmak istiyordu. “Bul oğlumu.” diyebildi çaresizce.

Selim onaylarcasına başını sallayıp hızlıca yerinden kalktı. Etrafta kısaca gözlerini gezdirdi. Parkta gördüğü kameralarla yüzüne bir gülümseme kondurdu. Kendisini izleyen Yavuz merakla baktığı yere doğru baktığında aynı gülümsemeden kondurmuştu yüzüne.

Selim eline telefonunu aldı. Telefon anında açılırken Selim hiç zaman kaybetmeden konuya girdi: “Ben şu anda bir parktayım, adını sanını, adresini sana mesaj atacağım. Bana buranın kamera görüntüleri lazım.”

“Tamam, ne zamana?”

“Hemen, iki dakika sonrasına.” dedi aceleyle.

“Sen önceden güzel şakalar yapardın, ne oldu san...”

“Oğlum kaçırıldı.” diye sözünü kesti bir anda.

Karşıdan geciken sesle sinirleri anında beyrinde volta atmaya başladı. “Ses versene!” dedi sinirle.

“O... Oğlun mu? Hangi oğlun? Lan sen gizli gizli evlendin mi?”

“Şimdi sana dert anlatacak hâlde değilim. Birisi salıncakta sallanırken almış götürmüş. Polisi mi ararsın yoksa başka yolla mı bulursun bilmem? En hızlısı hangisiyse onu yap. İki dakika sonra oğlumu kaçıran her kimse görüntüsünü istiyorum. Sonrası sonra.” Karşı tarafın cevap vermesine fırsat vermeden telefonu kapattı. Hemen ardından bilgileri mesaj attı.

Selim'in verdiği iki dakikanın üzerinden çok daha fazla süre geçmişti. Hâlâ ses yoktu. Bir dakika sonra çalan telefonda minicik bir ses gelmesiyle hızla açtı telefonu.

"Kaç saat oldu? Buldun mu?"

"Buldum. Salıncakta sallanıyormuş, uyuyor sanırım. Çok rahat almış. Sanki kendi çocuğu gibi. O yüzden dikkat çekmemiş. Hemen parkın çıkışında onu bekleyen arabaya binmiş. Plakaya baktım. Gittiği yerin adresini atıyorum."

Selim binbir teşekkür ve vaaadin ardından telefonu kapattı.

"Adresi buldum. Haydi siz eve gidin, ben Sinan'ı alıp geleceğim." dedi Sena'ya bakarken. Onun yüzünde anbean büyüyen gülümseme kendi yüzünün gülmesine de sebep olmuştu.

"Ben de geleceğim." dedi ve Selim'in yanında bitiverdi anında.

Selim ne dese fayda etmeyeceğini biliyordu. Sena'nın inadına bizzat şahitti. Hele ki oğlu söz konusuyken onu asla durduramazdı.

"Tamam, haydi gidelim." Arabaya doğru hızlı adımlarla yürürken arkasından gelen Yavuz'a döndü.

"Siz eve geçin."

"Ben de gelseydim." diye itiraz etti Yavuz. İtirazının sonuçsuz kalacağını biliyordu. Selim'in kararlılığına bizzat şahitti.

"Gerek yok. Ben polise haber vereceğim zaten." dedi ve koşarak arabaya bindi Sena'yla. Aynı arabaya binmiş, aynı amaç için aynı yere doğru yola çıkmışlardı.

Koşarak arabaya giden ikilinin arkasında kalan Yavuz, Sina ve Narin Hanım için sonrası meçhuldü. Eve gitmiş, endişey-

le gelecek iyi haberi beklemeye başlamışlardı. On dakika, yirmi dakika derken saatler geçmişti ardı ardına. Ne gelen vardı ne de haber eden. Bekleyişleri akşam saatlerini bulmuş, hava çoktan kararmıştı. Her an birazcık daha ümitsizliğe kapılırken bu ümitsizliği kimse birbirine belli etmiyordu.

Bekleyişleri bir saat sonra Sinan'la içeriye giren Selim ve Sena ile son buldu. Sinan uykuya dalmış, babasının boynunda derin derin soluyordu. Selim her şeyin yolunda olduğunu belirten bir göz kırpsın ardından Sinan'ı yatırmak için üst kata doğru yönlendirdi adımlarını. Arkasından gelen Sena adımlarını hızlandırıp önüne geçti. Kapıları açarken içinde her an biraz daha büyüyen huzurun tarifi yoktu. Oğlu yanındaydı, daha ne isterdi?

Selim, Sinan'ı beşiğine yatırmış ve çömelerek parmaklığın arasından oğlunun uyuyuşunu izliyordu. Yüzünde mutlu bir gülümseme, içinde Sena'nın içindeki huzurun aynından vardı. Arkasındaki Sena'yı unutmuş, oğluyla konuşmaya başlamıştı kısık sesle.

“Allah seni bana bağışladı oğlum. Ne yapardım ben sana bir şey olsa? Şükür ki sapasağlamsın. Sana söz oğlum... Hep böyle olman için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Canım pahasına koruyup kollayacağım seni. Sana söz...”

Sena, Selim'in konuşmasını dinlemiş, istemsiz bir güven duygusu sarmıştı içini. Ya burada olmasaydı, nasıl bulacaktı oğlunu? Polise güveniyordu elbette, önü sonu bulurlardı ama ya bulunana kadar geç kalınsaydı? Nasıl yaşardı sonra? Bu canı adamın varlığına ilk kez şükretti. Sanırım Narin teyzesi haklıydı. En doğrusu buydu.

“Tamam.” dedi fısıldayarak. Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki kendisi bile zor duymuştu. Selim'in duyduğunu da sanmıyordu.

Selim arkasından gelen sesle ayağa kalktı ağır ağır, ses çıkartmadan. Bir şey mi söylemişti acaba? Sanki Sena'nın sesini duymuştu. "Anlamadım, bir şey mi dedin?" diye sordu.

Sena öylece bakakaldı. Verdiği kararı aklında tekrar tarttı, ölçüp biçti. Kendisine bir adım yaklaşan Selim'in yüzüne baktı. "Tamam, dedim."

"Özür dilerim, ben anlamadım. Neye tamam?"

Sena sinirle derin bir nefes çekti içine.

"Burada çok meraklıymışım gibi 'Evet!' diye bağırmamı beklemiyorsun sanırım. Tamam dedim işte. Sen kazandın, kabul."

Selim şaşkınlığını ancak bu kadar belli edebilirdi. Öylece kalakalmıştı. Gözleri kocaman olmuş, ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı. "E... Evleniyoruz yani?" diye sordu teyit etmek için.

Gözlerinden yaşlar akarak kabullenışı yaşayan bu kızın yarasına merhem olmayı başarırdı belki.

İçinde mutluluk değil ama büyük bir rahatlama peyda olmuştu. Sinan için, Sena için, kendisi için yepyeni bir hayat başlıyordu. Temeli oldukça kötü atılan bir hayat...

Bölüm 31

Sena'nın kabul etmesini fırsat bilmişti Selim. Hemen ertesi gün işlemleri yapmış, bir gün sonrasına gün almıştı zor bela. Nikâh dairesinden çıkıp doğruca evine gitmiş, eşyalarını toplamış, babaannesinin evine taşınmıştı.

Sina'nın şaşkın bakışları arasında elindeki valizle içeriye girmiş, üst kata çıkmıştı. Sinan'ın yanındaki boş odaya eşyalarını yerleştirmişti. Kendisini hafiflemiş hissediyordu.

Üzerini değiştirip odasından çıktığında aşağıdan gelen Sena'nın ve Sinan'ın seslerine kulak kabarttı. Yüzünde oluşan gülümsemeye mani olamıyor, olmak istemiyordu. Kendi suratı asıkken bu kıza nasıl iyi gelebilirdi ki?

Merdivenlerin bitiminde kollarını kavuşturmuş, anne oğulun oyununu izliyordu. Mutfaktan kendisini izleyen Sina'nın farkında değildi.

"Narin teyze bu adam neden buraya taşındı şimdi?" diye sordu Sina.

Bu soruya kaç kez cevap verdiğini hatırlamıyordu Narin Hanım. Bıkkınlıkla verdi nefesini dışarıya.

"Kızım valla bayılacağım şimdi. Dedim ya Sena evlenmeyi kabul etmiş. Sena, Selim'in evine gitmez diye o buraya taşındı."

“Sena’nın haberi var mı bu taşınma olayından?” diye sordu bu kez de.

“Yok.” dedi kısaca Narin Hanım. Sina güzel bir gülümseme kondurdu yüzüne.

“Ben kâseye çekirdek koyayım, öyle izleyelim. Senin canına susamış torununu öldürecek biraz sonra benim canım kardeşim.”

“Sus kız, ağzından yel alsın.”

Sena her şeyden habersiz Sinan’la oynarken Sinan’ın “Baba.” diyerek ayaklanmasıyla şaşkınca başını çevirdi. Karşısında gör­düğü Selim’le kaşları çatıldı anında. Hızla ayağa kalktı.

“Ne işin var burada? Nasıl girdin içeriye? Ne zaman geldin?”

Selim, Sena’yı görmezden gelerek kendisine doğru koşan oğ­lunu kucağına aldı gülümseyerek. Çocuksulaştırdığı sesiyle oğlu­nu sevmeye başladı.

“Babam benim, sen babayı çok mu özledin? Ben seni çok öz­ledim oğlum. Burnumda tüttün valla.” dedi. Kıkırdayan Sinan’la keyfi yerine gelmişti.

Sena sinirle derin bir nefes çekti içine.

“Sana diyorum!” dedi tekrar. “Ne işin var senin burada?”

Selim oğlunun yanağına bir öpücük kondurup Sena’ya döndü.

“O nasıl soru Sena? Evleniyoruz ya biz...”

“Ee?” dedi Sena. Ne alakası vardı ki?

“İşte evlenen çiftler birlikte yaşar ya, ondan taşındım. Sen mi bana taşınmak isterdin, tamam ben eşyalarımı beş dakikada to­plarım.”

Sena şaşkınlıkla açılan ağzını kapattı güçlkle. Oğlunu kucağına alırken kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Ne taşınması ya? Ne sanıyorsun sen bu evlilik meselesini? Normal bir evlilik olmayacağını anlayacağın için ben tekrar etme ihtiyacı duymamıştım. Demek ki tekrar etmek gerekiyormuş. Meraklısı olmadığım bir imza atılacak o kadar.”

“Olmaz Sena. Ben oğlumdan ayrı kalmak istemiyorum. Biz Si-nan için evleniyoruz. Uzakta olduktan sonra nikâha ne gerek var? Yanınızda olmazsam, oğlumla vakit geçirmezssem ben ne anladım bu işten? Niye kıyacağız biz nikâhı? Evliliğimizizin normal olmayacağını biliyorum zaten, aksi bir düşüncem veya isteğim de yok merak etme. Ben seni rahatsız etmeyeceğim, sana söz veriyorum. Oğlumun yanındaki odada sessizce yaşarım ben.”

Sena’nın her itiraz barındıran cümlesine bir cevabı hazırda Se-lim’in. Siniri onun umurunda değildi. Dakikalar sonra kabullen-işi yaşamaktan başka çaresi kalmamıştı.

“Ne hâlin varsa gör.” diyerek konuyu kapattı kendince.

Sena’nın kabul etmesiyle Selim keyiflenirken aklına gelenle yüzü düşmüştü. Nasıl denirdi ki yarın nikâhın var diye? Çok kısa bir an düşündü. Eve taşınmasına bir şey dememişti, kabul ettiği bir şeyin erken olması canını sıkısa da aşırı tahribat vermezdi herhâlde.

Mutfağa doğru gitmeye başladı. Sena’nın arkasından geldiği-ni görünce çok önemsiz bir detayı haber verir gibi söyleyiverdi: “Yarına nikâh günü aldım.” diye. Sena olduğu yerde kalakalırken öksürme sesiyle kendisine gelebildi.

Sina’nın içtiği su, duyduğu cümleyle boğazına kaçmıştı. Öksürük krizine girmişken Narin Hanım’ın intikam alırcası-

na sırtına vurması mutfaktaki iki kişinin dikkatini çekemese de küçük çocuğu çok eğlendirmişti.

“Çok özür dilerim ama oha diyorum. Siz ne ara bu kadar ilerlediniz? Birkaç ayda ne olmuş olabilir. Ben ne kaçırdım ya?”

“Saçmalama Sina!” dedi ve sinirle Selim’e döndü. “Yangından mal mı kaçırıyorsun? Neyin acelesi bu?” diye sordu Sena. Sinirlense mi, şaşırsa mı bilememişti. Birazcık duraksadı. Neye sinirlenecekti ki? Kabul etmişti, kaçıışı yoktu. Sadece bu kadar erken beklemiyordu.

Sena’nın şaşkınlığı ve hafif siniri Selim’e hiç dokunmadı. Gülümseyerek cevapladı müstakbel karısını. “Hazır sen ikna olmuşken elimi çabuk tutayım dedim. Malum vazgeçme ihtimalin, ihtimal kısmını bayağı bir aşılıyor. O yüzden bir an önce halledelim.”

Sena hayatının ipleri elinden alınmış gibi hissetmekten almadı kendisini. Tamam, o ipleri uzun zamandır tutamamıştı ama böyle yaprak gibi fütursuzca da savrulmamıştı hayatta. Ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Biraz önce katlanamadığı, varlığına kahrettiği adamla aynı evde yaşamayı kabul etmişti. Evlenmeyi kabul etmişti, daha ötesi var mıydı? Yıllardır beddualarla andığı o adamın iğrenç soyadını taşıyacaktı. Bundan daha onur kırıcı bir şey olabilir miydi acaba?

“Peki.” dedi âciz bir kabullenişle. Omuzları, ağırlaşan yükleri yüzünden iyice öne çökerken odasına çıktı çığlıklar atan sessizliğiyle.

Saatlerce o dört duvar arasında kalabilmek en büyük hayal idi. Kimseye görünmeden, kimseyi görmeden... Ama boş bir çırpınış olduğu açıktı. İpler kopmuş, o kopmanın hızıyla da her yeri tarumar etmişti. Enkaza dönen hayatını uzaktan izlemek düşmüştü payına.

Odasındaki koltuğa oturmuş, saatlerce kalkmamıştı. Kızgındı... Selim'e kızgındı hayatını yaktığı için, kendisine kızgındı kabul etmek zorunda kaldığı için. Gözlerini kapatmış, kimseye faydası olmayan sinirini yatıştırmaya çalışıyordu. Kapının tıklanmasıyla tekrar açtı gözlerini. Karşısında gördüğü adamla yatıştırdığı sinirleri katlanarak gelmişti tekrar. Bu adam hani etrafında olmayacaktı? Neden zırt pırt geliyordu? "Ne var?" diye sordu sinirle.

Selim şaşırmadan edemedi. Gözleri büyüdü, bir adım uzaklaştı, bakışlarını kaçırdı. "Be... Ben özür dilerim. Rahatsız etmek istemezdim. Sinan kıyafetini kirletti de ben değiştirmek istedim, buradaymış elbiseleri. Verebilir misin?"

Sena derin bir nefesle birlikte kalktı ayağa, "Sana gerek yok!" dedi asabiyetle. "Ben değiştiririm, olmadı Narin teyze var, baktık ikimiz ölüyoruz, kimse kalmadı, Sina var."

Selim bakışlarını kaçırırken son saatleri aklından geçirmiş, Sena'nın neden kızdığını anlayamamıştı.

"Neden kızdın bana? Ne yaptım şimdi ben?"

"Bir şey yapmana gerek yok. Varlığın yeterli sinirlenmem için. Senin de baştan kabul ettiğin gibi bu hayatı sana zehir etmek için elimden geleni yapacağım."

Selim, içinde kopan fırtınaları görmezden gelmeyi öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Yutkunup kabullenişle başını salladı. "Tamam, kabul. Ama senden rica ediyorum, çektireceğini babaannem yokken çekti. Hem beni öyle görmek hem de senin mutsuz olman onu üzer."

Sena ne diyeceğini bilemeden kaldı öylece. Beklediği cevap bu değildi. Kabullenişinin yalan olduğunu düşünmüştü.

Şaşkınlıkla başını iki yana sallayıp odadan çıktı bir şey demeden. Arkasından Selim'in gülümsediğini göremedi.

Dakikalar sonra Selim, rahat durmayan Sinan'ı oyalarken Sena oğlunun üstünü değiştiriyordu. Sanki normal bir aile gibiydiler. Anne baba olarak şu sahnede mutluluk olması gereken kalplerde bir taraf mahcubiyeti, diğer taraf hayal kırıklığını sırtlanmıştı.

İçeriden ne kadar kötü görünürse görünsün dışarıdan bir o kadar tatlıydı oysa. Mutfaktan salondaki çekirdek aileyi izleyen iki kadın da aynı şeyi düşünüyordu. Belki her şey normal olurdu bir gün. Yaşanan onca şey geçmişin tozlu sayfalarına karıştırdı. Aile kavramını hayatından çıkartan bu iki insan aile olmayı başarırdı.

Ertesi gün Selim erkenden kalkmış, Narin Hanım'ın kapısını çalmıştı. Erken uyanmayı alışkanlık edinen yaşlı kadın hemen açmıştı kapıyı.

“Oğlum ne oldu? Hayırdır inşallah bu saatte?”

“Babaaanne, ben sana şey diyecektim. Bugün nikâh var ya, biliyorum Sena öyle gelinlik melinlik giymez ama ağzını bir arasına, bir kıyafet falan ister belki. Ben soramam, sen çaktırmadan sor, eğer isterse erkenden alayım.”

“Sen ondan mı bu kadar erken kalktın?” diye sordu Narin Hanım. Yüzünde bir gülümseme vardı.

“Evet.”

“Tamam sorarım da sen gel bakalım bir içeriye. Benim seninle konuşmak istediğim şeyler var.”

Selim kaşlarını çatdı merakla. “Neymiş?” diye sordu içeriye girerken. Karşısına oturan babaannesine dikmişti gözlerini.

“Oğlum, niyetini biliyorum. Takdir de ediyorum. ‘Oldu artık’ deyip geçmedin. Yaptığını telafi etmeye uğraşıyorsun. Beni daha fazla utandırmadın, Allah senden razı olsun. Ama bunu sormak da hem senin için hem Sena için benim boynumun borcu. Şimdi değil ama belki çok ileride eğer bu evliliğiniz normal bir evlilik olurs...”

“Benim böyle bir isteğim yok babaanne.”

“Şimdilik yok. Sonra fikrin değişmeyecek mi?”

“Değişmeyecek babaanne. Değişmeye yeltendiği zaman oğluma, karıma bakarım. Yaptığımı hatırlar, yüzüm olmadığını kabul ederim. Benim yüzümden mahvolan hayatlar o fikri siler süpürür. Babaanne ben kendimi avutmak için evlenmiyorum Sena’yla. Ben Sena’yı o yangının ortasından almak istiyorum. Benim yüzümden kimsenin acı çekmesini istemiyorum, hele ki bu Sena’ysa... Ben bunu borçluyum ona.”

“Tamam oğlum. Nasıl dersiniz öyle olsun.”

Selim babaannesinin elini öpüp ayağa kalktı.

“Haydi git sor.” dedi tebessümle.

“Oğlum bu saatte uyuyordur kız.”

“Daha iyi ya, uyku semesi kabul eder belki.”

“Sinan çocuk, Sena çocuk, sen hepsinden daha çocuk, nasıl olacak bu iş?”

“Biz de beraber büyüyeceğiz işte, yapacak bir şey yok.” dedi ve odadan çıktı. Sinan’ın odasında almıştı soluğu.

Sessizce açtığı kapıdan aynı sessizlikle girmişti içeriye. Beşinde melek gibi uyuyan oğlunu yüzündeki tebessümle izledi.

“Güzel oğlum benim. Sana da annene de affettireceğim kendimi. Söz veriyorum. Sen birbirinden nefret eden bir çiftin çocuğu olmayacaksın.”

Başının iki yanında duran minicik ellerine baktı. Parmaklarını okşamaktan alamadı kendisini. Gözleri dolmuş, oğlunu izlerken o doluluğu tek hareketiyle taşırmıştı oğlu. Küçük parmakları dolanıvermişti babasının parmağına. İçindeki duyguların tarifi imkânsız geliyordu. Neler olmuştu böyle? İmkânsız gördüğü her şey bir anda gelivermişti başına. Hiç aklında olmayan nikâh masasına, hiç aklında olmayan bir sebeple oturacaktı. İç buruktu. Aklına babaannesinin sözleri geldi. Sena’ya farklı gözle bakabilir miydi? Baksa bile Sena o gözleri oymaz mıydı? Acaba zamanla nefretini törpüleyebilecek miydi? Zaman her şeye ilaçtı ama bu yaraya kabuk bağlatabilir miydi?

Selim içeride oğluyla vakit geçirirken sessizce geçti kapının önünden Narin Hanım. Sena’nın odasına gelip kapısını çok hafif vurdu. İçeriden gelmeyen sesle yavaşça açtı kapıyı. Sena koltuğa başını yaslamış, öylece uyuyakalmıştı.

Düşünmekten uyuyamamıştı anlaşılan. Yavaşça yanına gidip omzuna dokundu. Bir anda sıçrayarak uyanan Sena’ya alışkındı. “Narin teyze!” dedi bir şey oldu korkusuyla. “Sinan?” dedi nasıl olduğunu sorarcasına.

“İyi kızım. Ben seninle konuşmaya geldim. Uyuyakalmışsın burada.”

“Gece uyuyamadım.”

“Belli.”

“Ne konuşacaksın?”

“Selim biraz önce kapımı çaldı. ‘Çaktırmadan sor, sinirlenmesin.’ dedi ama çaktırmadan da nasıl sorulur bilemedim. Selim gelinlik istemezsen bile belki kıyafet istersin diye düşünmüş. Alsın istersen kızım. Belki ileride...”

“İstemez Narin teyze. Çok hevesli olduğum bir şey değil. Bir de utanmadan onu mu soruyor?”

“İçinde kalmasını istemiyor kızım, bunda kötü bir şey yok. Seni kırmadan, kızdırmadan bana sordurdu. Amacı yarana tuz basmak değil.”

Gözlerini yere sabitlemiş Sena’nın elini avuçlarının içine aldı. Sevecen çıkan sesiyle tekrar konuşmaya başladı. “Her şeyin altında farklı anlam arama yavrum. Öyle böyle, evleniyorsunuz. İki üç günlük bir şey değil ki kızım. Nasıl olacak böyle? Her hareketinde bir şey ararsan nasıl nefes alacaksınız aynı evde? Şimdi fark etmez ama sonra Sinan da fark eder, sorar. Yapma kızım. Ben Selim şöyle iyi, böyle güzel diyemem. Ama kötü de değil. Unutamazsın, affedemezsin ama çabalarsın kızım. Selim uğraşıyor, sana iyi gelmek istiyor. Acını hafifletmek istiyor. Yapma yavrum. Tanımak için bir şans versen Selim seni tekrar pişman etmez.”

Sena baktığı yerden gözlerini ayırmamıştı hâlâ. Bir şeyleri tartıp biçtiği belliydi. Saniyeler sonra gözünden akan bir damla yaş silip ayağa kalktı. “Kıyafet falan istemiyorum Narin teyze. Şimdi izin verirsen üstümü değiştirip Sinan’ın yanına gideceğim.”

Narin Hanım istediğini alamamanın kırıklığıyla döndü odasına. Sena’nın affetmeye, Selim’in vazgeçmeye niyeti yoktu. Neler olacağını zaman gösterecekti.

Saatler hızlı geçmiş, vakit nikâh saatine dayanmış, nikâh memuru kapıdan içeriye girmişti. Beş dakika sonra Yavuz ve Sina şahit sandalyesine oturdu. Sena, Sinan'ı Narin teyzesine verip nikâh masasına doğru gitmeye başladı.

Sandalyeye oturan gelin ve damada şaşkınca bakmaktan alamadı kendisini nikâh memuru. Hemen yan tarafında oturan, üzerinde kot pantolon ve tişört olan geline çevirdi bakışlarını. "Hazır mısınız?" diye sordu şaşkınlığını belli ederek. Sena başını salladı, kimin ne düşündüğü umurunda değildi.

"Siz başlayın lütfen." diye lafa atladı Selim. Gözleri bir an yanında oturan Sena'ya çevrilmişti. Umutsuzlukla tekrar önüne döndü. İkisinin de içinde fırtınalar kopuyordu. Birisi zorlu bir savaşın içine girmiş savaşçı gibi, diğeri savaşta esir düşmüş tutsak gibi hissediyordu.

Sena sorulan soruya başını sallayarak onay verdi. Ama bu, kânun nezdinde geçerli değildi işte.

"Beyanınızı sözlü olarak belirtmeniz gerekiyor." diyen memura bakıp tükenmişlikle "Evet." dedi. Selim'in de "Evet." demesiyle imzaları attılar. Sonrasında gördükleri bakışlar bir o kadar yabancıydı.

"Hayırlı olsun. Allah bir yastıkta kocatsın." diyerek aile cüzdanını uzatan memura, "Allah korusun." deyip defterin yüzüne bile bakmadan ayrıldı yanlarından Sena.

Sinan'ı kucağına aldı tekrar. "Gel oğlum, karnını doyuralım senin." diyerek mutfaka doğru gitmeye başladı.

Arkada kalan herkes şaşkınca izlemişti olanı. Eli öylece havada kalan memurun elinden gülümseyerek aldı aile cüzdanını Selim. "Teşekkür ederiz, zahmet verdik size de."

Selim elindeki cüzdanın kapağını açtı yavaşça. Gördüğü resimlerle minik bir yutkunma sesi geldi kulaklara. Kısık bir sesle bir isim ve soy isim firar etti dudaklarının arasından: “Sena TURANLI...”

Sina karşısındaki adama bakakaldı öylece. Kardeşinin yaşamadığı kalmamıştı bu adam yüzünden. Her şey haktı ona. Ama içinde bir üzüntü oluşmuştu. O kadar acıyla söylemişti ki insan üzülmekten edemiyordu. Onun adına üzölmek suç sayılır mıydı acaba? Sarhoştı, acısı vardı, telafi etmeye çalışıyordu, yaptığıının cezasına razıydı. Peki tüm bunlar geçmişİ temizler miydi?

Bölüm 32

Geçen günler alışmaya çalışmakla geçmişti herkes için. Bir ay kısa zaman olabilirdi ama bu çatı için aynı şey geçerli değildi. Özellikle de Sena ve Selim için.

Nikâhtan sonra Ankara'ya dönen Sina, ancak bir ay sonra hafta sonu tatilinde gelebilmişti. Ailecek geçirdikleri iki günün ardından bugün tekrar Ankara'ya dönecekti. Valizi kapının önüne koymuş, herkese sarılmaya başlamıştı, bir tek Narin Hanım yoktu ortada. Yeğenini kucağına almış, defalarca kez öperken Narin Hanım elinde bir valizle çıkageldi. Şaşkın bakışlar arasında arabanın bagajına konulmuştu eşyaları.

“Narin teyze sen nereye?” diye sordu Sena. Şaşkınlığı sesine de yansımıştı. Bir an gözleri Selim'e çevrildi. Ee o zaman bu adamla yalnız kalırdı. Ama böyle konuşmamışlardı.

“Kızım ben Ankara'ya dönüyorum artık. Senin düzenini kurduk. Bir ay geçti, birbirinizi de öldürmediniz, bundan sonrası sizin hayatınız. Ben de kendi evime dönüyorum artık.”

“Narin teyze ne gitmesi? Hani hep birlikte olacaktık? Ne düzeni Allah aşkına? Hem ben senin bu torununla tek kalmam.”

“Çok ayıp. Ben buradayım ama duyuyorum senin ne dediğini.” dedi Selim. Sesinden ne kadar eğlendiği belliydi.

Narin Hanım konuşmaya başlarken arkasını dönmüş arabaya doğru gidiyordu hızlıca.

“Benim torunumsa senin de kocan. Çocuğunun babası. Uslu uslu durun bak, kavga etmeyin.”

“Ben etmiyorum valla babaanne. Hep Sena bana sataşüyor.” diye çocukça itiraz etti Selim.

“Ben sık sık ararım sizi. Haydi Allaha ısmarladık.”

Narin Hanım, Sena’nın sorularını da ikna çabalarını da görmezden gelerek arabaya binmişti.

Sena giden arabanın arkasından öylece bakakaldı. Ağır ağır başını evin kapısına çevirdi. Sinan’ı kucağına alan Selim’in keyfine diyecek yoktu. Havaya atıp tuttuğu oğlu kahkahalarla gülerken kendisi de keyifleniyordu.

“Oğlum... Baş başa mı kaldık biz? Herkes gitti mi oğlum? Babaanneyle teyzeyi postaladık mı paşam?”

Sena duyduklarıyla şaşkınca açtı gözlerini. Kaşlarını çatarak arkalarından eve girdi. Kapıyı hızla çarpması baba oğlu korkutmuştu, bir anda dönmüşlerdi kendisine doğru. “Sena yavaş, çocuk korktu.”

“Senin başının altından çıktı bu değil mi? Sen gönderdin Narin teyzeyi.” dedi kızgınlıkla. Gözlerinden ateş çıkıyor, deyimi tam bu an içindi.

“Allah kuru iftiralardan saklasın. Ben öyle bir şey yapmadım valla. Benim babaannem çok düşünceli kadındır ama bazen fazla düşünür. Muhtemelen o anlarından birisine denk gelmiştir bu karar. Anlayacağın benim değil, babaannemin başının altından çıktı.”

“Ben de yedim. Haydi eşyalarını topla.” dedi Sinan’ı kucağına alırken. Şaşıрма sırası Selim’e geçmişti. Hayretle bakmaya başladı.

“O nereden çıktı şimdi ya?” diye sordu masumca. Sinan’ı tekrar kucağına aldı.

“Seninle aynı evde tek başıma yaşayacağımı düşünmedin sanırım. Narin teyze gittiğine göre senin de bu evdeki vaden doldu. Buraya kadarmış, ne yapalım? Kismet...”

Konuşmasının arasında merdivenin altındaki dolaba yöneldi. Selim’in valizini alıp dışarıya çıkarttı.

“Bayağı bayağı sokağa atıyorsun yani beni. Hiç vicdan da kalmamış, yazık.”

“Acındırmaya çalışma kendini. Ne sokağı? Hepi topu bir aydır burada yaşıyorsun, daha önce nerede yaşıyorsan oraya git.”

“İyi de ben sattım orayı.” dedi Selim çocuksu bir masumiyetle.

Sena, “Bir ayda mı?” diye sordu şaşkınca. Dalga mı geçiyordu, doğru mu söylüyordu?

“Ee talibi çıktı, ne yapsaydım? Ben nereden bileyim iki gün sonra beni kapının önüne koyacağını?”

“Hemen kabul etmeseydin.” dedi bu kez Sena.

“Ne deseydim? Siz şimdilik yerleşin, benim karım esereklidir, duruma göre belki geri alırım mı deseydim?”

“Ben senin karın değilim. Lafını bil de konuş. Arkadaşına git o zaman.”

“Bekâr adam, ben nereden bulayım onu? Allah bilir nerede?”

“Otele git.”

“İstanbul’da otelde yer bulmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı senin?”

“Senin şirketin yok mu? Zengin değil misin? Hani para her kapıyı açardı? Git aç.”

“He canım, oldu. Bir insanlara rüşvet vermediğim kalmıştı. Saçmalama Allah aşkına ya. Ben gideceğim de siz ne yapacaksınız bu evde bir başınıza acaba? Ben buna izin verir miyim?”

“Senden izin isteyen mi var be adam? İstemiyorum işte, çık git.”

Sinan’ın yanağına bir öpücük kondurup yere indirdi. “İki dakika bekle oğlum. Ben de annenin ortaya attığı döküntüleri toplayayım.”

Ortalarında duran valizi alıp geri yerine koyarken girdiği bu savaştan galip çıkmanın mutluluğunu yaşıyordu Selim.

“İş işten geçti artık. Evet demeden önce düşünecektin onu. İster kabul et, ister etme. Siz benim ailemsiniz, ben de sizin. Bundan sonra hep birlikteyiz biz. Ne güzel değil mi?”

“Ya, ne demezsin!”

Oğlunun elinden tutup mutfağa doğru gitmeye başladı. “Gel oğlum. Sen anneni dinleme.”

“Anne.”

“Evet oğlum, anne şu anda sinirli, biraz bekleyelim sakinleşsin. Biz de yemek yeriz o ara. Ne istiyor canın? Sena, Sinan her yemeği yiyor mu?”

“Yiyor, en sevdiği yemeği de sana tavsiye ediyor.”

“Neymiş o?” diye sordu gülümseyerek Selim.

“Zıkkımın kökü!”

Selim’in yüzünü düşüren bu cevap Sena’nın yüzünde gülümsemeye sebep olmuştu. Selim’in şaşkın ve mazlum bakışları altından hızla Sinan’ı kucağına aldı.

“Ben oğlumun karnını doyururum.”

“Ben?” diye sordu bu kez de. “Aç mı kalacağım ben?”

“Bana ne senden?” Kazandığı zaferle bir adım atan Sena, ellerini ileriye doğru uzatarak “Baba...” diyen Sinan’la omuzlarını düşürmüştü. Tekrar gülümsedi Selim. Oğlunu kucağına alırken konuşmaya başladı.

“Bak çocuk bile üzüldü benim hâlime ‘Babamı kovma anne’ diyor.”

“Anne...” dedi bu kez de Sinan ellerini annesine uzatarak. Sena oğlunu hızla aldı kucağına.

“Ne babası? ‘Ağzına sağlık anne’ diye haykırıyor çocuk.”

“Baba...” dedi bir kez daha Sinan.

Selim bu kez hayretle baktı Sinan’a, bakışlarını Sena’ya çevirdi yavaşça. Aynı bakışları gördü gözlerinde. Şaşkınlık... “Ver bakalım şu küçüğü.” dedi. Babasının kucağına gelen çocuk, yine “Anne” demiş, elini uzatmıştı.

Selim gülümseyerek baktı bu kez Sena’ya. Oğlunu gıdıklayarak konuşmaya başladı.

“Gördün mü annesi? Akli sıra bizimle oyun oynuyor küçük bey. Oğlum anne babayla dalga geçilir mi hiç? Ayıp yahu! Üç kâğıtçı seni. Kimden öğrendin böyle şeyleri sen?”

Sena başını iki yana salladı sabır çekercesine. Sinan’ı yere indirip elinden tutarken yan gözle Selim’e baktı.

“Kimden öğrendi acaba? Çocuğa iki saat içinde baba demeyi öğreten, evden kovulacağını bildiği için kendi evini aceleyle satan, babaannesini evden göndermek için taklalar atan, nikâh nikâh diye her gün başımın etini yiyen birisinden öğrenmiş olabilir mi?”

“Bence olamaz. Ben böyle birisini tanımıyorum.”

“Bir de yalancılık var. Onu söylemeyi unutmuşum.” dedi alaylı bir gülümsemeyle.

“Ayıp ayıp. Kocanın ben senin. İnsan birazcık ılımlı olur.”

Sena’nın gülen yüzü anında düşüverdi.

“İkide bir söyleyip durma şunu. Sinirlerim bozuluyor. Karın falan değilim ben senin.”

“Tamam demem. Eşim diyeyim o zaman.”

“Ne değişti? Yine aynı kapıya çıkıyor.”

“Tamam, çocuğumun annesi diyeyim.”

“Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?”

“Ne diyeyim Sena Allah aşkına? Resmî nikâhlı ev arkadaşım mı diyeyim? Ne diyeyim?”

“Deme bir şey.”

“Gerçekleri değiştiremezsin Sena TURANLI. Resmî nikâhlı karımsın benim.”

Sena sinirle başını iki yana salladı. Ne dese fayda etmeyecekti. Bu boş savaşların galibi olamayacağı belliydi.

Aradan günler geçiyordu. Sena ve Selim aynı evin içinde farklı ama bir o kadar da aynı olma heveslisi kaderlerini yaşamaya devam ediyordu. O kader, çizgisini çok çok önceden çizmişti. Onlara yaşamak düşüyordu. Selim farkındaydı, Sena’ya anlatmaya çalışıyordu ama Sena’yla ne zaman konuşmaya çalışsa Sena kaçırıyordu.

Akşam Sinan’ı uyutup salonda oturan Sena’ya yaklaştı yavaşça. Sessizce yanına oturuverdi. Gülerek konuşan o adamdan eser yoktu şimdi. O denli ciddiye. Parmaklarıyla oynayarak konuşmaya başladı:

“Araştırmalara göre dünyada yaşam yaklaşık dört buçuk milyar yıl önce başlamış. Üç yüz üç yüz elli bin yıl önce de insana benzeyen varlıklar hayat bulmuş evrende. İnsanlar bu kadar zamanda çok şey yaptı. Teknoloji ilerledi, uzaya yolculuklar başladı, milyarlarca yeni başlangıçlar oldu. Üzülenler, hayal kırıklığına uğrayanlar oldu. O... Onlardan birisi de sen oldun.”

Titreyen sesi kendisini toparlamasına hiç yardımcı olmuyordu. Gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Sena’nın da Selim’den bir farkı yoktu. Aklını ele geçiren geçmişiyse o da ağlamaya başlamıştı.

“Yaptığımın altında eziliyorum ben, sana yemin ederim. Seni, Sinan’ı her görüşümde yüzüm kızarıyor utançtan. Hiç atamayaca-

ğım bu utancı biliyorum. Seni yaşamak zorunda bıraktığım bu hayat nasıl senin sırtına yükse bu utanç da benim sırtıma yük. O oldu, bu oldu, şu oldu... Kader oldu. Kaderin en büyük kanıtı da biziz işte. Kader deyip işin içinden sıyrılmak değil benim amacım, yanlış anlama beni. Ama ben Meltem'le iki yıl nişanlı kaldım, bir yıl değil. Evlenme teklifi edeceğim gün sevgilisiyle bastım, bir gün önce değil. Müthiş bir hayal kırıklığıyla doldu içim. Birgün Yavuz Ankara'ya götürdü beni. Günlerce kaldım orada. Ben se... Seni... Ya... Yani sana... Ben İstanbul'a döneceğim gün babaannem benimle bir konuşma yaptı. 'Her şey kaderden.' dedi. 'Ayağına taş değse sebebi vardır.' dedi. 'İmtihanındır belki de.' dedi. Biz bu kaderi yaşadık Sena. Sen de ben de... Çok canın yandı, biliyorum. Beni gördükçe daha da yanıyorsun, görüyorum. Ama bu da benim imtihanım. Sana arkamı dönemem. Hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam edemem. Biz birbirimizin kaderiyiz. Affedemezsin biliyorum, affetme de zaten. Ama üstünü örtmeye çalış ne olursun. Benim için değil, kendin için, oğlumuz için, bundan sonraki hayatımız için... Dört buçuk milyar yıl öncesinden yazılmış bir kader bu. Değiştirmeye gücümüz yetmez. Ben teslim oldum, sen de ol kurban olayım."

Sena yaşlı gözleriyle dinlemişti Selim'i. Aynı Selim gibi ellerini birleştirmiş, bakışlarını da sabitlemişti. "Olayım..." dedi sessizce. "Olayım ama nasıl? Parfümünü değiştirmen o kokuyu silmiyor ki... Şimdi benim bağırırlarıma sesini çıkartmaman, o zaman sesimi keşişini unutturmuyor. Adımı ağzına alman bile bana küfür gibi gelirken, her seferinde canım acırken, senin yüzünden ailemden uzakken, doğup büyüdüğüm mahallemden kovulmuşken nasıl teslim olayım? De ki böyle yap, yapayım."

Birkaç saniye sessizliği dinledi ikisi de. Sena'nın elini yavaşça kaldırıp badisinin omzunu sıyırmasıyla Selim şaşkınca bakakaldı omzundaki izlere.

“Ben teslim olsam, unutmaya çalışsam bile bunlar unutturmaz ki. Bunlar senin dokunduğun yerleri etimden kazımak isterken oldu. Hayatım boyunca taşıyacağım bir iz daha. Sen bana yaptığını unutabilecek misin de benden unutmamı istiyorsun?”

Selim gözlerinden akan yaşları umursamadı. Elini yavaşça kaldırıp Sena'nın omzuna yaklaştırdı. Sena'nın geriye doğru kaçmasıyla bu kez bileğinden yakaladı.

“Sen biraz çabalarsan, bana izin verirsen ben bu izleri silemem belki ama her seferinde seni kahretmesine engel olabilirim. Yapma Sena... Böyle yaşanmaz, her gün nefretin acısıyla nefes alınmaz. Herkes ikinci bir şansı hak eder. Bu şansı ver bana. Affettireyim kendimi.”

“Nasıl yapacaksın ki?” diye sordu.

“Hacca giden karıncanın hikâyesini biliyorsun değil mi? Hani onunla alay etmişlerdi, ‘Sen bu bacaklarla gidemezsin.’ demişlerdi. O da ‘Gidemesem bile yolunda ölürüm!’ demişti. Son anıma kadar sana kendimi affettirmeye çalışırım. Affettiremezsem de bu yolda ölürüm.”

Sena gözünden akan yaşı silerken aklına takılan düşüncesini dile döktü kısık sesiyle.

“Yani diyorsun ki senin sınavın her şeye rağmen Sinan'ı doğurmaktı, benim sınavım da her şeye rağmen vazgeçmemek.”

“Aynen öyle diyorum.” dedi belirsiz bir heyecanla Selim. “Sen Sinan'ı doğurma kararı aldın, pişman oldun mu?” diye sordu.

“Hayır. Bir an bile olmadım. O benim yaşamamın sebebi.”

“Yine olmayacaksın. Sana söz veriyorum. Bir kere daha hayallerini yıkmayacağım.”

Yavaşça elini omzuna, yaralarının üzerine koydu. Tüy gibi hafifti dokunuşu. Peki neden Sena'nın omuzlarına dağlarca ağırlık binmişti? Gözünden akan yeni bir yaşla başını salladı.

“Peki!” dedi kısık çıkan sesiyle. Selim'in yüzünde umut ışığı belirirken avuçlarının arasındaki ele bir öpücük konduruverdi bir anda. Sena'nın elini çekmek için verdiği mücadeleyi Selim kazanmıştı. Ama bundan çok daha büyük bir mücadele başlamıştı. Sena için de Selim içinde zorlu bir mücadele...

Selim'in aklında hiçbir şey yoktu. Nasıl savaşıacaktı? Sonunda Sena'yı iyileştirebilecek miydi? Sonunun iyi bitmesini istediği bir savaş başlatmıştı.

Bölüm 33

Ankara'ya geledi çok zaman olmuştı. Evini özlediğini itiraf etmişti daha ilk anda. Bazılarına göre su gibi akıp giden iki buçuk yıl, kendisi için altmış seneye bedeldi. Sanki yaşananların ağırlığı daha da yaşlandırmıştı ruhunu. Oysa her zaman çocuksu bir yanı olmuştı. Her zaman evinin bir köşesinde asılı duran huzur sanki şimdi yerinde yoktu.

Bomboş evde yalnızlığıyla baş başaydı. Sinan'ın ortada cıvı cıvı koşturması burnunda tütüyordu.

Sina'yla yolda gelirken konuşmuştu Narin Hanım. Şimdilik döndüğünü de olanları da kimse bilmeyecekti. En azından Sena ve Selim hayatlarını biraz olsun yoluna koyana kadar.

Yemek hazırlarken salondan gelen telefonun sesiyle hızlı adımlarla içeriye doğru gitmeye başladı. Tam kapanmak üzereyken yetişti telefona. Selim'in adını görmesiyle korkusu gün yüzüne çıkmıştı. Hızla açtı telefonu. Aklına ilk ve en mantıklı geleni bir avazda söyleyiverdi.

"Sakatladı seni değil mi? Kavga ettiniz, bir şeyler attı sana, kolunu bacağına kırdı... Ben sana karşılık verme demedim mi?"

Selim ilk şaşkınlığı üzerinden atıp yüzüne hafif bir gülümseme kondurdu.

“Yok babaanne, o nereden çıktı?”

“Gece yatarken seni boğmaya kalktı.”

“Yok artık.”

“Seni evden kovdu, sen de kapının önünde yattın, zatürre oldun.”

“Yahu neden kapının önünde yatayım, gider bir otelde kalırım en kötü. Hem neden senin aklına hayırlı bir şey gelmiyor acaba? Olmadı bir şey. Tamam, senin evden gittiğin gün kovdu ama ben durumu çok güzel idare ettim. Yemekleri hâlâ dışarıdan yiyorum ama olsun. Zamanla hazırladığı sofraya oturmama da izin verecek, biliyorum ben.” dedi umutla.

Narin Hanım şaşkınlıkla açılan ağzını, güçlükle kapattı. “Seni aç mı bırakıyor?”

“Niye aç kalayım ya? Dışarıda dünya kadar restoran var, en kralından doyuruyorum karnımı. Yav babaanne benim aklımı karıştırma Allah aşkına ya. Ben seni Sena’yı çekeştirelim diye mi aradım? Sana bir işim düştü.”

Konuya sakince girmiş oldu böylelikle. Birkaç saniye karşıdan gelmeyen ses, soğuk terler dökmesine sebep olmuştu. “Ne istiyorsun gene?”

“Babaanne ben birkaç hafta önce Sena’yla konuştum. Ben derdimi anlattım, o da dinledi. Kendimi affettirmem için bana bir şans verdi.”

Selim’in içindeki huzur sesinden bile belli oluyordu. Narin Hanım bazı şeylerin normale döneceği umudunu ilaştıriverdi ruhuna. İki torunu adına en büyük mutluluğu sırtlandı omzuna.

“Ne güzel işte oğlum. Aferin sana. Sonunda Sena’nın kalbine dokundun, öyle mi?”

“Kalbine değil ama yaralarına dokundum babaanne. Merhem olmak istediğim o kadar çok yarası varmış ki hem ruhunda hem hayatında hem hayallerinde hem bedeninde... Gözüm korktu açıkçası. Elimdeki merhem yetecek mi o yaraların üzerini örtmeye bilmiyorum.”

“Yeter oğlum, sen hiç korkma. Sena’yı tanımıyorsun sen. Onun pamuk gibidir kalbi, sen mücadele edersen mutlaka verir karşılığını.”

“İnşallah babaanne...”

“Sinan’la aran nasıl?”

Oğlunun adının geçmesiyle Selim’in yüzünde bir gülümseme yer ediniverdi hemen. Mutluluk tekrar yer edinmişti sağında solunda.

“Çok iyi babaanne. Valla her gece ben uyutuyorum. Baba diye diye Sena’yı çıldırtıyor. İyice düşkünleştirdi bana. Sena geçen gün kızıyordu yine, ‘Seni ben doğurdum, baba dediğinin yarısı kadar anne demedin bana. Ne baba meraklısıymışsın!’ diye. Bir görsen, kapıdan girdiğim gibi bacaklarıma sarılıyor sıpa.”

“İyi iyi maşallah. Daha da iyi olsun inşallah tez zamanda.”

“Babaanne ben seni şey için aradım. Nasıl da söylenir bilmiyorum ama senden başka da gidecek kapı yok. Ben oraya gelmek istiyorum. Sena’nın ailesine durumu anlatmak lazım. Kızları evlendi, haberleri yok. Neredeyse üç yıldır görüşmemişler hiç. Nereye kadar böyle gidecek ki? Bir şeyler yapmam lazım. Benim yüzümden ayrı kaldılar, barıştırmam lazım onları.”

“Doğru diyorsun oğlum. Babasıyla ettiği son kavgadan sonra kız darmaduman oldu. Ondan sonra apar topar İstanbul’a geldik zaten. Şükran neyse de babasıyla hiç konuşmadı daha.”

“Niye ki?”

“Cemil, Sinan’ın doğmasını hiç istemedi. Sena da önce aldıracaktı ama sonra kıyamamış, vazgeçti. Cemil aldırmadığını öğrenince küplere binmiş, kıyameti koparmış. Sena’ya da ağır konuşmuş. ‘Kimse tecavüz çocuğunu doğurmaz.’ demiş, ‘Senin doğurmak istemenin altında başka bir şey var.’ demeye getirmiş. Sanki Sena bile isteye hamile kalmış gibi konuşunca yavrumun pek zoruna gitti.”

Selim duyduklarıyla kötü olsa da belli etmemesi gerektiğini biliyordu. Daha kötülerini de olmuştum mutlaka, daha ağırları. Tüm bunlara sebep olmuşken “Tüh!” diyemezdi. “Dediğim gibi babaanne, ben oraya geleceğim. Sen konuyu yavaştan aç onlara. Yarın görüşürüz.”

Daha Narin Hanım’ın itiraz etmesine fırsat vermeden telefonu kapattı Selim. Elinde telefonla öylece kalan Narin Hanım’ın kendine gelmesi birkaç dakikasını almıştı.

Karşlarına geçip ne diyecekti ki?

“Biz o adamı bulduk, yabancı değil benim torunummuş, torunumla kızınızı da evlendirdim, yarın da el öpmeye gelecek, desem kızılca kıyamet kopar. Allah’ım sen bana yardım et Ya Rab-bim! Zor işleri hep bana ver zaten. Hain torun ne olacak?”

Dakikalarca ne diyeceğini, nasıl anlatacağını düşündü durdu Narin Hanım. Nihayet Sina’yı aramak aklına geldi.

Karşıdan açılan telefonla bir rahatlama çörekledi sanki içine. Sina'nın sesini duymadan konuşmaya başladı. "Selim aradı. Buraya gelecekmış. Babanlarla konuşacaktım, tanışacaktım, bilmem neymiş. Kızım senin baban benim torunumu gözünü kırpmadan öldürür." diye derdini anlatıverdi bir solukta.

"Nereden çıktı bu gelme işi ya?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sena'nın annesiyle babasıyla arasını düzeltereğim, dedi."

Sina bir an duraksadı duyduğuyla. "Haa! Ondan yani..."

"Ne ondan?"

"Güzel hareket. Hedefi tam on ikiden vurmuş valla. Karısının gönlünü kazanmak için daha başka ne yapabiliirdi bilemedim."

"Senin baban da hedefi Selim olarak ayarlarsa iş var. Dinlemedi bile beni. Kapattı telefonu suratıma."

"Senin torunun böyle aklına gelen her şeyi yapar mı?"

"Yapar."

"İyi o zaman, Allah şimdiden rahmet eylesin. Günahlarını affetsin. Mekânı da ce..."

"Sus kız, deli! Allah korusun. Hem bu işte biz yanarsak seni de yakarız. Unuttun mu, sen nikâh şahidiydin. Eniştenin şahidi... Babana anlat."

"Ya hayır. Zor işler hep bana kalıyor. Haksızlık bu. Yapamam ben."

"Yaparsın yaparsın. Haydi kapat artık."

"Dur, kapatma Narin teyze. Narin teyze babam beni öl..."

Narin Hanım Sina'yı dinlemeden telefonu kapatıvermişti. Bakışlarını çevirdiği ekran, seslenişlerinin faydasız olduğunu vurmuştu yüzüne.

“Bir de torununa kızıyor telefonu yüzüne kapattığı için. Kime çektiği belli değil mi? Allah'ım ben bu adamı buna nasıl alıştıracağım ya? Valla kesecek bu sefer beni.”

Odasında dakikalarca döndü durdu. Cümleleri bir öyle kurdu, bir böyle. Defalarca kez prova yaptı. Sonunda aşağıya inip babasıyla karşılaştığında yaptığı o provalar aklından uçup gitmişti. Merdivenlerin bitiminde ellerini birleştirmiş, ne yapacağını bilmez bir hâlde parmaklarını kütletip duruyordu. Seslere başını çeviren Cemil Bey, kızının ne yaptığını anlamaya çalışır gibi baktı birkaç saniye.

“Ne oldu? Karnende kırık var diyeceğim ama artık karne de almıyorsun?”

Birkaç adım attı öne doğru. “Benim bir şey söylemem lazım ama azıcık tırsıyorum doğrusu.”

“Söyle kızım. Ben ne zaman kızdım sana?”

“Kızmaz mısın?”

“Kızmam kızım. Söyle.”

“Kesin mi?”

“Sina... Bak insanı zorluyorsun, söyle işte ne söyleyeceksen.” diye sesini yükseltti istemsizce.

Şükran Hanım, kocasının sinirlenmesini fırsat bilip yanına bıraktığı kumandaya uzanıverdi.

“Cemil, kızmasana kıza.”

“Ya ben sakindim. Güzel güzel televizyon izliyordum burada. Ama geldi ‘Emin misin baba, kızma baba, tırsıyorum baba.’ diye diye insanı zorla kızdırıyor. Söyle işte ne söyleyeceksen.”

“Bir anda söylüyorum o zaman.”

“Söyle.” deyip önündeki çay bardağına uzandı.

Sina’ya kızacağıın derken boğazı kurumuştı.

“İyi, benden günah gitti.” Sina parmaklarını birkaç kez daha küttetti. Derin bir nefesle birlikte ağzındaki baklayı bir anda bırakıverdi ortaya. “Narin teyze geldi.”

Cemil Bey elindeki bardakla, Şükran Hanım televizyona doğru uzattığı kumandayla öylece kalıverdiler. Duyduklarını idrak etmeye çalışıyorlardı. Ağır ağır Sina’nın yanına doğru geldi Şükran Hanım. Gözleri anında dolmuştu.

Belki Sena da gelmiştir, torunum da gelmiştir, diye düşünmekten alamadı kendisini. Koskoca üç yıl olmuştu. Canım dediği, gözünden sakındığı kızından ayrı koskoca üç yıl. Bir asır gibi gelen...

“Sena?” diye sordu titreyen sesiyle.

“Sena gelmedi. O hâlâ İstanbul’da. Onunla ilgili de bazı haberlerim var aslında.” dedi Sina. Konuya nasıl gireceğini bilmiyordu. “Bir şey mi oldu? İyi mi?” diye sordu. O sorular Cemil Bey’in kalbinde korkuyla yanıtını bekliyordu.

“Anne sakın ol kurban olayım. Gel sen şöyle otur, ben olanları anlatacağım size. Sadece sakın olun. Aslında bir değil, birkaç şey oldu ama kötü değil. Korkmayın.”

Kolundan tutup yavaşça biraz önce kalktığı koltuğa tekrar

oturttu. Babasına çevirdiği bakışları şaşkınlıkla açılmıştı. Cemil Bey bakışlarını bir yere sabitlemiş, öylece kalmıştı.

Boğazındaki yumruyu yutmak istercesine öksürdü birkaç kez. “Sena e... evlendi.” dedi bir kerede. Şükran Hanım elini hızla kalbinin üzerine götürmüştü.

“Ne... ne demek evlendi?” diye sordu kekelemesine mani olmayarak. “Kiminle evlendi? Ne zaman?”

Sina bakışlarını tekrar babasına çevirdi. Kılı bile kımlıdamamıştı. “Baba!” diye seslendi. “Baba iyi misin?”

Cemil Bey, birkaç saniye daha sessizce kaldı. İdrak etmeye çalışır gibiydi. “Anlat?” dedi dişlerini sıkarak.

“Se... Sena çalışmak istiyormuş, Narin teyze de Sinan küçük diye izin vermiyormuş. Altı ay önce oraya gittiğim gün Narin teyzeyle konuştuk. Meğerse o da o gün torunuyla konuşmuş. Torunu ‘Sena’yı eve tıktın, ayaklarının üzerinde durmasına izin ver.’ demiş. İkna oldu Narin teyze ama ‘Kimseye emanet edemem. Çalışacaksan torunumun yanında çalış.’ dedi. Ertesi gün Sena iş yerine gittiğinde o adamla karşılaşmış. Selim... Narin teyzenin torunu... Sena’ya...”

Gözlerinden akan yaşlara izin vermişti yine. Aynı yaşlar annesinin yanaklarını da ıslatmıştı. Cemil Bey hızla ayağa kalktı. Siniri her hâlimden belliydi, elleri titriyordu.

“O adam mı? Benim kızıma bu kötülüğü o kadının torunu mu yapmış? O herifi geberteceğim. Kızımı da alacağım.”

“Baba sakın ol. Bizim sandığımız gibi değilmiş. Tamam o yapmış ama istemeden... Tam o zamanlarda o da aldatılmış, içince de... Neyse işte, sonuçta evlendiler.”

“Biz seni keyif yap diye mi gönderdik oraya? Sen kafayı mı yedin? Ne demek evlendiler? O şerefsizle evlenmesine nasıl müsaade edersin? Duramadın mı karşısında, bize haber veremedin mi? Aklın bu kadar mı basmadı senin? Çıldırdın mı? Şimdiye kadar niye açmadın şu ağzını?”

“Baba sakin ol. Sena bilmenizi istemedi. O yüzden söyleyemedim. Hem o kötü birisi değil valla. Ben gördüm nasıl acı çektiğini. Tamam yapmış ama çok pişman, yaptığıнын sonuçlarına razı. Sena’yı iyileştirmek istiyor. Hem Sena’nın hem de Sinan’ın mutluluğu için uğraşıyor. Bi... Biraz önce Narin teyzeyle konuştum. Yakında buraya gelecekmış. Sizin Sena’yla barışmanızı istiyormuş. ‘Ben olacaklara razıyım, hak ettim.’ diyormuş.”

“O herife asıl hak ettiğini vermek benim boynumun borcu.”

Şükran Hanım acılar çekmiş bir anneydi. Kızına, torununa hasret kalmıştı. Bunca duyduğu şeye rağmen içinde bir umut belirivermişti. “Sena da gelecek mi?” diye sordu.

Gözlerindeki o minik parıltı, Sina’nın bir anlık düşünceye dalmasına sebep olmuştu. Selim doğru bir karar vermişti. Bu karar annesine, babasına çok iyi gelecekti.

“Sanmıyorum anne. Muhtemelen Selim’in Ankara’ya geleceğinden haberi bile yoktur. Sandığınız gibi değil. Selim, Sena’yı evliliğe zor ikna etti. Altı ay boyunca her gün yalvardı, çok uğraştı. Evlendiler ama araları çok kötü, en azından Sena için. Normal olurlar mı, olurlarsa da ne zaman olurlar bilmiyorum.”

Selim kucağında oğluyula elindeki telefonun açılmasını bekliyordu dakikalardır. Nihayet açılan telefonla, sesini yükselterek konuşmaya başladı:

“Neredesin sen? Kaç saattir seni bekliyorum. Çocuk ne hâlde biliyor musun sen? Ne yapacağımı bilemedim. Çabuk gel. Sana on dakika... Hatta vazgeçtim beş dakika... Beş dakika sonra burada olmazsan olacıklardan ben sorumlu değilim.”

Hızlıca telefonu kapattı. Gerilen sinirleri, Sinan'ın kendi sa-kallarıyla oynamaya başlamasıyla yok olmuştu bile. “Öyle boncuk boncuk bakma bana. Hak etti. Hem sen de suçlusun. Ben sana, dikkatli ye, demedim mi? Ne yapacağız şimdi? Nasıl banyo yaptıracağım hiç düşünmüyor. Kızmakta haklıyım bence.”

Çalan kapıyla derin bir nefes çekti içine Selim. Koşar adımlarla kapıya gitti.

“Neredesin sen? Ya bu ne sorumsuzluk!”

“Bana bak, sinirlendirme beni. Ben senin karın değilim. Karı-na yapamadığın artistliği bana yapamazsın. Sen yat kalk geldiğime dua et. Ne mecburiyetim var gelmeye de bir de azar işitiyorum.”

“Amcasısın sen. Baba yarısısın. Yapacaksın tabii.”

“Neyse ne işte.”

Yavuz sinirle içeriye girdi.

“Ben gelirken video izledim birkaç tane. Bence alnımızın akıyla yaptırırız bu banyoyu.”

“Video izleyerek çocuk mu yıkanır?” diye sordu asabice Selim.

“Sinirlendirme beni. Sanki sabah akşam çocuk yıkıyorum. Ne anlarım ben? Sordum, izletti işte. Sena gelmeden halledelim şu işi.”

“Doğru diyorsun. Laf vurmaya fırsat arıyor zaten.”

Aceleyle üst kata çıktılar. Doldurdıkları küvete oturan Sinan’ın, “Baba cıcak.” diye ağlayan oğlunu hızlıca sudan çıkarttı. Kaşlarını çatıp Yavuz’a bakmaya başladı.

“Oğlum bu suyun sıcaklığı ne böyle! Haşlamaya mı çalışıyorsun sen benim oğlumu? Hani video izlemiştin sen, suyun sıcaklığını söylemedi mi?”

“Elinizi yakmasın diyordu. Ben elimi koydum suya. Benim elimi yakmadı. Ben nereden bileyim senin oğlunun sıcağı sevmediğini?”

Hâlâ ağlayan oğlunun başına bir öpücük kondurup tekrar Yavuz’a döndü. “Tamam oğlum geçti, ağlama... Soğuk su ver şuradan, yaktın çocuğu. Biraz soğuk su dökelim bari.”

Sinan yine ağlamaya başlayınca Yavuz hızlıca kucağına aldı yeğenini. “Bana diyene bak. Böyle olmaz, direkt kuru buzun içine koysaydın çocuğu.”

“Ne bileyim ben? Yandı diye döktüm.”

Uğraşlar sonucu suyu ayarlamış, Sinan’ı içine oturtmuşlardı. Suyun üzerinde yüzen oyuncaklarıyla oynarken Sinan’ın keyfine diyecek yoktu.

“Şampuanı versene.” dedi elini Yavuz’a doğru uzatırken. “Hee! O arabada kaldı ya. Dur getiriyorum.”

“Yahu çocuğu soyduk, üşüyecek. Niye gelirken getirmedin?” diye kaşlarını çatarak söylenmekten geri kalmadı.

“Unuttum be unuttum. Hem bunları ben değil sen düşünecektin. Oyalama beni. Şimdiye gelmiştim ben.”

“Abartma abartma.”

İki dakika sonra eline tutuşturulan şampuana şaşkınca bakakaldı Selim. Gözlerini hayal kırıklığıyla yumması bir andı.

“Kardeşim bu ne?”

“şampuan işte. Sen, gelirken şampuan al, demedin mi?”

“Delirtme insanı. Sinan’ı banyo yaptıracağız diye  ocuk şampuanı deme ihtiyacı duymadım. Nereden bileyim senin normal şampuan alacağını? Neyle yıkayacağız çocuğu?”

“Yıkayalım bununla, bir şey olmaz. Başına s rmeyiz.”

“Allah nasıl biliyorsa öyle yapsın seni. şimdiden acıyorum senin çocuğuna.”

Geçen dakikaların ardından nihayet Sinan’ı banyo yaptırmayı başarmışlardı. Tabii sırlısıklam olan kıyafetler ve daromaduman olan banyo hesaba katılmazsa.

“Sen bornozu a , ben kuağına vereyim.” derken olacakları aklının ucuna dahi getiremezdi Yavuz. Ne Selim’in bornozu almaya giderken sabunu yere düşürdüğünü gördü ne de Sinan’ın canı yanmasın diye kendini nasıl siper ettiğini anladı. Bileğinden yayılan acıyla bağırması aynı anlarda olmuştu. Karnında oturan çocuğu babası hızla kuağına alırken üzerine düştüğü bileği canını çok yakıyordu.

“Sana da senin çocuğuna da senin çocuğunun banyosuna da giyeceği bornozuna da...” diye başlayan cümlenin nereye gideceğini biliyordu Selim. Hızlıca oğlunun kulaklarını kapattı. Aynı anlarda aşağıdan gelen kapı sesiyle derin bir “Ohh!” ka ıverdi dudaklarından. Yavuz’un bunu fark etmesi ve sinirle bağırmasıyla şaşkınca baktı arkadaşına.

“Oh mu? Allah seni kahretmesin. Madem karın gelince böyle huzura erecektin, benim bileğimden ne istedin? Karınla romantik romantik yıkayaydın oğlunu. Ohmuş... Benim canım acıyor burada. Tabii adamın karısı geldi ya, beyefendi rahata erdi. Keyfine diyecek yok.”

“Sussana oğlum, Sena duyacak.”

“Duyarsa duysun, benim bileğim acıyor burada.”

“Abartma yoktur bir şey.”

“Bir şey olur mu canım? Yoktur tabii. Sana yoktur. Oğlum ben bekârim. Ben bu ellerimle yemek hazırlıyorum kendime. Senin gibi etrafımda pervane olacak bir karım yok benim.”

“Oğlum sussana, duyacak.”

“Susmuyorum. Bu bileğim düzelene kadar bütün öğünleri bu evde yiyeceğim, şimdiden söylüyorum.”

“Sus dedim, sus.”

Selim’in Yavuz’u susturmaya çalışmasının bir faydası yoktu. Zira Sena zaten olduğu yerde kalakalmıştı duyduklarıyla. Bu Yavuz ne saçmalıyordu ki durduk yere? Neden keyfi yerine gelecekti? Hem ne romantikliğinden bahsediyordu? Etrafında pervane olmak da neydi?

Sinirle yukarıya çıktı. Banyonun kapısının önüne taşmış suyla kaşlarını çattı istemsizce. Adımlarını hızlandırıp banyoya daldı bir anda. Karşılaştığı manzarayla ağzı açık kalmıştı. Yavuz yerde acıyla kıvranırken Selim kucığındaki oğluna bornozu giydirmeye çalışıyordu.

“Si... Siz ne yaptınız böyle? Bu banyonun hâli ne?”

Selim şaşkınca bakakaldı karşısındaki karısına. Dudağını dişlerinin arasına alırken bir eliyle oğlunun yüzünü kapatıyordu.

“Açıklayabilirim Sena.”

Sena, Selim’in çocuksu bakışlarıyla istemsizce gülümsedi ama yüzünden bu minik gülümsemeyi silmesi bir andı sadece. Ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi.

“Tamam, açıkla.”

Selim şaşkınca bakakaldı Sena’ya. Açıkla demesini hiç beklemiyordu.

“Hee... Sen öyle birden açıkla deyince de birden her şey silindi valla. Suçlu gibi kaldım ortada. Ama asla suçlu değilim.”

Yavuz yavaşça yerinden doğrulmaya çalışıyordu. “Yenge ben açıklayayım. Her şey senin kocanın yüzünden oldu. Çocuğa yemek yedireceğim derken üstünü batırmış. ‘Sena görmeden banyo yaptırmam lazım, şampuan alıp bize gel.’ dedi.”

“Ee...”

“Ben de duyarlı bir amca olarak şampuanı kaptığım gibi geldim. Gelirken video bile izledim. Ne kadar iyi bir amca olduğumu atlama lütfen. Neyse işte sonra da kocan ayağımın altına sabun attığı için düştüm.” diyerek sözlerini bitirdi. Sinan’ı haşladığını anlatmaya gerek yoktu. Selim kaşlarını çatıp baktı.

“Oğlumu canlı canlı haşladığını da anlatsana. Suyu sıcak yapmış, yandı yavrum.”

“Sen de dondurdun. Buz gibi suyu çocuğun başından aşağı döktün.”

“Sen de oğlumun gözünü yaktın. Normal şampuan alıp geldin.”

“Ne bileyim ben? Evde sekiz tane çocuğum yok. Hem bana hep çok saçma gelmiştir. Çocuklar gözünün yanmasını sevmiyor da ben bayılıyor muyum?”

Sena kocaman açılan gözleriyle izlemişti iki adamı. Ellerini iki yana salladı sinirle.

“Yeter, verin oğlumu. Çocuk gibisiniz. Bir de bu hâllerıyla çocuk yıkamaya çalışmışlar. Allah’ım bu banyo nasıl temizlenecek!”

“Biz temizleriz, valla bak.”

“Ben hiç temizleyemem. Kim batırdıysa o temizlesin.” dedi Yavuz. “Hem benim kolum kırıldı. Yenge, kocana söyle önce beni hastaneye götürsün.”

“Abartma.” diye homurdandı Selim.

“Tamam, çıktı.”

“Yavuz!” dedi uyarırcasına.

“Tamam be, incindi. Senin yüzünden oldu sonuçta.”

“Tamam itişmeyin. Selim sen de götür hastaneye, bizim yüzümüzden adamın başına gelmeyen kalmamış.”

Selim ve Yavuz şaşkınca Sena’ya bakıyordu. Kocasının adını ilk kez söylemişti, farkında bile değildi. Selim yüzüne hafif bir gülümseme kondurduğunda Yavuz da koluna hafifçe vurmuştu.

“Duydun mu? Adını söyledi, sizden biz diye bahsetti, kocan dedim kızmadı, yenge dedim, cırlamıyor.”

“Duydum duydum, sus. Farkında değİL. Pençelerini çıkartmadan sıvışalım haydi.”

Yavuz gülümseyerek konuşmaya başladı.

“Valla haklısın yenge ya... Amcayım ben. Milletin amcası kirvesi olur, masrafını karşılar, kız istediğinde veya anne babasından bir şey saklaması gerektiğinde yanında olur ama ben öyle miyim? Ben şu bücür için bileğimi feda ettim be. Kim yapar bunu?” diyerek hafifçe sesini yükseltti. Bu, hazır yeri gelmişken edilen bir isyan mıydı yoksa konuyu değiştirmek için yapılan bir eylem miydi bilinmez ama üzerine çevrilen şaşkın bakışlarla kendisine geldi Yavuz. Anında sakinleşmişti.

“Masraftan kaçtığını daha nasıl anlatabilirsin?”

“Çaktırma, yengem anlamadı.”

“Evet, haydi gidelim. Gel bakalım küçük adam, biz kaçalım. Biz aşağıdayız.”

Sinan’la birlikte ortadan toz olan arkadaşının arkasından baktı. Başını iki yana salladı. Bu adam da böyleydi işte. Çoğu zaman bu hâlleriyle ne yapacağını bilmiyordu. Sinir bozucu hâlinin yanında çok iyi dost olduğu da bir gerçektir.

Selim bir adım attı öne doğru.

“Özür dilerim. Halledebiliriz diye düşünmüştüm.”

Sena bakışlarını kaçırdı bir an. Neden özür dilemişti ki şimdi?

“Özür dileyecek bir şey yok. Oğlunla ilgilenmeye çalışıyordun. İlla dileyeyksen Yavuz’dan dile. Ayıp oldu adama.”

Selim karşılaştığı anlayış karşısında mutluluğuna mani olama-

mıştı. Ellerini Sena'nın iki koluna koyarken bir adım atıp karısının yanağına minik bir öpücük kondurdu.

“Teşekkür ederim.” diye fısıldadı.

Sena, Selim'in yakınlaşmasına sesini çıkartmamıştı ama bir adım geri kaçmaktan da kendisini alamamıştı.

Selim'in gülün yüzü, Sena'nın kaçıyla buz kesmişti bir kez daha.

“Önemli değil.” dedi kuru bir sesle.

Birkaç adım atıp banyodan çıkacakken arkasında kalan karısına döndü tekrar. “Sena!” dedi kendinden emin bir sesle. “Efendim!”

“Ben yarın sabah bir iş için Ankara'ya gideceğim.

Siz de gelsenize. Babaannemin yanına da gideriz. Alıştı Sinan'a kaç yıldır. Ev bomboş gelir şimdi ona. Gelir misiniz?”

Duyduğu şehir Sena'nın kulaklarında tekrar tekrar yankılanıyordu. Annesini, babasını görmeyeli ne kadar çok zaman olmuştu. Gitmek istediğini kendisine itiraf etmesi kolaydı, tıpkı korktuğunu itiraf etmesi gibi. Belki de babası hâlâ kızgındı, belki yüzünü görmek istemezdi. O zaman kalbi daha çok acımaz mıydı?

“Yok, biz gelmeyelim.” diye itiraz etti içinde bir yer ısrar etmesini isterken. Küçük bir zorlamayla hemen ikna olmaya hazırды.

“Yapma Sena. Seni almadan oraya gidersem babaannem beni eve almaz. Benim işim az zaten. Sen ne zaman istersen dönersin.”

Gözlerinde tatlı bir ısrarın izleri vardı ama Sena'nın o izleri görmezden gelmesi her zaman kolay olmuştu.

“Hayır. Sen git, gel. Selam söyle Narin teyzeye de.” Selim kaşlarını çatmış, bir adım öne geldi.

“Yok hayır, kabul etmiyorum. İster kabul et, ister etme. Ben senin kocam, çocuğunun da babasıyım. Ben aşağıdaki başımın belasını hastaneye götürüp geleceğim. O zamana kadar sen de valizleri hazırla.” dedi ve Sena’nın bir şey söylemesine fırsat vermeden evden çıktı.

Avuçlarının terlemesi normal miydi? Çok mu ileri gitmişti acaba? Kalbi kırılmış olabilir miydi? Ama başka çaresi yoktu ki. Sena’nın gönlünün olmasını beklerse hep bekleyecekti. Yol almaları imkânsızdı.

Bölüm 34

Saatlerdir yoldalardı. Sena'nın uçaktan korktuğunu havalimanı yolunda öğrenmek çok iyi olmuştu Selim için. Biletlerini iptal edip arabayla yola koyulmuşlardı. Daha ilk dakikalarda uykuya yenilmişti anne oğul.

Arkada oğluyla birlikte uyuyan karısına baktı tekrar. “Yaşadığım o kadar ağır olaydan sonra hiçbir şeyden korkmam.” diye düşünmüştü ama yanılmıştı işte. Aslında yanıldığını aynı evde yaşamaya başladıklarında daha iyi anlamıştı. O zamana kadar utandığını sanmıştı. Sena'yı attığı yangının ne kadar can yaktığını duymuştu hep, hiç şahit olmamıştı. Utanmak neymiş, korku neymiş o gün anlamıştı. Daha taşındığı akşam Sinan'ı kontrol etmek için kalktığında duymuştu Sena'nın sesini. Sayıklayışı beynine derin bir iz bırakmıştı. Şu bir gerçektir ki ne kadar cesur durmaya çalışırsa çalışsın Sena ondan korkuyordu. Tıpkı kendisinin Sena'nın kalbini kırmaktan korktuğu gibi.

Mahalleye giriş yaptığında arabayı sağa çekti. Biraz önceki efkârlı yüzü sildi. Gülümseyerek arkaya döndü. Eline telefonu alıp anne oğulun resmini çekerken içinde müthiş bir huzur vardı.

“Sena!” diye seslendi birkaç kez.

“Sena uyan haydi, geldik, mahalledeyiz.” dedi fısıldayarak. Sena hızlıca gözlerini açmıştı. Etrafına bakarken uyku mahmurluğu anında silinmişti. Sena hızlıca saçını başını düzeltirken Selim arabayı tekrar hareket ettirip Narin Hanım'ın evinin önünde durdurdu.

“Sinan, uyan oğlum.” diyen annesini hiç umursamamıştı Sinan. Sena’yı uyandırmak kadar kolay değildi Sinan’ı uyandırmak. Israrla gözlerini açmıyordu küçük çocuk.

Selim gülümseyerek yanına geldi. Karısının kucağından oğlunu alırken bu minik yaklaşmayı görmezden geldi ikisi de. Sena arabadan inip uykusunda terleyen oğlunun üzerini ince bir şeyle örttü. Etrafa kısaca göz gezdirdi. İlerideki yol, içine bir yumrunun oturmasına sebep olurken Selim’le göz göze gelmek cehennem azabı gibiydi şu anda. Zira o yolun ucu Selim’le karşılaştığı yere çıkıyordu.

Gözlerini hızla başka yere çevirdi. Sonra da eve doğru gitti seri adımlarla.

Narin Hanım kapının arkasında bekliyordu sanki. Anında açılmıştı kapı. Selim içeriye girip Sinan’ı yatırırken iki kadın sıkı sıkı sarılmıştı birbirine. Kahvaltı masasında edilen sohbet, zamanın çabucak geçmesini sağlamıştı.

Saat artık öğlene yaklaşıyordu. Dışarıdaki sessizlik, yerini cıvıltılara bırakıyordu. Kollarını göğsünde birleştirmiş, pencereden dışarıyı izleyen karısına bakıyordu Selim. Hiç kımıldamıyordu, dalgınlığı her hâlden belliydi. Belki de aklı ailesindeydi. Öyle olduğuna emindi.

Yavaşça yanına gitti. Bir adım arkasında durmuştu ama Sena farkına varamamıştı. “Sena!” diye seslendi kısık sesle. Sesinin kısık çıkmasına rağmen Sena yerinde sıçramıştı. Hızla arkasını döndü.

“Özür dilerim, korkutmak istememiştim.” dedi minik bir mahcubiyetle.

“Önemli değil, dalmışım.”

“Dakikalardır dışarıya bakıyorsun. Malum, deniz manzarası

da yok, sıkılmışsındır diye düşündüm ve beni dışarı çıkartmak isteyeceğine karar verdim. Haydi bana mahalleyi gezdir.”

Sena duruşunu hemen dikleştirdi. Gözlerinde bariz bir telaş vardı. “Hayır. İstemem bir şey. Çok gezmek istiyorsan sen gez. Ben evden çıkmayacağım.”

“Ama olur mu? Ne diye geldik o kadar yolu? Evden çıkmamak içinse gelmemek daha mantıklıydı. İstanbul’da da evden çıkmıyorsun zaten. Sinan da görmüş olur. Hem senden önce ba-baanneme söyledim.

“Git başımdan, seni çekemem, karın gezdiresin seni, dedi.”

“Sen git. İstemiyorum, rahat bırak beni.”

“Olmaz öyle. Anca beraber kanca beraber. Haydi gidelim. Çok dolaşmayız, söz.”

Sena’nın itirazlarını duymazlıktan geliyordu. Bileğinden sıkıca tutup dışarıya çıkarttı.

Bir eliyle kucağındaki oğlunu sıkıca tutarken ağır ağır adım-lıyordu Sena’nın çocukluğuna doğru. Sokağın başına kadar adım attığının bile farkında değildi Sena. Gözlerine tanıdık gelen evler-le adımları çakılıp kaldı.

Sena olacakları tahmin ediyordu. Tarih tekerrür edecekti. Yine herkes ona bakacak, onu konuşacak ve ayıplayacaktı. Üstelik yanındaki adamla daha da ezilecekti.

Adımları geri geri giderken Selim bileğinden yakaladı.

“Gitmeyeceksin! Cesareti olan ne söyleyecekse bana söyle-yecek! Kendini ezdirmeyeceksin! O başını eğmeyeceksin! Sen yanlış hiçbir şey yapmadın. Utanmayacaksın! Kim olursa olsun

onlara istediğini vermeyeceksin! Sen o kadar şeye, o kadar lafa rağmen doğru bildiğinin peşinden gittin. Dünya güzeli bir çocuk dünyaya getirdin. Genç yaşına, babasını tanımamana, tanımadan nefret etmene rağmen... Gururla adımlayacakken bu sokakları, korkak gibi kaçmayacaksın!”

“Çok canım yandı benim bu sokakta. Kimsenin karşısında durmaya gücüm yok artık.”

Selim ufak bir tebessümle eline uzandı, yaptığından gayet emindi. “O zaman benim yanımda durursun. Ben kimin karşısında durmam gerekiyorsa dururum. Benim yaptığının yükünü sırtlanmayacaksın artık. O yükü esas sahibine verme vakti.”

Sena’nın itiraz etmesine fırsat vermeden, elini çekmesine müsaade etmeden ağır ağır ilerlemeye başladı. Birkaç saniye sonra etrafları dolmaya başlamıştı. Sena’yı gören dışarıya çıkıyor, meraklı bakışlarla el ele tutuşan, kucaklarında çocuk olan bu çifti baştan aşağı süzüyordu.

İçinden geçirdikleri düşünceler fısıltıya, o fısıltılar dedikoduya dönüşüyordu. Sesler ikisinin de kulaklarına doluyordu. Selim duyduğu her kelimedede daha fazla gerilirken yanındaki kadının daha beterlerine nasıl dayandığına akıl sır erdiremiyordu.

“Gördün mü? Geri dönmüş.”

“Görmez miyim? Yanındaki adama baksana.”

“Hâline bakmadan yakışıklı oğlanı da buluvermiş. Yazık, acı-dım valla adama.”

“Belki de adamın haberi yoktur. Kandırmıştır belki ne biliyorsun?”

“O kadar da değil. Sena’yı biliriz. Yalanla işi olmaz onun.”

“O bildiğimiz Sena mı ki?”

“Bir de çocukla gelmişler. Utanma da kalmamış. Kimin acaba?”

“Aldırdı mı öncekini?”

“Aldırmıştır tabii.”

“Yazık kız, günahtır.”

“Namusu yerlerde sakız olmuş, günahı mı düşünür artık? Hem kim elin piçine babalık eder ki?”

Selim’in sabrı buraya kadardı. Olduğu yerde donup kaldı. Bu kadarı çok fazlaydı. Karısına laf söyletmez, oğluna hakaret ettirmezdi. Oğlunu yere bırakıp elinden tuttu. Tehlikeli bir sakinlikle döndü konuşanlara. Herkesin yüzüne tek tek baktı, gözlerinin ta içine.

“Çok düşünüyorsunuz günahı sevabı değil mi? Sena’nın yaptığına veya yapmadığına, rızasıyla olan veya rızası dışında olan şeye dilinizi uzatmak sevap mı? O kadar düşünüyorsunuz ki günah almaktan asla geri durmuyorsunuz. Masum, mazlum bir kıza dil uzatmak kolay tabii, gelin bana söyleyin ne söyleyecekseniz. Üç yıl önceki o adam bendim. Sena’ya o kötülüğü eden, canını yakan bendim. Sinan’ın babası benim. Benim yaptığım yüzünden Sena’yı suçlayamazsınız. Aslında siz hiçbir konuda, hiç kimseyi suçlayamazsınız. Herkes haddini bilecek. Ağzı olan o dilini döndürmeyecek. Sena da Sinan da benim canım, varlığımın sebebi. Canımı yakanın, canını bırakmam. Elimin nerelere uzanabileceği hakkında en ufak bir fikriniz yok. Y yapmak istemediğim şeyleri kimse bana yaptırmasin. Siz zararlı çıkarsınız, haberiniz olsun.”

Sena yanındaki adama çevirdi bakışlarını. Sahiplenilmek güzel şeydi vesselam. Yıllar önce aynı sokakta, aynı insanlara karşı aynı kişiyi savunan Narin teyzesi canlandı gözlerinin önünde. Selim de aynı babaannesi gibi korumuş kollamıştı. Çok müşfik-

ti savunuşu, mecburiyet barındırmıyordu. Söylenenler onun da canını yakıyordu. Belliydi... Sahi ne demişti? Onlar benim canım, varlığım mı demişti?

Selim'in öfkeyle yanan gözlerini görmüştü, sinirle kasılan çenesini... Birisi bir şey söylese ya da ona karşı çıksa gerçekten bir kaşık suda boğacak gibiydi. Bu sinirine rağmen "Gidelim." demek için kendisine döndüğünde gözleri hemen yumuşamıştı. Bu küçük detayın içini ferahlatması normal miydi?

Cemil Bey saatlerdir oturuyordu salondaki koltukta. Sabah Narin Hanım aramıştı Sina'yı. Sena'nın da geleceğini söylemişti. Yıllardır yüzüne hasret kaldığı kalbi kırık evladı her an biraz daha kırıyordu aradaki mesafeyi. Belki birkaç saat sonra karşısında olacaktı. "Babam." deyip boynuna sarılır mıydı acaba? Son konuşmalarından, son söylediklerinden sonra muhtemelen yüzüne bile bakmak istemezdi. Kalbini çok kırmıştı kızının, farkına vardığında artık çok geçti. Sena bir kâğıt parçasına dağlar kadar yükü doldurmuş, baba yüreğinin tam ortasına bırakıp yok olmuştu. Çok özlemişti kızını, güzel yüzünü, tatlı sesini, mis gibi kokusunu, çocuksu neşesini...

O kadar dalmıştı ki düşüncelere, dışarıdan gelen sesleri hiç duymuyordu. Sina ve Şükran Hanım'ın pencereye doğru gitmesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Kaşlarını çatarak baktı onlara. "Ne oldu?" diye sordu. Anne kızın birbirine bakışlarıyla cevabını almış oldu ama yine de inanmak için duymaya ihtiyacı vardı. Hızla ayağa kalktı.

Sina hafifçe yutkunduydu, ortalığın karışacağını biliyordu. "Sena aşağıda." dedi bir çırpıda. Cemil Bey kalbinin titrediğini hissetti. Yüzüne minik bir gülümseme kondurup kapıya doğru koşar adımlarla ilerlemeye başladı. Sokağa özlemle fırlarken hiç um-

madığı bir manzarayla karşılaşmıştı. Kızının elini tutan bu adam mıydı hayatlarını altüst eden? Yüzündeki gülümseme yerini sinire bırakırken sonrasında neler olacağı aklının ucundan bile geçmiyordu. Tek istediği o adamı bir an önce öldürmekti. Yeri titreten seri adımlarla ilerlemeye başladı.

Selim sinirle etraftaki insanlara bakarken kendisine doğru sinirle atılan adamı göremedi. Yediği yumrukla geriye doğru iki adım giderken vuranın kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sena'nın şaşkınlıkla ağzını kapatırken "Baba dur!" diyerek öne atılmasıyla gerçekleri anlamıştı. Ellerini iki yanında yumruk yaptı. Karşılık vermek aklının ucundan bile geçmiyordu.

Sena'nın Selim'in yakasına yapışmış eli kurtarmaya çalışırken gözyaşları akmaya başlamıştı bile.

"Baba dur, yapma!" diye yalvarışlarını umursamıyordu Cemil Bey.

"Geberteceğim seni." dedi hırsla dişlerini sıkarak.

Selim kendisine olacıklara razıydı. Az çok tahmin ediyordu zaten. Her şeyi kabul ederek gelmişti buraya.

Oğlunun ağlayan sesi kulaklarına dolduğunda Sena'ya döndü sakince. Sanki biraz önce yumruk yememişti, yakasındaki el nefesini kesmek istemiyordu.

"Sena, Sinan'ı içeriye götür haydi, korkuyor." dedi sakince. Sena'nın korkuyla başını iki yana sallaması kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. "Sena!" diye tekrar etti minik bir ton farkıyla.

Cemil Bey'in "Sen benim kızıma emir veremezsin!" diye bağırışı tüm mahalleyi ayağa kaldırmıştı.

"Ben ona asla emir vermem. Ondan alacağım emre ömrümü

adamışken asla böyle bir şey yapmam. Sizin kızınızsa benim de karım. Siz nasıl ailenizin derdindeyseniz ben de aynı şekilde ailemin derdindeyim. Ne karımın ne de oğlumun üzülmelerini istiyorum.”

Bakışlarını tekrar Sena’ya çevirdi. Ama Sena gitmemeye kararlıydı. Bir kaşını kaldırıp Selim’e bakarken “Sina!” diye seslendi. “Sinan’ı içeriye götür.”

Sina yeğenini kucağına alacakken Sinan’ın, Selim’in bacaklarına “Baba!” diyerek yapışması görülmeye değerdı. “Tamam oğlum, yok bir şey. Ben biraz sonra geleceğim, oyun oynayacağız birlikte. Haydi teyzeye git sen, haydi oğlum.” demiş, gönlünü almaya çalışmıştı ama küçük çocuk teyzesinin kucağında ağlarken hiç ikna olmuş gibi durmuyordu.

Sinan’ın gözden kaybolmasının ardından bakışlarını hemen dibindeki adama çevirdi.

“Bakın Cemil Be...” diye başlayan cümlesi yeni bir yumrukla yarıda kesilmişti.

“Seni geberteceğim. Yuvamı yıktın benim, ailemi dağıttın, kızıma yaşatmadığını bırakmadın. Seni öldürmek benim boynumun borcu.”

“İnanın ben de böyle olsun istemezdim. Ama isteyerek yapmadım. Hatırlamıyorum bile hâlâ. Aklım başımda olsaydı asla böyle bir şey yapmazdım. Ben çok pişmanım.”

Cemil Bey hırsla bir adım öne geldi. Parmaklarını tehditle önde doğru uzattı.

“Senin pişmanlığın beş para etmez. Senin adamlığın beş para etmez. Ben yıllardır kızıma hasretim, torunumun yüzünü bile görmedim. Hepsini senin yüzünden.”

“Baba!”

“Sena içeriye gir.” diye bağırdı Cemil Bey. Gözlerinden ateş çıkıyordu sanki Selim’e bakarken. “Sen de defol git buradan.”

Öylece dikilen kızının bileğinden tutup içeriye doğru sinirle çekmeye başladı. Sena’nın bağırışını duymuyor, canının acısını umursamıyordu. Selim hızlıca gelip karısının elini kurtardı. Parmaklarını parmaklarının arasından geçirirken artık sinirlerine o da hâkim olamıyordu.

“Orada duracaksınız Cemil Bey! İster kabul edin, isterseniz etmeyin. Ben Sinan’ın babası, Sena’nın kocasıyım. Ben buraya Sena’yı ailesiyle görüştürmek, aradaki kırgınlıkları bitirmek için geldim. Onları size teslim etmek için değil. Çok kötü şeyler oldu, biliyorum. Sena daha şu yaşında hayattan bıktı, biliyorum. Ben de istemezdim ama bazı şeyler elimde değil. Geçmişi değiştiremem ama gelecek için elimden geleni yapıyorum. Gelecek planlarımda onlardan ayrılmak yok. Şimdi isterseniz bizi eve alırsınız, yaralarımıza merhem süreriz hep birlikte, isterseniz de ben karımı oğlumu alır giderim. Karar sizin.”

“Sen beni tehdit mi ediyorsun lan?” diye tekrar boğazına sarıldı.

“Tehdit etmiyorum. Seçenek sunuyorum. Kararı size bırakıyorum.”

Sena çaresizdi. Babası asla böyle bir şeye izin vermezdi ama artık Selim’i de tanıyordu. Asla vazgeçmezdi. Ya bütün umutlar tükenecek ya da her şey tatlıya bağlanacaktı. Selim için başka bir ihtimal yoktu. Babasının elinin üzerine elini koydu. Sesinde özlem vardı, gözlerinde yalvarış.

“Baba lütfen. Herkes bize bakıyor. İçeride konuşalım bunları.” dedi sakince. Babasının burnundan soluyarak kabullenişini derin

bir nefes alarak izlemişti. Ağır ağır eve doğru girerken dışarıda konuşulanlar yavaş yavaş uzaklaşıyordu her birinin kulaklarından. Yerini içeride ağlayan Sinan'ın sesi doldurmuştu.

Sena ve Selim koşar adımlarla oğullarının yanına gittiler. Teyzesinin kucağındaki küçük çocuk, bedenini saran kollardan kurtulmak için çırpınıyordu. Baba, diye iç çekişleri Selim'in canını acıtırken hızla kucağına aldı Sinan'ı.

"Tamam oğlum, baba burada. Yok bir şey." demesiyle küçük çocuğun sesi kesilmişti. Küçük iç çekişlerle babasının boynuna sarılmış ağlarken Sena oğlunun sırtını sıvazlayıp bakışlarını arkasındaki ailesine çevirdi. Babasının sinirden elleri titriyordu. Annesi bir köşeye yığılıp kalacak gibiydi. Tekrar Selim'e döndü.

"Sinan'ı alıp biraz dışarıya çıkartır mısın? Ben yalnız konuşmak istiyorum. Sen buradayken tansiyon asla düşmeyecek."

"Olmaz. Baban çok sinirli."

"Kendin söylüyorsun. O benim babam. Canımı yakmaz, merak etme. Seni gördükçe sinirleniyor."

"Ben seni tek başına savaş diye getirmedim buraya. Olmaz."

"Lütfen!"

"İçime sinmiyor."

"Merak edecek bir şey yok."

Selim kararsız kalsa da karısına hayır diyemezdi.

"İyi peki. Sen nasıl istersen öyle olsun ama hemen kapının önündeyim. Kapıyı da aralık bırakacağım. Seslendiğin an dibindeyim, anlaştık mı?"

“Tamam.”

Selim oğlunu alıp evden çıkarken Sena sakince içeriye doğru adımlamaya başladı. Gözleri etraftaydı, özlediği ev büyük oranda aynıydı. Karşısında duran koltuğa yavaşça oturdu. Televizyonun yanında duran fotoğrafla birlikte yüzünde hafif bir gülümseme oluşmasına mani olamadı.

“Torunumu neden o adamla gönderdin?” diye sordu asık suratıyla babası.

“Başta ben de kabul etmedim. Çok çabaladım ama inkâr etmek gerçeği değiştirmiyor baba. O, Sinan’ın babası...”

“Babası, öyle mi? Kabullenmişsin hemen. Ne çabuk unuttun olanları? O herifin sana yaptıklarını nasıl sineye çektin? Nasıl için el verdi de bu adamın karısı oldun?”

Sena başını iki yana salladı yenilmişlikle.

“Sineye çekmedim, çekemem de. Ama sürekli geçmişte de yaşayamam baba... Çok zordu, her anını yaşamak ölmekten daha beterdı ama yaşadım. Zoruma gitmiyor mu? Evet gidiyor. Yanımda durdukça, adımı ağzına aldıkça kendime ihanet ediyor gibi hissediyorum hâlâ. Ama bir yandan da aynı evin içinde ister istemez tanımaya başlıyorum. Öyle birisi değil, kabul ediyorum artık. O da çok kötü şeyler yaşamış. O zamanlarda da söylemişim, içki kokuyordu. Akli yerinde olsa asla yapmazdı, buna inanıyorum artık. Telafisi olmaz, biliyor ama hâlâ çırpınıyor. “Oğlum!” diye dolanıp duruyor etrafta. Sinan desen daha ilk anda tutuldu. Başka seçeneğim mi vardı? Cesedime attırdım o imzayı ben. Ama atıldı işte. Bazı şeylere kader demekten başka bir şey gelmiyor elimden.”

“Sonra da aldın buraya getirdin, öyle mi? Alın bu sizin damadınız, demek için mi?”

“Buraya geleceğinden haberim yoktu. Bana, iş için Ankara’ya gideceğim, babaannemi görmüş oluruz, dedi. Ama anlaşılan o ki iş falan bahaneymiş. Bizim için gelmiş buraya. Aramızı düzeltmek için. O, kötü birisi değil baba. Benim mutluluğum için çırpınıyor. Görmezden gelemeyiz baba. Kimse tecavüz edip kenara attığı kızın huzuru, mutluluğu için bu kadar uğraşmaz. Kabulendiği günden beri bunun uğraşını veriyor. Aylardır her lafıma, hakaretime katlandı. Narin teyzenin benim için yaptıklarından sonra torununu polise veremezdim. Hiçbir şey olmamış gibi hayatımdan çıkmasını söyledim aylarca ama arkasını dönüp gitmedi. Nasıl inkâr edeyim şimdi ben?”

“Âşık mı oldun o herife?” diye sordu sinirle Cemil Bey.

“Hayır.” diye itiraz etti hızla. Bu ne saçma bir soruydu böyle?

“Gel benimle.” diye bağırdı ama Sena’nın bir şey yapmasına fırsat bile vermeden kolundan tutup kaldırdı hırsla. Adımları hızlı, tutuşu sertti. Dış kapıyı açtığında Selim karşısında bitmişti bile.

“Nereye götürüyorsun karımı?” diye sordu sinirle. Kendisini zor tuttuğu her hâlden belliydi.

“Defol karşımdan, elimden bir kaza çıkacak.”

“Bakın Cemil Bey, bana istediğinizi yapabilirsiniz. Ne karşılık veririm ne de gıkımı çıkartırım ama karıma dokundurtmam. Onu böyle sürüklemene izin vermem.” Sinirden yanakları titriyordu. Kendisini daha ne kadar tutabilirdi, artık kestiremiyordu.

“O benim kızım.”

“Benim de karım. Bana istemediğim şeyler yaptırmayın. Ben aranızın düzelmesini istiyorum, daha da bozulmasını değil.” dedi.

“Tamam Selim, sakın ol.” diyen Sena’ya şaşkınca baktı. O bakış-

ları tanıyordu. Evlenmeyi kabul ettiğindeki gibi bakıyordu, tükenmişçesine. Ne demek istediğini anlıyordu artık. Başını iki salladı.

“Hayır, olmaz.”

“Olur... İzin ver lütfen.”

O bakışlara karşı çıkması imkânsızdı. Cemil Bey’in âdeta sürükleyerek götürdüğü karısının arkasından baktı bir an.

Kapının önündeki kadına çevirdi bakışlarını.

Gözyaşlarıyla kızının ve kocasının arkasından bakıyordu. “Ağlamayın lütfen.”

Elini tuttuğu oğlunu yavaşça anneannesine teslim etti. Ardından peşlerinden gitmeye başladı koşar adımlarla. Etraftaki konuşmaları duyuyordu ama müdahale edemiyordu... Canı yanıyordu. Her an biraz daha fazla... Yeni bir pişmanlığın içine düşmekten alamıyordu kendisini.

“Keşke hiç karışmasaydım!” diye düşünüyordu Sena’nın gözlerinden akan her damlada.

Geldikleri yer hayatlarının dönüm noktasıydı. Hırsla Sena’yı toprağın üzerine doğru fırlattı. Cemil Bey, Sena’nın yalvaran bakışlarına aldırımıyordu. Gözlerindeki hırs her an daha da çoğalıyordu.

“Bu adamı nerede gördüğünü sonra sana ne yaptığını unutmuşsun sen. Ben hatırlatayım o zaman. Bu şerefsiz burada ırzına geçti senin. O soğukta, bu toprağın üstünde, o hâlde bu herif yüzünden saatlerce yattın sen. Bu herif yüzünden hayat cehennem oldu sana. Ben bu yoldan bile geçemezken sen nasıl evlendin bu herifle?”

Sena sessiz hıçkırıklarının arasında bakışlarını kaldırdı. “Senin

şahit olduğun o şeyleri ben yaşadım baba. Burada yaşanan o iğrenç şeyleri ben yaşadım. Kendimden de nefret ettim, ölmek de istedim. Ama ortada benim oğlum var baba. Senin doğmasını hiç istemediğin ama benim yaşaması için canımı bile verebileceğim oğlum var. Onun için evlendim. Senin sandığın gibi güle oynaya da evlenmedim. Sana bile zor olan şeyler bizim için kolay mı sanıyorsun? Ne düşünürsen düşün baba. Seni ikna etmeye çalışmayacağım artık.”

Selim yine çaresizdi. Konuşulan bunca ağır şeyin tek sorumlusu olmak daha da ağırdı. İçinde büyüyen acılar, pişmanlıklar artık canını yakmıyordu. Onu boğuyordu.

Gözlerinin önünde tıpkı Sena'yı ilk gördüğündeki gibi bazı anlar canlanmaya başlamıştı. Tek fark vardı ki o da artık o anların içinde yer alıyordu. Sena tam da babasının onu fırlattığı yerde yatıyordu. Hafif bir ürperti hissetti. Hava serindi. Etrafta kimse yoktu. Senanın cansız ağlayışları dolduruyordu zihnini.

Gözlerini Sena'ya çevirdi. Yıllar sonra aynı yerde yatan karısı na... Bir adım atmıştı Sena'ya doğru. Attığı adımın orada çakılıp kalması utancının sonucuydu. Başını bir kez daha eğip payına düşeni yaşadı.

Tam o anda hiç beklenmedik bir şey oldu. Sena'nın sesi doldu kulaklarına. Yavaşça başını kaldırdı. Adını söylüyordu, elini uzatıyordu. Onu düştüğü yerden kaldırmasını istiyordu. Kırık bir gülümsemeyle birlikte yutkundu istemsizce. Gözünden akan yaşları umursamıyordu. Koşarak yanına gitti. Onu yerden kaldırırken içine yerleşen huzur, sahip olabileceği en büyük mutluluktan onun için. Ama karşılarındaki adam için durum hiç de mutluluk verici değildi. Sabahtan beri hızını hiç azaltmayan kalbi, şimdi sanki depara geçiyordu. Elini nereye koyacağını bilemiyordu Cemil Bey. Soğuk soğuk terliyordu. Oysa mevsim bahardı, hava sıcaktı. Kızının kendisine dönen bakışlarındaki endişe, gördüğü son şeydi. Bir anda yığılıverdi yere.

Selim, Sena'nın korkuyla büyüyen gözlerini görünce bakışlarını karşılarındaki adama çevirdi. Korktuğu başına geliyordu. Bu barışma planı hiç istemediği şekilde sonuçlanıyordu. Sena'yı babasının başında bırakıp koşarak eve doğru gitmeye başladı. Attığı her adımda üç yıl öncesine gidiyordu. Hatırlıyordu artık. Her anını çok net hatırlıyordu... Sena'nın yalvarışları, çırpınışları beynindeydi. Gözlerinin önündeydi. Onu o soğukta, orada bırakıp eve doğru saçma adımlarla koşmuştu. Daha babaannesinin evine girdiğinde silinmişti aklından. Daha üstünden yarım saat geçmeden unutmuştu. Allah'ın belasını vermesi gerekmez miydi? Peki neden bir ödül gibi hâlâ bu kadın yanındaydı? Neden dünya tatlısı bir oğlu olmuştu? Sena'nın yaşadığı onca felaketten sonra Selim'in yaşadıkları haksızlık değil miydi? Gözlerinden ardı ardına akan yaşlar önünü görmesine bile engelken arabayı hızlıca alıp karısının yanına gitmek şu anda istediği tek şeydi.

Oysa Sena hiçbir şey düşünecek hâlde değildi. Babası yerde sönük bakışlarla kendisine bakıyordu. Ne yakarışını duyuyordu ne de yalvarışını. Gözlerini karanlığa teslim ederken içinde kızına son bir kez sarılamamış, torununun kokusunu derin derin soluyamamış olmasının pişmanlığı vardı...

"Sena'm!" dudaklarından dökülen son sözdü.

*“Hem yazım aşamasında hem sayfalara döküldüğünde haberi bile olmadan destek olan, değerli **Güncel Paylaşım**lar youtube kanalına teşekkür ederim.*

FİNAL

Altı Yıl Sonra...

Haziran ayı, adını yaşatırcasına saçıyordu güneş ışıklarını etrafa. Pırıl pırıl güneş yine tepeden bakıyordu insanlara. Çoğu kişi bunu fırsat bilip dışarıya atmıştı kendini. Spor yapan da vardı, balık tutan da, piknik yapan da.

Elini yelpaze gibi sallıyor, “Çok sıcak!” diye yakınıyordu Sena. Selim kaşlarını çatarak baktı yanında oturan karısına. Sonra dikiz aynasından arkadaki çocuğa çevirdi bakışlarını. Üzerindeki hırkayla cebelleşmesini görünce istemsizce gülümsedi.

“Canım sen yandım diyorsun. Bu çocuk ne yapsın? Bir de kat kat gyıldirdin üşür diye. Hem bence arabanın içi gayet iyi, ne sen yanarsın ne Sinan üşür. Çıkart oğlum sen üstündekini.”

Sinan, “Valla mı baba? Allah razı olsun ya. Bir atkı bere vermediği kaldı.” dedi hevesle.

“Üşür o.”

“Ne üşümesi anne? Allah aşkına herkes aynı mevsimi yaşıyor. Sana yaz da bana kış mı? Sen yanarken ben nasıl üşüyorum?”

“Sen çok konuşma, çokbilmiş seni. Üstündekini de çıkartma. Valla cırlarım haberin olsun.”

“Baba bir şey desene.”

“Canım sen biraz sakinleşsen mi acaba?”

“Demesi kolay. Gel de sen sakinleş.”

“Bu kadar gerileceksen gitmeyelim. Şart mı sanki?”

“Anne şu damadına bir şey söyle. Beni mezuniyetime götürmek istemiyor.”

Şükran Hanım gülümseyerek baktı kızına.

“Kızım ne alakası var? Şaka yapıyor çocuk.”

“Sen hep onu koru zaten. Sanki Selim oğlun, ben gelininim.”

“Kızım ne alakası var?”

“Anladım ben anlayacağımı, hiç yorma sen kendini.”

“Kıskanma benim annemle ilişki mi Sena. Ben senin babaannemle ilişkine bir şey dedim mi hiç? Annem sana hiç yoktan gelini gibi davranıyor, benimki beni nimetten saymıyordu hatırlarsan.”

Narin Hanım’ın adı geçince içlerinde ufak bir burukluk hissetti hepsi de. Kaç yıl olmuştu aralarından ayrılmış? İki mi?

“Keşke o da burada olsaydı.” dedi Selim. “Senin okulunu bitirmeni dört gözle bekliyordu.”

Bir anda etrafı saran hüzünden, Şükran Hanım'ın sözleriyle sıyrıldılar. "O zaten burada. Her an aklımızda."

"Selim daha çok mu? Valla bayılacağım şimdi."

"Tamam az kaldı, sabret biraz daha. Şuradan sağa döneceğiz, sonra beş yüz metre düz gidip sola döneceğiz sonra bir buçuk kilometre daha gideceğiz sonra tekrar sağ yapıp üç veya dört kilometre daha gideceğiz sonra..."

Sena şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleriyle bakıyordu kocasına. "E akşam oldu!" dedi çocuksu bir sesle.

Selim şahane bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorum şaka.

Üzülme hemen. Geldik, bak şurası."

"Sen anca dalga geç benimle zaten. Hiç destek olma, tamam mı?"

"Seviyorum, ne yapayım?"

Ufak bir gülümsemeyle önüne döndü. Birkaç saniye sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Babam ne zaman gelecek? Söyledi mi sana?"

"Yok. Yavuz'la gelecekti."

"İşimiz Yavuz'a kaldıysa kara güne kalmıştır. Bence sen babanı unut."

Sena görüş alanına giren babasıyla gülümseyerek döndü Selim'e.

"Hangi babamı unutayım? Şu kapının önünde dikilen, yakışıklı olanı mı?"

Selim elini hafifçe direksiyona vurdu. Çocuksu bir yakarışla, "Ya hayır ya... Valla alay edecekler benimle. Hep senin yüzünden Sena. Beş saatte hazırlanamadın." dedi.

“Allah kuru iftiralardan sakınsın. Sen telefonunu unuttun da seni bekledik ya.”

“Evet, ben seni kapının önünde saatlerce bekledikten sonra sen de beni otuz saniye kadar bekledin ve benim yüzümden geç kaldık. Doğru, nasıl unuttum ben bunu?”

“Bak, sen de kabul ettin. Sonuçta seni bekledik ve geç kaldık. Haydi inelim.”

Arabadan inmiş kapıya doğru giderken Yavuz’un sinsi sırtıyla gözlerini bir an yumdu Selim.

“Tek kelime edersen oğluna ilk kendi adımı söyletirim haberin olsun. Aysun, Sena’yı çok seviyor, eş durumundan beni de seviyor, bir şey diyemez yani.”

“Seni karını sevdiği için seviyor, beni direkt ben olduğum için seviyor. Kocasına karşı sen, hiç şansın yok. Bence sen karının mezuniyetine geç kalmanın ayıbını kabullenip kenara çekil ve bundan sonra seninle nasıl dalga geçiyorum keyifle izle.”

Sena yavaşça babasının yanına gitti.

“Hoş geldin baba. Sen bunların boylarına bakma, çocuklukta Sinan’ı geride bırakırlar.”

“Yok kızım, alıştım artık.”

“Sina nerede baba? Sizinle gelmeyecek miydi?”

Yavuz keyifle kahkaha atarken Cemil Bey sinirle yüzünü buruşturdu.

“Damat dedik bağrımıza bastık. Şunun suratına bir yumruk atamadin, boyundan posundan utan.” dedi Selim’e doğru.

“Konu nasıl bana geldi anlamadım ki.” dedi omuzlarını silkeleyerek.

“Ne oldu?” diye soran yine Sena’ydı.

“Dur Cemil amca. Sen hiç yorulma. Bu müthiş olayı ben anlatmak istiyorum. Yengeciğim biz tam yola çıktık, Sina’yı almaya giderken telefon çaldı. Bir de baktık Sina arıyor. Aa! Biz şok! Neyse ‘Sizin gelmenize gerek yok, ben Kenan’la geleceğim.’ demez mi? Hani şu Sina’nın erkek arkadaşı olan, hani sevgilisi, hani evlenme kararı aldığı çocuk var ya, işte o.”

Cümlesini bitirip attığı kakhaha, üzerine doğru gelen Cemil Bey’le yarıda kesildi. Bir adımda karısı Aysun’un arkasına sakanmıştı bile.

Çiçeği burnunda çiftin tam da bu anda gelmesi tuzu biberi olmuştu. “Biz geldik.” diyen Sina’nın yüzünden okunuyordu mutluluğu.

İki kardeşin birbirine sıkı sıkı sarılışı alışılmış bir şeydi. Onların kardeşliği çok başka bir boyuttaydı. Nice acılara birlikte göğüs germişlerdi. Şimdi bu sarılış, onların galip çıktığı her acıya karşılık birliklerini gösteriyordu. Onlar birdi, acıda da sevinçte de...

“Hoş geldiniz canım benim. Ama bizden sonra geldiniz.” dedi Sena, sıkı sıkı sarılmıştı.

“Bilerek geç geldik. Unutma ki siz de benim mezuniyetime geç gelmiştiniz.”

“Kindar. Kaç yıl geçti aradan?”

“Ben unutmam canım. Sen biraz panik mi yaptın?”

“Evet, nereden anladın?”

“Beni öldürmeye çalışmandan. Bir insan sarılarak öldürülür mü?”

Hızlıca bırakıp suratını astı. “Sana sarılarda zaten suç.”

Sena’nın bakışları arkada duran adama kaydı. Yakışıklı yüzünde güzel bir gülümseme vardı.

“Hoş geldin enişte.” dedi. Sanki biraz önce atışan kendisi değildi.

“Hoş buldum baldız. Tebrik ederim.”

“Teşekkür ederim.”

Selim sinirle ellerini yumruk yapan kayınpederinin yanında bitiverdi. Koluna girerken tatlı bir dille ikna etmeye çalışıyordu.

“Bunda kızacak bir şey yok. Kaç yaşında kadın, normal şeyler bunlar, değil mi? Hem Sena’dan alışkın olman lazım baba. Fena mı olur Sinan gibi bir torun daha?”

“Bence sen hiç konuşma. Sözlerin sinirime tüy dikeyor.” derken hâlâ sinirle Kenan’a bakıyordu.

“Haydi, içeriye girelim artık.”

Sena’nın önerisi üzerine herkesin içeriye girişi, mutlu geçen saatlerin başlangıcıydı. Sena’nın üzerindeki cübbe, başındaki kep, oradaki minik topluluk için çok önemliydi.

Kızlarına saf bir sevgiyle bağlı anne baba için, kardeşinin yaşıadıklarına en yakından şahit olan Sina için, bu mezuniyetin yıllarca gecikmesine sebep olan Selim için...

Karısı muhteşem güzelliğiyle sahneye çıkıp diplomasını alırken yüzünde bir yanı buruk gülümsemesi vardı Selim’in. Sena’nın hiçbir şey olmamış gibi davranan kalbi, kendi kalbini her an eziyordu. Her şeyin sebebi olarak kendisini görüyordu. Sena’nın sözleri, evliliklerinin normale bürünmesi kendisini affetmesini

sağlamıyordu. Sena'ya söylemese bile onun bakışlarıyla içinde büyüyen enkazın altında kalmaktan alamıyordu kendisini. Sena'nın acılar içinde kıvrınmasının, hayallerine bu kadar geç kalmasının sebebi kendisiydi.

Daldığı düşüncelerden sıyrılmasını sağlayan, boynuna dolanan kolları. Aldığı kokuyla hemen kendine gelmişti. Sena sahnedən inmiş, yanına gelmişti bile. Güneşi kışkandıran gülümsemesiyle bakıyordu yine.

“Seninle gurur duyuyorum, biliyorsun değil mi?” dedi. Gerçekten de öyleydi. Bu kızın her hareketiyle gurur duyuyordu. Nasıl duymasındı? Yaşanan onca felaketten sonra gerçek mucizeydi onun böyle dimdik ayakta kalabilmesi.

“Biliyorum. Hep söylüyorsun zaten.” dedi gülümseyerek. “Olun, fazla gurur göz çıkartmaz.”

Sena gülümseyerek tekrar sarıldı kocasına. İçindeki mutluluğun tarifinin olmadığını biliyordu ama tarif etmesine gerek olmadığını bilmiyordu. Kocasının elini sıkıca tutmuş, yerinde heyecanla zıplayan bu güçlü kadının mutluluğu kilometrelerce öteden bile belliydi.

“Ee avukat hanım, ne ısmarlayacaksın bize?” diye soran Yavuz'a gülümseyerek baktı Sena.

“Sen ne istersen.” dedi gülümseyerek. “Yengem benim be! Aslansın aslan.”

“Şımartma şunu.” diye homurdanan kocasının yanaklarını okşadı.

“Yengemi duydun, ben ne istersem ısmarlayacak. İstedğim kadar şımarırım. Pintilik etme. Hem Aysun seni şımartırken ben sesimi çıkartıyor muyum?”

“Çıkartmıyor musun? Geçen gün börek istedim diye üstüme atlayan kimdi?”

“O sayılmaz. Onda ben haklıydım. Akşam ben istemiştim, yorgunluğunu bahane edip bana yapmamıştı ama sen isteyince hemen mutfağa koşmuştu.”

“Ee benim ne suçum var bunda? Sen de karını yormasaydın.”

“Benim karımdan niye istiyorsun? Git kendi karından iste. Ben senin karından istiyor muyum?”

“Bari bu soruyu, karıma ‘Ne ısmarlayacaksın?’ demeden sor-saydın. Daha inandırıcı olurdu.”

Başını iki yana sallayarak “Haydi gidelim artık.” diyen Sena sayesinde arabalara bindiler.

Aradan saatler geçmişti. Sinan’ı teyzesi, dedesi ve anneanne-sine emanet etmişlerdi. Sıkı sıkı sarılmış, doya doya öpmüşlerdi oğullarını. Eve gelip valizlerini hazırlamış, yapacakları tatil için hazırlanmışlardı.

Ertesi sabah erken saatlerde evden çıkmışlardı. Saatlerdir araba kullanan Selim bir anda sağa çekmişti arabayı. Sena’nın şaşkın bakışları arasında arabadan inmişti. Sena’nın tarafına doğru geçerken Sena ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Selim ne yapıyorsun?” diye sordu şaşkınca.

“Sana o ehliyeti boşuna mı aldık? Geç kullan haydi. Ben çok yoruldum valla. Saatlerce gaza basmak ne kadar zor bir bilsen.”

Gülümseyerek arabadan indi.

“Allah’ım duyan da sırtında yük taşıdın sanacak.”

“Taşıyorum tabii. Ama yük değil sorumluluk.”

Elini Sena'nın karnının üzerine koyarken söylediklerinin abartı olma ihtimali asla yoktu.

“Şu arabada tek bedende dört canın sorumluluğunu taşımak nasıl zor, biraz da sen anla bakalım.”

Yüzündeki gülümsemeyi birazcık silip karısının yüzünü avuçlarının içine aldı.

“İyisiniz değil mi? Ağrın falan yok. Canın bir şey istiyor mu?” diye sordu.

“Hayır istemiyor. Kızın da karın da gayet iyi, merak etme sen.”

“Sen karışma bakalım. Ederim ben.”

“Haydi geç bakalım yana. Ben kullanayım biraz da. Araba nasıl kullanılır öğren sen de.”

“Yok artık. Ben senin hamile hâlinle araba kullanmana izin verir miyim hiç? Aklın alıyor mu? Bak şurada manav var. Ben manavı gördüm de durdum.”

“Gerek yok. Canım bir şey istemiyor.”

“Erik de mi istemiyor?”

“Yok istemiyor.”

“Çilek?”

“Onu da istemiyorum.”

“Karpuz?”

“Hayır dedim ya. İstemiyorum.”

“E peki madem, gidelim.”

“Bir dakika, sen karpuz mu dedin?”

“Hı hı karpuz... Ama canın istemiyormuş madem gidelim bari.”

Sena gülümseyerek Selim’in elinden tuttu. Manava doğru çektiştirken iştahla yutkunmaya başlamıştı bile.

“O biraz önceydi.”

Ellerinde poşet poşet meyveyle bir çardağın altına oturdular. Karşılarında deniz çarşaf gibi seriliydi. Kolunu karısının omzuna atarken elindeki erikten bir ısırik almıştı bile Selim.

“Babam nasıl sinirlendi ama?” diyen Sena’ya gülümseyerek baktı.

“Hep Yavuz gaz veriyor ona. Valla Kenan iyi dayandı bence. Kenan’ı öldürecek sandım bir an. Sen enişte deyince beti benzi attı. Sonra öldürse yıllar önce beni öldürürdü diye düşünüp rahatladım.”

“Yıllar önce babam kalp krizi geçirmese ne yapardı acaba sana?”

“Sus sus, hatırlatma o günü. Öldürmesine razıyım. Ben çok korkmuştum. O gün zaten başlı başına kötüydü benim için. Sen öyle ağlayınca ‘Keşke karışmasaydım.’ demiştim. Hele baban seni öyle yere atınca kendimi orada öldüresim geldi. Her şeyi orada hatırladım biliyor musun? Senin o toprağın üzerinde yatışın canlandı gözümde. Seni ilk gördüğümde de olmuştu. Ama bu sefer daha farklıydı. Sanki o anın içindeydim. Senin dudaklarından adımlı duyunca sanki adımlı ilk kez duydum. İlk kez birisi adımlı söyledi bana. O zaman tamamen inandım ben bir gün normal bir çift olacağımıza.”

Başını yasladığı omuzdan kaldırdı Sena. Gördüğü gözyaşları içindeki yaralarının üzerine akıyordu sanki. Akıp geçtiği yerde kalmıyordu ama sızısı da geçmiyordu.

“Ne ara düşündün sen? Hemen babam kötülemişti.”

“Sorma, arabaya koşarken bir adım arabaya doğru atıyorsam, bir adım o sabaha atıyordum. Seni orada bıraktıktan sonrası canlandı gözlerimin önünde. Bir şey söyleyeyim mi? Ben hayatımdaki en büyük nefreti o gün tattım. O gün kendimden o kadar nefret ettim ki beni affetmeni istemedim. Gerçi hâlâ istemiyorum. Yaşanılan onca şeyden sonra ödül gibi bir eşe, dünya tatlısı bir çocuğa sahip oldum. İkincisi yolda. Ben bunu hiç hak etmedim.”

“Ben tam tersini düşünüyorum oysa.”

“Neyse boş ver şimdi bunları. Şuradan bir dilim karpuz keseyim de yiyelim.”

“Ay çok güzel olur valla. Sulu sulu...”

Selim gülümseyerek kestiği karpuzu karısına uzattı. Karşılığında aldığı gülümseme her şeye bedeldi.

“Ee avukat hanım, mezun da oldun. Ne yapacaksın bundan sonra? Ben diyorum ki bizim şirkette mi çalışsan? Hem işi öğrenene kadar yanında olurum.”

“Bilmem, olabilir. Sıkılmaz mısın benden? Sabah ben, akşam ben, evde ben, işte ben. Sonra kaçarsan sana dava açarım, haberin olsun.” dedi gülümseyerek.

“Ben mi senden sıkılacağım? Hatun lafını bil de konuş.”

“Aman tamam, demedim bir şey.”

Yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırırken yüzünü sevecenlikle izliyordu karısının.

“Benim senden sıkılmamın imkânı var mı hiç? Seni her görüşümde sanki ilk kez görüyor gibiyim. Bence biraz çalış çalış şirkette.

Sonra bir büro açalım sana. Şahsen ben desteğe ihtiyacı olan kadınları savunmanı çok isterim. Senin yıllar önce yaşadıklarını yaşıyan o kadar çok kadın var ki... O yangından sıyrılmış bir kadın olarak onları en iyi senin anlayacağını, onlara her konuda destek olacağını, benim gibilerin dersini vereceğini biliyorum. Cehenneme atılan kadınlara karşılık hapiste yatan adamlar adaletin timsali olmasa da benim gibi hiçbir şey olmamış gibi hayatlarını devam ettirmelerine izin vermemeni istiyorum. Tabii senin kendi kararın sonuçta ama işte ben öyle düşünüyorum. Kararın ne olursa olsun ben her zaman destekçin olacağım senin.”

Sena gözünün kenarından akan yaşla birlikte kocasının göz yaşlarını siliyordu.

“Sen hiçbir şey olmamış gibi devam etmedin. Sen hâlâ vicdanında kavruluyorsun. Bana bakışlarındaki çekinikliği hâlâ görüyorum. Ufacık bir mutlulukta bile düşüncelere daldığını, o mutluluğu kendine hak görmediğini biliyorum. Utancını hissediyorum. Unutmayacaksın biliyorum, ben de unutmuyorum zaten. Unutamam da... Ama başka güzel şeyler de oluyor. Hem ben senden şikâyetçi olsam, seni hapse attırsam ne olacaktı ki? Sen zaten dışarıdayken hapsettin kendini. Kesilecek en büyük ceza-yı kestir sen kendine. Benim yapma dememe rağmen hem de. Biz seninle örnek bir çift olduk, bilmiyor musun? Başına böyle şeyler gelen her kadın kahrolmak zorunda değil. Hayatı boyunca bunu sırtında taşımak zorunda değil. Ben de onlardanım. Hayatın her şeye rağmen tutunacak bir dalı var. Kiminin okumak, kiminin ailesi oldu bu dal. Benim de sen oldun. Seninle birlikte de ailem oldu, okulum oldu. İçimde ukde bırakmayan güzel kalbin sayesinde oldu. Çok zor oldu ama oldu. Bak, aradan kaç yıl geçti? Ne demiştin sen? Kader bu, dört buçuk milyar yıl önce yazılmış bir kader. Değiştiremeyiz, değiştiremiyoruz da. Şahsen değişsin de istemem. Onca şeyden sonra kendimi şanslı hissetmekten alamıyorum kendimi.

Çok güzel bir oğlum var. En az onun kadar güzel bir kızım olacak. Babaları gibi vicdanlı, anlayışlı, duyarlı olacaklar. Hata da yapsalar arkalarını dönüp gitmeyecekler. Doğru bildikleri yoldan dönmeyecekler. Birisine zararları dokunduğunda vicdan azabı duyacaklar.”

“Karım...”

Kocasının yanaklarını okşadı minicik bir tebessümle. “Ben senden razıyım. Yemin ederim ki senden razıyım. Allah’ım da razı olsun inşallah.”

“Her şeye rağmen mi? Sana yaptıklarına rağmen mi? Benim yüzümden o kadar acı çekmene rağmen mi?”

“Her şeye rağmen.”

Gözlerini kapatıp kokusunu içine çekerek alnına bir öpücük kondurdu Sena’nın.

“Seni seviyorum güzel karım... Hem de çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum kocam... Hem de çok seviyorum.”

her yara iyileşmez ama

her yara kabuk bağlar bir müddet sonra

SON

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

**KİTAP MI
YAZDINIZ?**

0549 654 7254
www.tilkikkitap.com